

A. T. JONES

PORUKA TREĆEG ANĐELA

BILTEN GENERALNE KONFERENCIJE 1893

Šta je bilo papstvo? Oni nije bilo samo sjedinjene religije i države; tako je bilo u neznaboštvu. Papstvo je crkva koja upravlja državom, Crkva koja poseduje Državu i državne vlasti i koristi ih da podupre crkvene proglose.

– Predavanje #3

Ko radi protiv Božje crkve? Sotona. Preko koga je radio dok se Hristos nalazio na Zemlji? Preko aždaje. Preko koga je radio dok se Crkva nalazila u pustinji? Preko zveri. Preko koga zver ratuje protiv ostatka? Preko lika (ikone – *Karadžić*) zveri. Preko aždaje, zveri i lažnog proroka, lika. To su tri oruđa preko kojih ratuje protiv Božje crkve od Hristovog rođenja sve do svršetka sveta.

– Predavanje #6

Bog je usadio veru u srce svakoga ko se rađa na ovom svetu onom Svetlošću koja obasjava svakog čoveka koji dolazi na svet. Bog će učiniti da ta vera silno poraste i On će nam otkriti svoju pravednost dok raste „iz vere u veru“. Odakle uopšte dolazi vera? Bog ju je dao nama. Ko je Izvor vere? Hristos i ono svetlo koje obasjava svakog čoveka koji dolazi na svet je Isus Hristos. To je vera koja se nalazi u srcu svakog čoveka.

Kad je u mojim mislima isto što i u Njegovim, zar te misli neće da učine upravo ono što čine u Njemu? ... Hristos je u ovom svetu svakog trenutka služio Božjem zakonu. Kako je to mogao? Svojim umom. Na osnovu čega u umu je to činio? Na osnovu vere. Zar to onda vama i meni ne govori da od Njega kupimo Isusovu veru? Zar Isusova vera nije sve vreme savršeno držala Božje zapovesti? Zar to nije vera koja kroz ljubav deluje? ... Zar nije poruka trećeg anđela kada On kaže: „Dodi i kupi od mene u ognju žeženog zlata [ljubav i veru] i belu odeću [Hristovu pravednost] – da se obučeš, da se ne pokazuje tvoja sramna golotinja“? ... sada vidimo kako će ono što je u Hristovoj misli izdržati sve probe koje ovaj svet može da smisli. Zar nisu Hristove misli iste juče, danas i zauvek? Hoće li se Hristove misli u Njemu razlikovati od Hristovih misli u meni ili bilo kome drugome? Ne. Čija je bila Hristova misao? [Glas: „Božja misao.“] Bog je bio u Njemu u telu.

– Predavanje #10

Pesme prepevao: Zvonimir Kostić Palanski

NAPOMENA: Ako nije drugačije naznačeno, navedeni tekstovi Novog zaveta preuzeti su iz Savremenog srpskog prevoda, dok su starozavetni tekstovi preuzeti iz prevoda Đure Daničića.

Sadržaj

Poruka trećeg anđela – Br. 1.	7
Poruka trećeg anđela – Br. 2.	15
Poruka trećeg anđela – Br. 3.	33
Poruka trećeg anđela – Br. 4.	41
Poruka trećeg anđela – Br. 5.	49
Poruka trećeg anđela – Br. 6.	58
Poruka trećeg anđela – Br. 7.	67
Poruka trećeg anđela – Br. 8.	74
Poruka trećeg anđela – Br. 9.	82
Poruka trećeg anđela – Br. 10.	93
Poruka trećeg anđela – Br. 11.	102
Poruka trećeg anđela – Br. 12.	107
Poruka trećeg anđela – Br. 13.	118
Poruka trećeg anđela – Br. 14.	126
Poruka trećeg anđela – Br. 15.	133
Poruka trećeg anđela – Br. 16.	140
Poruka trećeg anđela – Br. 17.	146
Poruka trećeg anđela – Br. 18.	154
Poruka trećeg anđela – Br. 19.	163
Poruka trećeg anđela – Br. 20.	168
Poruka trećeg anđela – Br. 21.	175
Poruka trećeg anđela – Br. 22.	185
Poruka trećeg anđela – Br. 23.	193
Poruka trećeg anđela – Br. 24.	203

Predgovor

U leto 1908. godine Elen Vajt (Elen White) je osetila potrebu da se pisanim putem obrati autoru proučavanja objavljenih u ovom delu. Zajedno s drugim savetima i uputstvima, dala je značajnu primedbu na ove propovedi, koje su u to vreme bila stare petnaest godina. „Dobila sam uputstvo da koristim ova tvoja izlaganja objavljena u Biltenu Generalne konferencije iz 1893... Pokazano mi je da će mnogima pomoći ovi članci, ... ovi argumenti, formulisani Svetim Duhom“ (9MR, str. 278.2; *Letter* 230, 1908, pisano 25. jula).

Uvek je postojala potreba da se ponove poruke koje potvrđuju temeljne istine Adventnog pokreta. U stvari, godinu dana ranije Elen Vajt je prepoznala ovu stalno prisutnu potrebu i govorila o njoj. „Zahvaljujući svetlu koje mi je Bog dao, znam da treba doći do obnove poruka koje su bile date u prošlosti ...“ (MR760, str. 31.2; *Manuscript* 125, 1907, pisano 4. jula).

U trećoj od ovih propovedi, iznesenoj na zasedanju Generalne konferencije 1893. A. T. Džons (A.T. Jones) je smatrao potrebnim da citira deo iz jednog pisma Elen Vajt, koje je pročitao tri dana ranije. U ovom pismu, napisanom mesec dana ranije u Australiji, Elen Vajt je pokušala da upozori Crkvu na aktuelnu krizu. Džons je čitao: „Braćo i sestre, kad bih vam bar mogla kazati nešto što bi vas pokrenulo da shvatite važnost ovog vremena, značenje događaja koji se sada odigravaju! Ukazujem vam na nasilničke pokušaje koji se sada čine da se ograniči verska sloboda“ (GCDB, 28. januar, 1893 odlomak 26; takođe citirano u 6T str. 18.2 orig. kao i u *Iz Riznice Svedočanstava*, str. 372. orig. u izdanju *Preporod*, 1975).

Šta se zapravo zbivalo 1893. da je proročica rekla tako nešto? Koje je argumente Džons koristio u ovim člancima, a na koje se Elen Vajt osvrnula petnaest godina kasnije? Ona je izričito spomenula dve grupe koje će u to kasnije vreme imati koristi da ih čitaju. „Pokazano mi je da će ovi članci pomoći mnogima, a posebno novodošlima u veru, koji nisu upoznati sa istorijom nas kao naroda. Biće za vas blagoslov da ponovno čitate ove argumente, formulisane od strane Svetog Duha“ (9MR, str. 278.2).

Prva proučavanja obrađivala su niz događaja, kako političkih tako i verskih, koji su se zbivali pre 1893. Čitalac može da dođe u iskušenje da ih preskoči, ne razumevajući njihov kontekst ili značenje za naše vreme. Ne smemo da zaboravimo kako se istorija ponavlja (Vidi *Velika borba*, str. xi.1 i 343.1 originala). Pređimo ukratko istoriju onog vremena, tako da izneseni argumenti u vezi sa verskom slobodom dobiju okvir, pa možemo početi da vidimo njihovu primenu na naše vreme.

Godina 1893. bila je veoma zanimljiva. U postupku je bio fenomenalan projekt – Svetska izložba u Čikagu. Treba da razumemo važnost ovog događaja, a treba da vidimo i njegovu povezanost s osnovnom željom da se Sjedinjene Države potvrde kao hrišćanska nacija. U stvari, godinu dana ranije jedan od sudija Vrhovnog suda u svojim primedbama je objavio da su Sjedinjene Države hrišćanska nacija. Da bismo shvatili pozadinu ovoga i povezanost sa verskom slobodom, pogledajmo u knjizi *Sunday's Coming*, koju je napisao G. Edward Reid, poglavlje pod naslovom „Svetska izložba o Kolumbu 1893.“

„Druga polovina devetnaestog veka bila je doba sajmovi i izložbi održanih u Londonu, Parizu i drugim velikim gradovima po svetu. Svetska izložba o Kolumbu, održana u Čikagu 1893. godine, bila je prva kritična i ekonomski uspešna Svetska izložba u Sjedinjenim Državama. Zamišljena kao proslava 400-te godišnjice Kolumbovog dolaska u Novi svet, ova izložba je u ono vreme imala gotovo mitološku privlačnost.

Izložba je predstavila grad star tek šezdeset godina, veličanstveno nanovo rođen samo dvadeset dve godine posle velikog požara u Čikagu. Izložba je službeno otvorena 21. oktobra 1892. godine da bi se podudarala sa 400-tom godišnjicom Kolumbovog putovanja do Amerike, ali za poslovanje otvorena je tek 1. maja 1893. zbog odlaganja da bi se sve priprenilo. Kad je šest meseci kasnije zatvorena, 30. oktobra 1893. godine, više od dvadeset sedam miliona posetilaca platilo je ulaznicu od 50 centi da vidi veličanstveni prizor. Prema Američkom statističkom zavodu, u to vreme u Sjedinjenim Državama bilo je samo šezdeset dva miliona stanovnika, što znači da je

gotovo polovina videla izložbu. Ovaj broj još je značajniji kad shvatimo da su svi došli bilo konjem, kolima ili vozom. U ono vreme Izložba se smatrala najvećim događajem u istoriji zemlje.

Pa kakve veze sve to ima sa nedeljom? Iznenađujuće mnogo. Očigledno zbog zakašnjenja u gradnji, radnici koji su pripremali izložbu pozvani su da rade sedam dana u sedmici. Pa i one zemlje, kompanije i crkve koje su htele da nastupe na izložbi, pozvane su da rade i nedeljom. Prezbitarijanci su odbili da nedeljom raspakuju svoje sanduke ili iskoriste dodeljeni prostor, a odbili su sve kontakte sa „svetogrdnom izložbom koja krši Subotu“.¹ Prezbitarijanci i druge crkvene grupe ceo slučaj iznele su pred Kongres, šaljući hiljade peticija crkvama širom države. Ove peticije potpisali su milioni ljudi, izražavajući na taj način protivljenje da Izložba bude otvorena nedeljom. Premda su se mnogi protivili ideji da se vlast meša u ovu versku stvar, Kongres je kapitulirao pred zahtevima verskih grupa i izdao Dekret prema kojem je dodela sredstava za podršku Izložbi uslovljena time da Velika izložba bude nedeljom zatvorena za javnost. Zakon koji je sledio, a nalazi se u Law Library u Kongresnoj biblioteci, glasi ovako:

„*Senat i Zastupnički dom Sjedinjenih Američkih država okupljeni u Kongresu proglašavaju ...*
DEO 4. Ovim izjavljujemo da sva sredstva određena za Svetsku izložbu o Kolumbu, ili koja se odnose na nju, budu dodeljena uz uslov da pomenuta Izložba ne bude otvorena za javnost prvog dana sedmice, obično nazvanog nedelja; i ako pomenuta sredstva korporacija savezne države Illinois, poznata kao Svetska izložba o Kolumbu, prihvati pod tim uslovom, onda će dužnost komisije Svetske izložbe o Kolumbu biti da na osnovi dekreta Kongresa dvadeset petog aprila, hiljadu osamsto devedesete, odredi takva pravila ili prilagođenja propisa pomenute korporacije, koja zahtevaju da se Izložba zatvori prvog dana sedmice, poznatog kao nedelja.

Izglasano 5. augusta 1892. (*United States Statutes at Large*, sv. 27, gl. 381; str. 389, 390).

Ovaj zakon, kojeg mnogo smatraju neustavnim, ipak je prošao zato što je to zahtevala većina onih koji su kontaktirali Kongres. Razlog zašto sam koristio ovo poglavlje da ukažem na neobične okolnosti je taj što znamo da će veliki nedeljni zakon na svršetku vremena doći na potpuno isti način. S njim će navaljivati verske vođe, zahtevaće ga narod i Kongres će pristati. (*Sunday's Coming*, 2. izdanje, str. 66, 67).

U prvim propovedima videćete kako je A. T. Džons otišao u Kongres i vešto izneo argumente protiv nedeljnog zakona. Gospod je upotrebio brata Džonsa da se bori za versku slobodu, najosnovniju slobodu – slobodu koja se nalazi u samom srcu jevanđelja. Džons će otkriti vezu ove slobode sa Hristovom pravednošću i sa porukom trećeg anđela.

U to vreme bilo je i drugih zanimljivih istorijskih događaja.

Trideset godina ranije, 1863. godine, iste godine kada je organizovana Crkva adventista sedmog dana, počelo je da deluje Nacionalno reformsko udruženje (NRA). Već tokom svoje prve godine radilo je na tome da se izvrši izmena Ustava Sjedinjenih Država i zakonodavnim putem silom nametne svetost nedelje. Nakon što je nekoliko godina neuspešno pokušavalo da ostvari svoju želju na nacionalnom nivou, NRA se sa mnogo većim uspehom okrenula pojedinim državama. Rezultat je bio da su se NRA i nekoliko drugih organizacija udružile, pa je između 1878. i 1900. godine oko dvesta pedeset adventista uhapšeno zbog kršenja novih nedeljnih zakona u saveznim državama Alabama, Arkanzas, Kalifornija, Džordžija, Illinois, Merilend, Masačusets, Misisipi, Misuri, Severna Karolina, Tenesi, Teksas i Vašington. Vernika Crkve bilo je 1890. približno 30.000. Sa današnjim brojem vernika, to bi bilo oko 100.000 adventista uhapšenih za kršenje nedeljnih zakona u razdoblju od dvadeset godina.

Ono što često nije poznato je veličina agitovanja za nedeljne zakone. Između 1888. i 1900. bilo je preko dvadeset osam pokušaja za proglašenje Nacionalnog nedeljnih zakona, u proseku po dva svake godine. U tom istom razdoblju bilo je hapšenja adventista i/ili agitovanja za ozakonjenje nedelje u više drugih država, uključujući Australiju, Kanadu, Kinu, Veliku Britaniju, Nemačku, Francusku, Švajcarsku, Švedsku, Norvešku, Škotsku, Grčku, Rusiju, Singapur i Južnu Afriku.

¹ Čitalac mora da ima na umu razliku između pojma „Sabbath“ (dan koji se svetkuje) i „Saturday“ (subota kao sedmični dan). Zbog toga se za hrišćane engleskog govornog područja reč „Sabbath“ koristila i koristi kao oznaka neradne nedelje – *prim. prev.*

U daljem tekstu će za eng. „Sabbath“ biti korišćen izraz „Subota“ sa velikim S – *prim. izdavač.*

Koji su drugi pokreti u to vreme promovisali ujedinjenje crkve i države? Možda ćete se iznenaditi. To razdoblje se smatralo zlatnim dobom spiritizma. Oko 1864. spiritisti su tvrdili da u Sjedinjenim Državama imaju sedam miliona pripadnika. Organizovali su se kao tajno društvo pod imenom „Red večnog napretka“.² U svom časopisu *The Banner of Light*, 7. maja 1864. rekli su: „Pre ili kasnije biće stvoren sistem koji će u svoj zagrljaj uzeti crkvu i državu, jer cilj jedne i druge treba da bude jedinstven.“

Godine 1884. upućeno nam je upozorenje: „Dvema velikim zabludama, zabludom o besmrtnosti duše i zabludom o svetosti nedelje, Sotona će uspeti da obmane ljude. Dok prva polaže temelj spiritizmu, druga stvara vezu prijateljstva sa Rimom“ (4SP, str. 405.1).

U to vreme bilo je i drugih proročki značajnih istorijskih događaja. Papstvo koje je 1798. zadobilo smrtnu ranu tokom 1800-tih brzo se oporavljalo. Upravo u to vreme je papstvo službeno prihvatilo dogme Učenje o nepogrešivosti i Bezgrešno začeće, kao i obožavanje Marije (Vidi *Review and Herald*, 29. marta 1894, str. 199).

Ovi događaji bili su pozadina za razdoblje od 1888. do 1893. i za poruke koje je brat Džons izneo na zasedanju Generalne konferencije 1893. u Batl Kriku u saveznoj državi Mičigen. On je ne samo izložio politička zbivanja u to vreme, nego je izneo i poruku o Hristovoj pravednosti kao našoj jedinoj nadi da se uhvatimo u koštac sa ovim krizama. Ova pravednost, iako je Džons o njoj propovedao pre više od sto godina, jednako je sveža i živa za nas danas. Nama su ovi saveti isto tako potrebni kao što su bili i verništvu koje je slušalo izvorne propovedi. Otkrivenje 7. poglavlje pokazuje zadržavanje vetrova dok Božji narod ne bude zapečaćen. To zapečaćenje je odlagano. 1896. godine, više od tri godine nakon ovih Džonsovih proučavanja, Elen Vajt je izjavila: „Podstičući protivljenje [poruci u Mineapolisu] Sotona je uspeo da od našeg naroda u velikoj meri sakrije naročitu silu Svetog Duha koju mu je Bog nameravao dati. Neprijatelj ih je sprečio da steknu sposobnost potrebnu da svetu prenesu istinu, kako su je apostoli objavljivali posle Pedesetnice. Oduprli su se svetlu koje je trebalo da obasja ceo svet svojom slavom, i svojim postupkom naša braća su ga u velikoj meri uskratila svetlu“ (1SM, str. 234.6; Letter 96, 1896, napisano 6. juna).

Da je poruka iznesena u njenoj punini i da je ostvarila svoju nameru, Isus bi već došao. Godinu dana nakon izlaganja ovih propovedi, Elen Vajt je svom sinu i snahi, Edsonu i Emi, napisala sledeće reči: „Da su svi koji tvrde da imaju živo iskustvo sa Bogom obavili svoju dužnost kao što im je Bog zapovedio, ceo svet bio bi upozoren i Gospod Isus bi došao na naš svet sa silom i velikom slavom“ (16MR str. 38.2; Letter 84, 1894, pisano 14. novembra). Četiri godine kasnije rekla je nešto slično: „Da je Božji narod sproveo Njegovu nameru da svetu objavi poruku milosti, Hristos bi došao na ovu zemlju i sveti bi zahvaljujući tome bili dobrodošlicom primljeni u Božji grad“ (AUCR, 15. oktobar, 1898, odlomak 12).

Prema tome, ovde smo danas sa ovim porukama punim praktičnih uputstava o pravednosti. Podsećamo se na ono što je Elen Vajt napisala o poruci i vesnicima dve godine posle ovih proučavanja:

„Gospod je u svojoj velikoj milosti preko starešina Vagonera i Džonsa poslao najdragoceniju poruku svom narodu. Zadatak ove poruke bio je da svetu uverljivije predstavi raspetog Spasitelja, ovu žrtvu za grehe sveta. Ona je predstavljala pravednost kroz veru u Jamca; pozivala je ljude da prime Hristovu pravednost koja se pokazivala u poslušnosti svim Božjim zapovestima. Mnogi su Isusa izgubili iz vida. Trebalo da uprave pogled na Njegovu božansku ličnost, Njegove zasluge i Njegovu nepromenjenu ljubav prema ljudskom rodu. Sva vlast Njemu je data kako bi mogao da podeli bogate darove ljudima, dajući neprocenjiv dar svoje sopstvene pravednosti bespomoćnom čoveku. Ovo je poruka koju, po Božjoj zapovesti, treba da objavimo svetu. To je poruka trećeg anđela koju treba objaviti jakim glasom, vest koju treba da prati obilno izlivanje Božjeg Duha...“

Nikad se nije dogodilo da je Gospod obilnije pokazao svoju veliku milost prema svojim izabranicima nego u ove poslednje dane kad je Njegov Zakon obezvređen. 'Gospodu beše mio radi pravde (pravednosti – KJV) Njegove, učini zakon velikim i slavnim'“ (Isaija 42,21) – (TM, str. 91.2 i 96.1; Letter 57, 1895, pisano 1. maja).

² Izvorno: Order of Eternal Progress – *prim. prev.*

Molitva izdavača je da zahvaljujući ovim proučavanjima vaše srce bude oduševljeno dok budete razmatrali istoriju 1893. godine, slušali argumente koji su iznošeni u prilog nedeljnog zakona, posmatrali kako je Bog podigao čoveka kakav je bio A. T. Džons koji je progovorio protiv ovih zakona, a onda iz propovedi redom kojim su iznesene, iz predavanja u predavanje, budete učili da je srž svega toga Hristova pravednost. Neka bi vam Bog dao osećanje da cenite vrednost i dragocenost ovih snažnih poruka. Prigrnite ih dok nam za razmatranje prikazuju naš jedinu barku sigurnosti – Hristovu pravednost. Rečeno nam je da će se ovaj svet naći u krizi.

„Božji narod očekuje velika kriza. Kriza očekuje i svet. Najvažnija bitka svih vremena upravo je pred nama. Događaji za koje je autoritetom proročke reči rečeno pre više od četrdeset godina da predstoje, sada se zbivaju pred našim očima. Od zakonodavaca ove zemlje zahteva se promena Ustava kojom bi se ograničila sloboda savesti. Nametanje svetkovanja nedelje postalo je pitanje od nacionalnog interesa i značenja. Mi dobro znamo kakav će biti rezultat ovog pokreta. No, jesmo li spremni za to? Jesmo li verno ispunili dužnost koju nam je Bog poverio da upozorimo ljude na opasnost koja ih čeka?“ (5T, str. 711.3, 1889).

Na kraju, dragi čitaocē, razmotri joj jednu izjavu Gospodnjeg vesnika u *Review and Heraldu* od 21. maja 1895. „Razlog što su sinovi Izrailjevi zaboravili Jahvea bio je što je došao naraštaj koji nije bio poučen o velikom izbavljenju iz Misira rukom Isusa Hrista. Njihovi očevi im nisu ponavljali istoriju božanske zaštite koja je pratila sinove Izrailjeve na njihovim putovanjima po pustinji.“ Sačuvana nam je naša istorija iz 1893, 1888 i 1844. Svi ovi datumi sadržavali su događaje od najvećeg značenja u istoriji adventizma. Kao narod treba da znamo ko smo i koji zadatak nam je Bog poverio. Jedini način na koji to možemo da učinimo jeste da razmotrimo našu istoriju koja sadrži poruke koje nam je Bog dao kao narodu. Kad to učinimo, ispuniće se proročanstvo dato dve godine pre nego što je A. T. Džons izneo ove propovedi, a deo kojega je i on ispunio. „Preovlađaće jedan interes, jedan predmet progutaće sve ostale – Hristos naša pravednost.“ O tome govore ove propovedi. Naša je iskrena želja da vam srce bude blagosloveno dok ih razmatrate uz molitvu (RH, odlomak 19, 23. decembar 1890).

– Izdavači

Poruka trećeg anđela – Br. 1.

Starešina A. T. Jones

Dok počinjemo svoje proučavanje Biblije, mislim da bi, u svakom slučaju, bilo dobro da provedemo ovaj sat razmatrajući zbog čega smo uopšte došli ovde i kako da iz toga izvučemo nešto dobro. Pretpostavljam da je svako došao očekujući da čuje stvari o kojima nikad ranije nije razmišljao; i ne samo da čuje, već i da nauči nešto o tome. Vrlo je lako čuti nešto što je za nas sasvim novo, ali mi ne usvojimo uvek ono što čujemo. Međutim, pretpostavljam da smo zaista došli da bismo naučili nešto o čemu ranije nismo razmišljali. To jednostavno znači da smo došli očekujući da nam Gospod da nova otkrivenja o sebi, o svojoj Reči, kao i o svom putu. Ja sam došao zbog toga.

Ovaj stih predstavlja dobar savet za sve nas: „Zaista, kažem vam: ko ne primi carstva Božijeg kao malo dete, neće ući u njega“ (Marko 10,15 – *Čarnić*). Dakle, došli smo da učimo o Božjem carstvu, da saznamo nešto o njemu, nešto staro i novo – stare stvari na nov način i nove stvari na nov način. Ko god ne primi Carstvo kao malo dete, neće ući u njega, ne može ga imati. Stoga, svi treba da dođemo ovde i sednemo kraj Hristovih nogu kao mala deca, gledajući u Njega kao u svog učitelja, očekujući da primimo ono što On ima da nam kaže. Ovo nije jedini stih koji tako govori o onima koji će primiti carstvo Božje. U Jevanđelju po Mateju to je izraženo na takav način da obuhvata i vreme nakon što ga prvi put prihvatimo. „Onoga časa pristupiše učenici Isusu govoreći: ko je, dakle, najveći u carstvu nebeskom? I dozva dete, postavi ga među njih, i reče: zaista vam kažem, ako se ne obratite i ne budete kao deca, nećete ući u carstvo nebesko“ (Matej 18,1-3 – *Čarnić*).

Dakle, ako iko kaže da se prethodni stih odnosi na onoga ko prvi put prihvata carstvo Božje i priznaje da ga može primiti samo kao malo dete, jer sam po sebi ne zna i ne može saznati ništa o tome, ovaj drugi pokazuje da ta misao ima i šire značenje i da se odnosi čak i na period nakon što smo prihvatili carstvo Božje. Jer, da bismo bili obraćeni, moramo biti kao mala deca i primiti carstvo Božje na takav način, uzimajući u obzir da sami ne znamo ništa, da nemamo svoje mudrosti. Naša sopstvena mudrost nije ta koja nam može razjasniti te stvari, koja nam može otvoriti put da sve razumemo onako kao što jeste. Moramo potpuno odustati od svoje mudrosti da bismo u tome uspeli i, obrativši se, postati kao mala deca. „Ako se ne obratite i ne budete kao deca, nećete ući u carstvo nebesko“ (Matej 18,3 – *Čarnić*). Kakva deca se ovde pominju? Mala deca. Mala deca nisu previše ponosna na sopstveno mišljenje. Odrasli nisu tako spremni da uče. To nam je, dakle, rečeno da bismo imali obrazac i primer kako da pristupimo Božjoj Reči da bismo učili iz nje. Postoji još jedan stih koji nam to isto kaže na možda malo grublji način. „Ako neko misli da nešto zna, taj još ne zna onako kako bi trebalo da zna“ (1. Korinćanima 8,2). Na koliko ljudi se to odnosi? „Ako neko“ – odnosi se na sve nas koji smo došli ovde. Da li se to onda odnosi na svakog od nas pojedinačno? Na svakoga. Prema tome, koliko u stvari zna bilo ko od nas ko je došao ovde i misli da nešto zna? Koliko on misli da zna? Šta on misli da zna? „Ništa.“ Da li se to onda odnosi na sve stvari? Upravo tako. Onda se ovaj stih odnosi na sve ljude i na sve stvari. Prema tome, ako bilo ko od nas misli da nešto zna, šta on u stvari zna? Koliko on zna? On još uvek ništa ne zna onako kako bi trebalo da zna.

Dobro, onda se svi slažemo da je to istina, zar ne? Jednostavno primenite to na sebe. Ako ste došli ovde misleći da nešto znate, morate zaključiti da ipak ne znate to onako kako bi trebalo da znate. Hoćemo li, onda, pristupiti ovom proučavanju na taj način? Hoćemo li svi doći na ova proučavanja sutra, prekосуtra i svaki sledeći put i jednostavno zaključiti da ništa ne znamo onako kako bi trebalo da znamo? Bez obzira da li je reč o najstarijem propovedniku u našim redovima – on mora doći i kazati: „Ja ne znam ništa onako kako bih trebalo da znam; Bože pouči me.“ I onda ćemo zaista učiti. Svako ko na taj način dođe u ovaj dom, naučiće nešto na svakom predavanju koje čuje, a to se odnosi i na tog istog propovednika, najstarijeg po rangu. On će naučiti više od svih ostalih ukoliko pristupi proučavanju na takav način. Ali, na koji vremenski period se odnosi taj stih? Koliko dugo će on ostati na snazi? Mislite li da će to vreme isteći pre nego što se završi ovo

zasedanje? Nipošto. U redu, onda smo to rešili, on će važiti tokom celog zasedanja, ukoliko smo došli misleći da nešto znamo.

Ima nekih stvari za koje mislimo da ih znamo prilično dobro. Ako postoji makar jedna stvar za koju smo mislili da je znamo, jednostavno imajte na umu da mi ne znamo ništa. Mi uvek najviše učimo iz onih stihova koje već dobro znamo. Ne zaboravite to. Uvek najviše učimo iz onih stihova sa kojima smo najbolje upoznati. Zar ne vidite, onda, da onaj ko uzme bilo koju misao ili stih, dugo ga proučava i pomisli da je izvukao sve pouke koje se u njemu nalaze, tada jednostavno isključuje sebe iz daljeg proučavanja? Kada kaže: „Sada znam“, on sprečava sebe da sazna ono što se zaista nalazi u tom tekstu.

Brat Porter nam je na prethodnom predavanju ovde govorio o Božjoj nameri da nam obznani ove stvari. O kakvoj nameri je bilo govora? O „večnoj nameri (naredbi vekova – *Karadžić*)“ – Efescima 3,11. Sveto Pismo je izraz Božjih misli za nas sadržanih u toj večnoj nameri. Sveto Pismo je izraz Božjih misli u vezi sa tom namerom, u vezi sa ostvarenjem, izlaganjem i upoznavanjem te namere. Dakle, kakva je to namera? Večna. Koliko su, onda, duboke Njegove pomisli? Koliko je dalekosežna ta namera? Beskrajno. Koliko su, onda, duboke misli koje su izražene u Svetom Pismu? Beskrajno. U koliko izraza u Pismu i u koliko stihova se nalaze misli od večne vrednosti? U koliko tekstova? *U svim*. Dakle, Gospodu je zaista potrebno celo Sveto pismo da bi izrazio ono što želi da nam kaže o svojoj večnoj nameri? Tako je. Koliko je onda duboka misao koja se nalazi u svakom stihu Pisma i u rečima upotrebljenim da je iskažu? Beskrajno. Koliko je onda daleko od istine onaj ko delimično shvati jednu od tih misli i poveruje da je sad definitivno poznaje i da je u potpunosti razume? Koliko je daleko od toga da zaista spozna misao koja se nalazi tu, u tom stihu? (Publika: Onoliko koliko je njegov um daleko od Božjeg uma). Kada kaže da zna istinu, da je razumeo misao, on zatvara svoj um za mudrost Božjeg znanja, stavljajući svoj um i sebe samog na mesto Boga i Njegovih misli. Čovek koji tako čini, ne može više ništa da nauči. Zar ne vidite da on sebe u tom trenutku, u stvari, zauvek sprečava da nešto sazna? A čovek koji tako čini, naravno, ne može nikad da shvati ništa što prevazilazi njegove sopstvene sposobnosti i, samim tim, nikad neće spoznati Boga.

Misli koje nam prenose reči Pisma imaju beskrajnu dubinu. Kakve onda granice možemo postaviti sebi u njihovom proučavanju? Uopšte nema granica. Zar to što je večni i sveobuhvatni Božji um pred nama široko otvoren za proučavanje ne predstavlja veličanstvenu sliku i sjajnu mogućnost? Ne zaboravimo, onda, da je upravo to oblast proučavanja kojom treba da se bavimo.

Mi to i činimo već izvesno vreme i stoga budimo pažljivi da ne pomislimo kako nešto znamo. Nipošto ne budimo ubeđeni da znamo nešto onako kao što treba da znamo. Zaključimo sada, na osnovu Božje reči, da mi o tome (baš) ništa ne znamo. U svakoj oblasti izučavanja postoji znanje koje treba da steknemo. Ni kroz svu večnost, nikada nećemo biti u poziciji s pravom da pomislimo kako nešto znamo i kako smo s tim završili. Zar nije tako? U redu, onda, *drago* mi je što znam da imamo jedan takav predmet proučavanja i tako mnogo vremena (večnost) za njegovo proučavanje. Dobro onda, budimo zadovoljni što možemo da počnemo s tim. Ovaj stih će ostati sa nama bar toliko dugo koliko budemo na ovom svetu, a ni posle toga neće nestati. On će prestati da postoji u ovom obliku, naravno. Biblija, Božja Reč u ovom obliku, nestaće. Nema sumnje da će naše Biblije izgoreti baš kao i bilo koja druga knjiga od papira ili kože. Ali Božja Reč neće izgoreti. Tekst u ovom obliku (u štampi) trajaće tako dugo kao i ovaj svet, a nakon toga nastaviće da postoji u ovom obliku (u telu). Tako će taj stih ostati sa nama zauvek, čak i u večnosti. „Ako neko misli da nešto zna, taj još ne zna onako kako bi trebalo da zna.“ Ne, nijedan čovek to ne zna. Zar vam nije drago, braćo, zar vam nije drago zbog toga?

Ali, ne smemo se suviše zadržavati ni na jednom od ovih stihova, jer ima nekoliko njih kojima želim da se večeras bavimo. Kao što smo maločas rekli, došli smo očekujući da saznamo mnogo toga novog i mnogo novog o onome što smo ranije naučili. Međutim, nismo došli da bismo saznali bilo šta drugo osim istine. To je ono što želimo. Jedina stvar u kojoj ima sile, jedina u kojoj ima nečeg dobrog, jedina u kojoj se nalazi moć koja posvećuje, jeste istina – istina koja je u Isusu, naravno, jer nema istine ni u čemu drugom. S obzirom da smo došli s namerom da upoznamo samo istinu, to je sve što treba da proučavamo, sve o čemu treba da se raspitujemo. Vas se ne tiče, a ni

mene, da li je nešto staro ili novo, ko o tome govori i da li to treba mi da proučavamo ili neko drugi, zar ne? Ono što treba da pitamo je: Da li je to istina? Ako je to istina, onda prihvatimo Gospodnju reč onako kako nam je On daje, bez obzira ko je izgovara, bez obzira na koji način ona dolazi do nas, bez obzira da li se to dešava upravo suprotno od onoga kako očekujemo da će se desiti; a to je sasvim moguće jer „misli moje nisu vaše misli, niti su vaši putovi, moji putovi, veli Gospod“ (Isaija 55,8). Zato, kada pripremimo neki put, možemo ipak očekivati da će ona doći drugim putem.

Gospod neće dozvoliti nikome da Mu zapoveda ili da iznosi svoje planove pred Njim. Možemo shvatiti Gospoda onako kao što je opisan u stihu: „Da, ti si Bog, koji se kriješ“ (Isaija 45,15). Međutim, mi Ga možemo videti. On će se skrivati i nećemo moći uvek da odredimo način na koji On nešto čini, ali najbolje od svega je što ćemo dopustiti Bogu da čini stvari na svoj način, i što ćemo biti u prilici da tako postupamo sve vreme. Tada ćemo biti savršeno sigurni. Više nikad nećemo morati da se brinemo, nikad nećemo morati sami da upravljamo tim stvarima. On je savršeno mudar. Sa Njim se sve odvija na pravi način, a mi jednostavno treba da budemo spremni da Ga posmatramo na delu u bilo kom trenutku. Mi nemamo drugog posla osim da uživamo posmatrajući Njega kako radi. Ja sam bio obilno blagosloven proučavajući Bibliju i posmatrajući Gospoda na delu. Kada je proučavanje najnejasnije, najtajanstvenije, tada je najbolje, jer nas uzdiže iznad nas samih da bismo gledali Njega kako radi. Ako bismo uvek mogli jednostavno da vidimo kako se stvari rešavaju, to ne bi bilo interesantno. Kada je nešto potpuno nejasno, tada posmatramo mnogo pažljivije i sa više interesovanja da bismo videli kako to Gospod razjašnjava.

Dakle, mi treba da proučavamo samo istinu – bez obzira ko je objavljuje. Gospod će je objaviti, naravno, bez obzira preko koga ili na koji način će ona doći do nas. Ako smo mi to znali ranije, hvala Bogu što još neko to sada zna. Ako to nismo znali ranije, onda hvala Gospodu što sada to znamo. Jedino što treba pitati je: Da li je to istina? Svi znate one stihove iz 2. Solunjanima 2,9.10: „A dolazak Bezakonika biće, u skladu sa Sataninim delovanjem, praćen svakom vrstom lažnih dela sile, znamenja i čuda, i sa svakom nepravdom koja zavodi one koji propadaju jer su odbili da vole istinu i da se tako spasu“. U onome ko voli istinu i primi ljubav prema istini, sotona nikad neće imati nikakve šanse da radi sa svim znacima i lažnim čudima i svom prevarom nepravde. Nipošto. Jer, Isus je rekao (Jovan 8,32): „Saznaćete istinu i istina će vas osloboditi“. Prema tome, svako ko primi ljubav prema istini, biće njome oslobođen. A da li je onda slobodan onaj u kome sotona čini sve znake i lažna čudesa? Ne, on je zastrašeni rob. Dokle god smo odlučni u tome da je jedina stvar koju tražimo i očekujemo istina; dokle god je volimo zbog toga što je istina i prihvatamo zbog toga što je istina, ne treba da strahujemo oko toga da li će nas sotona prevariti ili ne.

Zapazite drugu polovinu stiha. Istina deluje tako što nas oslobađa. Ali prva polovina tog stiha je najbolje obećanje u Bibliji, ukoliko se obećanja uopšte mogu upoređivati i meriti. Naravno, ne možemo to činiti jer je jedno obećanje isto toliko važno koliko i drugo. Sve su to Božje misli, a Njegove misli su večne. Ipak, ovo je jedno izvrsno obećanje: „Saznaćete istinu“. To je, čini mi se, najčudesnije obećanje. „Saznaćete istinu.“ Mislite li da je znate? Pitate se da li je znate? Pitate se da li je ta i ta stvar istinita. Ali, ne. „Saznaćete istinu.“ To je obećanje Isusa Hrista vama i meni, da ćemo saznati istinu ako Mu verujemo i sledimo Ga. I kao što je sigurno da se mi predajemo Njemu i sledimo Ga, tako je sigurno da će se On pobrinuti da mi saznamo istinu, i mi se oslanjamo na Njega u tome.

„Isus reče Judejima koji su u njega poverovali: 'Ako se držite moga učenja, zaista ste moji učenici. Saznaćete istinu i istina će vas osloboditi'“ (Jovan 8,31.32). Kako ćemo saznati istinu? Držite se Njegovog učenja, budite zaista Njegovi učenici i znaćete istinu. Tada će se obistinuti Njegove reči: „Saznaćete istinu“. Mi želimo da se držimo tog obećanja. Kad bi to bilo jedino obećanje u Bibliji, čini mi se da bi nam to bilo sasvim dovoljno. „Saznaćete istinu.“ Pošto je Hristos to obećao, to se odnosi na vas i na mene, ako Mu se predamo i sledimo Ga. I kada je sve to tako, izgleda mi da treba da budemo najradosniji ljudi na zemlji, zbog tog obećanja koje nam je dato: „Saznaćete istinu“.

Biće sigurno mnogo situacija – kao što se, bez sumnje, već događalo na prvim predavanjima koja su održana – da ljudi u razredima pitaju: „Pa dobro, da li je to baš tako?“ Neki su verovatno već imali prilike da kažu: „Pa, ne znam baš da li je tako“. Bez sumnje, biće bezbroj takvih primera u

toku ovih šest sedmica koje nam je Bog dao da proučavamo Njegovu Reč i puteve. Bezbroj puta ćemo biti prozvani da kažemo: Da li je to zaista tako? Kakvo obećanje imamo? „Saznaćete istinu.“ Međutim, Gospod ne želi da mi prihvatamo neke stvari samo zato što neko tako kaže. Bog ne želi da se mi složimo sa nečim samo zato što svi ostali kažu da je to tako. Nije stvar u tome. Mi treba da znamo da je nešto istina zato što Bog tako kaže. A ja kažem da postoji obećanje „Saznaćete“. Biće situacija kad će se postaviti pitanje: Da li je to tako? Šta kažete na to? Postoji pitanje, ali postoji i obećanje u vezi sa njim. Ne zaboravite to. Isus vam svaki put kad se pitanje pojavi kaže: „Saznaćete istinu“. Dakle, kada se pojavi pitanje u vezi sa nekom misli pomenutom na predavanju, kakav odgovor imamo vi i ja? Šta tada treba da razmotrimo? Kakav stav u tom trenutku treba da zauzmemo? Možda će neki brat koji bude govorio jednog dana pročitati jedan, dva ili tri stiha i izvući iz njih neku misao, ili će izjaviti nešto što je za mene novo, upotrebiće neki izraz koji je za mene nov i postaviće se pitanje: Da li je to zaista tako? Kakav odgovor ja dobijam? „Saznaćete istinu.“ Šta treba tada da uradim sa tom novom mišlju, sa tim pitanjem? Da li treba da se držim tog pitanja, te misli, koja je za mene sasvim nova? Zar ne treba da je iznesem pravo pred Hrista i pitam Njega šta je istina? Ili bi bilo bolje da odem kod nekoga od braće i pitam: „Šta ti misliš o tome?“ „Brat A. kaže to i to. Šta ti misliš o tome? To je za mene nešto novo i pomalo sumnjam u to.“ „Pa i ja sumnjam u to“, kaže drugi brat. Naravno da se to tako ne može rešavati. To tako ne ide. Vas se uopšte ne tiče šta ja mislim o tome.

Sećam se da je, jednom prilikom, tokom okupljanja pod šatorima jedan brat čitao neke stihove direktno iz Pisma. To je bilo sve što je radio; samo je čitao Bibliju, ali misli koje je tom prilikom pokrenuo predstavljale su nešto novo za veliki broj prisutnih. Odmah potom, grupa od nekoliko njih prišla mi je sa pitanjem: „Pa, brate Džons, šta ti misliš o tome?“ Ja sam rekao: „Ne tiče vas se šta ja mislim. Šta vi sami o tome mislite?“ „Ali mi ne znamo šta da mislimo o tome“, odgovorili su. Tada sam im rekao: „Pa, saznajte“. Pretpostavimo da sam odgovorio da ne verujem u to. Tada bi oni otišli i kazali: „Ja ne verujem u to jer je brat Džons rekao da ni on ne veruje“. Pretpostavimo da sam rekao da to jeste tako. Onda bi oni izjavili: „To je tako. Brat Džons je to kazao“. Zato sam odlučio da vam ne kažem ništa o tome šta ja mislim. To se vas ne tiče. Vi sami znate šta je istina. To je stav koji vam preporučujem da zauzmete tokom ovog proučavanja. Očekujem da se pojave neke stvari koje su nove. Nikad nisam prisustvovao sastanku na kome smo proučavali Bibliju a da nam Gospod nije dao nešto novo, prelepo, veličanstveno i slavno. Ali stav koji vam predlažem da zauzmete zasniva se na obećanju: „Saznaćete istinu“.

Međutim, srećem ljude, a bez sumnje i vi, koji kao da smatraju da je jedini siguran način da saznaju istinu taj da iznesu sve zamerke koje im padnu na pamet i da onda dobiju odgovor na njih. Kad smislim i iznesem sve moguće zamerke protiv nekog gledišta i dobijem odgovor na sve njih, da li ću tada biti siguran šta je istina? Da li sam baš siguran u to? Ne, zato što postoje primedbe i zamerke koje meni nikad ne bi pale na pamet. Zar ne vidite? Na taj način, ja nikad ne bih mogao da budem siguran šta je istina sve dok svaka moguća primedba ne bi bila izneta od strane svakog uma u univerzumu – zar bih, u suprotnom, mogao biti siguran? Kada bi na sve to bio dat odgovor, da li bi me to zaista uverilo da je nešto istina? Ukoliko i bi, kako mogu živeti dovoljno dugo da čujem odgovor na sve moguće primedbe? Možemo li doći do istine na takav način? Da li postoji ikakva mogućnost da dođemo do istine tako što ćemo postavljati primedbe i dobijati odgovor na njih? Nipošto. Kakva je korist od polaska na put ako se njime ne stiže do cilja. To bi bio pogrešan put, naravno. Bolje je da njime uopšte ni ne krenemo.

Još nešto. Može li biti ikakvih zamerki na istinu? Dobro razmislite o tome. Kada nam se nešto iznese, da li vi i ja treba da kažemo: „Imam zamerku na to“? Da li je to stav koji treba da zauzmemo? Ne. Mi treba da se pitamo da li je to istina, a ako jeste, nema i ne može biti nikakvih primedbi. Naša primedba je zabluda. Zar ne shvatate? Jedino što treba da pitamo je: „Da li je to istina“.

Još jedan način na koji ljudi pokušavaju da dođu do istine je da saslušaju obe strane. I sami ste čuli za to. „To je jedna strana“, kažu oni, „ali želim da čujem i drugu stranu pre nego što donesem odluku.“ Šta je jedna strana istine? Pa, tu je jedna strana istine, a tamo je druga strana. Gde je onda istina? Kada dođete do druge strane istine, to je zabluda. Čuo sam jednu stranu, i želim da čujem

drugu stranu te iste stvari! Kako onda uopšte mogu reći šta je istina? Ali pretpostavimo da sam čuo pravu istinu (a to je ono što i treba), ali nisam zadovoljan dok ne čujem i drugu stranu. Šta je na drugoj strani? Ako pretpostavimo da je na jednoj strani istina, šta je na drugoj strani? Neistina. Znači, najlakše ćemo odlučiti šta je istina tako što ćemo slušati mnogo laži, zar ne? „Pa“, kaže neko, „čuo sam tvoju stranu toga i izgleda mi kao da je to istina, ali želeo bih da čujem i drugu stranu!“ Istina je Reč Božja. Na taj način, sačekavši da čuje i drugu stranu kako bi saznao da li je nešto istina – tako što će je uporediti sa gomilom laži, on je tu gomilu laži učinio merilom za istinu.

Mi ne želimo da čujemo drugu stranu. Jedino što želimo je istina. Postoji jedna strana istine, ali i druga strana. Kada sasluša obe strane kao što je planirao, kako on onda stiže do istine? Na svoj način. Čuo je ovo i ono. A gde je istina? On je mora otkriti na neki način. Zar on ne upoređuje jednu stranu sa drugom, odmerava jednu sa drugom, svodi računicu i odlučuje gde je istina? Ali, kad tako čini, da li može znati da je došao do istine? Da li može biti siguran da je baš to istina? Da li je moj um, moje rasuđivanje, moja sposobnost da odmerim argumente i odlučim šta je istina – da li je to nepogrešivo merilo istine? Da li ljudski sud, njegove sposobnosti, uopšte mogu biti merilo istine? Kada želimo da proverimo neku tvrdnju da bismo znali da li je to zaista istina, merilo bi moralo biti nepogrešivo. Zar nije tako? Moralo bi biti takvo da nikad ne greši. Da bismo prepoznali istinu i opredelili se za nju, moramo imati takvo merilo koje nikad ne greši, ni pod kakvim okolnostima, među hiljadama argumenata i zabluda. Ono na osnovu čega proveravamo istinu mora biti u stanju da pronađe istinu među deset miliona različitih mišljenja i da nepogrešivo ukazuje na nju i ubuduće – među svakom pomisli koja se može pojaviti među ljudima. Zar nije tako? Kao što znamo, ljudski um nije merilo istine. On donosi odluke samo na osnovu sopstvenih zamisli i istina. Ali „misli moje nisu vaše misli, niti su vaši putovi moji putovi, veli Gospod“ (Isaija 55,8).

Stoga, braćo, trenutno ima dva razloga zašto se stvari ne mogu rešavati na taj način, čak i kad bi to bilo ispravno. Jedan je taj što Božja istina napreduje tako brzo da mi nemamo vremena da pronalazimo sve primedbe i slušamo argumente sa obe strane, jer bismo tako večno zaostajali, a mi ne želimo da se nađemo u tom položaju kad se vreme probe završi. Vreme je prekratko za to i bili bismo izgubljeni kad bismo tako činili. Ali, postoji obećanje: „Saznaćete istinu“.

Vratimo se ponovo na tekst u Jovanu 14,16.17: „I ja ću umoliti Oca, i on će vam dati drugog utešitelja, da bude uvek s vama: Duha istine“ (*Bakotić*). Duha čega? Istine. Ah! Hvala Gospodu na obećanju: „Ja ću umoliti oca“. Šta Hristos večeras čini za nas koji se nalazimo na ovom mestu? Moli se Ocu. On će nam poslati Utešitelja? Duha istine. Koji položaj treba da zauzmemo svakog dana pre nego što dođemo na proučavanje? Da uzmemo učešća u toj molitvi kako bismo mogli imati Duha istine, zar ne?

Dakle, Isus se moli i, uzgred budi rečeno, dok On to radi, zar nećemo biti u dobrom društvu ako i mi to budemo radili? Provedimo onda dosta vremena u tome tokom ovog zasedanja. Provedimo dosta vremena u Njegovom društvu. Šta kažete na to? (Publika: „Amin“). „I ja ću umoliti Oca, i on će vam dati“... On nije rekao: „Ja ću moliti Oca da to učini“ – kao da će odluka o tome biti doneta nakon Njegove molitve, već: „Ja ću umoliti Oca i On će vam dati“. Naravno, Njegova molitva je uslišena jer On posreduje za nas. On iznosi naše molitve u skladu sa Božjom voljom. Tako se On molio, a i mi se molimo da nam Otac pošalje Utešitelja, i Bog to čini. Kada tražimo, znamo da ćemo primiti, jer je On to rekao. Šta se dešava kada tražimo bilo šta što je u skladu sa Njegovom voljom? On nas uslišava. To je poverenje koje Mu ukazujemo večeras. To je pouzdanje koje imamo u Njemu – ako tražimo bilo šta što je u skladu sa Njegovom voljom, On će nas uslišati. Kada imamo takvo poverenje u Gospoda, možemo provesti blagosloveno vreme tokom celog ovog zasedanja. Tražimo bilo šta što je u skladu sa Njegovom voljom i On će nas uslišati. Njegova volja je da mi imamo Svetog Duha. Možemo Mu pristupiti svakog dana, svakog sata u danu, tražeći od Njega tog Duha istine i biti sigurni da ćemo Ga primiti, da će nas On čuti. A ako znamo da nas On čuje, znamo da ćemo primiti ono što želimo od Njega.

Sada, povežimo sve to. Mi tražimo nešto u skladu sa Njegovom voljom i On nas čuje. Svaki put kada tražimo, On čuje. A šta se dešava kad nas On čuje? – Znamo da ćemo možda to primiti? Da ćemo sigurno primiti? Već *smo primili!* Šta onda treba da učinimo? Kada se molimo u skladu sa Njegovom voljom, znamo da nas On čuje. A kada dobijemo to što smo tražili, šta treba da učinimo?

Zahvalimo Mu na tome. Stoga, pre nego što dođemo na zajedničko proučavanje svakog jutra, tražimo od Gospoda Svetog Duha u skladu sa Njegovom voljom, a kada uputimo svoje molitve, potčinimo se u potpunosti Gospodu i zahvalimo Mu što nas je uslišio. Zatim, dođimo ovde očekujući da nas On poučava, da pouči našeg učitelja, a preko Njega i nas.

„Da bude s vama.“ – Koliko dugo? Zauvek. Dobro. Duh istine je u stanju da prepozna istinu među deset hiljada puta deset hiljada pogrešnih tvrdnji i da je objavi u bilo kom trenutku. Koliko dugo? Zauvek. Zar to nije dobro? Zar nije dobro obećanje da će nam On dati Duha istine koji će ostati sa nama zauvek? „Duha istine, koga svet ne može primiti, jer ga ne vidi, i ne poznaje ga; a vi ga poznajete, jer u vama prebiva i u vama će biti“ (Jovan 14,17 – *Bakotić*).

„A kad dođe on, Duh istine, uputiće vas“ (Jovan 16,13 – *Karadžić*). Šta će On raditi? Uputiće vas. On će to učiniti, to je sigurno. Kad bude došao, On će to učiniti. Onda, braćo, zar se ne možemo osloniti na Njega? Hajde da povežemo ove tri stvari: „Saznaćete istinu“; „Ja ću umoliti oca“ i „Uputiće vas“. Zar se onda ne možemo pouzdati u Njega? Zar ne možemo odmah sve predati Njemu, bez i najmanjeg oklevanja oko bilo čega? „Saznaćete istinu.“ Otac će vam dati Duha istine i On će vas voditi. Zar nećemo onda sve predati Njemu, osloniti se na Njega i očekivati da nas On vodi i upućuje u svakom proučavanju koje ovde budemo imali?

„Ali, kada dođe on, Duh istine, uputiće vas u svu istinu jer neće govoriti sam od sebe, nego će govoriti ono što čuje i najaviće vam ono što dolazi“ (Jovan 16,13). Hoće li zaista? On će nam najaviti ono što dolazi. Dobro. Zar Gospod ne želi da mi vidimo stvari koje će se zbiti pre nego što se one zaista dogode? Zar nam On nije kazao da ljudi koji budu videli ono što će doći na nas na osnovu onoga što je obavljeno pre nas, neće više verovati u ljudske izmišljotine, već će shvatiti da moraju priznati i primiti Duha Svetog. Kako ćemo videti ono što dolazi na nas? Na osnovu onoga što se dešavalo pre nas. Isus će nam pokazati stvari koje će doći. On ne želi da mi budemo zatečeni nijednom od tih stvari. On želi da unapred znamo šta će se zbiti, da bismo bili u potpunosti pripremljeni, a ne iznenađeni i preduhitreni.

„On će me proslaviti, jer će od mojega uzeti, i javiće vam“ (Jovan 16,14 – *Karadžić*). I ko je On? „Ja sam istina i Duh istine.“ On uzima što je Njegovo i daje nama. Kada Duh istine uzima samo ono što je Gospodnje (a to je jedino što će nam On ikada pokazati) On ne stoji nezavisno, niti čini velike stvari sam od Sebe, baš kao što to ni Isus nije činio, već se pokorio u svemu kako bi Otac mogao da se nastani u Njemu i da radi preko Njega. Tako Sveti Duh radi umesto Isusa isto ono što je i On radio. On se ne razmeće, već otkriva šta je Bog rekao Isusu i govori to vama i meni. Tako nam On daje istinu od Boga kakva je u Isusu. On je Bog istine? „Sve što ima otac moje je: zato rekoh da će od mojega uzeti, i javiti vam“ (Jovan 16,15 – *Karadžić*). Zatim, imamo sledeći stih: „Nego, kao što je zapisano: ’Ono što oko ne vide, i uho ne ču, i u ljudsko srce ne uđe, to je Bog pripremio za one koji ga vole.’“ (1. Korinćanima 2,9). To je večna namera u svoj svojoj punini. To je mesto na kom treba da stojimo, da tražimo i uzimamo udela u Isusovoj molitvi svakog dana, da bismo ovde, u svom proučavanju i u celom svom delu, mogli imati Duha istine koji će nas uputiti na svu istinu.

Zapazite sledeće citate iz knjige Put Hristu, str. 105, 129 i 130 originala.

„Bibliju nikad ne treba proučavati bez molitve. Pre nego što otvorimo njene stranice, treba da tražimo prosvetljenje Svetim Duhom i ono će nam biti dato. Kada je Natanailo došao Isusu, Spasitelj je uzviknuo: ’Evo pravoga Izrailjca u kome nema lukavstva’. Natanailo je upitao: ’Kako me poznaješ?’ Isus je odgovorio: ’Pre nego te pozva Filip videh te kad beše pod smokvom’. Isus će i nas videti na tajnom mestu molitve ako budemo tražili od Njega svetlost da bismo saznali šta je istina. Anđeli iz sveta svetlosti biće sa onima koji u poniznosti srca traže božansko vođstvo.“

„Sveti Duh uzdiže i proslavlja Spasitelja. Njegova je dužnost da predstavlja Hrista, čistotu Njegove pravednosti i veličanstveno spasenje koje imamo u Njemu. Isus kaže: ’Od mojega (će) uzeti, i javiće vam’. Duh istine je jedini uspešan učitelj božanskih istina. Koliko Bog poštuje ljudski rod, kad je dao svog Sina da umre za njega i poslao Svetog Duha da bude čovekov učitelj i stalni vodič.“

„Bog namerava da čak i u ovom životu istine Njegove Reči budu otkrivene ljudima. Postoji samo jedan način da se to znanje stekne. Razumevanje Božje reči možemo steći jedino

prosvetljenjem onim Duhom preko koga nam je ta Reč data. 'U Bogu što je niko ne zna osim Duha Božjega'; 'Jer Duh sve ispituje, i dubine Božje' (1. Korinćanima 2,10.11). Spasiteljevo obećanje Njegovim sledbenicima bilo je: 'A kad dođe on, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu... jer će od mogega uzeti, i javiće vam' (Jovan 16,13.14).“

„Bog želi da čovek vežba svoju sposobnost rasuđivanja; a proučavanje Biblije ojačaće i uzdići um kao što nijedno drugo proučavanje ne bi moglo. Ipak, treba da se čuvamo obožavanja razuma koji je podložan slabosti i nepostojanosti ljudskog roda. Da ne bismo sebi zamaglili značenje Svetog Pisma, tako da ni najjasnije istine ne mogu da se razumeju, moramo imati jednostavnost i veru malog deteta, kao i spremnost da učimo i usrdno se molimo za pomoć Svetog Duha. Svest o Božjoj sili i mudrosti i o našoj nesposobnosti da pojмимо Njegovu veličinu, navešće nas na poniznost i mi ćemo ući u Njegovo prisustvo sa svetim strahopoštovanjem. Kada pristupamo Bibliji, razum mora da prizna autoritet koji je viši od njega, a srce i um moraju se pokloniti pred uzvišenim JA SAM.“

Od sada pa nadalje, dokle god smo živi, kada čitamo Njegovu Reč takvu kakva jeste, nemojmo nikad upotrebiti izraz „ako“ u vezi sa njom. Da li postoji bilo kakvo „ako“ u vezi sa njom? Može li postojati bilo kakvo „ako“? U njoj uopšte ne postoji „ako“. Sve je upravo tako kao što ona tvrdi. Zahvalimo Bogu na tome i dozvolimo Mu da nam pokaže šta to znači i kako da to razumemo.

Čitam ponovo iz knjige „Gospel Workers“, str. 126:

„Bog želi da mi prihvatimo istinu zbog nje same – zato što je istina. Biblija se ne sme tumačiti tako da odgovara ljudskim zamislima, koliko god dugo da su one smatrane istinitim.“

To znači da ja ne smem tumačiti Bibliju onako kako odgovara ovom čoveku (govornik pokazuje na sebe). To se odnosi i na vas, takođe. „Duh u kome pristupamo proučavanju Pisma odrediće karakter onoga koji će nam u tome pomagati“ – Isto, str. 127.

Ovo je veoma važno. Mi svakog dana dolazimo ovde radi proučavanja Pisma, a ovde nam se kaže da će duh u kome dolazimo odrediti karakter pomoćnika koji će stajati pored nas.

„Anđeli iz sveta svetlosti biće sa onima koji u poniznosti srca traže božansko vođstvo. Ali, ako se Biblija otvara sa nepoštovanjem, sa osećanjem samodovoljnosti, ako je srce puno predrasuda, sotona će stajati pored vas i on će jednostavne tvrdnje Božje reči prikazati u iskrivljenom svetlu“ – Isto.

Ne dozvolimo da sotona bude naš pomoćnik. Zato ne propustimo da se pridružimo Isusu u toj molitvi pre nego što dođemo – i da ostanemo u njoj dok smo ovde. „Mi treba da proučavamo Bibliju sami za sebe. Ne smemo se osloniti ni na jednog čoveka da misli umesto nas.“ To ne znači da za vođu ne treba da imamo čoveka, ukoliko Bog vodi tog čoveka, ili ženu, ukoliko Bog vodi tu ženu. Vi takođe znate da bi jedan čovek, jednom davno, dobro učinio da je dozvolio da ga vodi magarac. Međutim, on je nameravao da bude vođen od samog Gospoda. On nije nameravao da ga bilo ko vodi, ali je loše postupio. Nemojmo izabrati da nas vodi iko drugi osim Boga.

Neki čovek je jednom prilikom, govoreći protiv Duha proroštva, kazao da su adventisti sedmog dana toliko zavedeni, toliko povodljivi, da kad njihov učitelj ustane i kaže određene stvari, oni to jednostavno progutaju. Pomislio sam u sebi kako bih voleo da on to jednom pokuša, da proba to da izvede. Činjenica je, zapravo, da je adventiste sedmog dana teško predvoditi. Na neki način mi je drago zbog toga. Želeo bih da adventiste sedmog dana bude tako teško voditi, da niko u celom svemiru, osim Isusa Hrista, ne bude sposoban za to. Da, zaista. Ali, draga braćo, hajde da stignemo do te tačke kad Njemu neće biti ni približno ovoliko teško da nas vodi. Ipak, meni je drago što je nas tako teško voditi da niko osim Njega to ne može. Hajde da stignemo do tog nivoa što je pre moguće i da jednostavno dozvolimo da nas On vodi lagano kao jaganjce – da nas vodi On, koji je Jagnje Božje.

„Mi ne smemo postati tako tvrdokorni u svojim shvatanjima da pomislimo kako niko ne treba da remeti naše mišljenje. Kada vam tačka doktrine koju ne razumete privuče pažnju, pođite na svoja kolena da biste mogli razumeti šta je istina, i ne budite kao Jevreji koji su se borili protiv Boga... Nemoguće je za bilo koji um da razume svo bogatstvo i veličinu jednog jedinog obećanja Božjeg. Neko uviđa slavu jednog načina posmatranja, a drugi lepotu i blagoslov drugog, i tako duša biva ispunjena nebeskom svetlošću. Kada bismo sagledali svu tu slavu odjednom, duh bi zanemoćao.

Ipak, mogli bismo podneti mnogo veća otkrivenja Božjih velikodušnih obećanja nego što ih sada uživamo. Srce me boli kad pomislim kako gubimo iz vida puninu blagoslova koji su nam namenjeni. Mi se zadovoljavamo prolaznim bleskom duhovnog prosvetljenja, a mogli bismo iz dana u dan hodati u svetlosti Njegovog prisustva... Onaj čija je dužnost da podseća Božji narod na sve što je važno i da ga uputi na svaku istinu, može biti sa nama u proučavanju Njegove svete Reči“ – Isto, str. 129 – 131.

O, kakvog li obećanja – da ćemo saznati istinu! On nam daje Duha istine da nas uputi na istinu, a taj Duh je tako savršeni vodič, tako nepogrešiv, da će učutkati svaki drugi glas osim glasa Onoga ko je istina i život. Prema tome, braćo, pristupimo proučavanju u tom duhu, ostanimo u tom duhu i Bog će nas poučavati. Kao što je rečeno u Jovove dane, u knjizi koja govori o njemu: „Ko je učitelj kao on?“ (Jov 36,22)

Poruka trećeg anđela – Br. 2.¹

Starešina A. T. Jones

Večeras uzimam tekst sa kojim ćemo se baviti najmanje nedelju dana. Mislim da ga svi poznajete. Glasi ovako:

„Oni koji na osnovu onoga što se sada događa pred nama, budu videli šta će nas uskoro snaći, neće se više uzdati u ljudske sposobnosti; osećaće da Svetoga Duha moraju prepoznati, primiti i prikazati narodu.“²

Da bismo počeli sa polaganjem temelja za ono što će doći, večeras ćemo razmotriti kakva je situacija u kojoj se nalazi vlada Sjedinjenih Država. Izneću zato ono šta se dogodilo na nedavno održanoj raspravi u Vašingtonu. Počecemo s tim i jednostavno izneti činjenice pred nas, a onda kasnije možemo da vidimo posledice već postojećih činjenica.

Kada je u Kongresu Sjedinjenih Država preduzet prvi korak za versko zakonodavstvo, sećate se da smo počeli sa potpisivanjem peticije koja je, u stvari, bila prigovor na tako nešto, sadržan u rečima:

Cenjenom Senatu Sjedinjenih Država!

Mi, dole potpisani, odrasli građani Sjedinjenih Država, od dvadeset jedne godine starosti i navije, sa poštovanjem, ali ozbiljno molimo vaše Cenjeno telo da ne izglasa nikakav zakon o svetkovanju Subote, ili Gospodnjeg dana, i bilo koji drugi verski ili crkveni običaj ili obred; takođe, da za promenu Nacionalnog Ustava nikako ne podupre nikakvu rezoluciju koja bi na bilo koji način mogla da direktno ili indirektno da prednost učenju bilo koje religije ili bilo kojeg verskog tela nad drugim, ili bi na bilo koji način odobrila primenu zakonodavstva na predmet religije; već da potpuno odvajanje religije i države, zagarantovano Nacionalnim Ustavom, kao što je sada, zauvek ostane kako su ga naši oci uspostavili.

A pitanje zatvaranja Svetske izložbe nedeljom, kada se pojavilo, bilo je isto tako podneseno Kongresu uz ovaj protest:

Mi, dole potpisani, građani Sjedinjenih Država, ovim sa poštovanjem, ali odlučno protestujemo da Kongres Sjedinjenih Država navede vladu Sjedinjenih Država na ujedinjenje religije i Države radi prihvatanja bilo kojeg zakona ili rezolucije da se Svetska izložba o Kolumbu zatvara nedeljom, ili da na bilo koji drugi način obaveže Vladu da se bavi religijskim zakonodavstvom.

Na isti način se protestovalo protiv predloga Brikinridžeovog (Breckinridge) zakona. Prošle godine se u Kongresu na isti način protestovalo protiv predloga zakona prema kojem bi se zaustavila isporuka leda nedeljom, tako da smo u našem protestu u ovom pogledu tražili da Kongres uopšte, ni na koji način ne dira ovaj predmet. Ali oni su ga prihvatili, naravno, kao što smo to uvek i očekivali.

Dok smo ove peticije davali na potpisivanje, bilo je onih koji su smatrali da one nisu toliko važne da ih potpišu, iako su smatrali da su one same po sebi u redu. Ljudi bi priznali da su u redu, a onda bi rekli: „Verujem u sve to, ali to nije toliko važno da bi tome trebalo posvećivati pažnju; neću da gubim vreme na potpisivanje, iako se slažem sa svime što kažete. Tako nešto se nikad neće dogoditi.“ I zato što je bilo toliko onih koji nisu verovali da će predlog proći, on je prošao. A kad su ustanovili da je prošao, počeli su sa pokušajima da se poništi. Počeli su da se bude, videli su da su

¹ Kod svih tema moramo stalno držati na umu da engleski jezik razlikuje „Saturday“ (subotu kao sedmični dan) i „Sabbath“ (kao dan koji se svetkuje, a pod njim mnogi podrazumevaju nedelju). Razlog tome je što četvrta Božja zapovest govori da je Bog posvetio i blagoslovio „Sabbath“ (izvorno: Subota, Šabat), pa su oni koji su svetkovali nedelju ovu zapovest i pojam „Subota (Šabat)“ primenili na nedelju – *prim. prev.*

² SpTA01b, str. 39.

bili u zabludi i da je predlog prihvaćen; a kad su uvideli da su pogrešili, pokušavali su da ponište učinjeno, zahtevajući da Svetska izložba bude otvorena nedeljom. A kao razlozi za zahtev da se Izložba otvori, navedeni su potpuno isti razlozi koji su navedeni za njeno zatvaranje.

Ovaj pokret za otvaranje Izložbe potekao je iz Čikaga. Započeo ga je *Chicago Herald*, a gradska skupština ga je preuzela i uputila Kongresu memorandum, koji je gradska skupština, sa gradonačelnikom na čelu, kao predstavnicima Čikaga, odnela u Vašington i iznela prvog dana četvorodnevnog saslušanja. Pročitacu neke od razloga koje su naveli u zahtevu da Izložba treba da bude otvorena nedeljom:

Da se vrata Svetske izložbe o Kolumbu ne zatvaraju nedeljom.

Da se zaustave sve mašine i da se onemoguću buka tog dana, da bi preovladala tišina, koja je u skladu sa Subotom.

Ovim se priznaje nedelja kao dan odmora i naravno da je treba pratiti određena tišina, a oni su hteli da je postignu zaustavljanjem mašina „da bi preovladala tišina“. To je isti razlog zbog kojeg su drugi hteli da Izložba bude zatvorena nedeljom. Hteli su isto.

Da se osiguraju prikladne mogućnosti na zemljištu Izložbe za održavanje Subotnjih bogoslužjenja, tako da sve verske zajednice mogu da održavaju bogoslužjenja prema svojim običajima bez smetnje ili prepreke.

To je isti razlog zbog kojeg su drugi hteli da se izložba zatvori – tako da mogu održavati bogoslužjenja u svojim crkvama.

Mi priznajemo činjenicu i radujemo se da je naša zemlja sada i uvek bila hrišćanska nacija. ...

A osnovni razlog zbog kojeg su crkve zahtevale zatvaranje Izložbe bio je što je „ovo hrišćanska nacija“.

Mišljenja smo da će više dobra biti ostvareno ako se, ovim ljudima i svima koji to žele, dozvoli da posete teren Izložbe, nego ako se u tome spreče... Smatramo da Sjedinjene Države, kao hrišćanska zemlja, treba da nedeljom otvori vrata kao priznanje činjenice da ni u jednoj grani ljudskog interesa ili misli nije bilo većeg napretka tokom tih četiri stotine godina nego u hrišćanskoj crkvi.

Upravo su drugi naveli ovaj razlog za njeno zatvaranje: da Sjedinjene Države, kao hrišćanska nacija, treba da zatvori Izložbu nedeljom kao priznanje napredovanju u hrišćanskim idejama.

„Zar ne bi bilo dobro da se svetošću bogoslužjenja prekrije veliki hram posvećen korisnim i lepim stvarima?“

Razlog za zatvaranje Izložbe bio je zato što bi bilo dobro celu Izložbu prekriti svetošću religije. Kao što vidite, razlozi za otvaranje su potpuno isti kao razlozi za njeno zatvaranje.

Chicago Tribune, u izdanju od 3. decembra 1892, spominjući pismo koje je kardinal Gibbons napisao o tome predmetu, objavio ga je u ovom obliku:

„U nekim verskim krugovima postoji snažna i rastuća naklonost prema opozivu zakona o zatvaranju Svetske izložbe nedeljom. Jedan za drugim istaknuti bogoslovi izražavaju svoju naklonost prema ovom liberalnom pokretu. Sve više je prisutna mogućnost da dođe do niza verskih demonstracija u Parku. Uz vodeće verske i moralne učitelje iz Evrope i Amerike, koji bi svake nedelje održavali bogoslužjenja, sa svetom pesmom horova, koji bi možda okupili hiljade uvežbanih glasova, nedelja bi na Svetskoj izložbi bila jedno od najveličanstvenijih priznanja Subote u savremenoj istoriji.“

Ovi drugi su rekli da, kada bi Izložba bila zatvorena nedeljom, kad bi je prekrila svečanost Subote i ova nacija dala veličanstven primer o priznavanju Subote, to bilo „jedno od najveličanstvenijih priznanja Subote u savremenoj istoriji“.

Štaviše, oni koji su se zalagali za otvaranje Izložbe povlađivali su interesima crkve isto kao i drugi koji su se zalagali za njeno zatvaranje. Čim su se ove stvari pojavile u štampi napisao sam bratu A. Moonu pismo u kojem sam mu poslao ove označene delove i rekao mu: „Jasno vidiš da su razlozi koje su ovi ljudi naveli za otvaranje Izložbe upravo isti razlozi izneseni za njeno zatvaranje. Pošto je to tako, kad bismo im se pridružili to bi značilo da priznajemo legitimnost donesenog zakona i razloge za njega, iako se svaki od ovih razloga direktno protivi svemu za šta smo se sve ove godine zalagali u Kongresu. Prema tome, potpuno je jasno da ne možemo ni jednu od naših peticija pridružiti njihovim. Sa njima ne možemo da učinimo ni jedan jedini korak; ne možemo da saradujemo ili da se povežemo sa njima u načinu na koji oni deluju ili iz razloga koje oni navode za otvaranje Izložbe. Moraćemo da ostanemo pri tome da izglasavanje ovog zakona nije i niti je ikad bilo kako treba. Zato jedino što možemo učiniti je da smatramo da taj zakon treba da bude opozvan. Jedini stav koji možemo da zauzmemo je da se zakon vezan za nedelju treba bezuslovno ukinuti.“

Brat Moon mi je odmah odgovorio i rekao da je video ove izjave i da je zauzeo stav o kojem sam govorio u svom pismu. Setićete se da sam nekako u isto vreme napisao članak objavljen u *Sentinelu*, u kojem sam izneo iste činjenice i zauzeo isti stav, govoreći da nas uopšte nije briga hoće li Izložba biti otvorena ili zatvorena nedeljom, ali da nam je više nego što se može reći stalo do toga da se Kongres uopšte ne bavi ovim predmetom. Zato je brat Moon rekao Predsedavajućem Odbora i gospodi koja su se bavila ovim pitanjem u Vašingtonu da se u vezi s ovim pokretom uopšte ne može računati ni na nas ni na naše peticije. Predsedavajući Odbora pitao je brata Moona kakav je naš stav. On je Odboru rekao kakav je naš stav bio i koliko je peticija bilo tamo. Naravno, sva imena koja smo skupili u prvoj peticiji, blizu hiljadu četiri stotine, važe danas kao što su važila onda, kad god neki kongresmen odluči da ih spomene i izloži. Ona večno važe kao protivljenje toj stvari. Na to mu je, kad mu je brat Moon rekao kakav je naš stav i razloge za njega, Predsedavajući kazao: „Napišite vaš stav u pogledu ovog predloga zakona, a ja ću ga izneti kao predlog u Domu tako da dobijete osnovu na kojoj možete da iznesete svoje peticije kao i da se saslušaju vaši argumenti.“ Brat Moon je u toj prostoriji diktirao gosp. Thompsonu iz Čikaga, našu želju, a predsedavajući Durborow je to izneo kao predlog u svoje ime. Predlog je glasio:

Pedeset drugi Kongres,
drugo zasedanje. H. RES. 177.

U Predstavničkom domu, 20. decembar 1892. Odnosi se na Izabrani odbor Svetske izložbe o Kolumbu i određeno je da se štampa.

Gosp. Durborow je izneo sledeću zajedničku rezoluciju:

Zajednička rezolucija da se opozove verski zakon koji se odnosi na Svetsku izložbu o Kolumbu.

Pošto Ustav Sjedinjenih Država posebno kaže da 'Kongres ne sme da donosi zakone koji se odnose na osnivanje religije ili zabranjuju njeno slobodno upražnjavanje', neka bude

Odlučeno od strane Senata i Predstavničkog doma Sjedinjenih Američkih Država okupljenih u Kongresu, da se zakon prihvaćen petog avgusta hiljadu osamsto devedeset druge, kojim je odobreno pet miliona 'Kolumbovih' pola dolara za proslavu četiri stote godišnjice otkrića Amerike od strane Hristofera Kolumba za održavanje međunarodne izložbe umetnosti, industrije, proizvodnje i zemljoradničkih, rudarskih i pomorskih proizvoda u Čikagu, u saveznoj državi Illinois, pod uslovom da pomenuta izložba ne bude otvorena za javnost prvog dana sedmice, obično zvanog nedelja; kao i deo sekcija četiri 'zakonskog akta pomaganja u sprovođenju akta Kongresa prihvaćenog dvadeset osmog aprila, hiljadu osamsto devedesete, s pravom donošenja zakonske odredbe da se omogući proslava četiri stote godišnjice otkrića Amerike od strane Hristofera Kolumba održavanjem međunarodne izložbe umetnosti, industrije, proizvodnje i zemljoradničkih, rudarskih i pomorskih proizvoda u Čikagu, u saveznoj državi Illinois, tako formuliše da se predmet svetkovanja nedelje u potpunosti prepusti zakonito postavljenoj upravi Svetske izložbe o Kolumbu.

Pošto smo shvatili da je ovo predloženo sa isključivim ciljem da nam se omogući da iznesemo naše peticije i budemo saslušani po tom pitanju, mi smo nastavili sa ostvarenjem ove ideje. Sve je uređeno da se održi saslušanje. Brat Moon mi kaže, ako se saslušanje može održati pre Božića, on je potpuno zadovoljan mogućnošću da budemo saslušani; ali saslušanje je određeno tek posle praznika, a Kongres je otišao na odmor za praznike i kad je Kongres ponovno počeo da zaseda, pokazalo se da je predsedavajući tog Odbora sasvim drugi čovek. Dobio sam obaveštenje da je u međuvremenu bio na večeri sa Elliottom F. Shephardom. Ne znam da li je to imalo bilo kakve posledice po njegovu probavu ili neki drugi deo njegovog organizma. U svakom slučaju to ili nešto drugo nagnalo ga je da odbaci sve što je učinio i isključi princip koji je uneo u tu rezoluciju i predložio, da bismo mogli da budemo saslušani.

Dr. Lewis, baptista sedmog dana, otišao je u Kongres tražeći da ga saslušaju. Rekao mi je da je otišao do gosp. Durborowa i tražio da bude saslušan. Gosp. Durborow ga je pitao šta namerava zastupati i šta će biti njegovi argumenti. Gosp. Lewis mu je rekao da će ukazati na neustavnost zakona koji je Kongres već prihvatio. Gosp. Durborow mu je rekao da je Odbor odlučio da uopšte ne želi saslušati nikakve argumente o principu već samo o metodi legislacije³; da uopšte neće razmatrati pitanje da li je zakon ustavan ili ne, jer ga je Kongres doneo pa se pretpostavlja da Kongres ima pravo da to učini. Bilo kakvo spominjanje ispravnosti legislacije biće potpuno izostavljeno i sada će se jedino razmatrati da li bi za zemlju bilo bolje da Izložba nedeljom bude otvorena ili zatvorena onako kako je Kongres odlučio.

Kad je to čuo, dr. Lewis nije imao šta da kaže pa je odlučio da ništa i ne kaže. Ali treći dan i među poslednjim nastupima tog dana, gosp. Durborow ga je pozvao da govori; dao mu je pet minuta. Dr. Lewis mu je rekao da nema šta da kaže, da nije poneo svoje dokumente i da u takvim okolnostima nema nameru da govori. Ali gosp. Durborow je ipak insistirao da govori i da ima pet minuta ako želi da govori. On ih je na to iskoristio, ali jako nemarno.

Tu je sa istim ciljem bio i Samuel P. Putnam, sa nekoliko hiljada peticija u džepu. On je predsednik Američke federacije slobodne misli.⁴ Otišao je gosp. Durborowu da čuje o vremenu koje mu je dodeljeno i dobio je istu informaciju – da se uopšte neće razmatrati nikakav argument o ustavnosti tog pitanja ili principa povezanog s njime, samo metoda legislacije. Posle toga gosp. Putnam više nije imao zahteva. Ali je i on pozvan da govori; međutim, dobio je samo nekoliko minuta koje je iskoristio najbolje što je mogao.

Ja nisam došao tamo dovoljno rano da bih sve to saznao. Brat Moon je to znao, ali nisam imao prilike da s njim razgovaram. Voz mi je kasnio i ja sam žureći stigao na vreme i ušao u prostoriju u kojoj je odbor zasedao kad je rasprava počela. Tako da nije bilo vremena da išta saznam o situaciji. Nakon saslušanja gosp. Thompson iz Čikaga mi je prišao i pitao da li bih tog dana iskoristio preostalo vreme, poslednjih pola sata. Ja sam pisao bratu Moonu da ću se, kad dođem tamo, složiti sa svakim rasporedom koji oni načine. Pretpostavlja sam da je to u skladu sa dogovorenim. Rekao sam gosp. Thompsonu da ću govoriti tog dana ako oni smatraju da je to najbolje, ali da bih voleo da čekam dok ne govori Američka Subotnja unija;⁵ međutim, ako misle da je tako bolje, uzeću to vreme. I tako, kad sam dobio reč, počeo sam da govorim o jedinoj stvari koju sam znao. Bilo je to pitanje ispravnosti legislacije, a to je bio predmet za koji su odlučili da se o njemu neće raspravljati. Odmah sam primetio da su se uznemirili. Predsedavajući je bio jako uznemiren. Ali ja nisam znao u čemu je problem.

I tako sam odmah potegao to pitanje. Istina je da je predsedavajući na početku saslušanja dao izjavu koju sada razumem, ali je onda nisam razumeo. Rekao je:

„Današnji sastanak održaće se sa ciljem da saslušamo one koji podupiru zakonsku odredbu koja je pred ovim Odborom. Mislim da je prikladno reći Odboru da se ovaj predlog razlikuje od predloga prikazanog pre godinu dana i da je ovom Odboru predloženo da *modifikuje postojeći zakon*, a ne da *stvara novi*, kao što je bilo predloženo pre godinu dana. Zbog toga ovom prilikom

³ Legislacija (lat. legis-latio) – donošenje zakona, zakonodavstvo, zakonodavna vlast; zakoni – *prim. izdavača*

⁴ Izvorno: Free Thought Federation of America.

⁵ Izvorno: American Sabbath Union.

očekujemo da će se rasprava pred Odborom *odvijati strogo* u okviru *modifikacije* onoga što je predloženo u rezoluciji pred ovim Odborom, a čiji se primerci nalaze kod sekretara pa možete da ih dobijete, a odnose se na *promenu* u vezi sa zatvaranjem vrata Svetske izložbe o Kolumbu u nedelju, s tim da bude dopušteno da ih otvore uz ograničenja navedena u ovim rezolucijama.“

Rečenica „a ne da stvara novi zakon“ bila je izjava koju tada nisam razumeo, ali je sada razumem.

U izvesnom smislu bila je sreća što sam govorio tih pola sata, jer posle toga nije bilo mogućnosti da dobijem pola sata. Najduže vreme koje je iko posle dobio bilo je dvadeset pet minuta, a većini od pedeset sedam govornika u proseku dodeljeno je samo oko deset minuta.

Iako je predsedavajući isključio mogućnost mogeg izlaganja o Ustavu, drugi članovi Odbora postavljali su pitanja dok nije isteklo čitavih pola sata, a svako pitanje postavljali su tako da sam u odgovoru bio prisiljen ukazati na Ustav i neustavnost onoga što je učinjeno. Tako je izlaganje koje su hteli da isključe bilo održano uprkos nastojanja predsedavajućeg. Upravo ono što nisu hteli da slušaju od nas, drugi su izneli na mnogo odlučniji način nego što smo to mi trebali ili mogli da im iznesemo. Moje izlaganje pred Odborom bilo je ovako:

Gosp. Durborow: Ostavljeno vam je tačno trideset minuta, Gosp. Jones.

Gosp. Jones: Gospodine predsedniče, očekujem da govorim u prilog ovog zakona koji je sada pred Odborom iz niza razloga koji bi mogli da se iznesu za pola sata koja imam na raspolaganju, ali nastojaću da se dotaknem razloga o kojima se dosad nije posebno govorilo. Počecu sa jednim koji je spomenuo gradonačelnik Washburne, do neke mere, ali o kojem može da se više kaže, a onda ću preći na razmatranje drugih tačaka.

Moja prva tačka je da ovaj predmet, trebaju li vrata Svetske izložbe da budu nedeljom zatvorena ili otvorena, predmet koji se nacionalne vlade uopšte ne tiče. U kakvom god smislu ga uzeli, on premašuje njenu jurisdikciju. Postoje tri jasna razloga ...

Gosp. Robinson: Kojoj crkvi pripadate?

Gosp. Jones: Ne vidim kakve to veze ima sa predmetom.

Gosp. Durborow: Gospodin svakako ima pravo da postavi pitanje.

Gosp. Jones: Dobro, molim za izvinjenje. Nisam znao da je gospodin član Odbora. Voljan sam da odgovorim na pitanje, iako ne vidim kakve veze ono ima s ovom raspravom. Ja sam član Crkve adventista sedmog dana. Ali danas ovde govorim kao građanin Sjedinjenih Država o principima po kojima deluje vlada Sjedinjenih Država. Osim toga, mogu da kažem da zbog načina na koji je Kongres dotakao ovo pitanje, mogu verovatno da govorim o njemu i kao adventista sedmog dana. Pošto je Kongres već ušao na područje religije, imamo pravo da krenemo odatle ako to zahteva potreba.

Upravo sam hteo da kažem da u Ustavu Sjedinjenih Država postoje tri jasna razloga koja zabranjuju Kongresu da se bavi ovim pitanjem. Prvi je dobro definisao George Bancroft u pismu koje je napisao dr. Filipu Schaffu 30. avgusta 1887, a koje glasi:

„Dragi moj gosp. Schaff! Imam vaše pismo od 12. Prema Ustavu Kongres nema nikakva druga ovlašćenja od onih koja su mu zagarantovana. Zbog toga Kongres od samog početka nije imao ovlašćenja da ozakoni osnivanje religije kao što je to sada posle izglasavanja amandmana. Ovlašćenje nije dato i zato ne postoji jer Kongres nema ovlašćenja osim onih koja su mu data, ali počeo se javljati osećaj da bi trebalo izraditi skup amandmana⁶ da bi se zadovoljila ova težnja, pa je izrađen niz članova nalik na amandman, ne zato što je takva deklaracija bila potrebna, već zato što je narod želeo da vidi određene principe jasno istaknute kao deo Ustava. Prvi amandman, koliko se odnosi na osnivanje religije, predložen je bez strasti, prihvaćen u nekoliko saveznih država bez strasti i tako našao svoje mesto kao uvodne reči u amandmane na najmirniji moguć način... George Bancroft.“

To se vidi iz Desetog amandmana Ustava, koji kaže da „prava koja Ustavom ne leže na Sjedinjenim Državama, niti su zabranjena saveznom državama, rezervisana su za savezne države ili

⁶ Izvorno: Bill of Rights, deset prvih amandmana na američki ustav (1791.), inače sažetak građanskih prava i sloboda.

za narod“. Pošto Kongresu nije dato pravo po pitanju religije, ono je rezervisano za države ili narod. To je razlog zašto tražimo da se ovo izostavi, kao što je to Ustav izostavio. Ovo pitanje rezervisano je za države. Ono se tiče samo države Illinois, pa prema tome, nijedna država nema pravo da bilo šta kaže o tom predmetu, da kaže treba li Izložba nedeljom da bude otvorena ili ne. Ako država Illinois o tome ništa ne kaže, to je još uvek prepušteno narodu. Prepušteno je narodu da u toj stvari postupi kako želi, bez mešanja ili diktata Kongresa.

Ne samo da je ovo tako u ovom predmetu, već ako Ustav nije rekao ni reč o religiji, onda Kongres nema pravo da dira to pitanje. Ali narod je progovorio; Ustav je progovorio i osporio pravo vladi Sjedinjenih Država da diraju to pitanje jer je to pravo rezervisao za države ili narod. Ne samo što je to učinio, već je otišao i dalje i zapravo vladi Sjedinjenih Država zabranio da dira to pitanje. Ovaj nedostatak ovlašćenja bio bi potpun i definitivan i bez zabrane, jer su nedodeljena ovlašćenja rezervisana. Ali oni su otišli još dalje i ne samo rezervisali ova ovlašćenja već izričito zabranili Kongresu da se njima služi. Prema tome, neustavno je da Kongres zadire u ovo pitanje. Tako je bilo od početka vlasti i to je razlog zašto insistiramo da se ovaj zakon ukine i prepusti onima kojima ga je Ustav ostavio – državama ili narodu.

Gosp. Houk: Prema rečima Ustava, verujem, Kongres nema pravo da osniva religiju.

Gosp. Jones: Slediću ovo pitanje malo dalje i obratiću pažnju na ovaj amandman. Amandman ne glasi, kako se to često pogrešno citira: „Kongres neće donositi zakone koji bi se odnosili na uspostavljanje državne religije“, već „Kongres neće donositi zakone koji bi se odnosili na uspostavljanje neke državne religije, ili zabranjivali njeno praktikovanje.“ Ova rečenica sadrži dva značenja. Kad je Ustav donesen, sve što je o tom predmetu rečeno bilo je da se „nikad neće zahtevati nikakvo ispitivanje o religiji kao kvalifikacija za bilo koju službu ili javno dobro pod vlašću Sjedinjenih Država“. Neke od država su u to vreme uspostavile državnu religiju; mislim sve osim Virđžinije. Virđžinija je ušla u kampanju direktno povezanu s ovim pitanjem. Namera prvog dela rečenice bila je da zabrani Kongresu da uspostavi zakon koji bi se odnosio na religije koje su već bile uspostavljene u ovim državama, a drugi deo zabranjuje Kongresu da sa svoje strane na bilo koji način ulazi u predmet religije. U Virđžiniji je od 1776. – sa izuzetkom razdoblja kad je rat bio na vrhuncu – do 26. decembra 1787. godine, vođena kampanja o istom pitanju koje je danas uključeno u ovu raspravu o ovom zakonu.

Anglikanska crkva je bila državna crkva u Virđžiniji, a prezbiterijanci, kvekeri i baptisti su Generalnoj skupštini Virđžinije poslali memorandum, zahtevajući da se, kao što su se kolonije u građanskim stvarima proglasile slobodnima i nezavisnima od britanske vlasti, tako i država Virđžinija proglasi slobodnom od britanske vlasti u verskim stvarima i da ne daju porez kojim podupiru religiju u koju ne veruju, pa ni za bilo koju religiju u koju ne veruju. Tako je Anglikanska crkva prestala da bude državna religija. Onda je osnovan pokret da se uspostavi „hrišćanska religija“ i da „zakonodavstvo bude u prilog hrišćanskoj religiji“ proglašenjem zakonskog akta kojim bi se plaćali učitelji te religije. Madison i Jefferson su se usprotivili tom predlogu zakona i uz žestoki otpor ga srušili; umesto tog zakona osigurano je prihvatanje zakonskog akta „uspostavljanja verske slobode u Virđžiniji“, što je model za sve Ustave država od tog dana do danas, kad su u pitanju religija i država.

Prema tome, u kampanji u Virđžiniji protiv uspostavljanja državne hrišćanske religije, primenjen je isti princip koji je danas uključen u ovo zakonodavstvo, i pošto je on očigledno pogažen, mi tražimo da se to isto tako učini i da se Kongres i vlada vrate na mesto gde su bili ranije i gde pripadaju. Madison je iz te kampanje prešao pravo u konvenciju koja je oblikovala Ustav Sjedinjenih Država i u tu konvenciju je preneo principe koje je zastupao u kampanji i uneo ih u Ustav Sjedinjenih Država, a namera svega je bila, kao što je i sada, da Kongres ne sme da ima ništa sa verskim obredima i običajima.

Vašington je 1797. načinio ugovor s Tripolijem u kojemu je izričito rečeno da „Vlada Sjedinjenih Država ni na koji način nije zasnovana na hrišćanskoj religiji“. A kad je Kongres po ovom pitanju doneo zakon sa direktnim spominjanjem hrišćanske religije, time je postupio suprotno izričitoj nameri onih koji su stvorili Ustav i uspostavili vrhovni zakon, kako je to rečeno njihovim

rečima. Iz tog razloga tražimo da se ovaj zakon ukine i Kongres stavi vladu tamo gde je bila pre ovog zakona, a ovo pitanje ostavi tamo gde pripada.

Gosp. Durborow: Vaše primedbe su jednostavno ustavne prirode?

Gosp. Jones: Ima i drugih, ali osnova svima je neustavnost ovoga. Oni koji su ovamo poslali peticije i oni koji su delovali u prilog ovog pokreta u ovom Kapitolu,⁷ znali su da je neustavno kad su to zahtevali. Gospodin koji je u ovom Kapitolu proveo šest meseci zbog ovog zakona, dokazivao je više od dvadeset pet godina, štampom i rečima, da bi bilo koji nedeljni zakon od strane Kongresa ili zakonski akt u prilog hrišćanske Subote, bio neustavan. Pa ipak je ovde radio šest meseci da navede Kongres da to učini bez promene u Ustavu. Dvadeset pet godina je on, sa Udruženjem kome pripada, radio na tome da se Ustavu doda amandman kojim bi se priznala hrišćanska religija pa da ovo postane „hrišćanska nacija“, tako da se dobije ustavni temelj za nedeljno zakonodavstvo. A sada, bez obzira na ovu dvadeset petogodišnju istoriju i rad i uprkos svih vlastitih argumenata, oni su išli dalje i uspeli da to Kongres učini, premda su znali da je neustavno.

Drugi razlog zašto govorimo da se taj zakon povuče je zato što je donesen pomoću lažnog predstavljanja. Sva izlaganja pred Kongresom, da bi se osiguralo prihvatanje tog zakona, bila su lažna. Prikazali su Kongresu da je mnoštvo naroda Sjedinjenih Država sklono njihovom predlogu, što se uvek iznova pokazalo da je laž. To je snažno pokazano u Čikagu pre manje od mesec dana. Tamo je Američka Subotnja unija održala konvenciju – nacionalnu konvenciju. U vreme održavanja te konvencije prve večeri održana su četiri masovna mitinga. Jednom od njih sam i ja prisustvovao. Izveštaj je objavljen u čikaškim novinama, ovde imam njihove primerke. Pročitacu čikaški izveštaj da vidite da u njega ne stavljam svoja osećanja. *The Chicago Tribune* od 14. decembra 1892. sadržavao je sledeći izveštaj:

„NIJE IZGLASANO.

„Američka Subotnja unija je na jednom od svojih mitinga sinoć doživela poraz koji je tako iznenadio prisutne vođe da je događaj bio prava senzacija. Bio je to neočekivani udarac i to još teži jer ga je dala jedna od najsubotarskih⁸ od svih hrišćanskih zajednica.“

Gosp. Jones: Ovo nije bio prvi takav slučaj, kao što će se prisetiti neki od prisutnih.

Časni W. F. Crafts: Dobra šala.

„Unija je juče poslepodne otvorila nacionalnu konvenciju i sinoć pripremila četiri masovna okupljanja u gradu da bi predstavila ovaj pokret. Jedan od njih održan je u crkvi M. E. u aveniji South Park i Trideset trećoj ulici. Bio je to mali masovni sastanak, i sve je teklo glatko izvesno vreme i sve se odvijalo kako je to hteo 'American Sabbath'. Dr. H. H. George, vođa pokreta, gosp. Locke i drugi zastupali su zatvaranje Svetske izložbe nedeljom i žestoko kritikovali nastojanja direktora, gradonačelnika i gradske skupštine da Kongres povuče ovaj zakonski akt. Njihovi govori bili su toplo, ako ne i jednoglasno pozdravljeni čestim izgovaranjem 'amina' i pljeskom. Niko nije očekivao protivljenje pa su samosvesno i naglašeno predložene sledeće rezolucije:

„*Pošto* smo od strane čikaške štampe informisani da je naša gradska skupština pod uticajem gradonačelnika Washburnea od svojih članova osnovala odbor da ide u Vašington kako bi uticao na Kongres da promeni odluku o zatvaranju Svetske izložbe nedeljom, i

Pošto su upravnici Čikaga otvorili svoje glavne štabove u Vašingtonu sa istom namerom, bez obzira na prihvatanje dva i po miliona dolara dodeljenih od Kongresa uz izričiti uslov da se vrata nedeljom ne otvaraju za javnost, i

Pošto je svake nedelje otvoreno sedam hiljada gostionica i kafana, protivno državnom zakonu,

Odlučujemo, prvo, da uložimo najozbiljniji protest protiv takvih službenih postupaka od strane gradonačelnika i gradske skupštine, zato što koriste mere suprotno odluci Kongresa i zato što troše narodni novac u pokušaju da promene uslove po kojima su mogli da dobiju određena sredstva od Kongresa.

⁷ Sedište zakonodavne vlasti u Vašingtonu.

⁸ Najviše sklona „hrišćanskoj Suboti“ tj. nedelji – *prim. izdavača.*

Odlučujemo, da ne odobravamo i osuđujemo postupke upravnika koji su od Kongresa dobili novac pod uslovom da Izložba ne bude otvorena nedeljom (bona fide ugovor), a sada ulažu sve moguće napore da utiču na Kongres da ukine ovaj uslov.

Odlučujemo da bi prema našem prosuđivanju bilo bolje da gradonačelnik i gradska skupština zatvore gostionice u nedelju u skladu sa državnim zakonom, nego da nastoje uticati na Kongres da se Izložba, suprotno zakonu, otvori nedeljom.

Na kraju se pljeskalo, a onda je predsedavajući na sastanku, časnici H. H. Axrell, stavio rezolucije na glasanje. Na iznenađenje njega i drugih činilo se da su „za“ i „protiv“ podjednaki, s tim što je glasnoća očigledno bila u prilog ovih poslednjih. Predsedavajući je zatim rekao da se čini kako bi glasanje ustajanjem bilo u redu pa je tražio da svi koji su za rezolucije ustanu. Sekretar je izbrojio trideset njih na nogama.

Neka ustanu svi koji su protiv.

Ostali slušaoci, uz izuzetak četvorice koji izgleda o tome nisu imali mišljenje, ustali su i sekretar je izgledao iznenađen što očigledna većina nije uopšte marila za brojanje glava i izjavili da je najmanje njih trideset i pet protiv rezolucije; ono što je izgledalo najčudnije bilo je u tome što su većina njih bile žene.

Posle trenutka čuđenja predsedavajući je rekao da bi voleo da čuje neko objašnjenje za postupak većine.“

Gosp. Jones: Bio sam tamo i izneo razlog za protivljenje ovim rezolucijama. Sutradan je na njihovoj konvenciji ova stvar iznesena i dosta opširno razmatrana. A onda sam u *Chicago Timesu* sutradan pročitao izveštaj:

Neočekivani poraz doživljen na sastanku održanom u metodističkoj crkvi South Park prethodno veče ohladio je revnost delegata i samo je desetak očeličenih sedelo kad je predsedavajući tog zasedanja, dr. H. H. George iz Bever Folsa u Pensilvaniji, otvorio zasedanje. Uzrok depresije bio je rezultat sinoćnog sastanka. U utorak uveče održana su četiri masovna sastanka. Na prva tri prihvaćene su rezolucije u prilog zatvaranja Svetske izložbe nedeljom. Na poslednjem rezolucija nije prihvaćena, pa se sada tvrdi da su prisutni većinom bili adventisti. To je bio razlog za turbulenciju koja je juče prevladala u crkvi South Park.

„Izabrani odbor je pripremio telegram Kongresu koji je prema izveštaju glasio:

„Nacionalna konvencija Američke Subotnje unije, koja se sastala u ovom gradu, sa poštovanjem zahteva od našeg Kongresa, a posebno od Odbora zaduženog za Svetsku izložbu, da se ne preduzima nikakav korak u opozivanju nedeljnog zakona o zatvaranju Izložbe. U četiri dela grada sinoć su održani masovni sastanci da se protestuje protiv ovog opoziva kao nečasnog čina za Kongres i naciju.“

„Istog trenutka skočio je dr. Mandeville.“

„Ne bi trebalo pisati četiri masovna sastanka, jer su na jednom bili protiv rezolucija“, rekao je. „Trebalo bi pisati tri masovna sastanka.“

„Da“, protestovao je član odbora, 'ali naša rezolucija pokriva ovu tačku. Ona kaže da su sastanci održani kao protest – ne kaže šta se dogodilo'.

„Ali dr. Mandeville se nije dao zavarati takvom dvoličnošću pa je napisano da se na tri masovna mitinga žestoko protestovalo protiv ukidanja nedeljnog zakona o zatvaranju Izložbe.“

A sekretar Američke Subotnje unije za državu Illinois napisao je ispravci u čikaškom *Evening Postu*, u kojoj je one koji su glasali protiv rezolucije optužio kao 'drske uljeze' koji su 'okupili svoje snage da upropaste cilj ovog masovnog sastanka'. To mi je pružilo mogućnost da odgovorim. Ovde to čitam kao deo mog argumenta koji malo bolje objašnjava ovu tačku pred ovim Odborom:

„Čikago, 17. decembar. *Uredniku Evening Posta*. Ne bih nepotrebno dodavao nevoljama Američke Subotnje unije, ali zbog opravdanja ljudi koji su optuženi u pismu gosp. McLeana u *Evening Postu* od četvrtka, kao i upotpunjenja tog pisma činjenicama, ispravka gosp. McLeana zahteva ispravku. To što on nema jasno razumevanje situacije o masovnom sastanku održanom u utorak uveče u crkvi South Park, nije čudno. Nije bio tamo. Ja sam bio tamo i zbog toga molim za malo prostora da ispravim njegovu ispravku. On tvrdi da su adventisti sedmog dana, 'očigledno pretpostavljajući da će to biti fin politički potez, da upropaste cilj sastanka, okupili svoje snage', iz

područja tog sastanka, 'sa već objavljenim rezultatom'. To je totalno pogrešno tumačenje. U tome nije bilo ni delića politike; nije bilo ni prethodne namere da se upropasti cilj tog sastanka, a naše snage nisu bile okupljene. Da nije bilo masovnih snaga biće jasno svima iz činjenice da, premda u ovom kraju grada ima sto devedeset i četvoro adventista sedmog dana, samo ih je četrdesetak prisustvovalo tom masovnom sastanku. A pošto u ostala tri dela grada ima više od trista adventista sedmog dana – na zapadnoj, na severnoj strani i u Englewoodu – niko od njih nije prisustvovao masovnim sastancima Nedeljne unije u ova tri dela. Da smo učinili ono za šta nas optužuju, najmanje tri, umesto samo jednog, masovnog sastanka bila bi protiv njihove rezolucije. Gosp. McLean treba da bude zahvalan što nismo tako crni kako nas je oslikao i što su se još dobro izvukli.

Ali zašto nas optužuju? Zar nije ...

Predsedavajući (gosp. Durborow): Ne želim više takvih stvari. Ni vidim kakve to veze ima sa pitanjem. Molim vas ograničite se na valjano izlaganje o predmetu.

Gosp. Jones: To pokazuje sledeće: njihovo zastupanje četrdeset miliona ljudi – mase u zemlji – nije istina. Kad četrdeset ljudi može otići na neki masovni miting i pobedi ih glasanjem, to pokazuje da mase nisu na njihovoj strani.

Gosp. Durborow: Ovde smo zbog promene nekih zakonskih odredbi. Mislim da bismo to mogli ostaviti na miru. Kongresmeni su nesumnjivo znali šta rade kad su prihvatili taj zakon.

Gosp. Jones: Ono šta sam hteo da pročitam bilo je ovo:

„Zar nije bilo oglaseno i održano kao masovni miting? Zar nismo imali savršeno pravo da mu prisustvujemo? Zar nismo imali savršeno pravo da glasamo protiv bilo koje rezolucije koja je mogla da bude podnesena? Zar nismo imali pravo da mu prisustvujemo? Zar nismo imali savršeno pravo da glasamo protiv svake rezolucije koja je mogla da bude predložena? Zar smo, kad smo otišli na miting kako se to očekivalo od masa, trebali da ćutimo kad je trebalo da se glasa? I ostali da ćutimo kad su nas gospodin koji je izneo predlog rezolucija i predsedavajući pozvali da objasnimo razlog našeg glasanja? S obzirom na sve ove činjenice, zar je pošteno da nas optužuju kao 'ateiste', 'verske anarhiste', 'drske uljeze', i tako dalje kako su to učinili? Kakvu vrstu masovnog sastanka su onda očekivali? Štaviše, kakav je to masovni miting na kojem četrdeset ljudi mogu da 'okupe svoje snage' i upropaste cilj sastanka? Na svim svojim mitinzima nisu propustili priliku da neprekidno tvrde kako je četrdeset miliona Amerikanaca na njihovoj strani kad se radi o pitanju nedelje. Na sastanku te večeri dr. George je žučno izjavio da je na njihovoj strani četrdeset miliona dok u Sjedinjenim Državama ima samo oko dvadeset pet hiljada adventista sedmog dana. 'Četrdeset miliona nas je', vikao je, 'i mi se ne bojimo. Četrdeset miliona nas je i na svojoj strani imamo vlast; ne bojimo se ničega što adventisti mogu da učine.' Ako su ljudi tako silno bili naklonjeni radu Američke Subotnje unije, kako je moguće da nekolicina, u srazmeri jedan prema hiljadu šesto pretrpaju njihov sastanak ili poraze njihove rezolucije? Da su njihova kazivanja bila istinita, oni bi imali punu dvoranu i galerije pretrpane ljudima koji odobravaju rad Nedeljne unije; a doslovce bilo bi nemoguće da svi protivnici 'okupe svoje snage' da upropaste cilj sastanka. Ali kad su činjenice pokazale da su njihovi masovni sastanci tako slabo posećeni da četrdeset ljudi može lako prevagnuti u glasanju i poraziti njihove rezolucije i 'upropastiti cilj sastanka', to samo po sebi pokazuje da je njihova tvrdnja da je velika većina naroda za zatvaranje Svetske izložbe nedeljom, čista prevara. A upravo to je ono što ih boli. Dokle god mogu da neuznemiravano i bez protivljenja lažno prikazuju stvari, oni su srećni. Ali kad se dogodi da se otkrije lažnost njihovih tvrdnji, onda im to vrlo smeta.“

Gosp. Jones: Ovim ne mešam Kongres u to. Ne kažem da je Kongres znao da su ove tvrdnje laž. Međutim, zar nije moguće da se kongresmeni prevare i da ozbiljno razmotre lažne tvrdnje?

Gosp. Durborow: Smatram da vaš ceo argument baš ne pokazuje veliko poštovanje prema Kongresu Sjedinjenih Država.

Kao što vidite, hteo je da me učutka da pokažem kako su te tvrdnje bile laž, pa je rekao: „Ne želim više takvih stvari“, ali ih je dobio. Časni H. W. Cross, prezbitarijanski propovednik iz Ohaja otišao je u Vašington da održi petominutni govor. Trećeg dana saslušanja izneo je stvar mnogo snažnije nego što sam ja to mogao. Mislim da je bolje da vam iznesem njegov govor. Evo ga:

GOVOR ČASNOG H. W. CROSSA PRED ODBOROM

Gosp. Durborow: Časni H. W. Cross iz Ohaja govoriće pet minuta.

Časni H. W. Cross: Gospodine predsedniče i gospodo iz Odbora. Pravi cilj zašto sam ovde je da kažem koju reč u prilog intelektualnog poštenja od strane ortodoksnih crkava. Ja sam propovednik jedne od ortodoksnih crkava. Primećujem da su ove crkvene peticije na mojoj teritoriji jako obmanjive šta se tiče onih koji ih potpisuju ili za njih glasuju.

Evo primera: u jednom slučaju u našoj saveznoj državi prezbiterijanci su izglasali rezoluciju tvrdeći da predstavljamo određeni broj okupljenih članova, a onda je Christian Endeavor Society, društvo sastavljeno od mnogo istih članova crkve koje je ta prezbiterijanska crkva spomenula, izglasalo sličnu rezoluciju i reklo da predstavljamo pedeset, sedamdeset ili stotinu članova. Zatim je ona predstavljena u nedeljnoj školi. A mnogi od onih koji su računati kao glasači za te rezolucije bili su računati tri, četiri ili pet puta, i gotovo da je postalo princip da se glasa rano i često – što je potpuno protivno svetovnoj politici. Ja sam svedok ove činjenice. Bila je jedna peticija koja je navodno zastupala osamdeset članova crkve koji su potpisali peticiju Kongresu, ali nisu svi bili prisutni. U jednoj nedeljnoj školi glasanje je sproveo vođa nedeljne škole; tu su bila deca koja su glasala za te rezolucije, a koja nisu bila dovoljno stara da znaju da li se izraz „Svetska izložba“ odnosi na zgodne devojčice u obližnjoj klupi ili na Svetsku izložbu o Kolumbu u Čikagu.

Smatram svojom dužnošću da informišem Odbor o činjenicama u ovom slučaju. Prava namera svih ovih peticija je religiozna. Ali iz rečnika u ovim peticijama ne možete da vidite o čemu se zapravo radi; duh koji je iza njih to pokazuje. Kolumne u verskoj štampi i podučavanje vođa razreda i nedeljne škole – to je ono što govore nekolicini koja glasa, to njima kažu šta ove peticije znače. Smatram da su naši zakonodavci merodavni, intelektualno i moralno, da odluče o ovom pitanju bez ikakvog diktata od bilo koje sekte ili grupe sekta, da je li ovo otvaranje velike obrazovne izložbe u skladu sa građanskom Subotom. U glasilima moje crkve i u drugim glasilima ortodoksnih crkava primećujem tendenciju da uživaju u činjenici da smo „mi (to je ova grupa verskih zajednica koje imaju ovu zajedničku ideju) bili dovoljno jaki da svojom snagom držimo Kongres u šaci. Mi smo se Kongresom bacili na adventiste sedmog dana, na baptiste sedmog dana, i protiv rimokatoličkih građana i različitih drugih naših građana.“ Sada mi se čini da nije nimalo poželjno da se to radi u ovoj zemlji.

Gospodo iz Odbora, ne mogu vam govoriti na način i onoliko koliko sam se pripremio zbog činjenice da mi je dato samo pet ili šest minuta, pa sam jednostavno izneo ove dve tačke: da su ove peticije izuzetno obmanjive što se tiče broja onih koji su ih potpisali, pošto su isti ljudi mnogo puta glasali, u velikom broju slučajeva na konvencijama individualnih potpisnika, u nedeljnim školama, kao članovi Društva Christian Endeavor – iste osobe su stalno iznova glasale. A kad pokušate da proverite to silno mnoštvo, ustanovićete da je prisutna velika obmana; i ako su interesi građanske Subote ...

Gosp. Cross: „Dobro onda; ostaviću svoju rečenicu nedovršenom. Prihvatam odluku.“

Još jedan govor koji je vrlo snažno izneo ono što Odbor nije hteo da od mene čuje bio je govor gosp. Thomasa J. Morgana, predstavnika radnika iz Čikaga. On je svoj govor imao napisan da bi ga čitao. Nakon što je saslušao nekoliko crkvenih predstavnika, bio je toliko uznemiren njihovim pogrešnim izlaganjem da je, nakon što je dobio reč, potpuno zaboravio na svoj pisani govor, protok vremena i sve drugo, dok mu predsedavajući nije rekao da je njegovih dvadeset pet minuta prošlo. Izneću ovde i njegov govor. Zato čitam:

GOVOR THOS. J. MORGANA

Nakon što je rekao koga predstavlja i da je dobio punomoćje „375 radničkih organizacija, iz svakog mesta i grada u Sjedinjenim Državama u kojima ima dovoljno industrije da promovišu i podstiču radničke organizacije“, koje do ovog trenutka pokrivaju „trideset i tri države Unije“, rekao je:

Gospodine predsedniče, nakon što sam izneo kakva ovlašćenja imam, želim da kažem da izlazim pred ovaj Odbor jako zbunjen. Dva sata pre polaska voza nisam znao da li ću moći doći na ovaj Odbor. Stigao sam sinoć u jedanaest sati i pošto sam se našao u novom mestu, nenavikao na

prilike, nisam mogao da spavam. Uz to, ja sam čovek iz radničke klupe. Vidite [pritom je podigao ruke] ja sam radnik; ovde su žuljevi koji prate rad rukama. Došao sam nepripremljen obrazovanjem da se suočim sa ovde iznesenim argumentima ili da svoju stvar iznesem snažno i tečno kao što su to učinila gospoda u opoziciji, jer sam zbog svojih uslova bio prisiljen da ceo svoj život radim od devete godine, bez ijednog dana godišnjeg odmora; meni nije data prilika za obrazovanje osim one koje sam uspeo da otkinem od svojih časova spavanja.

Takođe sam zbunjen činjenicom da se po prvi put u svom životu nalazim usred mnogih prijatelja radničkog sloja, za koje nisam bio svestan da postoje; i zaprepašten sam kao i zbunjen izjavama koje su dali. Oni ne samo što govore u ime radništva kakvo imamo u Sjedinjenim Državama, već i više od toga, govore sa ovlašćenjima mojih kolega radnika u Velikoj Britaniji, zemlje iz koje sam došao. I ne samo to, oni spominju ime čoveka koga cenim više, verovatno, od svakog drugog, pa se i iz tog izvora razbacuju ovlašćenjima pred ovim Odborom – taj čovek je Karl Marx. Oni govore i u ime nemačkih socijaldemokrata. A ja, pošto sam socijaldemokrat, uz to Englez, i tesno povezan sa reformnim pokretom u toj zemlji, i pošto sam u Sjedinjenim Državama dvadeset tri godine kao aktivan radnički reformator – možete da zamislite moju zbunjenost i čuđenje kad sam se našao u društvu ovih zastupnika i prijatelja Karla Marxa, socijaldemokrata u Engleskoj i prijatelja radničke reforme ovde u Sjedinjenim Državama. [Okreće se kleru.] Jako mi je žao što ne mogu da vam stisnem ruku sa bratskim prijateljstvom. Žao mi je što to moram da kažem: O, spasi nas od naših prijatelja. Zbunjen sam zato što sam prisiljen da kažem kako sam ovde sa punomoćjem da vas se odrekнем i da vas optužim za lažno predstavljanje.

Kad sam čuo ono što su tvrdili, pomislio sam da ću ovom predmetu prići ljubazno, blago, itd; pomislio sam u sebi da se nadam kako ću imati snage da o ovom pitanju raspravljam u takvom duhu, ali se bojim da sam već prešao ograničenja. Ova stvar mi je tako prirasla srcu da je uobičajena pribranost potpuno uništena kad vidim da smo napadnuti, da su naši interesi tako pogrešno prikazani, da su naše želje i potrebe tako iskrivljeni od strani ovih ljudi koji tvrde da govore sa ovlašćenjima.

[Kleru.] Donosite imena ljudi iz Engleske koji su potpuno nepoznati. Šta je sa Josephom Archom? Šta je sa Tomom Mannom? Šta je sam Benom Tallottom? Da li smete da govorite u njihovo ime? Ne. Iznosite ovde neka nepoznata imena da potkrepite svoje pogrešno izlaganje. Nikad niste bili prijatelji radništva i ovaj put nemate pravo da govorite u tom smislu.

Kad ste ovde izneli svoje citate, moje misli vratile su se odmah u Englesku, Josephu Archu, laiku u crkvi, čija je revnost za hrišćansku religiju bila suviše velika da bi se mogla ograničiti. Kao laik podučavao je, pod živicom, moralne istine koje je Hristos izgovorio, i u svojim nastojanjima da uzdigne svoj stalež, ustanovio je da je čitav kler Velike Britanije bio protiv njega, kao što je čitav kler Sjedinjenih Država osim Katoličke crkve protiv nas.

[Glasovi iz klera izražavaju neodobravanje.]

Možda ova moja tvrdnja da je čitav kler bio protiv nas nije potpuno tačna. Nadam se da ću se sačuvati od bilo koje tvrdnje koja nije zasnovana na činjenicama. Bio bih u pravu da sam rekao kako su evangeličke crkve u Sjedinjenim Državama, na način na koji su ovde predstavljene, apsolutno protiv nas i naših interesa. Možda treba da izuzmem Katoličku crkvu; verovatno ću to priznati. Kažem vam da sam zbunjen. Možda ćete mi zbog toga bar to uzeti u obzir. Hteo sam da poništım ono što ste ovde radili i učiniću to najbolje što budem mogao.

Josephu Archa, koga sam spomenuo i koji je još živ, a od koga niste primili ni reč, koji je ispod živice uzet u Parlament, koga je tamo narod izabrao, obećao je da će im omogućiti da žive pristojno i časno. Kad je to ostvario, sveštenstvo Velike Britanije pozvalo ga je na veliki miting u Ekster Hol, kojem je prisustvovalo dve stotine sveštenih lica. Tražili su da im objasni svrhu svoje organizacije i on je to učinio. Hteo je da uzdigne narod iz potpunog neznanja do udobnosti i pristojnosti dostojne čoveka; da uništi gostionice, isprazni zatvore, da ljudima u poljoprivrednim područjima pruži mogućnost da žive kao pristojna ljudska bića. U tom je pravcu puno postigao pa je propovednicima rekao: „Ne samo što smo to učinili bez vaše pomoći, već smo to učinili uprkos vašeg velikog protivljenja.“ Rekao je: „Nakon što smo obavili ovaj posao vi nas zovete da damo račun. Mi vam izlažemo rezultat našeg rada. Učinili smo to bez vaše pomoći. Mi ćemo nastaviti dalje. Sve što tražimo od vas je, ako ne vidite kako biste nam pomogli, da nam se sklonite sa puta i pustite da sami radimo svoj posao.“

To je moj odgovor vašoj engleskoj produkciji.

Ovde govorite o nemačkim socijaldemokratama. Sa kakvim pravom? Nemate uopšte prava na to. Prihvataete se posla i uzimate malo ovde, malo onde iz dela Karla Marxa, socijaldemokrata i

rezultata njihove konvencije i ovde to iznosite sa autoritetom. Ja sam socijaldemokrat. Pripadam toj organizaciji i učinio sam sve što sam mogao da obratim, na svoj skromni način, umove radnika u Sjedinjenim Državama, tim principima. A vama sveštenicima želim da kažem da su principi koje drže socijaldemokrati u Nemačkoj, principi koje je objavio Isus Hristos i koje vi ne razumete.

[Glasovi: „Ovde, ovde.“]

Gospodine predsedniče, ne govorim samo sa ovlašćenjima koje sam pokazao, već želim da ukažem na relativan stav koji imamo prema ovom pitanju Svetske izložbe, u poređenju sa ovim telom sveštenika koji su organizovani kao mašina [okreće se sveštenim licima]. Pozivam jednog za drugim da uradi svoj deo posla.

Gospod Durborow: Gosp. Morgan, Odbor se nalazi sa ove strane stola.

Gosp. Morgan: Moja opšta tvrdnja što se tiče moje nesposobnosti za ovu vrstu rada izviniće me, nadam se. Da su prijatelji Crkve bili ljubavniji prema meni dok sam bio dete, da su me učili da čitam i pišem, verovatno bih bio u stanju da sledim sve zahteve plemenitog i uobičajenog ponašanja u društvu. Zahvaljujući njima verovatno ću reći neke ružne stvari za koje unapred molim za izvinjenje.

Želim da kažem, gospodine predsedniče, da osim ovlašćenja koje sam ovde izneo, želim reći da mi čikaški radnici posebno i naročito tražimo pravo da budemo saslušani sa više obzira nego naši protivnici. Čim se pročulo da je predloženo da imamo izložbu, svetsku izložbu, u Sjedinjenim Državama, radničke organizacije u svim mestima izrazile su zadovoljstvo sa tim predlogom, i čim je bilo rečeno da Svetska izložba treba da se održi u Sjedinjenim Državama, čikaški radnici su izneli zahtev da Čikago, s obzirom na geografski položaj, bude mesto gde će svetska izložba biti otvorena. Svoj zahtev da Čikago bude to mesto poduprli su peticijama radničkih organizacija u celim Sjedinjenim Državama, tako da je kongresmen Hawley mogao da ustane u Kongresu Sjedinjenih Država i kaže: „Imam u ruci peticije organizovanog radništva iz svake države u Uniji, osim Njujorka, prema kojima Izložba treba da bude postavljena u Čikagu.“ Tako je Izložba tamo postavljena. Ali i pre nego što je odlučeno da bude tamo postavljena, Kongres je zahtevao da Čikago pokaže da li je sposoban da organizuje Izložbu tako što će osigurati deset miliona svojih deonica. Radnici su posegli u džepove i sa kovanicama od deset centi, pedeset centi i sa dolarima osigurali pola miliona njegovih deonica.

A šta je Crkva učinila? Da li je Crkva tražila da se organizuje izložba svetskih proizvoda i ljudske genijalnosti? Ako jeste, to je učinila ćutke. Radnici su reagovali na opipljiv način; otad su izgradili Izložbu i posvetili je svojom krvlju. Stotine i stotine radnika poginulo je i bilo osakaćeno u konstruisanju tog veličanstvenog dela. Smatram da zbog toga ono što govorimo ima dodatnu težinu.

Ne samo to, već davanjem odgovarajućeg priznanja majstorskim umovima koji su zamislili i planirali ovu predivnu izložbu, odajući svima njima dužno priznanje, tamo dolaze proizvođači iz ovakve vrste ruku [diže svoje radom otvrdle ruke]. I nakon što smo sagradili Izložbu, i za to žrtvovali svoje živote, nakon što smo doprineli svojom genijalnošću i radom u postavljanju izložbenih predmeta, ovi ljudi, koji nisu u tome učestvovali, niti su dizajnirali, gradili, niti bilo šta uradili u vezi sa njom, došli su i zatvorili vrata i zaključali nas radnike! A onda dolaze ovamo sa bednom molbom da imaju uputstva, da imaju pravo da govore u ime radništva! Zaprepašćuje drskost ovih ljudi da iznose ovakav zahtev. Ne mogu da shvatim kako mogu da rizikuju svoj ugled za verodostojnost, poštenje i istinu – a to je sve što kler ima u svom poslu, i ako to izgube onda ih više nema, kako su mogli da rizikuju svoju verodostojnost i poštenje da daju ovakve izjave. Jedan od njih dolazi ovog jutra i kaže: „Imam peticiju radničkog sindikata iz Njujorka.“ Kojeg radničkog sindikata?

Časni gosp. W. F. Crafts: Mašinovoda Sjedinjenih Država.

Gosp. Morgan: Ko?

Gosp. W. F. Crafts: Bratstva mašinovoda.

Gosp. Morgan: Ne. Pogledajte; ova tvrdnja, to što ste rekli, da oni ne udvostručuju stvari je zlobna laž. Oni udvostručuju stvari. I onda donosite jednu jedinu peticiju jednog od mesnih sindikata u državi Njujork i navodite ljude da poveruju kako imate drugu organizaciju.

Gosp. Morgan: Naravno, moje sposobnosti razumevanja nisu u stanju da shvate vaš način upravljanja ovim stvarima. Izrečena je još jedna tvrdnja prema kojoj je to pitanje rešeno zato što govore mašinovođe Sjedinjenih Država; da su oni najinteligentniji od svih radnika u Sjedinjenim Državama. Apsolutno odbacujem takvu tvrdnju.

[Ovde je gosp. Morgan rekao nekoliko reči koje se tiču čisto ličnih odnosa između organizacije koju je on zastupao i organizacije mašinovođa, za koje smatramo da je za nas bolje da se ne dobije utisak da učestvujemo tako što ćemo štampati i širiti ovaj dokument – Izdavači (originalni dokument).]

Onda je rečeno da će otvaranje Izložbe zahtevati poseban rad mašinovođa. Dopustite da vas upozorim na činjenicu: ako je Svetska izložba nedeljom zatvorena, narodu će biti onemogućeno da tog dana uživa u njenim prednostima. Taj dan biće utrošen za putovanje. Ljudi će krenuti u nedelju, doći u Čikago u nedelju uveče ili u ponedeljak, provesti sedmicu na Izložbi, otputovati vozom što je kasnije moguće u subotu uveče ili što ranije u nedelju ujutro.

Gosp. Durborow: Gosp. Morgan, govorili ste upravo dvadeset i pet minuta i vreme koje vam je dodeljeno je isteklo. Koliko znam vi želite da iza vas govori gosp. Askew i ako mu to ne omogućite, zauzećete njegovo vreme.

Gosp. Morgan: Molim za izvinjenje, gosp. predsedniče. Nisam mislio da govorim tako dugo, ali stvarno bih voleo da imam više vremena. Imam ovde dokument koji bih svakako želeo da iznesem.

Gosp. Durborow: Naravno, ako se s tim slože ostali govornici, biće u redu.

Gosp. Durborow: Ako možete, jednostavno iznesite sažetak vašeg dokumenta i to učinite što je brže moguće.

Gosp. Morgan: Pročitaću ga što brže mogu, a vi ga možete pročitati kasnije.

[Čita.] U pogledu verske strane ove stvari, želim da kažem da radnici postupak Kongresa u vezi zatvaranja Svetske izložbe nedeljom pripisuju delovanju i uticaju Protestantske evangeličke crkve i da u ostvarenju svog cilja predstavnici ovih crkava pretpostavljaju da su čuvari ekonomskih i moralnih interesa radništva i da u njegovo ime i radi njega pozivaju Kongres da nedeljom zatvori vrata Svetske izložbe.

Mi smo ovde ovlašćeni od strane organizovanog i pravnog pokreta radnika, da u vezi sa zatvaranjem Izložbe nedeljom potpuno odričemo pravo ovim crkvama ili njihovim predstavnicima da po tom pitanju govore ili postupaju u naše ime, i da vam dokumentovano dokažemo da su sve takve predstavljanje Kongresu od strane tih crkava namerna ili nesvesna prevara.

Sa tim u vezi želimo da upozorimo kongresmene koji su možda bili pod uticajem postupka ovih crkava i one koji su iskreno zainteresovani za versku stranu ovog pitanja, na činjenicu da je ravnodušnost i aktivni antagonizam radničkih klasa prema Crkvi sada, a bio je i u prethodnim godinama, predmet najozbiljnijeg razmatranja od strane klera. Mi sa poštovanjem tvrdimo da je jedan od glavnih uzroka ovog latentnog i aktivnog neprijateljstva prema Crkvi u činjenici da su njeni predstavnici ekonomski i društveno tako udaljeni od radničkih klasa da uopšte ne mogu da razumeju njihove potrebe, želje i težnje, pa nas zbog toga, kad govore u naše ime, pogrešno predstavljaju kao što je to u ovom slučaju. To se događalo tako često i svestrano da je uvažavanje i poštovanje koje je radništvo u prošlosti imalo prema Crkvi uništeno u toj meri da se sama Crkva uzbunila. Osim nekoliko izuzetaka i veoma retko, predlog da neko crkveno lice otvori ili učestvuje na našim konvencijama ili masovnim sastancima, nailazio je na prezrivo ismevanje. Desetine hiljada radnika koji su kao i ja, od detinjstva do zrele dobi živeli u okrilju Crkve, i nakon što su isterani iz nje zadržali gorljivu ljubav prema principima koje je poučavao Drvodolja iz Nazareta, nisu svesni samo pokvarenosti utelovljene u postupcima klera da radnike isključi iz izložbe, već razumeju i posledice koje će to imati na daljnje otuđenje radničkih klasa od Crkve i jačanje njihovog neprijateljstva prema njoj.

Kada to kažemo, uz ovu prisnu ličnu spoznaju, mi s punim poštovanjem, ali najozbiljnije pozivamo kongresmene koji su bili pod uticajem verskih razmatranja da opozovu ovaj loše savetovan i štetan zakonski akt Crkve.

Časni gosp. Martyn, zastupajući zatvaranje Izložbe nedeljom, izjavio je da ni književnost ni umetnost uopšte ne deluju na moralni status naroda. Naš odgovor je da je ova tvrdnja kleveta protiv književnosti i umetnosti i monstrozna uvreda za sve učene ljude i umetnike, kao i apsolutno negiranje prednosti svetovnog obrazovanja, dok mi insistiramo na tome da je svaki napredak u opštem znanju nužno i nesumnjivo napredak u javnom moralu, kao i da na znanje pojedinaca, pa prema tome i na njihov moralni status, uveliko utiče njihova sredina.

Stavite radnog čoveka unutar vrata Svetske izložbe, dovedite ga u kontakt sa čudima prirode kako su tamo pokazana, i sa čudima čovekove proizvodnje sakupljene iz celoga sveta i otvaranjem očiju on će se uzdići iznad sebe, neko vreme biće potisnuti svi njegovi najniži i najgori instinkti i

navike, i duboko u svome umu i srcu biće prisiljen, kao nikad pre, da shvati različitost prirodnih resursa i ograničenu genijalnost i moć ljudskog uma, što će posle toga stalno biti koristan izvor razmatranja, predmet razgovora, poučan kako za njega samog tako i za njegovo društvo, a to mora svakako da ga učini boljim čovekom, spretnijim, a stoga i vrednijim radnikom i korisnijim građaninom.

Do ovih zaključaka nisam došao apstraktnim razmišljanjem, već praktičnim ličnim iskustvom, i da sam svešteno lice ili aktivni član Crkve, da imam na srcu moralnu dobrobit naroda, smatrao bih neodložnom dužnošću ne samo da nedeljom širom otvorim vrata izložbe, nego da se zalažem za organizovanje posebnih načina da dovedem mase pod njene intelektualne i moralne uticaje.

U razmatranju moralne strane ovog predmeta tvrdim da bi uticaj posete Svetskoj izložbi pomogao radniku da postane spretniji pa stoga i vredniji radnik. Za veliku vojsku nepoznatih izumitelja jedan dan na Svetskoj izložbi bio bi nadahnuće neprocenjive vrednosti, ne samo za njih same već i za naciju i ljudsku rasu. I opet govorim iz ličnog iskustva jer sam lično imao korist od poseta izložbama karaktera sličnog ovoj Svetskoj izložbi, ali srazmerno beznačajnima po veličini i obimu.

Čuvari industrijskih i komercijalnih interesa Velike Britanije i Francuske dobro razumeju ovo gledište tog slučaja. U Birmingemu, u Engleskoj, odakle dolazim, a to je jedan od najvećih industrijskih gradova u svetu, takve su izložbe u manjoj meri stalne. Posebne delegacije radnika se redovno šalju na svetske izložbe u London i Pariz, i iz ličnog razgovora s jednim od francuskih radnika koji su poslani da posete proslavu stogodišnjice i izložbu u Beču, saznao sam da su Francuzi isto tako svesni važnosti ove stvari.

Jedan od mojih saradnika, koji je aktivno zainteresovan i pomaže u tome da se nedeljom otvore vrata Svetske izložbe, rekao mi je da u Nemačkoj, u industrijskim gradovima duž Rajne, radnička društva redovno šalju delegacije u London i u Pariz da izveste o izložbama koje se odnose na njihovu struku i da su te posete iz ekonomskih razloga organizovane tako da delegati dolaze u Beč ili Pariz u subotu uveče ili nedelju ujutro, posete izložbu u nedelju i odlaze kući u nedelju uveče ili ponedeljak ujutro.

Srazmerno malo radnika u Sjedinjenim Državama imalo je prednost ovakvog stimulisanja misli i izuma, a nije ni proizvođačka i komercijalna klasa postala potpuno svesna njene važnosti. Zato govorim o ovom pogledu na stvar, nadajući se da može pomoći u otvaranju vrata Svetske izložbe nedeljom za stotine hiljada radnika u Čikagu i susednim gradovima i da se ovom prednošću podstaknu mnogi radnici u državi da mesecima samoodricanja i žrtve mogu da uštede toliko da plate troškove posete Svetskoj izložbi, s tim da takva poseta nužno bude ograničena na nekoliko dana.

Sada se vraćam svom govoru, tamo gde me prekinuo predsedavajući Odbora.

Gosp. Jones: Dobro. Prihvaću da je Kongres znao šta radi. Evo izveštaja o tome u Senatu; tu je počeo ovaj deo stvaranja zakona, jer je zakon u Domu spomenuo samo zatvaranje državne izložbe i Dom je to izglasao, a ništa nije rečeno o zatvaranju Izložbe u nedelju. Kad je došao u Senat, tu je ovaj deo zakona i potekao. Čitaću iz Kongresnog zapisnika od 10., 12. i 13. jula.

Gosp. Durborow: Nema potrebe da se ovde čita. Mi smo s njim upoznati bolje od Vas. Ovde razmatramo modifikaciju postojećeg zakona.

Gosp. Durborow: Ako nameravate da raspravljate o modifikaciji ovog zakona, kakve bi koristi bile da se on promeni i modifikuje u skladu sa rezolucijama koje su pred ovim Odborom – to je razlog da ovaj Odbor održava ova saslušanja.

Gosp. Jones: Upravo to činim. Izneo sam šta Ustav kaže: da zabranjuje donošenje ovakvog zakona, a kad to Ustav zabranjuje, zar ne bi onda trebalo da se zakon ukine?

Gosp. Durborow: Ovo nije mesto za raspravu ovog pitanja.

Gosp. Little: Mislim da pogrešno shvatate zakon koji je veći izglasan. Slažem se s vama što se tiče Ustava. Ali ovaj zakon odobrava sredstva i to odobrenje uslovljava da Izložba bude nedeljom zatvorena. Na primer, nemate pravo gospodinu koji hoda ulicom reći: Vi ne smete ući u gostionicu. Ali ako mu date pet dolara, imate pravo da ih vežete za uslov da ne budu potrošeni u gostionici.⁹

⁹ To nije dozvoljeno zato što nemamo pravo da podmitimo čoveka, čak ni da ne pije. Ako je Kongres doneo ovaj zakon, kako je ovde rečeno, po tom principu, onda je drugim zlima ovog zakona dodao i elemenat podmićivanja. U stvari

Gosp. Jones: Vidim šta želite da kažete. Argument je iznesen i to kad se zakon nalazio pred Senatom, da ako Kongres odobri novac, ima pravo da postavi kakvo god ograničenje smatra ispravnim u pogledu trošenja novca.

Gosp. Little: Ali oni nisu bili prisiljeni da uzmu novac.

Gosp. Jones: Svakako. Ali ja sam protiv ovog uslova. Kongres ima pravo da postavi kakva god želi građanska ograničenja o upotrebi novca; Kongres po Ustavu nema pravo da stavi bilo kakva verska ograničenja oko upotrebe novca.

Gosp. Little: Da li je to versko ograničavanje?

Gosp. Jones: Da, gospodine. Ovo je čisto verski zakon.

Gosp. Houk: Smatrate li da bi bilo ispravno da Kongres kaže da Izložba treba da bude zatvorena jednog od sedam dana?

Gosp. Jones: Ne, ne bi bilo ispravno, jer sve počiva na verskoj osnovi, a to je jedina osnova na kojoj počiva svetkovanje ili priznavanje nedelje. A tvrdnja da je zakon bio u interesu radništva suprotna je postupku Senata. Senator Hawley je jasno rekao: „Svako zna šta je temelj njemu; on je zasnovan na verskom uverenju.“ Senator Peffer je rekao: „Danas smo se upustili u teološku raspravu što se tiče prvog dana sedmice.“ Prema tome, oni su ga smatrali verskim i samo verskim. Ponavljam, po Ustavu nisu imali pravo da stave nikakvo versko ograničenje. Kad su postavili ovaj uslov i rekli da upravnici treba da potpišu sporazum da će zatvoriti Svetsku izložbu nedeljom, na „hrišćansku Subotu“ kako je Kongres proglasio nedelju, pre nego što su mogli da dobiju novac, onda je imao isto takvo pravo da od uprave Svetske izložbe traži da potpiše sporazum da se podvrgnu hrišćanskom krštenju pre nego što bi mogli da dobiju bilo kakva odobrena sredstva.

Glas: Ili da pokušaju sa dr. Briggsom.

Gosp. Jones: Da. Kad je Kongres odobrena sredstva vezao za uslov da uprava treba da potpiše sporazum da će Izložbu zatvoriti u „Gospodnji dan“, kako je Kongres proglasio nedelju, pre nego što mogu dobiti novac, Kongres je imao isto tako pravo da zahteva da Odbor Svetske izložbe treba održati Gospodnju večeru pre nego što bi mogao da dobije novac. Zbog toga, ako Kongres može da definiše šta je hrišćanska Subota, onda može da zahteva i sve drugo u hrišćanskoj religiji.

Glas: Tako je.

Glas: Zar ovo nije hrišćanska nacija?

Gosp. Jones: Naravno da nije.

Gosp. Jones: Kad u jednoj stvari zanemare Ustav zbog religije, onda mogu da ga zanemare u bilo čemu. Ono što je Kongres učinio u pogledu favorizovanja nedelje samo otvara mogućnost da se učini bilo šta drugo što zahtevaju oni koji su ovo osigurali. I zahtevaće se, jer je *Christian Statesman*, čiji urednik je u ovoj dvorani, rekao da je „velika hrišćanska većina naučila, zbog odgovora na svoju veliku peticiju i mnoštva svojih pisama koja su se odnosila na Svetsku izložbu, da od nacionalnih i državnih vlasti može da dobije kakve god želi zakone protiv nemoralnosti ako to zahteva ujedinjeno i ozbiljno“. A jedan propovednik u Pittsburgu, čim je Kongres izglasao ovaj zakon, izjavio je u propovedi: „Da Crkva ima prevagu kod velikih političkih i vladajućih tela pokazano je najdelotvornije u nedavnoj situaciji sa Svetskom izložbom, kada je Senat Sjedinjenih Država, najviše telo u zemlji, poslušalo glas religije i izglasalo zakon o odobrenju pet miliona za Svetsku izložbu uz klauzulu iniciranu od Crkve da se vrata velike Izložbe ne otvaraju nedeljom. Ova velika činjenica pokazuje hrišćanskom umu da se mogu sprovesti i druge isto tako potrebne mere, ako je ovo moglo da uspe. Crkva stalno dobija na moći i njen glas čuće se u budućnost češće nego u prošlosti.“

Glas: To je tvrdnja pojedinca.

Gosp. Jones: Ne, to nije samo tvrdnja pojedinca; ona je reprezentativna jer oni koji su uspeli da dođu do tog zakona, oni koji su podneli peticiju – učinili su to kao velika grupa, ne kao pojedinci, već kao grupa. Nacionalno reformsko udruženje, Američka Subotnja unija i sve grupe zajedno – radile su na tome iz verskih razloga; zahtevali su zakon samo iz verskih razloga i uspeli da bude

upravo je to već bilo gledište koje je o tome imala Američka Subotnja unija. Predsednik Subotne unije objavio je da ovaj zakonodavni akt Kongresa „stavlja premiju od 2,500.000 dolara da se uradi ispravno. On na konkretan način pokazuje da je 'pobožnost velika trgovina'.“ A mi odbacujemo čitavu ovu ideju sa svim ostalim zlom ove stvari.

verski. Objavljeno je da je baza tog zakona četvrta zapovest kada je senator Quay poslao svoju Bibliju Sekretaru Senata da iz nje čita. Evo, vidi se iz Zapisnika. Ko će tvrditi da četvrta zapovest nije verska? Ko će tvrditi da četvrta zapovest kako je iznesena u Bibliji nije verska i da sama Biblija nije povezana s religijom? Pitam ovaj Odbor: Ima li Kongres Sjedinjenih Država pravo da Bibliju stavi u svoje zakonodavstvo i da je učini osnovom zakonodavstva u ovoj vlasti? Ne, gospodo. Ustav je osnova kongresnog zakonodavstva, a ne Biblija. A Ustav je onemogućio da se verska pitanja razmatraju u Kongresu. Ali tog dana je poslana Biblija i evo izveštaja:

„*Gosp. Quay*: Na strani 122, red 13, posle reči 'zakonski akt' predlažem da se umetne: 'I da je merodavna vlast omogućila zatvaranje Izložbe u Subotu'.

Razloge za ovaj amandman poslaću na zapisnički sto da se pročitaju. Sekretar će biti tako ljubazan da čita iz Knjige zakona koju sam poslao do stola, deo označen uglastim zagradama.

Potpredsednik: Čitaće se označeni deo.

Sekretar čita kako sledi: „Sećaj se dana Subotnoga (eng. Sabbath – *prim. izdavač*) da ga svetkuješ.“

Gosp. Jones: Vama je poznata četvrta zapovest; ne moram da je čitam.

Glas: Čitajte sve.

Gosp. Jones: „Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor ('Subota-Sabbath' u originalu – *prim. izdavač*) Gospodu Bogu tvom; tada nemoj raditi nijedan posao, ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živinče tvoje, ni stranac koji je među vratima tvojim. Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i šta je god u njima; a u sedmi dan počinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora (Subotu) i posvetio ga.“

Glas: Da li se radi o sedmom ili prvom danu?

Gosp. Jones: Zapovest kaže sedmi dan, ali usprkos ove jasne Gospodnje izjave da je sedmi dan Gospodnja Subota (Gospodnji Šabat – *prim. izdavač*), Senat je stavio svoje tumačenje ove zapovesti i izjavio da rečenica „a sedmi dan je Subota (Sabbath)“, znači „prvi dan sedmice, obično nazvan nedelja“. Tako je Kongres Sjedinjenih Država uzeo četvrtu zapovest iz Biblije, stavio je u svoje zakonodavstvo i dao joj svoje tumačenje. Ako Kongres može da tumači Bibliju u jednoj tački, onda može da je tumači u svakoj. Prema tome, ako je u ovoj stvari prešao preko Ustava ove zemlje, onda je sebe i vladu stavio u isti rang sa svim crkveno-državnim vlastima koje su ikada postojale i proglasio se tumačem Biblije za sve ljude u ovoj zemlji i sve koji će u nju doći. Eto, to je učinjeno.

Gosp. Houk: Vi dakle tvrdite da citiranje zapovesti od strane senatora Quaya, i tog umetka, uključuje četvrtu zapovest i celu Bibliju u zakonodavstvo ove zemlje?

Gosp. Jones: U principu da. [Smeh.] Zašto ne? Šta može da spreči tako nešto? Ako ovom prilikom mogu da uključe jedan deo Biblije, šta će ih sprečiti da uključe bilo koji drugi deo Biblije kako to druge prilike budu zahtevale? I zato je tačno da uključenje ovog dela Biblije ovde, u principu uključuje nju celu.

Gosp. Houk: To je neka vrsta opšteg načina da se Bog stavi u Ustav.

Gosp. Jones: Tačno. I to je razlog da se raduju oni koji su sve ove godine hteli da Boga stave u Ustav. I zato sada kažu: „Možemo da dobijemo sve što želimo, kad to zajednički zahtevamo.“ I to je istina. To im daje sve što su želeli, jer kad Kongres to može da učini po jednoj tački, ko će mu odreći pravo da to učini u bilo kojoj drugoj tački? Kad se jednom ustanovi princip, sve je urađeno. Ali stavili su četvrtu zapovest tamo da bi imali razlog za zatvaranje Izložbe u nedelju i tako stvorili osnovu za zakonodavstvo po tom pitanju.

Gosp. Durborow: Zar je čitanje četvrte zapovesti pripadalo zakonskom aktu Senata, Kongresa, kad je doneo takvu odluku?

Gosp. Jones: Da, ono je pripadalo zakonskom aktu Kongresa, jer je bilo nerazdvojni deo samog zakona; ono je dato kao osnova za stvaranje zakona, kao razlog za njega.

Gosp. Houk: Zar se onda sve što neki član kaže uključuje u zakonski akt?

Gosp. Jones: Ne, ne nužno. Ali razmotrimo kako je to uneseno. Senator Quay predlaže amandman. Dom prihvata predlog da se državna izložba zatvori, ne dirajući Izložbu. Kad predlog dolazi pred Senat, senator Quay predlaže amandman kojim traži zatvaranje cele Izložbe. Njegov je

amandman bio: „I da je merodavna vlast omogućila zatvaranje Izložbe u Subotu.“ To je bio prvi korak koji je Kongres učinio po predmetu zatvaranja Izložbe, ne državne izložbe, već zatvaranja Izložbe. Senat je učinio taj korak i kad je to učinio, citirana je četvrta zapovest od strane onoga ko je predložio ovaj amandman, koji je prihvaćen od senatora kao osnova i razlog za amandman. Kada je izneo ovu zapovest, koju je nakon toga čitao sekretar sa službenog mesta, kao osnovu za ovaj amandman koja je sadržavala razloge za prihvatanje onoga što je bilo u amandmanu, i kad je Senat prihvatio ovaj amandman primenjujući ga na prvi dan sedmice i nazvao ga nedeljom, a zatim je Dom potvrdio njihovu odluku – onda je jasno kao dan da je četvrta zapovest stavljena tamo i utkana u zakonodavstvo ove zemlje kao definitivni zakonski akt Kongresa.

Gosp. Durborow je izjavio da je vreme isteklo i rekao: „Diskusija za danas biće ovim završena.“

Time je rasprava za taj dan završena. Predsedavajući je isključio ustavni argument i odbio da bude iznesen pred Odbor; ali pitanja koja su bila postavljena su sve to iznela na videlo pre nego što je vreme (za saslušanje – *prim. izdavača*) isteklo. Američka Subotnja unija znala je da je njihova stvar sigurna i nakon što je saslušanje završeno, jednostavno su izašli na vrata u hol i sazvali sastanak svoje Unije i izglasali zahvalnost Gospodu što je sačuval američku Subotu. Znali su da su isključenjem ustavnog argumenta dobili sve što su hteli.

Sutradan je Elliot F. Shepard održao uvodni govor i pogledajte kako je počeo. Jedino što nekoga čini kongresmenom je Ustav Sjedinjenih Država. On na ovom svetu nema vlasti osim one koju mu Ustav daje i nema pravo da sasluš nijedan argument koji se ne uklapa u Ustav. Ali oni su to isključili i pogledajmo sada šta su čuli u prvom govoru koji je sledio:

POČETNE PRIMEDBE PUKOVNIKA E. F. SHEPARDA

Pristupam ovo predmetu s velikim poštovanjem. Kad raspravljamo o nebeskim stvarima, treba da odložimo zemaljske stvari i to treba da učinimo kao što su to Jevreji inače činili u jerusalimskom hramu. Pre nego što su prineli svoje žrtve, pre nego što bi obavili službu, oni su se pripremili obrednim pranjem i molitvom da ispravno obave svoje dužnosti. Kad dođemo do razmatranje Subote (Sabbath), da se ona nalazi u Božjem zakonu, da je ona objava za čovečanstvo koju niko nije izmislio, da je u celosti dugujemo našem Ocu koji je na nebesima, onda sami treba da njenom razmatranju pristupimo sa istim pobožnim duhom. ...

Odlučili smo da pred Odborom nećemo reći ni reč o ustavnosti ili neustavnosti ovog zakona, jer tvrditi ovde da je neustavan značilo bi kritikovanje Odbora, oba doma Kongresa i predsednika Sjedinjenih Država koji je odobrio ovaj zakon. I vi ste vrlo mudro potpuno isključili ovo poslednje razmatranje pred Odborom kad ste rekli da ovo nije mesto za raspravljanje ovog pitanja. Zbog toga ga odbacujemo bez ijedne reči.

Gosp. T. A. Fernley je u svom govoru rekao Odboru da ne postoji pravo za razmatranje ovog pitanja jer nije izložen nikakav novi dokaz, da nije bilo ni jednog jedinog novog razloga pred Odborom za otvaranje Izložbe nedeljom. Rekao je da je jedini mogući razlog zbog kojeg bi se trebalo ponovno razmotriti to pitanje njegova neustavnost. To je potvrdilo mišljenje da su ono, što je Odbor odbio da čuje od nas, dobili od nekog drugog. Oni su nastavili – uopšte ne sa nebeskim argumentima – već su predlagali da se raspravlja o nebeskim stvarima i zagospodarili su Odborom spominjanjem smrti i Suda, tvrdeći da kad budu umrli tešiće ih uverenje da su postupili ispravno podupirući Subotu.

Drugi su prizivali i pretili Božjim gnevom koji će stići naciju ako ne bude sačuvala Subotu. Bio je tamo jedan čovek iz Male Azije koji je želeo da svetska Izložba bude zatvorena nedeljom kao podsticaj misijama; ako bi Svetska izložba bila otvorena nedeljom to bi bio nezamislivo veliki udarac za misionarsko delovanje. Na taj bi način navukli na Odbor osudu i prisutnost smrti i pretili su Božjim gnevom i Poslednjim Sudom ako ne bi postupili tako i tako. U jednom uredničkom članku u Review-u ne tako davno, bio je jedan citat koji se odnosio na ovu tačku, da će ovi ljudi otići pred Kongres, govoriće o Bogu i pretiti ovim stvarima ako Kongres ne postupi tako i tako. (Vidi *Review* od 25. oktobra 1892). To su i učinili.

Evo dokumenta od jednog advokata, sudije, S. B. Davisa iz Tere Haute, u Indijani, koji je poslan i podeljen u stotinama primeraka i u gomili ležao na stolu Odbora, u kojem je izjavio:

„Vrhovni sud Sjedinjenih Država kaže: 'Ovo je hrišćanska nacija',

i odatle polazi da zastupa priznanje nedelje od strane nacije i države. Da, 'ovo je hrišćanska nacija'.“ To je bio glavni argument. Ovo je hrišćanska nacija; tako je rekao Vrhovni sud Sjedinjenih Država. Ako ovde bilo ko od braće sumnja da li odluka Vrhovnog suda ima neko značenje, voleo bih da su bili onde i videli šta znači.

Kakva je situacija sada da ovaj zakon postoji? Kakva je bila onda? Kakva je situacija od tada? Evo jednog članka iz *Chicago Herald* od 14. januara 1893. koji pokazuje kakva je situacija. Pročitacu ga:

„Nema ohrabrujućih izgleda za prijatelje otvaranja Svetske izložbe nedeljom.... Saslušanje koje je održano tokom četiri poslednja dana u velikoj meri je naškodilo stranci koja je zastupala otvaranje nedeljom. Ne zato što bi zastupnici zatvaranja Izložbe nedeljom imali najbolji argument, jer ga nemaju, već je publicitet koji je dat ovoj stvari po celoj zemlji ovom agitacijom obasuo Kongres lavinom protesta i apela religioznih ljudi i crkvenih organizacija širom zemlje.

Crkve i propovednici su na poslu isto tako ozbiljno kao što su bili pre godinu dana i sa jednakom delotvornošću. ...

General Cogswell, na koga se dosad računalo, sada se koleba. Metodistička episkopalna crkva vršila je na njega uticaj kome se on teško može odupreti.... Nevolja je da je veliki broj članova koji veruju u otvaranje nedeljom iz principa i osećanja prava, suviše plašljiv da glasanjem izrazi svoja uverenja s obzirom na organizovano protivljenje od strane crkava i propovednika. Ovi državnici tvrde da su ljudi koji žele da Izložba bude otvorena nedeljom razumni ljudi koji neće dozvoliti da na njihovo prosuđivanje ili glasove utiče nemogućnost da dobiju ono što žele. Dok sa druge strane, crkveni ljudi koji su za zatvaranje nedeljom, ako im želje nisu ispunjene, daju oduška svom negodovanju i na sledećim izborima prave nevolje onima koji glasaju protiv njih.

Ova vrsta kukavičluka ili opreza, kombinovana sa činjenicom da propovednici koji zatvaranje nedeljom pretvaraju u svoj posao ne oklevaju da zaplaše svoje kongresne predstavnike ili svakoga koga mogu da uhvate, objašnjava promenjeno stanje stvari u odnosu na ovo pitanje.“

Čitam ovde završnu izjavu časnog Josepha Cooka iz njegovog govora pred Odborom:

„Nedelja je najviši od belih anđela koji sada ulaze u strane zemlje. Zar da u našoj zemlji pristanemo da dopustimo Čikagu da se digne i da ovom anđelu zabode nož u leđa? Pa da pozovemo boginju slobode iz Kapitola da učestvuje u ovom ubistvu? Bože sačuvaj!“

U čijim je rukama vlast Sjedinjenih Država? U crkvenim. Kome pripada Kongres? Crkvama. Ko ga koristi? Kao što je rekao onaj gospodin iz Ohaja: „Mi smo uspeli da svojom snagom upotrebimo Kongres kako želimo.“ Crkve. To su činjenice.

Ovo su samo neke od stvari koje se događaju pred nama. Sad ćemo da proučavamo šta će nas uskoro snaći s obzirom na ovo šta se događa pred nama. Videćemo onda, kao što kaže svedočanstvo, videćemo potrebu, prepoznaćemo potrebu, da Svetog Duha prepoznamo, primimo i prikažemo narodu. I kako je rekao brat Prescott, tu smo. Pitanje je samo: hoćemo li moliti Boga za silu Njegovog Svetog Duha? Ova zemlja je prodana u ruke verskoj hijerarhiji, a to znači da je prodana u ruke đavolu.

Poruka trećeg anđela – Br. 3.¹

Starešina A. T. Jones

Nastaviću predmet tamo gde smo sinoć stali i pročitacu samo dva primera izjava koje sam sinoć imao na umu kad je trebalo da završimo. Evo jedne:

„Gospodine predsedniče i gospodo u Odboru i prijatelji i protivnici ove mere: dopustite mi da ukažem na jednu stvar koja je činjenica sa kojom ćemo se svi složiti. Niko od ovog društva neće biti ovde 1993. godine. U to vreme bićemo svi jednodušni u pogledu vrednosti i svetosti Gospodnjeg dana, jer svakom čoveku je zapovedeno: 'Naredi za kuću svoju.'

'Kako su brzo pali
Oni koje smo znali.
Kao jesenjih dana
Svelo lišće sa grana.'

Dok ljudi umiru, nacija živi. Neka nas i naše potomstvo Bog nacija vodi tako da se 'Amerika' može pevati do svršetka vremena.“ (Iz govora C. B. Botsforda pred Odborom Doma u vezi sa Svetskom izložbom).

I još jedna:

„Postoji samo jedan opšti razlog, gosp. predsedavajući i gospodo u Odboru, koji bi hteo da iznesem zašto ova Izložba treba da bude Subotom zatvorena. Kad bi ova vrata bila otvorena u Subotu bilo bi to opasno za nas kao naciju i opasno za Čikago i za interese Izložbe. Ima jedna stvar koje treba da se setimo, a to je da Bog još uvek vlada, Bog je još uvek na prestolu. Bog se nije odrekao prestola i On je izjavio da će nacija ili zemlja koja mu ne bude služila propasti. Štaviše, ne smemo da zaboravimo da su deset zapovesti osnova svih naših zakona, nacionalnih i državnih, koje su od pomoći našim slobodama i pravima. Uzmite petu zapovest, uzmite šestu zapovest protiv ubistva i zaštite života, zaštite ličnosti; zasnovana je na šestoj zapovesti. Uzmite sedmu zapovest. Ovde u srcu tih deset zapovesti je četvrta zapovest koja nikad nije ukinuta kao ni peta ili šesta zapovest, ili sedma ili osma zapovest. Zato ne smemo da zaboravimo, ako diramo ovu Božju zapovest, koja se nalazi u sred ovih deset zapovesti, onda diramo u Božju čast, diramo u Božji zakon jer je Hristos istakao ovu četvrtu zapovest. Reкао je: 'Subota je stvorena radi čoveka' (Marko 2,27). Šta je time mislio? Time je mislio reći da ona nije načinjena samo za Jevrejina već za svakog čoveka svuda u sve vremena i u svim situacijama. Reкао je da je Subota načinjena radi čoveka. Načinjena je za čoveka u svim vremenima, stalno. Reкао je da je Subota načinjena za čoveka; načinjena je za čovekovo najveće dobro u svim razdobljima sveta, za njegovo moralno i telesno dobro.

Zato, dragi prijatelji, ako diramo tu četvrtu zapovest koja se nalazi u korenu svih drugih zapovesti, mi diramo u Božju čast i Božje zapovesti. Ona nikad nije ukinuta i *ako je diramo Bog će doneti prokletstvo na nas kao naciju* jer je jasno rekao svom narodu u prošlosti da će ga kazniti za kršenje Subote. Zato, dragi prijatelji, ne možemo kao nacija da sebi dozvolimo da diramo ovu zapovest. Zbog toga je ono šta treba da učinimo, da narodima sveta pokažemo dobar primer američke Subote; da im pokažemo primer hrišćanske Subote; da im damo primer Subote kako ju je Bog odredio.

Neki je neznabožački princ jednom posetio kraljicu Viktoriju i zamolio da mu oda tajnu veličine vlasti. Kraljica Viktorija je tražila da joj donesu Bibliju, i pružajući je njemu, rekla je: 'Evo tajne nacionalne veličine.' A tajna naše veličine kao nacije je Biblija koja je ustoličena u svim zakonima vezanima za Subotu. To je temelj naših zakona.“ (Iz govora časnog F. A. McCarrela pred Odborom Doma u vezi sa Svetskom izložbom, 11. januara 1893).

¹ Kod ovih tema moramo stalno imati na umu da engleski jezik razlikuje „Saturday“ (subotu kao sedmični dan) i „Sabbath“ (Subotu kao dan koji se svetkuje, **a pod njim su mnogi mislili na nedelju**). Razlog tome je što četvrta Božja zapovest govori da je Bog posvetio i blagoslovio „Sabbath“ (izvorno: Subotu) **pa su oni koji su svetkovali nedelju primenili ovu zapovest i pojam „Subota“ na nedelju – prim. prev.**

Ovo sam pročitao jednostavno kao primere argumenata koji su izneseni Odboru u nagovaranju Kongresa da ostane čvrsto na poziciji koju je vlada zauzela.

A sada braćo, sećate se da sam sinoć spomenuo tekst za koji sam rekao da će važiti za celu sedmicu. Večeras želim da pročitam još jedan odlomak u vezi s njim. Evo ga:

„Draga braćo i sestre, kad bih vam bar mogla kazati nešto što bi vas pokrenulo da shvatite važnost ovog vremena, značenje događa koji se sada odigravaju. Ja vam ukazujem na nasilničke pokušaje koji se sada čine da se ograniči verska sloboda.“²

Upravo to želimo da večeras proučavamo. I dok budem uz Gospodnju pomoć pred vas iznosio ono što *se* događa, želim da budete isto tako spremni da to primiti i vidite onako kako to Bog želi, da biste po tom pitanju mogli da vidite i razlučite ono što On misli.

U ovom domu nesumnjivo ima onih koji su ovde bili pre tri godine kad sam obrazlagao predmet koji je, čini mi se, glasio „Sadašnja kriza“. Oni koji su bili ovde setiće se da sam, kad sam govorio o našem radu u to vreme, a koji se sastojao u tome da smo Kongresu iznosili peticije i protestovali protiv svih tih pokušaja ozakonjenja, ukazao na činjenicu da je to bio naš posao u to vreme. Ove su peticije kružile zemljom da bismo pomoću njih probudili umove ljudi u Sjedinjenim Državama po tom pitanju, kao i da imamo njihove peticije koje ćemo podneti Kongresu u toj meri da vidi o čemu se radi i da bismo možda mogli odložiti stvaranje zakona. Zamisao je bila da svim sredstvima iznesemo istinu ljudima. I vi ćete se setiti da sam vas upozorio na sledeće: da će taj posao biti nastavljen dok nedelja ne bude prihvaćena, dok ne bude izdat neki nedeljni zakon, i onda će sve naše peticije biti prošlost i naš rad u tom pravcu biće zaustavljen jer neće biti koristi od toga da protestujemo protiv nečega šta je Kongres već učinio.

A sada je to učinjeno. Sada smo u situaciji o kojoj sam govorio pre tri godine. Iz dokaza koje sam vam sinoć izneo, jasno se vidi da je vlada Sjedinjenih Država sada u rukama crkvene hijerarhije, da više nije u rukama narodnih predstavnika. Vlast koju su naši preci uspostavili je nestala, nepovratno nestala. Vlast naroda, od naroda i za narod je nestala. Nestalo je pravo vlasti naroda izražene u Ustavu, kao i vladavine koja treba da se odvija po Ustavu. Preko Ustava je pređeno, na njega se sad ne obazire. Onog dana ignorisao ga je Odbor; u stvari, potpuno ga je isključio, a saslušana hijerarhija iznela je samo stavove hijerarhije i iznosila hijerarhijske argumente. Kada je to tako – kada je Odbor isključio Ustav i time onemogućio razmatranje pred Kongresom, čiji je jedini autoritet Ustav, i umesto toga prihvatio ovu drugu stvar – gde je onda otišla vlast? Znete li? Kuda je otišla?

[Odgovor iz publike: „U ruke crkava.“]

Iz izvoda koje sam vam sinoć pročitao jasno je da se Kongres ne usuđuje postupati u skladu sa svojim gledištima, prema principima kojih se sam pridržava, iz straha od onoga što bi crkve učinile, i da se ne usuđuje postupati onako kako to pošteni ljudi od njega očekuju iz straha šta će crkve učiniti stvarajući još više zla i nevolje naciji kada bi postupao na drugi način. Upravo je to razlog koji je sudija Hammond naveo, pravdajući svoju odluku u članku koji je kasnije objavljen u istim novinama u kojima je objavljena njegova odluka, da kad crkve traže takvu vrstu zakonodavstva, onda je ispravan državnički potez da im se udovolji jer su protestanti borbeni i ako ne dobiju ono što žele, oni će u državi da izazovu takvu nevolju, da će ona propasti. To je glavna misao. Zar to nije kao da kažete da su principi koji pokreću protestantske crkve u Sjedinjenim Državama apsolutno u svemu identični sa principima papstva? A razlog što uopšte traže takve zakone su jednostavni papski principi. Rezolucija koju su crkve poslale pred Kongres, zahtevajući ovakvo zakonodavstvo, glasi:

Odlučujemo da ovim obavezujemo sebe i jedan drugoga, da ćemo od ovog dana pa nadalje odbiti da glasamo za ili da podržavamo za bilo koju službu ili položaj svakog člana kongresa, bio

² Korišćen prevod *Iz riznice svedočanstava*, knjiga 2, str. 302. (str. 372. originala), srpskog, kao i hrvatskog izdanja u izdanju izdavačke kuće *Preporod*, 1975.

on senator ili zastupnik, koji će glasati za bilo kakvu vrstu pomoći za Svetsku izložbu, osim pod uslovima spomenutim u ovim rezolucijama.

Richard W. Thompson iz Indijane, koji je bio sekretar mornarice u administraciji predsednika Hayesa, dobro je rekao: „Dopustiti bilo kojoj crkvi da unapred diktira koje zakone treba ili ne treba donositi, znači uskratiti narodu pravo vladanja koje mu je povereno i preneti ga na takvu crkvu.“ I to je tako. To je učinjeno; i iz reči koje su izgovorili i izlaganja koja smo sinoć pročitali, doslovna je činjenica pred svetom da večeras vlast Sjedinjenih Država više nije u rukama „naroda, od naroda i za narod“, kako su to uredili naši praoci, već je *pokoravanje* naroda crkvama i za crkve. Crkva upravlja vladom; ona je ima u svojim rukama, ona je drži i namerava da je drži.

Kad je to učinjeno, bilo je savršeno prikladno sa naše strane, ili bilo kog drugog, i sveg naroda, da zahtevamo da se to poništi. Pošto je to učinio iz razloga zbog kojih je učinjeno, Kongres je mogao da to poništi, mogao je da otvorio oči i vrati se tamo gde je ranije bio. Kongres je mogao da poništi tu stvar i da je ostavi tamo gde ju je i od početka trebao ostaviti; onda bi crkve morale da ulože još jedan napor da osvoje vlast. Ali umesto da slušaju taj zahtev na osnovu jedinog prava da razmatraju bilo kakvo pitanje – na osnovu Ustava – oni su isključili Ustav i sve argumente zasnovane na Ustavu, otvoreno odbijajući da ih saslušaju i išli na ruku crkvama koje su to pravo već osigurale, i tako u zakonodavstvu neizbrisivo odredile šta treba da bude učinjeno.

To je zapravo drugi korak. Kad je učinjeni prvi korak, drugi korak mogao je da bude unazad; time bi se prvi poništio. Ali umesto da ga učine, oni su samo potvrdili ono što je već bilo učinjeno, pa se to više nikad ne može vratiti.

Kakvu dužnost uopšte imamo sada u Vašingtonu? Kakvo uopšte mesto imamo u Vašingtonu sa više peticija ili saslušanjima kojima protestujemo protiv verskog zakonodavstva? Nikakvo uopšte. Više nemamo takvih zadataka u Vašingtonu. Više nema nikakvog mesta za naše peticije. Takva je sadašnja situacija.

Neki su pitali: „Pretpostavimo da se pojavi predlog nekog novog zakona. Da li možemo protiv njega protestovati i zahtevati da budemo saslušani?“ Koji bi bio osnov za naš argument? Koji bi bio razlog za naš protest? Da je neustavan? Ali Ustav je u tome već poništen i mi bismo dobili odgovor da je to već učinjeno i da je ovo ustavno. Tako je rečeno. A kad je ovo prihvaćeno kao ustavno, sve drugo sledi. Kad sam izneo misao da je moglo da bude greške u onome šta im je predstavljeno, dobio sam odgovor: „Vaš argument ne pokazuje poštovanje prema Kongresu.“

Starešina Fifield: Pretpostavimo da se pred drugim odborom nađe novi zakonski akt vezan za nedelju, zar taj odbor ne bi saslušao ustavni argument?

Starešina Jones: Pretpostavimo da bi; čime bi bio potkrepljen? Ustav je već zanemaren. Ove stvari su neustavne. Nedeljni zakoni su neustavni. Ali sve je to već učinjeno. Čime bi se potkrepio bilo koji argument protiv još nekog nedeljnog zakona? Na temelju njegove ustavnosti? Kakvu snagu ima takav argument? Jednostavno ne bi bilo nikakve.

Kao što vidite, braćo, toga više nema. Upravo o tome želim da razmišljate: da toga više nema. Osnov, jedini osnov po kojem smo imali pravo da odemo tamo – Ustav – oduzet nam je. Imali smo pravo da odemo tamo po tom osnovu – da je Ustav Božja ideja vladanja. Princip vladanja Sjedinjenim Državama je Božja ideja za vlast. I kad smo uzdizali Ustav i njegove principe kao Božju ideju, a tako smo radili sve vreme, i tako je ispravno, to je bilo ono što je trebalo da činimo. Bog je to dao kao primer celom svetu i svetlo svem svetu, kao prave ideje za vladanje, i mi smo imali pravo da se na to pozivamo.

Oni su hteli da tog dana govorimo protiv zatvaranja Izložbe nedeljom. Vi vidite da to nismo mogli. Štaviše, mi ne možemo da se protivimo njenom zatvaranju nedeljom zato što nedelja nije Subota četvrtke zapovesti; kad bismo to učinili jednostavno bismo dopustili i priznali da je Kongres sa pravom uključio četvrtu zapovest u zakonski akt, i ako bi priznali *dan* iz četvrtke zapovesti umesto nedelje, onda ne bismo imali šta da kažemo. Ali mi imamo mnogo šta da kažemo protiv svega; a ovo bi značilo da odustajemo od svih tih prigovora. Zbog toga nismo mogli da napustimo naš stav u pogledu Ustava. Međutim, kad su nas isključili, isključili su Ustav. Uvek kažem da se nalazimo u sjajnom društvu, jer kad nam je taj odbor isključio mogućnost da koristimo ustavni argument, onda

se nalazimo u sjajnom društvu, jer smo udruženi sa Ustavnom Sjedinjenih Država i da bi nas se otarasili, morali su da isključe Ustav. To je društvo kojem pripadamo.

Prema tome, posledica svega toga jeste da u Vašingtonu više nemamo posla kao što smo ga imali pre. Naravno, kad god se bude pojavilo drugo takvo pitanje, biće dobro da svoje principe iznesemo kongresmenima, kao što širimmo istinu među svim ljudima. Ali tamo više nemamo posla s peticijama ili protestima protiv verskog zakonodavstva. Toga više nema. No dobro, u tom poslu koji je sada stvar prošlosti, protiv čega smo delovali? Protiv nečega što je *urađeno* ili protiv nečega što *se radilo*? – Protiv nečega što se radilo. Zašto smo protestovali protiv onoga što se radilo? Šta smo rekli do čega će dovesti ova stvar? – Do sjedinjenja Države i Crkve – stvaranja ikone zveri.

Dakle, ova stvar je završena i više nema potrebe da se protestuje protiv toga. No, da li je sada sav naš posao završen? Imamo li još nešto da obavimo u svetu? Da li će sada prestati svaki rad i više nećemo imati šta da radimo u svetu? – Ne. Naš posao *nije* zaustavljen. Imamo posao koji treba da obavimo, ali ga više ne možemo raditi na ovaj način. Šta je onda naš posao? Da upozoravamo na ono što je već učinjeno. Ali ono što je učinjeno predstavlja stvaranje ikone zveri. Zar nas to ne suočava sa porukom trećeg anđela kako je napisana? Zar to vas i mene ne dovodi do poruke trećeg anđela? Drugog izlaza nema nego da poruku trećeg anđela, kako je čitamo, objavljujemo protiv onoga što je učinjeno. Poruka trećeg anđela doslovno glasi: „Ko se pokloni Zveri i njenom liku (ikoni – *Karadžić*) i primi žig na svoje čelo ili ruku...“ Zar to ne pokazuje da je ikona/lik zveri tu i da je sve pripremljeno za primanje žiga?

Ponovo kažem da ne možemo protestovati protiv *vršenja* te stvari jer je već učinjena. Ne možemo da odemo u Kongres i upotrebimo ustavne argumente protiv verskih zakona; ne možemo da protestujemo protiv podizanja ikone zveri. Ne možemo da protestujemo protiv vlasti zato što je priznala lažnu subotu (nedelju). To je učinjeno i ona je zakonskim aktom Kongresa stavljena na mesto Subote iz četvrte zapovesti. Taj postupak je stavio vlast Sjedinjenih Država u ruke crkava. On je utvrdio žig zveri kao subotu za narod (nedelju) i ceo svet i to je učinio izričitim rečima u zakonu umesto Subote iz četvrte zapovesti.

Šta je bilo papstvo? Oni nije bilo samo sjedinjene religije i države; tako je bilo u neznaboštvu. Papstvo je crkva koja upravlja državom, Crkva koja poseduje Državu i državne vlasti i koristi ih da podupre crkvene proglase. To je razlog zbog koga su sve to učinili. To upravo sada rade. Da li je to slično papstvu? Da li to izgleda kao papstvo? Svakako. Da. Zato ponavljam: time nas učutkavaju kad je reč o poruci trećeg anđela. Činjenice su nam pred očima i oni nam onemogućavaju da obavljamo ovaj naš posao.

Da bismo uopšte mogli da učestvujemo u javnim poslovima moramo da to radimo na neki drugi način nego dosad, a jedini način na koji možemo da uopšte imamo veze s njima jeste da jednostavno upozoravamo ljude da ne prihvate ili priznaju ispravnim ono što su učinili.

Nas su učutkali po tom pitanju i drugog izlaza nema. Od ovog dana pa nadalje svako ko odluči da radi u poruci trećeg anđela, ne može da nosi ili da objavi ovu poruku na neki drugi način osim onako kako ona glasi: „Ko se pokloni Zveri i njenom liku...“

Ali nikad pre 1892. niko od nas nije imao pravo da to kaže i upozori ljude da se ne klanjaju liku (ikoni – *Karadžić*, kipu – *Stvarnost*, slici – *D. Stefanović*, *Šarić*), jer lik još nije bio postavljen. Govorili smo ljudima da on dolazi i da kad se budu pojavile određene stvari, biće načinjen lik, pa će upozorenje onda glasiti: Ne klanjajte mu se. To je bila naša poruka, ali to više nije naša vest. Ne možemo sada da im to govorimo. Ne možemo da protestujemo protiv njegovog postavljanja; sada to više ne možemo. To je urađeno. Nas su učutkali šta se toga tiče. Ponavljam: Nema drugog načina nego da propovedamo poruku trećeg anđela kako je čitamo: „Ko se pokloni Zveri i njenom liku...“ Ali pre toga dolaze reči: „Za njima dođe i treći anđeo i *snažnim glasom* reče...“ Šta je to onda ako nije jasni poklič poruke trećeg anđela koji upravo sada dolazi? Zar nam to ne pokazuje da kad dođe vreme za objavljivanje ove poruke onako kako piše, da će jasni poklič³ odjeknuti na vreme? Dosta toga pred nama u svim ovim drugim stvarima to pokazuje, ali zar se u rečima same poruke ne vidi,

³ Glasna vika – u većini adventističkog sveta se *loud cry* prevodi kao *glasna vika* iako je ispravnije *jasni (glasni) poklič* – prim. izdavača

kad se svetu objavi poruka sa rečima kojima je data, da je upravo to glasna vika? Ona se objavljuje gromkim glasom.

Još jedna misao: Koliko država na zemlji, osim ove, do ovoga vremena nije imalo povezanu religiju i državu? Nijedna. Koliko sada ima država koje to nemaju? Nijedna. Ali povezanost religije i države, jedinstvo Crkve i Države, to je način na koji Sotona deluje. Paganstvo je bilo Sotonin način delovanja, kao i papstvo. A šta se sada događa u našoj zemlji? Lik (ikona, slika – *prim. izdavač*) papstva.

Kad se Hristos rodio, kojim se instrumentom Sotona služio ratujući protiv Božje crkve? – Paganstvom. Kojim se instrumentom služio ratujući protiv crkve u pustinji? – Papstvom. Pomoću kojeg instrumenta ratuje protiv ostatka? – Likom papstva. Vidi Otkrivenje 12. Ali do sada lik nije postojao. Sada postoji. Dosad nije imao vlast Sjedinjenih Država u svojim rukama da deluje protiv Božje istine. Sada je ima. Koliko sada svetovne vlasti Sotona ima u svojim rukama da je koristi protiv Crkve i Božjeg Subote? Svu vlast. Zar nije tako?

Vi i ja smo se godinama obavezivali da ćemo biti verni Gospodnjoj Suboti. Obećali smo to. Ali sada se tome protivi svaki delić vlasti koji ova zemlja poznaje, sa Sotonom kao glavnim koji se njome služi. Zar nismo sada suočeni sa ovom činjenicom: Jasno je, u nastojanju da sačuvamo vernost Gospodnjoj Suboti, moraćemo da tako postupamo uprkos svim silama koje poznaje ovaj svet? Zar iz toga ne proizlazi da nas treba pratiti sila veća od svih sila koje ova zemlja poznaje? Može li čovek, *sam*, da se uspešno odupre svim zemaljskim silama? Ne može. Zar nam onda nije jasno da sila koja deluje za nas mora biti veća od svih zemaljskih sila zajedno? Zar onda nije vreme da s neba siđe anđeo koji ima veliku silu?

Ovaj anđeo koji silazi i dodaje svoj glas onom drugome, čini glasni poklič. Zato upravo sada, kad ovaj anđeo *silazi* s velikom silom, ne treba da se bojimo. Ako se i sve sile Zemlje zavere protiv Gospodnje Subote i protiv nas koji je zastupamo, svako ko bude veran Bogu, dobiće Njegovu silu.

Zar nije poruka koju je Spasitelj dao svojim učenicima ista poruka koja je nama data? Oni su trebali da idu u svet i propovedaju jevanđelje svakom stvorenju. To je i naša poruka. Večno jevanđelje treba da se propoveda „svim narodima, plemenima, jezicima i narodnostima“ (Otk 14,6). To je ista poruka. On im je rekao: „Data mi je sva vlast na nebu i na zemlji.“ Isus Hristos ima *na zemlji* vlast veću od svih zemaljskih vlasti. Prema tome, kad bi Isus bio na zemlji i živeo na zemlji kao nekada, On bi i sada imao vlast veću od svih zemaljskih vlasti. „Data mi je sva vlast na nebu i na zemlji. Idite dakle...“ Zašto da idemo? Zato što On ima vlast.

Idite, dakle, i naučite ovome sve narode i evo, *ja sam sa vama*. Da li je s nama? Da li je On s nama, braćo? Prestanimo da govorimo da će On *biti* s nama. On to ne kaže. Prestanimo i mi to govoriti; time ne pokazujemo veru. Mi kažemo: „On kaže: 'Biću sa vama'.“ Mi Ga molimo da bude sa nama, a onda se pitamo da li je ili nije. On kaže: „Idite, *ja sam* sa vama.“ Da li je zaista s nama? Onda Mu zahvalite što je tako. Kad se nađete u teškoćama, dozvolite Mu da vam pomogne. Sotonin je posao da stvori teškoće, da zagradi put; ali hvala Gospodu, kada je Gospod s nama, Sotona ne može da zagradi put. On može da pred nas stavi Crveno more i mi ćemo proći kroz njega jer Bog može da ga razdvoji. Gospod *je* s nama i mi želimo da to bude na mnogo ličniji način nego samo „biće“. Nama je potrebna sila svakog trenutka da deluje s nama, u nama i za nas, i mi želimo da budemo sigurni da je tako. Kako to možemo znati? Zato što On to kaže. Onda recimo i mi tako.

Dve stvari smo do sada zapazili: Jedna je da su nam onemogućili da objavimo poruku trećeg anđela onako kako piše, a druga je da, premda smo sprečeni da to uradimo, s obzirom da smo verni Božji zapovestima, to treba da učinimo bez obzira na sve sile koje ovaj svet poznaje, sa Sotonom koji se služi njima. A s obzirom da smo u tome sprečeni, da bismo uopšte mogli opstati, da bismo opstali i jedan minut, potrebna nam je sila veća od svih zemaljskih sila zajedno. A blagoslovenost je u tome što je On tu i kaže: „*Ja sam* s vama.“ Hvala Gospodu!

Još jedna misao; mislim da će ona ispuniti vreme određeno za ovo veče. Ove tri tačke biće dovoljne za večeras. Kongres je uzeo četvrtu zapovest, postavio je kao osnov i razlog za zakon o nedelji. Ali otišao je i dalje. Nije ostavio da ova zapovest ostane takva kako piše. Nije ostavio zapovest onakvom kakvom ju je Bog dao. Nije je ostavio onakvom kako je nalazimo u Bibliji i kako je navedena u *Zapisniku*. Nije prepustio upravnicima Svetske izložbe da je oni tumače, svaki

po svom nahodaњу. Kongres je otišao dalje i protumačio četvrtu zapovest da se ona odnosi na „prvi dan sedmice obično nazvan nedelja“, da je „hrišćanska subota“, „nacionalna subota“, i pošto ova nacija i svet treba da je svetkuje i poštuje, Izložba treba nedeljom da bude zatvorena. Onda se pitam: s kakvim pravom je vlada Sjedinjenih Država zakonskim aktom definisala i odlučila da stavi nedelju na mesto Subote u četvrtoj zapovesti?

Pogledajmo malo unazad. Tajna bezakonja delovala je u Pavlovo vreme. Otpad je počeo; otpad je nastavljen; crkva je prihvatila nedelju, no da li je mogla ikoga nagnati da je svetkuje? Ne. Da li je mogla silom da postavi zabrane koje bi se odnosile na one koji bi svetkovali Gospodnju Subotu i prisili ih da stave nedelju na mesto Gospodnje Subote, dokle god je crkva bila sama? Ne. Ali ona je htela da prisili ljude da je svetkuju umesto Gospodnje Subote. Ova otpala crkva htela je da se svetkuje nedelja umesto Gospodnje Subote i da je ljudi priznaju i svetkuju umesto Subote. To nije mogla da učini sama.

Šta je onda učinila da ostvari svoj cilj? Oslonila se na zemaljsku silu. Posegla je za državnom vlašću. Koliko je sile ta vlast predstavljala u svetu onog vremena? U to vreme svetska sila bilo je Rimsko carstvo; Crkva je zato osigurala svu vlast sveta i njom prisilila ljude da prihvate nedelju umesto Gospodnje Subote. Zar tim činom nije uspela da definitivno stavi nedelju na mesto Gospodnje Subote? I zar time nije ukinula Božji zakon? Uzela je pečat Njegovog zakona, srce Njegovog zakona koje otkriva Njega, pečat koji pokazuje da je On onaj koji jeste. Silom ga je uklonila i umesto toga stavila svoj znak. Nije li time nadomestila Boga u mislima ljudi ovog sveta? Upravo je ovim činom uspela u svojoj nameri da ukine Božji zakon. To je bila zver. Tako je nastala zver. Sve ove godine propovedali smo da je papstvo ukinulo Božji zakon. I to je tačno.

Vratimo se sada u naše vreme i predmetu koji proučavamo. Zar nisu protestantske crkve dugo vremena svetkovale nedelju? Zar se nisu dugo vremena odupirale da svetkuju Gospodnju Subotu? Ali nisu nikoga mogle da prisile da svetkuje nedelju umesto Subote iz četvrte zapovesti. Istina je da su u određenoj meri mogle da silom nametnu svetkovanje nedelje u Sjedinjenim Državama. Ali mi znamo, i svi su oni priznali, da smo sva nastojanja pojedinih država u tom pravcu preko zakona, gotovo potpuno poništili zahvaljujući činjenici da se nacionalna vlada tome protivila, i svi znamo da je jedan od glavnih razloga za njihove neumorne napore da navedu nacionalnu vlast na prihvatanje nedelje bio da zakoni pojedinih država postanu važeći. Da bi ostvarili svoju nameru isticanja nedelje nasuprot Gospodnje Subote, ove crkve, službeni protestantizam, morale su da iskoriste vlast Sjedinjenih Država, silu ove vlasti, kao što je raniji otpad iskoristio silu rimske vlasti. Sada su je dobili. I u definitivnom zakonskom aktu kojim su je dobili, usredsredili su se na Subotu četvrte zapovesti, da je uklone i na njeno mesto stave nedelju. Zar tim činom nisu ukinuli Božji zakon? Ranije kad je to učinjeno nastala je zver. A šta je ovo? Lik zveri. Zar onda nije vreme da se objavi poruka trećeg anđela onako kako piše? „Ko se pokloni Zveri i njenom liku i primi žig na svoje čelo ili ruku...“

A Gospod nam je upravo sada uputio posebnu poruku. „Vreme je da Gospod radi.“ Zašto? „Oboriše zakon Tvoj“ (Ps. 119,126). Zar ove reči nisu molitva koju je Bog u ovo vreme stavio u naša usta? Da li je iznosite? Da li živite dan za danom i čas za časom svesni ove strašne činjenice da je vreme da sam Bog radi, ne bi li se sačuvala Njegov integritet u celom svetu? Ovo je zastrašujuća činjenica, zastrašujući položaj. On nas dovodi do takvog posvećenja o kojem nijedna duša među nama nije ranije ni sanjala; do takvog posvećenja, takve predanosti, da možemo opstati pred Bogom, uz takvu zastrašujuću misao da „vreme je da Gospod radi; oboriše zakon Tvoj.“

Zar tu nije potrebno priznanje, prikladno priznanje. „Gospode, šta možemo da učinimo? Ovde se protiv nas okupila sva sila sveta. Šta možemo da učinimo protiv ovog silnog mnoštva?“ Zar sada ne treba da naša molitva bude slična Josafatovoj: „Bože naš, ... u nama nema snage da se opremo tom mnoštvu velikom, koje ide na nas, niti znamo šta bismo činili, nego su oči naše uprte u Te.“ I oni „stajahu pred Gospodom i deca njihova, žene njihove i sinovi njihovi“ (2. Dnevnika 20,13).

Šta Joilo kaže da učinimo? „Naredite post, proglasite svetkovinu. Saberite narod, osveštajte sabor, skupite starce, saberite decu i koja sisaju; ženik neka iziđe iz svoje kleti i nevesta iz ložnice svoje. Između trema i oltara neka plaču sveštenici, sluge Gospodnje, i neka kažu: Prosti, Gospode,

narodu svom, i ne daj nasljedstvo svoje pod sramotu, da njim ovladaju narodi; zašto da kažu u narodima: Gde im je Bog?“ (Joilo 2,15-17).

Mi stojimo zavetovani Gospodu i pred svetom da se oslanjamo na Boga, da On voli svoj narod, da zastupa one čija srca su okrenuta k Njemu. Braćo, tu su one prevažne reči koje dotiču upravo ovu misao, a došle su nam iz Australije. Nalaze se u svedočanstvu sa naslovom „Križa koja neposredno predstoji.“ Šta je tu rečeno? „Nešto veliko i odlučujuće treba da se dogodi i to veoma skoro. Ako se bude oklevalo, Božji karakter i Njegov presto biće osramoćeni.“ Braćo, stavljamo li u opasnost Božji presto svojim nemarnim, ravnodušnim ponašanjem? Zašto On ne može da radi? Bog je spreman. Zar Božji radnici nisu spremni? Ali ako bude oklevanja, „u opasnosti je Božji karakter i Njegov presto“. Da li je moguće da rizikujemo čast Božjeg prestola? Braćo, radi Gospoda i Njegovog prestola, uklonimo se sa puta. Uklonimo se sa puta. Jedini način da se uklonimo sa puta Bogu jeste da uteknemo k Njemu. To je jedini način da Mu se sklonimo sa puta i na to nas On upravo sada poziva.

Mi smo ovde. On nam je dao molitvu. O, kad nam je Bog dao molitvu – sa kakvim srcem i pouzdanjem možemo da iznesemo tu molitvu i sebe sa njom. On nam je dao molitvu, predao nam je reči: „Vreme je da ti, Gospole radiš; oboriše zakon Tvoj.“

Još nešto: Ako je potrebno bilo šta da bismo bili sigurni da je sve to tako, onda su to reči koje smo čitali prošle subote iz one poslednje poruke koja je došla iz Australije:

„Draga braćo i sestre, kad bih vam bar mogla kazati nešto što bi vas pokrenulo da shvatite važnost ovog vremena, značenje događaja koji se sada odigravaju. Ja vam ukazujem na nasilničke pokušaje koji se sada čine da se ograniči verska sloboda. Božji posvećeni spomenik je oboren, a na njegovo mesto je pred svetom *postavljena lažna subota*.“

Ne piše da će biti oboren. On „je oboren“. Prema ovom svedočanstvu, koje je došlo prošle zime – prošle godine u ovo doba, rečeno je, biće učinjen odlučniji napor da se „*uzdigne lažna subota*“. A sada? „Božji posvećeni spomenik je oboren, a na njegovo mesto je pred svetom *postavljena lažna subota*.“

Kako se ovih dana Božja reč brzo ispunila! Jednom poštom dolazi svedočanstvo da će se „dogoditi“ to i to, a sledećom: „dogodilo se“. Jednom poštom dolazi reč od Gospoda da će biti uloženi napori da se „učinu“ to i to, a sledećom dobijamo reči od Gospoda da je to „učinjeno“.

Braćo, zar ne bi trebalo da ustanemo kao odlučni ljudi, spremni da odmah odgovorimo na Božju poruku? Prema tome, nema vremena da i trenutak oklevamo. Braćo, tražimo Boga svim svojim srcem. Ova svedočanstva, koja je brat Prescott pročitao u prošlim sat vremena, suočavaju nas sa ovom mišlju da molimo Boga za Svetog Duha – zar upravo to ne ukazuje na sav posao, na celu poruku i sve što je pred nama! Zar ne može da se primeni tekst koji sam sinoć uzeo:

„Oni koji na osnovu onoga što se sada događa pred nama, budu videli šta će nas uskoro snaći, neće se više uzdati u ljudske sposobnosti; osećaće da Svetoga Duha moraju prepoznati, primiti i prikazati narodu.“⁴

Čitam dalje do kraja:

„Božji posvećeni spomenik je oboren, a pred svetom je na njegovo mesto postavljena lažna subota, koja nema nikakve svetosti. I dok sile tame podstiču elemente odozdo, Gospod Bog nebeski šalje silu odozgo i uklanja opasnosti podstičući svoje žive predstavnike da uzdignu Zakon Neba. Sada, baš sada je vreme da radimo u stranim zemljama, kad se Amerika, zemlja verske slobode, *bude sjedinila s papstvom* u prisiljavanju savesti ljudi *da poštuju lažnu subotu*.“⁵

⁴ SpTA01b, str. 39.

⁵ Slično u *Iz riznice svedočanstava*, str. 302. (i srpsko i hrvatsko izdanje)

Ne da se „uspostavi“ lažna subota, već da se poštuje lažna subota koja je postavljena i sada stoji pred svetom.

Onda je do nas došla poruka datirana sa 30. augustom 1882. Posle citiranja iz Otkrivenja 3. glave, poruka kaže:

„Stoga, seti se odakle si pao. Pokaj se i čini ono što si u početku činio – inače ću ti doći i ukloniću tvoj svećnjak sa njegovog mesta ako se ne pokaješ' (Otkrivenje 2,5). Božji izabrani narod izgubio je svoju prvu ljubav. Bez nje sve njegovo ispovedanje vere neće spasiti nijednu dušu od smrti. Pretpostavimo da se pažnja odvrti od svake razlike u mišljenju i da poslušamo savet Vernog Svedoka. Kad Božji narod pred Njim ponizi svoju dušu, i svaki *lično* svim svojim srcem *traži Njegovog Svetog Duha*, tada će se sa ljudskih usana čuti svedočanstvo kakvo je izneseno u Pismu: Posle ovoga videh drugoga anđela kako silazi sa neba, koji je imao veliku vlast, i zemlja bi obasjana njegovom slavom' (Otkrivenje 18,1 – *Čarnič*). Lica će svetleti Božjom ljubavlju, a usne dotaknute svetim ognjem govoriće: 'Krv Isusa Hrista, Sina njegova, očičava nas od svakoga greha' (1. Jovanova 1,7 – *Karadžić*).“

Braćo, neka to budu reči koje će poteći sa usana svih u ovom domu, na ovom propovedničkom sastanku, u ovoj crkvi, pre nego što se ovaj propovednički sastanak i konferencija završe. Zar Bog nije dovoljno jasno pokazao put? Zar ga nije dovoljno jasno pokazao u događajima koji se zbivaju pred nama i od koji ne možemo sakriti svoj pogled? Otvorimo onda svoje oči i svoja srca i molimo Gospoda da dođe i da nas uzme pod svoje u potpunosti i upotrebi po svojoj volji.

Poruka trećeg anđela – Br. 4.¹

Starešina A. T. Jones

Poslato je pitanje.

Pitanje: Mogu li savezne države logično odbiti da postupe prema odluci Vrhovnog suda s obzirom na definisanje nacionalnog Ustava u vezi sa religijom?

Starešina Jones: Ne mogu. Činjenica je da države nemaju potrebe za tim. Vrhovni sud se složio sa državama. Na ovaj način je stvar već ranije bila učinjena. U tome je zlo svega toga.

Večerašnje proučavanje počinjem čitanjem iz Otkrivenja 14,9: „Za njima dođe i treći anđeo i snažnim glasom reče: 'Ko se pokloni Zveri i njenom liku i primi žig na svoje čelo ili ruku...'“ Večeras ne moram izneti nikakav drugi dokaz da pokažem kako smo u vremenu kad je ovaj stih ispunjen; dovoljno je da spomenem ono o čemu smo sinoć govorili. Sinoć smo govorili o tri određene tačke koje su nas ućutkale u pogledu ove stvari. Sad predstoji upozorenje koje treba da objavimo svetu. Niko ne može da iznese poruku trećeg anđela drugačije nego što piše. Ali kakve su posledice ako zanemarimo poruku u ovom stihu? Vino gneva Božjega koje je nepomešano natočeno. Šta onda sledi po tom pitanju? Mislim na ispunjenje ovom proročanstva, šta sledeće treba da očekujemo? [Publika: „Božji gnev!“] Da.

Došli smo do glasnog pokliča, zar ne? Došli smo do tog dela proročanstva. Došli smo do lika zveri, do *tog* dela; da se to proročanstvo ispunilo. Naravno, u delovanju lika zveri ima mnogo toga što treba da se ispuni, ali sve to – progonoštvo, lažna čudesa i tako dalje – jednostavno su posledice onoga šta je učinjeno: govorenja i ponašanja već postojećeg lika. Ne moramo sada da očekujemo neki veliki, čudesan, značajan pokret u zakonodavstvu ili vlasti da ispuni ovaj deo proročanstva, jer je lik već postavljen. To je ispunjeno. Ono što će doći u budućnosti u zakonodavstvu i u sukobima i nemirima i pobunama i ratovanju, sa zlom koje će doći, jednostavno je njegov neminovni rezultat i posledica. Šta će slediti prema proroštvu koje je pred nama? Otkrivenje 14,9 i 10. [Publika: „Božji gnev!“] Da.

Da bi bilo jasnije mogu da ovo pitanje postavim na drugi način. Da li postoji neki deo zakonodavstva, neki naročit potez ove vlasti, koji treba da očekujemo kao ispunjenje ovog proročanstva u vezi sa stvaranjem lika zveri? Šta smo sve vreme očekivali? Očekivali smo stvaranje zakona – neki pokret ili da nešto bude urađeno u vladi ili od njene strane, čime bi nastao lik zveri. To nam je stalno bilo pred očima. Očekujemo li to i dalje? [Publika: „Ne.“] Tačno. Pošto je to sad urađeno, da li je *u tome* sve što se tiče lika zveri? I sve što od sada dolazi u vezi sa likom zveri i njegovim radom, da li je to nešto više od posledica ovoga što je sada ovde? Zar nije sve što lik treba da učini već u samom liku kad je načinjen? Onda, pošto je sve što od sada dolazi u vezi sa likom zveri već učinjeno, koja važna stvar sledi u poruci? [Publika: „Sedam poslednjih zala.“] Tako je. Sledeće šta dolazi nakon delovanja lika zveri u tom proročanstvu su sedam poslednjih zala.

Povežite ove tri stvari. Mi *smo* očekivali lik zveri, *zatim* sedam poslednjih zala i *nakon toga* dolazak Gospodnji. Lik zveri je došao, zar ne? Gospodnji dolazak je stvar budućnosti, zar ne? Ali sedam poslednjih zala su u sredini. Prema tome, koji veliki značajan događaj u istoriji ovog sveta i čovečanstva i spasenja dolazi? – Sedam poslednjih zala. Pošto je tako, zar ne bi trebalo da ozbiljno razmislimo *o vremenu* u kome živimo? Bitno je da ozbiljno razmislimo *kako* živimo.

Neko iz publike: Zar nije potrebno da se promeni Ustav?

Starešina Jones: Ustav, ne! Mi više nemamo Ustav. On je gurnut u stranu. On je sklonjen s puta. Više ga ne možemo koristiti. Šta bi neki amandman mogao da učini više nego što je učinjeno? Zar ne vidite da je Ustav gurnut u stranu? Šta bi u tome vrede neki amandman?

Ali ono šta vam sada želim reći je da je sledeći veliki i značajan događaj u istoriji ovog sveta i u delu spasavanja, ono o čemu se govori ovde u tekstu. Ovo je jasno vidljivo. Pogledajte još

¹ Kod ovih tema moramo stalno imati na umu da engleski jezik razlikuje „Saturday“ (subotu kao sedmični dan) i „Sabbath“ (Subotu kao dan koji se svetkuje, a pod njim su mnogi mislili na nedelju). Razlog tome je što četvrta Božja zapovest govori da je Bog posvetio i blagoslovio „Sabbath“ (izvorno: Subotu) **pa su oni koji su svetkovali nedelju primenili ovu zapovest i pojam „Subota“ na nedelju – prim. prev.**

jednom. Mi treba da svetu objavimo upozorenje: „Ko se pokloni Zveri i njenom liku i primi žig na svoje čelo ili ruku...“ To je upozorenje koje treba da objavimo. Zbog čega ovo upozorenje treba da bude objavljeno? [Publika: „Zbog vina Božjeg gneva.“] A šta je vino Božjeg gneva? [Publika: „Sedam poslednjih zala“] (Otkrivenje 15,1). Zar nije jasno da sedam poslednjih zala dolaze posle ovog upozorenja? I da će upozorenje završiti sa sedam poslednjih zala? Mi se sada nalazimo tamo gde ovo upozorenje počinje gromkim glasom da objavljuje određene reči. Zar nas ovo što je sada počelo i posao koji nam je dodeljen neće dovesti pred sedam poslednjih zala? [Publika: „Hoće.“] Kad bude obavljeno delo upozorenja, gde ćemo se naći? [Publika: „Kod izlivanja zala.“]

Da li vam je jasno da je tako? Da li vam je jasno da sedam poslednjih zala dolaze nakon što svetu uputimo ovo upozorenje? [Publika: „Jasno je.“] Prema tome, kad idemo da uputimo ovo upozorenje, zar nije prirodno da to činimo imajući u vidu zla koja će pasti na one kojima se obraćamo? I da sami moramo da prihvatimo poruku koju objavljujemo, ako želimo da budemo zaštićeni kada budu izlivena zla o kojima ova poruka govori? A ko će biti zaštićen u to vreme? – Oni koje će „pokriti zaštita Svemogućega“.² Ovo pokrivalo Svemogućega je pokrivalo o kome je govorio prorok Isaija: „Veoma ću se radovati u Gospodu, i duša će se moja veseliti u Bogu mom, jer me obuču u haljine spasenja i *plaštem pravde ogrte me*, kao kad ženik namesti nakit i kao kad se nevesta ukrasi uresom svojim“ (Is 61,10). To je veo kojim Bog pokriva svoj narod, koji svakoga štiti od Božjega gneva, sada i zauvek. Imate li ovaj plašt pravde?

Da ovde spomenem još nešto. Mi živimo pred još jednom zastrašujućom činjenicom, a to je, ako poruka koju treba da sada objavimo ne bude primljena, ona ima pridodane zastrašujuće posledice da će je pratiti vino Božjega gneva; prema tome, kad se završi objavljivanje ove poruke, posle nje sledi Božji gnev. Tvrdim da živimo pred samom tom činjenicom. A delo koje treba da sve ljude suoči sa tom činjenicom, kako je tamo zapisano, sada je započelo. *Zar to neće dati snagu zdravstvenoj reformi kao nikad do sada?* Kad je Božjem narodu data zdravstvena reforma, ona je prikazana kao nešto što treba da osposobi narod za preobraženje. To je značenje zdravstvene reforme. Glavna stvar, velika stvar koju je Bog naumio da zdravstvena reforma obavi je da pripremi Njegov narod za preobraženje. Ali pre preobraženja treba prvo da prođemo kroz sedam poslednjih zala, i ako je čovekova krv nečista i puna nečistih materija da li će on moći da preživi to vreme kad vazduh bude zasićen zarazama? Naravno da neće moći.

To nas suočava sa nekim svečanijim iskustvima, zar ne? I sa nekom svečanijom istinom. Nama je već izneseno mnoštvo svećanih predmeta. Ali, braćo, ima ih mnogo više koje ćemo tek da dobijemo. Mi se nalazimo u najsvečanijem vremenu koje smo ikad videli. Razmislimo o tome.

Prihvatimo onda ono što nam je već bilo izneseno u različitim predavanjima koja su nam održana, misli koje nas podstiču na ispitivanje i svečana iskustva u našem verskom životu, sa kojima smo se suočili licem u lice. Želeo bih da znam kako je uopšte moguće da bilo ko od nas sve ovo može da doživi bez punine Isusa Hrista. Voleo bih da mi to neko kaže. [Publika: „Ne može.“] Naravno da ne možemo. Onda, braćo, dopustimo Njemu da dođe u svojoj punini što je brže moguće. Potreban nam je svakog trenutka i svako sledeće proučavanje sve više pokazuje našu potrebu za Njim.

Pošto večeras želim da iznesem dve druge tačke, zasad ćemo samo ukratko prikazati kakvu još jednu lekciju pružaju ova zla.

Kad bude izlivena prva čaša, zlo dolazi na ljude „koji su na sebi imali žig Zveri i koji su se klanjali njenom liku“ (Otk. 16,1.2) – dakle na one kojima je objavljena ova poruka upozorenja. Onda slede zla jedno za drugim do šeste čaše, pod kojim zlom zli duhovi odlaze „carevima celog sveta da ih okupe za bitku na Veliki dan Boga Svedržitelja“ (Otk. 16,14-16). Ova se bitka vodi kad dođe naš Spasitelj, jer „videh Zver i zemaljske careve sa njihovim vojskama kako su se okupili da ratuju protiv Jahača na konju i protiv njegove vojske. I Zver bi uhvaćena, a s njom i Lažni prorok, koji je u njeno ime činio znamenja (čudesa – *Sinod SPC*; čudne znake – *Čarnić*) kojima je zavodio one što su primili žig Zveri i klanjali se njenom liku“ (Otk. 19,11.19.20). U to vreme „sedmi anđeo izli svoju činiju na vazduh, a iz Hrama, sa prestola, dođe snažan glas koji reče: *'Svršeno je!'* Tada

² *Rani spisi*, str. 55.

sevnuše munje, razlegoše se tutnjava i gromovi i nastade strahovit zemljotres kakvog nije bilo otkad je čoveka na zemlji – toliko je snažan bio taj zemljotres. Sva ostrva pobegoše, gore više nisu mogle da se nađu. Nebo nestade kao svitak kad se smota, a sve gore i ostrva se pokrenuše s mesta“ (Otk. 16,17.18.20; 6,14). I zver i njen lik „će Gospod Isus ubiti duhom usta svojih i uništiti svetlošću svoga dolaska“ (2. Sol. 2,8 – *Karadžić-KJV*). A preostali zli, koji nisu pošli u armagedonsku bitku „behu pobijeni mačem koji iziđe iz usta onoga što seđaše na konju“ (Otk. 19,21 – *Čarnić*). Mač onoga koji sedi na konju je svetlost Gospodnjeg dolaska.

Prema tome, događaji koji su direktno i nerazdvojno povezani sa svršetkom sveta su događaji koji slede delo koje nam je potpuno zabranjeno da sada vršimo. To je sada živa činjenica.

Braćo, verujete li da dolazi sedam poslednjih zala, isto tako sigurno kao što je došao lik zveri? [Publika: „Verujemo.“] Iskreno to kažete? [Publika: „Da.“] Mi smo očekivali *da* dođe lik zveri. I *došao* je. Šta sada očekujemo? Sedam poslednjih zala. Verujete li da sa sedam poslednjih zala dolazi svršetak sveta, isto tako sigurno kao što je načinjen lik zveri? [Publika: „Da.“] Verujete li da svršetak sveta dolazi kad dođe sedam poslednjih zala? [Publika: „Da.“] Onda to, braćo, nešto znači za nas upravo sada.

Ostavimo ovaj predmet i sledićemo drugu misao vezanu za našu vlast i kakve posledice moraju biti i jedino mogu biti s obzirom na ono što je vlada sada učinila, odnosno posledice po samu vlast.

Počnimo sa Delima 17,26.27. Pavle obraća pažnju naroda na Boga i kaže: „On je takođe učinio da sav ljudski rod potiče od jednog čoveka i da se nastani po svoj zemlji, postavio je određena vremena i granice njihovog nastanjivanja (boravljenja – *Sinod SPC*)“ (*Čarnić*). Prema tome, Bog je ovu naciju postavio da boravi na zemlji i On joj je odredio granice boravljenja i koliko prostora treba da obuhvati. Uz to je odredio deo vremena toj naciji. Zašto je to učinio? Sledeći stih glasi: „*Da traže Gospoda*, ne bi li ga dodirnuli i našli, mada On nije daleko ni od jednoga od nas.“ „Ne bi li ga kako napipali i našli“ (*Čarnić*). –Ne, kod ovoga nema *slučajnosti*. Ako Ga traže, šta će se dogoditi? – Naći će Ga. Ko god Ga traži, naći će Ga.

U četvrtom poglavlju Danilove knjige saznajemo da Bog vlada ljudskim carstvom i daje ga kome hoće. Bog želi da Ga nacije traže. A kad neka nacija odbaci Gospoda, od kakve Mu je koristi? Nikakve. A hoće li On neku naciju odbaciti ukoliko Ga ona traži? Neće. Hoće li uništiti tu naciju ako u njoj ima ljudi koji traže Gospoda? Neće. To nije učinio pre potopa. Niti u Sodomu i Gomoru. Da je u Sodomu i Gomoru našao samo deset ljudi koji traže Gospoda, On ne bi uništio ove gradove. Ali nije mogao da ih nađe.

Kad je to obećao Avramu, rekao mu je: „Znaj zacelo da će seme tvoje biti došljaci u zemlji tuđoj, pa će joj služiti, i ona će ih mučiti četiri stotine godina. Ali ću suditi i narodu kome će služiti; a posle će oni izaći s velikim blagom. A ti ćeš otići k ocima svojim u miru, i bićeš pogreben u dobroj starosti. A oni će se u četvrtom kolenu vratiti ovamo; *jer gresima amorejskim još nije kraj*“ (1. Moj. 15,13-16). Da li je Bog postavio međe njihovoj postojbini? Da. Zašto je to učinio? Da traže Gospoda. Dokle god je postojala mogućnost da traže Gospoda, oni su ostali na mestu gde ih je Bog postavio. Gospod nije dao tu zemlju Avramu, svom prijatelju, niti Avramovom potomstvu dokle god je u njoj bilo ljudi koji će tražiti Gospoda. Gospodnji narod nije mogao da dođe u tu zemlju zato što gresi Amoreja još nisu navršili meru. Ali kad je bezakonje Amoreja navršilo meru, od njih više nije bilo nikakve koristi.

Kad Bog stavi ljude na Zemlju da traže Gospoda, a oni Ga ne traže, kakve koristi od toga da i dalje ostanu na Zemlji? Da ih pusti da ostanu na Zemlji posle toga bilo bi jedino da nastave sa bezakonjem od kojeg nema koristi. Zato je Gospod u to vreme doveo tamo svoj narod i isterao Amoreje. Rekao je svom narodu da ne čini ono što su Amoreji činili, da ih zemlja ne izmetne³ kao što je izmetnula Amoreje. Ali Njegov narod je činio upravo ono što im je rekao da ne čine. Zato ih je zemlja izmetnula i On ih je predao u ruke vavilonskom caru.

Sa tim ciljem uspostavio je vavilonsko carstvo i postavio mu granice za prebivanje. Zašto je to učinio? Zato da bi tražili Gospoda. Navuhodonosor je u svoje vreme tražio Gospoda i svim

³ Izmetne – izbaciti – *prim. izdavača*.

narodima na Zemlji objavio Gospodnju slavu, Njegovu čast i postojanje. Sećate se njegovog proglašenja u Danilu, 4. poglavlju: „Svide mi se da objavim znake i čudesa što mi učini Bog Višnji.“ Zatim je ispričao svoj doživljaj. Čitajmo dokle je njegov proglas išao:

„Car Navuhodonosor svim narodima, plemenima i jezicima što su po svoj zemlji, mir da vam se umnoži. Svide mi se da objavim znake i čudesa što mi učini Bog Višnji. Znaci Njegovi kako su veliki! I čudesa Njegova kako su silna! Carstvo je Njegovo carstvo večno, i vlast Njegova od kolena do kolena“ (Dan. 4,1-3).

Gospod je rekao da je Navuhodonosoru dao sve okolne zemlje i sve narode da služe njemu i njegovim sinovima i sinu njegovog sina dok ne dođe vreme za njegovu zemlju, a onda? Služiće mu mnogi narodi. Bog je unapred odredio vreme kao i granice njegovog prebivanja, tako da kad dođe vreme za njegovu zemlju, mnogi će narodi služiti Vavilonu.

Navuhodonosora je nasledio njegov sin pa unuk. Umesto da Valtazar traži i poštuje Gospoda, uzeo je sudove Gospodnjeg doma i služio se njima na svojim raskalašnim gozabama; time je Bogu potpuno okrenuo leđa. Prema tome, kakve je koristi još Gospod imao od njega i njegovog naroda? Više nije bilo koristi. Istog časa pojavili su se prsti ljudske ruke koji su počeli da pišu po zidu pred carem. A značenje napisanih reči bilo je: „Brojao je Bog tvoje carstvo i do kraja izbrojao. Izmeren si na merila, i našao si se lak. Razdeljeno je carstvo tvoje, i dano Midijanima i Persijanima“ (Dan. 5,26-28).

I tako je Gospod pozvao Midijane i Persijane. Jesu li oni tražili Gospoda?

Bog je imenom pozvao Kira pre nego što se tamo pojavio. Kir nije poznao Gospoda. Gospod je rekao: „...prozvah te imenom tvojim i prezimenom, premda me ne znaš“ (Isaija 45,4). Ali Kir je našao Gospoda i objavio Njegovo ime svim narodima. Božji prorok u Vavilonu odneo je Božju reč Kiru i evo šta je Kir učinio. Jezdra prva glava, od prvog do trećeg stiha:

„Prve godine Kira, cara persijskog, da bi se ispunila reč Gospodnja, koju reče na usta Jeremijina, podiže Gospod duh Kira, cara persijskog, te oglasi po svemu carstvu svom i raspisa govoreći: *Ovako veli Kir, car persijski: Sva carstva zemaljska dao mi je Gospod Bog nebeski, i On mi je zapovedio da Mu sazidam dom u Jerusalimu u Judeji. Ko je između vas od svega naroda Njegovog? Bog nebeski neka bude s njim, pa nek ide u Jerusalim u Judeji, i neka zida dom Gospoda Boga Izrailjevog, Boga koji je u Jerusalimu.*“

Kir je našao Gospoda i objavio Ga svim narodima na zemlji. To je učinjeno i pre nego što je Kir došao. Darije je nasledio Valtazara. U Danilu 6,26.27 čitamo šta je Darije učinio: „Od mene je zapovest da se u svoj državi carstva mog svak boji i straši Boga Danilovog, *jer je On Bog živi*, koji ostaje dovek, i carstvo se Njegovo neće rasuti, i vlast će Njegova biti do kraja; On izbavlja i spasava, i čini znake i čudesa na nebu i na zemlji, On je izbavio Danila od sile lavovske.“

Ovo je sjajna objava Boga i Njegove slave i sile. Reči zvuče kao da ih je sam Danilo izgovorio. Tako su Midijani i Persijani tražili Gospoda i našli Ga. Ali otvorimo sada jedanaesto poglavlje Danilove knjige; tu čitamo: „I ja [to je anđeo Gavriilo] prve godine Darija Midijanina stadoh da mu pomognem, i da ga potkrepim. A sada ću ti kazati istinu. Evo, još će tri cara nastati u Persiji; i četvrti će biti bogatiji od svih, i kad se ukrepi bogatstvom svojim, sve će podignuti na grčko carstvo. Potom će nastati silan car, i vlašće velikom državom i radiće šta hoće. A kako nestane, rasuće se carstvo njegovo i razdeliće se u četiri vetra nebeska.“

To je Grčka. A sad pročitajmo Danilo 10,20: „A on [anđeo Gavriilo] reče: Znaš li zašto sam došao k tebi? A sada ću se vratiti da vojujem na kneza persijskog; potom ću otići, i gle, doći će knez grčki.“

Anđeo će ostati toliko dugo koliko bude mogao da ih podnosi, a kad budu otišli predaleko, kad ne budu tražili Gospoda, anđeli će se povući; i kad je anđeo otišao, otišla je i Persija. I došla je Grčka. A sa kojim ciljem je Bog utvrdio Grčku? Da bi tražili Gospoda. Čitajmo sada u osmom poglavlju, stihove od 21. do 23:

„A runjavi je jarac car grčki; i veliki rog što mu beše među očima, to je prvi car. A šta se on slomi, i mesto njega narastoše četiri, to su četiri carstva, koja će nastati iza tog naroda, ali ne njegovom silom. A na kraju carovanja njihovog, *kad bezakonici navršše meru*, nastaće car bestidan i lukav.“

Kao što vidite, svaki put kad je bezakonje navršilo meru, nacija pada i bezakonici propadaju kad se usprotive Gospodu. Novo carstvo dolazi kad se napuni mera njihovog bezakonja. Ovako možete da vidite kako je filozofija cele ove stvari sadržana u tom jednom stihu da Bog uspostavlja carstva da bi tražili Gospoda, a kad odbiju da to učine i kad Mu okrenu leđa, onda se događa sledeće: takvo carstvo napušta svet. Od njega nema nikakve koristi.

Posle grčkog dolazi Rimsko Carstvo. U rimsko doba došao je Hristos i Njegovo jevanđelje propovedano je Rimu, iako je bio strahovito pokvaren. A onda je otpala crkva objavila Hristovo jevanđelje kao spoljašnju formu i ona je prisvojila moć rimske vlasti da prisili narode na priznavanje rimske religije, da prisili ljude na neposlušnost Gospodu. I šta se dogodilo sa rimskom vlašću? Bila je zbrisana sa zemlje.

Koliko god je ta vlast bila loša u Tiberijevo vreme, koliko god je bila loša u vreme Klaudija i Nerona, Bog je objavljivao jevanđelje Rimu i doveo mnoštvo duša ka svetlu i poznanju svog jevanđelja. Čak je i Neronu apostol Pavle dvaput propovedao jevanđelje; i njemu su prikazane nebeske radosti. Ali kad je jevanđelje izopačeno pa je postalo samo plašt za pokrivanje bezbožnosti i umesto da traže Gospoda, izopačena su upravo ona sredstva koja je Bog ponudio za spasenje, – šta je Gospod mogao da učini za takav narod? Jevanđelje je jedino sredstvo koje Bog ima da spasi neku osobu. Ali kad je ono uzeto i upotrebljeno kao plašt za pokrivanje zla, kako da Gospod spasi osobu koja ga tako koristi? Onda više ne postoji ništa što bi uopšte moglo da je dotakne.

Kad je u Rimskom Carstvu to učinila vlast otpale crkve, kako je ono moglo dalje da opstane? Moralo je da bude uklonjeno sa lica zemlje. A sada je i naša zemlja došla pod istu vrstu bezakonja. Ovde je otpad. Crkve su se odvratile od Boga i prigrabile vlast ove države. Ona im se prodala i sada prisiljava ljude da sramote Boga. Šta onda sledi ovoj državi? [Publika: „Uništenje.“] Da, ali pre nego što je Gospod uništi, poslaće poruku svakome ko želi da se spasi. Koja je to poruka? [Publika: „Poruka trećeg anđela.“] Da. Zar nismo večeras svesni toga, suočeni sa time, sa tom jednom stvari, da je poruka trećeg anđela, onako kako piše, jedina poruka koja treba da se objavi pod suncem, i da treba da bude objavljena za spasenje ljudi od propasti koja lebdi nad ovom posvećenom zemljom, koju je zavela i zarobila otpala, tobože protestantska crkva?

Prema tome, sledeće je svršetak sveta. Zar se sada ne nalazimo u onome što treba da propovedamo; zadržani, zaokupljeni i zainteresovani, svakog dana i časa, događajima koji ukazuju na svršetak sveta? Da li je teško, braćo, navesti ljude ovog sveta da to vide? Da li je teško navesti ljude ovog sveta da vide šta je postalo od carstava koja su ranije prošla? Da li je teško navesti svetovne ljude da vidi kako se ovde radi o ujedinjenu crkve i države; o tome da je crkva prisvojila vlast Sjedinjenih Država? Zar je teško da im se to objasni? Kažem vam, braćo, kad pođemo sa Božjom silom i iznesemo pozitivne činjenice koje su pred njima i kad im kažemo šta će iz tih činjenica da proizađe, počće da razmišljaju.

Braćo, ima više sile, više osvedočavajuće sile, više pokretačke sile u jasnoj objavi, verom u Boga, i u posledicama ovih stvari koje su stvarne činjenice pred ljudima, nego u tonama dokaza. Vi i ja treba da pođemo sa onim šta se odvija pred očima svih ljudi, i da im ukažemo na njih i pokažemo šta treba da se dogodi u budućnosti, i da im u Božjem strahu i Njegovoj milosti i sili koju nam daje, kažemo ono što dolazi – da im kažemo stvarne činjenice i svojom ozbiljnošću i posvećenošću Bogu – pokažemo da sami u to verujemo i onda će biti više osvedočenja nego u tonama argumenata po doktrinarnim pitanjima. Propovedajmo onda ovu poruku kakva je danas.

Još nešto. Bog je u staro vreme u svet u imao crkvu i narod, zar ne? Hristos je došao toj crkvi i narodu. Propovedao je Božje jevanđelje, otkriveno u Njegovim živim principima – tajnu Božju, Bog sa ljudima, Bog u telu, Bog u ljudima nada slave. Sve to im je otkrio, ali oni to nisu hteli da prime. Odbacili su Ga. Hteli su da Ga ubiju. Optuživali su Ga za bogohuljenje, pred Pilatom, ali Pilat nije mogao da Mu sudi zbog bogohuljenja, jer je to bila samo povreda jevrejskog zakona. Zato je rekao: „Uzmite ga vi i po zakonu vašemu sudite mu.“ Ali oni mu kažu: „Mi imamo zakon i po zakonu našem mora da umre.“ Međutim, nisu mogli da Ga smaknu bez dozvole Rimskog Carstva. Pilat je pitao: „Šta da činim sa Isusom nazvanim Hristom?“ Odgovorili su: „Da se razapne!“ Pilat: „Zar cara vašega da razapnem?“ Odgovorili su: „Nemamo cara osim cesara“ (Karadžić).

Kad su to rekli, zar nisu definitivno odbacili Gospoda i prihvatili Cezara? Oni su se udružili sa Cezarom da protiv Božje istine učine ono što sami nisu mogli da učine. Kad su okrenuli leđa Bogu i namerno Ga odbacili, i uzeli Cezara za svog cara i povezali se sa zemaljskim silama ne mareći za Božju silu, šta je Gospod još mogao da učini za njih kao narod, kao crkvu, kao državu? Ništa. Bilo je pojedinaca u toj državi, bilo je pojedinaca u toj crkvi koji su se bojali Boga i nisu hteli da učestvuju u tome, ali oni, predstavnici države, predstavnici crkve, su to učinili. Oni su se udružili, udružili su državu i crkvu sa Cezarom, a leđa okrenuli Bogu. Gospod onda nije mogao da učini ništa više za njih kao crkvu ili naciju. Sve što je mogao da učini, pre nego što ih je potpuna i nepovratna propast zbrisala sa sveta, bilo je da pozove one koji bi Ga primili da izađu. Onda je poslao svoju poruku, svoje jevanđelje, narodu u ono vreme i mnogi su izašli iz otpale crkve k Božjem poznanju. Iz njih je pozvao narod po svom imenu. Zahvaljujući jevanđelju koje je Hristos poslao toj otpaloj crkvi, okupio se narod koji će se spasiti, a onda mu je dao upozorenje da beži kad cela ova kombinacija bude uništena.

Zatim je nastavljeno propovedanje jevanđelja. Ali tu su proročanstva: „Jer, tajna sila bezakonja već je na delu“ (2. Sol. 2,7); „Čak će se i među vama samima naći ljudi koji će iskrivljavati istinu da bi za sobom povukli učenike“ (Dela 20,30). U Rimljanima 1,8 piše da se o iskrenoj veri crkve u Rimu „govori po svemu svetu“. Pa kad je crkva krenula putem otpada, to se pročulo po svemu svetu. Otpala crkva se protivila Gospodnjoj Suboti; naumila je da je uništi i da na njeno mesto stavi lažnu subotu, ali to sama nije mogla da učini; šta je onda morala da učini? Da bi u tome uspela morala je da se udruži sa Cezarom. Kao što je to učinila jevrejska crkva da bi s puta uklonila Hrista, Gospodara od Subote, tako je to učinio otpad da bi s puta sklonio Gospodnju Subotu. To je onda stvorilo tajnu, Vavilon Veliki. I sledeće šta je o njoj rečeno je: „I na čelu njenom napisano ime: TAJNA, VAVILON VELIKI, MATI KURVAMA I MRZOSTIMA ZEMALJSKIM“ (*Karadžić*). To je Rimska crkva.

Onda je došla Reformacija; Bog je preko Lutera pozvao ljude iz Rima, druge posle njega. Ali svaka od ovih crkava pridružila se Cezaru po primeru svoje majke, u svakome mestu gde je imala priliku, osim u Baptističkoj crkvi na Rhode Islandu. Sve one pridružile su se Cezaru prema primeru majke i tako postale njene kćeri. Onda se pojavila nova republika, koja je svojom potpunom odvojenošću crkve od svih veza sa državom, uspostavila novi poredak koji je u skladu sa onim što je Gospod propisao za vlasti. Svojim temeljnim i ustavnim principima ova zemlja je svim crkvama onemogućila da se ujedine sa državom. Tako je bilo do 1892. godine. Ali te godine tobožnje protestantske crkve u Sjedinjenim Državama sledile su primer izvornog otpada Rimske crkve. Da bi se oslobodile Gospodnje Subote i umesto nje uzvisile lažnu subotu, one su se udružile sa zemaljskom silom ljudskog carstva – sa Cezarom. Okrenule su leđa Gospodu; zanemarile su Gospoda i udružile se s drugim; odvratile su se od Božje sile i pouzdale u ljudske snage i zemaljsku vlast. Ove tobožnje protestantske crkve u Sjedinjenim Državama okrenule su leđa Gospodu i pridružile se Cezaru isto tako kao što je to učinila Jevrejska crkva i Rimska crkva pre njih, i iz istog razloga i sa istim ciljem. I sada? To ih isto tako čini kćerima Vavilona, kao što je prvi veliki otpad od Rima načinio majku Vavilon. A to su i rekli. „Katolička crkva je majka svih nas“, a „protestantska Episkopalna crkva prelepa kćer svoje prelepe majke“; to je nedavno objavljeno u jednim vodećim prezbiterijanskim novinama, a potiče iz pera jednog „doktora teologije“, i koliko sam mogao da vidim i čujem niko to nije nikad porekao.

Oni to kažu i to je tako. Do sada se ove crkve nisu udružile sa zemaljskim vlastima. Puno je toga kod njih bilo lošeg; činile su mnogo toga što nije u skladu sa jevanđeljem; one su otpale od Hrista, ali neka žena može da napusti svog muža, pa da se ipak ne udruži s drugim. Još uvek postoji nada da bi mogla da se vrati svome mužu. Ali kad se udružila s drugim čovekom, šta onda? Onda je zauvek otišla. Onda je preljubnica. Više ne može biti vraćena. Iako su odlutale od Hrista, do 1892. nisu se udružile sa drugim. Onda su se namerno udružile sa drugim – sa vlašću Sjedinjenih Država i prisvojile vlast ove zemlje. One su tu vlast učinile svojim mužem, svojim osloncem i izvorom pomoći, umesto Gospoda. Zar ove crkve nisu isto tako otpale kao papska crkva kad je to učinila? Zar majka Vavilon i kćer nisu celina? Kome je ona majka? „kurvama i mrzostima zemaljskim“

(Otk. 17,4.5 – *Karadžić*). Prema tome one su kćeri – tako je rečeno za njih i ni jedna od njih to nije opovrgnula.

Šta dolazi iza toga? „Posle ovoga videh drugoga anđela kako silazi sa neba, koji je imao veliku vlast, i zemlja bi obasjana njegovom slavom. I povika snažnim glasom govoreći: pade, pade veliki Vavilon i posta demonsko prebivalište i sklonište svih nečistih duhova, i sklonište svih nečistih ptica, i sklonište svih nečistih i mrskih zveri, jer su od strasnog vina njegovoga razvrata pili svi narodi, i carevi zemaljski su s njim bludničili, i trgovci zemaljski obogatiše se od njegove silne raskoši. I čuh drugi glas sa neba kako govori: *izidite iz njega, narode moj*, da ne budete učesnici u njegovim gresima i *da ne primite od njegovih zala*; jer gresi njegovi dopreše do neba i Bog se seti njegovih nepravednih dela“ (Otk. 18,1-5 – *Čarnić*)

Pogledajmo sedmo zlo. „Sedmi anđeo izli svoju činiju na vazduh, a iz Hrama, sa prestola, dođe snažan glas koji reče: 'Svršeno je!' Tada sevnuše munje, razlegoše se tutnjava i gromovi i nastade strahovit zemljotres kakvog nije bilo otkad je čoveka na zemlji – toliko je snažan bio taj zemljotres. Veliki grad se raspade na tri dela i srušiše se paganski gradovi. *A Bog se seti velikog Vavilona pa mu dade čašu žestokog vina svoga gneva*“ (Otk. 16,17-19).

Gde smo mi u ovom redosledu? Šta dolazi na Vavilon? Božji sud. Prema tome, direktnim delovanjem ove poruke, sledeće što dolazi je sedmo od poslednjih zala, kad po tom pitanju bude završeno naše delo.

U direktnoj liniji istorije Božjeg postupanja sa narodima, naša zemlja se danas nalazi tačno tamo gde su se nalazile druge zemlje sveta kad su okrenule leđa Bogu i odbile da Ga dalje traže. Mi znamo šta ih je snašlo. Isto tako sigurno ovu zemlju čeka propast. A uticaj ove zemlje dopire po celom svetu.

Prema tome, kad propast dođe na ovu zemlju, doći će i na ceo svet. Kada su ove crkve, koje su trebale da pozivaju narod i države da traže Gospoda, sledile primer otpada i ostavile Gospoda i učile ljude da se oslone na zemaljske vlasti, kakve koristi od njih onda ima u svetu? Nikakve. Šta onda lebdi nad tim crkvama? Samo propast Božjeg suda. Ali u njima ima Božjeg naroda i pre konačnog pada i propasti Bog će ih pozvati da izađu. A ono što će ih pozvati da izađu je poruka trećeg anđela, *glasna vika* poruke trećeg anđela. Gde smo onda, braćo? U glasnom pokliču. Neka nam se onda čuje glas!

Prema tome, večeras imamo još tri činjenice jednako određene istine kao one tri sinoć, koje nas podstiču da objavimo poruku trećeg anđela onako kako piše.

Pročitacu jedan odlomak koji pripada onom kojeg smo sinoć pročitali:

Kad Božji narod pred Njim ponizi svoju dušu, i svaki lično svim srcem svojim traži Njegovog Svetog Duha, tada će se sa ljudskih usana čuti svedočanstvo kakvo je izneseno u Pismu: 'Posle ovoga videh drugoga anđela kako silazi sa neba, koji je imao veliku vlast, i zemlja bi obasjana njegovom slavom' (Otkrivenje 18,1 – *Čarnić*).

Pročitacu sada odlomak koji sledi odmah iza ovoga:

„Isus žudi da u velikoj meri izlije nebeski dar na svoj narod. Svakodnevno se Bogu uzdižu molitve za ispunjenje obećanja; a nijedna molitva uznesena verom nije uzaludna. [Molitve se svakodnevno uzdižu za to. Jesu li među njima i vaše molitve?] Hristos se vazneo na Nebo sa plenom koji je zaplenio i dao darove ljudima. Hiljade su se obraćale u jednom danu. Poučavali smo i očekivali da će anđeo sići sa Neba, da će se zemlja zasijati od Njegove slave. Onda ćemo biti svedoci skupljanja duša sličnog onom na Pedeseticu.

Ali ovaj anđeo ne dolazi sa blagom, nežnom porukom, već sa rečima kojima je namera da srca ljudi uznemire do najveće dubine. Taj anđeo je prikazan kako više snažnim glasom, govoreći: 'Pade, pade veliki Vavilon i posta demonsko prebivalište i sklonište svih nečistih duhova, i sklonište svih nečistih ptica, i sklonište svih nečistih i mrskih zveri' (Otk. 18,2 – *Čarnić*). 'Izidite iz njega, narode moj, da ne budete učesnici u njegovim gresima i da ne primite od njegovih zala' (Otk. 18,4). Da li kao ljudska oruđa hoćemo da saradjujemo sa božanskim sredstvima u objavljivanju poruke ovog silnog anđela koji će da rasvetli zemlju svojom slavom?“

Gde smo? U glasnom pokliču poruke trećeg anđela. Ova anđeoska poruka treba da odjekne, da pozove Božji narod iz Vavilona. Ali ovaj anđeo silazi i ima veliku silu. Zar se onda nismo suočili sa potrebom za tom silom da bismo se obukli u silu sa visine, silu koju donosi Božji Sveti Duh? Zar ovo nije trenutak? [Publika: „Da.“] Ostanimo onda, braćo, ovde. Ostanimo tražeći tu silu, i oslonimo se potpuno na nju kad dođe.

Poruka trećeg anđela – Br. 5.

Starešina A. T. Jones

Ustanovio sam da neke pomalo zbunjuje zato što ne činimo ono što smo se prve večeri složili da ćemo činiti ili nisu bili ovde na vreme da se s tim slože. Prve večeri, sećate se, složili smo se da ćemo se držati tog biblijskog teksta i reći da je tako: „Ako neko misli da nešto zna, taj još ne zna onako kako bi trebalo da zna.“ Neki od vas možda ste došli nakon što smo počeli sa ovim proučavanjima, a drugi, koji su zaboravili da treba da se drže ovog teksta, počeli su da govore: „Sve je to jasno izloženo, ali ne vidim kako se to uklapa“ sa ovim i onim stvarima koje smo ranije poučavali.

Nimalo se ne plašite. Ako su ove stvari jasne – a oni tako kažu – onda ih razmotrite. Ako su nove – ne pokušavajte da stavljate novo vino u stare mehove. Svima koji možda misle da su ove stvari nove kažem: Ne pokušavajte sipati novo vino u stare mehove. Ne možete to. Ne brinite se oko onoga što ste ranije mislili. Ne govorim nasumično o svim ovim stvarima. Znam šta govorim i znam neke druge stvari koje će uz to doći. Ako ste ranije ispravno razmišljali, to će se uklopiti; ako niste ispravno razmišljali, neće se uklopiti. Proučimo zajedno ove stvari. Jesam li vam izneo išta što nisu stvarne činjenice? [Publika: „Ne.“]

Sve što proučavamo ove sedmice je onaj jedan tekst sa kojim smo počeli. Doći će mnoge druge stvari za koje još nismo uzeli neki tekst, ali ove sedmice proučavamo sledeći tekst: „Oni koji, *na osnovu onoga šta se sada događa pred nama*, budu videli šta će nas uskoro snaći, neće se više uzdati u ljudske sposobnosti; osećaće da Svetoga Duha moraju prepoznati, primiti i prikazati narodu.“¹

Dosad smo uspeli da prilično dobro shvatimo šta se događa pred nama i neke od stvari koje će nas uskoro snaći. Uzmimo ono šta imamo i iskoristimo najbolje što možemo, a ostalo će se brinuti za sebe kad dođe.

Krenuću večeras sa jednim drugim proučavanjem u istom smislu – sa onim što se događa pred našim očima. Jednostavno ću vam ukazati na činjenice – ono što možete videti i ono što u svetu može videti svako ko prati dnevne događaje kako se pojavljuju u svetovnim dnevnim novinama. Vi to možete da vidite, i svako drugi može to da vidi. Da li smo u ovim predavanjima izneli nešto što se nije odvijalo pred našim očima, a da to svako ne može da vidi? [Publika: „Ne.“] A mi možemo da im kažemo šta nas čeka. Naravno, oni možda neće verovati u ono šta će skoro doći, ali svakako ne mogu a da ne vide šta se događa pred njima.

U jesen pre četiri godine trebalo je da napišem materijal za sedmicu molitve na temu „Naše sadašnje stanje i Delo.“ U njemu sam naveo neke misli koje sam sinoć spomenuo, ali vašu pažnju sada usmeravam na posebnu misao za večerašnje proučavanje. Evo je:

Zahvaljujući našem Ustavu, zagarantovana je potpuna odvojenost crkve od države kao i potpuna verska sloboda; to je kroz stotinu godina bio svetionik progresa za sve ostale zemlje. Američki princip o slobodama i ljudskim pravima neodoljivo je uticao na druge zemlje u svim delovima sveta. To je pravi princip protestantizma, koji je, ukratko rečeno, princip koji je Hristos objavio, da ljudi Cezaru trebaju dati što je Cezarovo, a Bogu Božje.

Protiv ovog principa papstvo je stalno tvrdilo da ni jedna država ne može opstati bez saveza sa crkvom; u stvari, da države postoje samo radi crkve i zato da je podupiru. Istina je da ovaj američki princip nije *tako jasno* prihvatila ni jedna druga zemlja, ali se njegov uticaj osetio u odvratanju ljudskih umova od uticaja ove papske teorije. Ali upravo sada, kad druge zemlje u svojoj zbunjenosti priželjkuju podršku Rima, papstvo to koristi da ponovo ističe svoju teoriju i da tvrdi kako su ove stvari priznanje vladara i guvernera da je njegova teorija ispravna.

S obzirom na sve to i upravo u to vreme, u stvari te iste godine, 1888. [Ovde sam spomenuo predložen ustavni amandman i nacionalni nedeljni zakon, koji je tada bio pred vlastima, predložen od strane senatora Blera, prema kojem su hrišćanstvo kao državna religija i nedelja kao Subota²

¹ SpTA01b, str. 39.

² Sabbath (eng.) – Subota, dan odmora – *prim. izdavača*.

trebali da budu priznati, i onda nastavio:] Kad to bude učinjeno, njegov uticaj u prilog papstva biće neprocenjiv. Onda će biti rečeno da je ova zemlja, koja se toliko zalagala za versku slobodu i koja je predstavljala primer vlastima drugih zemalja, bila prisiljena da povuče ono što je trebalo da bude prosvetiteljski poredak i prihvati principe koja je crkva sve vreme smatrala ispravnim. A onda, pošto je ova zemlja svima drugima bila primer slobode, prosvetećenosti i progresu, kad se njeni principi budu preokrenuli, kad se budu ukinule slobode i ljudska prava, kad se zemlja bude vratila na principe papstva iz mračnih vekova, i kad se bude sprovodilo progonstvo zbog savesti, reakcija drugih naroda biće takva da će uveliko potvrditi i uzveličati zahteve i silu papstva.

Tako će se ispuniti Pismo: „I pokloniše joj se svi koji žive na zemlji kojima imena nisu zapisana u životnoj knjizi Jagnjeta“ (Otkr. 13,8 – *Karadžić*). Tada će papstvo ponovo dobiti vlast da ratuje protiv svetaca Božjih, kako to Pismo pokazuje. „Gledah, i taj rog vojevaše sa svecima i nadvlađivaše ih, *dokle dođe starac, i dade se sud svecima Višnjeg, i prispe vreme da sveci preuzmu carstvo*“ (Dan. 7,21.22)

Onda nisam našao ovaj odlomak koji ću vam sada pročitati iz Schaffove „Crkva i država“. Dr. Phillip Schaff, koji je bio u Evropi, bio rođen kao Evropljanin, koji nije došao u ovu zemlju dok nije postao odrastao čovek; koji je diplomirao na evropskim univerzitetima i razume stanje u Evropi bolje od bilo koga u Sjedinjenim Državama, a onda došao ovamo i dosta dobro razume zbivanja u Sjedinjenim Državama, u svojoj knjizi „Crkva i država u Sjedinjenim Državama“, na strani 83. piše ovako:

„Pri kraju moramo ukratko razmotriti uticaj američkog sistema na strane zemlje i crkve.

Unutar sadašnje generacije *principi verske slobode* i jednakosti, uz odgovarajuće slabljenje povezanosti crkve i države, *stalno su i neodoljivo napredovali* među *vodećim zemljama Evrope* i utkani su manje-više jasno u pisanim ustavima...

Uspešno delovanje principa verske slobode u Sjedinjenim Državama podsticalo je ovaj napredak bez ikakvog službenog mešanja. *Svi zastupnici* principa dobrovoljnosti [u podršci crkvama i religiji] i *odvojenosti crkve i države u Evropi* ukazuju *na primer ove zemlje kao njen najjači praktični argument*.“

Starešina Lewis Johnson: Mi znamo da je tako u Skandinaviji.

Da, poznato je u celoj Evropi. Ali ono što želimo da sada znamo je, da je to tako u ovoj zemlji, da je to uticaj koji je naša zemlja do sada imala, i ovo, da vidimo kakav će biti njen uticaj sada kad se okrenula i ide drugim putem.

Evo izjave dr. Schaffa šta se tiče principa papstva u vezi sa Nemačkim carstvom 1871. godine:

„Vestfalski mir od 1648. godine potvrdio je jednaka prava za dve sukobljene crkve. Ali papa nije nikad pristao ni na ovu ograničenu toleranciju i protestovaće uvek protiv nje. Papski silabus od 1864. među osamdeset jeresi onog vremena osuđuje versku toleranciju. Rimaska crkva ne priznaje ni jednu drugu, i ne može ako je dosledna. Ona ne priznaje nikakve geografske ili državne granice i okuplja se oko zajedničkog centra Vatikana, 'Božjeg viceregenta na zemlji'. Naravno, ona se mora pokoriti, iz nužde, ali to čini protestujući“ (Str. 91, 92).

Kao što prema ovom vidite, principi papstva direktno se protive principima Ustava Sjedinjenih Država.

Pročitacu još nekoliko odseka o papskim principima. Čitam iz knjige Gladstona i Schaffa, pod naslovom „Rim i najnovije mode u religiji“, str. 113. Papa je proglasio zabludom i osudio kao grešku da se kaže:

„Svaki čovek je slobodan da bira i ispoveda religiju za koju veruje da je istinita, vođen svetlom rasuđivanja.“

To je zabluda koju Rimaska crkva osuđuje, ali je to učenje vlasti Sjedinjenih Država; to je doktrina Ustava Sjedinjenih Država.

Druga zabluda koju Rim osuđuje je da:

Crkva nema pravo da se posluži silom ili bilo kojom direktnom ili indirektnom zemaljskom silom. (Str. 115).

I ovo je zabluda koju osuđuje Katolička crkva. Ali to je doktrina Sjedinjenih Država. Osnovni princip vlasti Sjedinjenih Država je da crkve nemaju šta da traže u državnim poslovima.

Jedna druga zabluda koju papstvo osuđuje kaže da „crkva treba da bude odvojena od države, i država od crkve“ (Str. 123).

Sve to Katolička crkva osuđuje kao zablude. Ali sve je to zapravo učenje iz Ustava Sjedinjenih Država koje su njegovi tvorci načinili sa namerom da bude tako. A ništa nije moglo da jasnije pokaže kako su principi papstva neprijateljski nastrojani prema principima Ustava vladavine Sjedinjenih Država. Ima još nešto što ću da vam pročitam. To je izjava Lea XIII iz 1891. o tome šta je vlast crkve, kakva su njena prava. U knjizi „Dve republike“, na strani 868 čitamo da se obraća celome svetu po pitanju stanja u kojem se nalazi radništvo i o nerazumevanju između radništva i kapitala, vlasti i radnika, i drugo, i kaže:

„Crkva vlašću jevanđelja insistira na njegovim učenjima kojima može da se dokrajči sukob, ili da mu se bar umanjí gorčina; *crkva* ne samo što nastoji da prosvetli um, već nastoji da svojim propisima upravlja čovekovim životom i ponašanjem. ... i smatra da u te svrhe treba da u odgovarajućoj meri i stepenu *raspoláže resursima, zahvaljujući intervenciji zakona i državne vlasti.*“³

Ova najnovija doktrina papske crkve, službeno objavljena kao i svaka druga, u direktnom je sukobu sa onim *što piše* u Ustavu Sjedinjenih Država, i onome čemu je *namenjen, a ne onako kako je 29. februara 1892. protumačeno* od Vrhovnog suda Sjedinjenih Država.

Uticao koji je ova vlast imala na druge zemlje odvajao ih je od doktrine papstva. I kao što kaže dr. Schaff, ovaj je uticaj „stalan i neodoljiv“. A sada, kada je Vrhovni sud 29. februara 1892. odlučio, a Kongres zakonodavno priznao i uspostavio nedelju kao hrišćansku Subotu, vlasti Sjedinjenih Država su promenile poredak. Ustav je potpuno zanemaren i preko njega je pređeno. Vlast Sjedinjenih Država večeras se nalazi u rukama crkvene hijerahije, koja je, da bi ostvarila svoj cilj, udružila ruke sa papstvom.

Što se tiče uticaja koji će to imati na druge zemlje, dopustite mi da pročitam iz svedočanstva koje se sada nalazi u Biltenu br. 1, pri vrhu 16. strane. Ono dotiče predmet o kome večeras raspravljamo i Gospod kaže kakve će posledice doneti preokretanje prvobitnog poretka stvari kod ove vlasti:

„Kada se Amerika, zemlja verske slobode, ujedini s papstvom da prisiljava i vrši pritisak na ljude da odaju čast lažnoj suboti, *stanovnici svih država na zemaljskoj kugli biće prisiljavani da slede njen primer.*“

Koliko daleko će, braćo, da seže uticaj ove zemlje, sada kad se preokrenula? Do svake države na globusu. Šta je preokretanje ove zemlje učinilo? Načinilo je sliku (ikonu – *Karadžić*) zveri. S obzirom na ovu činjenicu, druga predavanja koje smo imali suočavaju nas sa objavljivanjem ove poruke sa njenim izričitim rečima i izrazima: kome treba da se ova poruka objavi? – Svakom narodu i plemenu, jeziku i narodnosti. Pošto se ova zemlja potpuno preokrenula, ona će povesti sve druge države na zemaljskoj kugli pogrešnim putem, u stvari nazad principima papstva; zato je vreme da poruka trećeg anđela dopre do svake zemlje na svetu.

To je sadašnja poruka. Da li smo spremni da pođemo? Pošto ta poruka treba da bude objavljena, zar ne treba da se svako ko ispoveda ovu poruku pripremi da pođe do kraja sveta kad ga Bog pozove? Uticaj ovoga je da se svaki narod na zemlji vrati papstvu. Delo poruke trećeg anđela je da upozori sve narode na zemlji da se ne poklone papstvu i ovoj ikoni koja nas vraća papstvu. Kao

³ Iz enciklike *Rerum Novarum*.

što ovaj uticaj dopire do svakog naroda na zemlji, tako i ovo upozorenje mora da dođe do svakog naroda na zemlji. Prema tome, neveran nalogu koji je nam Bog dao je svako ko ne poslušao Božji poziv da pođe bilo gde na ovom globusu, zar ne? A to nas opet suočava sa takvim posvećenjem kakvog nikad nije bilo među adventistima sedmog dana. To nas suočava sa takvim posvećenjem da u Božje ruke predajemo dom, porodicu, posed i sve, da Mu dopustimo da nas pozove i pošalje ili da Mu predamo sredstva koja imamo, gde god to On želi i učinimo ono što On odluči s nama. Da li smo spremni? Zar nije vreme da se pripremimo?

Starešina C. L. Boyd: Da, svi su spremni, brate Jones.

Starešina Jones: Dobro! Ali ima još nešto na što treba da mislimo.

Nekako sam se danas ustezao da jednom bratu, sa kojim sam razgovarao, kažem da ove stvari, kako sada stoje, jače utiču na stvarnu veru nego bilo šta do sada. Vreme je da pogledamo sebe i sami sebi kažemo i prihvatimo uverljivu, stvarnu činjenicu da će sedam poslednjih zala doći dosta brzo; da delujemo s obzirom na tu činjenicu; da će posle sedam poslednjih zala Gospod doći, jer zato i radimo, i da je Gospodnji dolazak kraj ovog sveta. Kada se sam suočim sa tim i tako govorim sebi – kažem vam, to utiče na čoveka. Ja vidim da utiče na mene. Braćo, sve što mogu da kažem je neka utiče. Ne mogu da to izbegnem; niti bih kad bih mogao. Ne bih se povukao kad bih mogao. Ali to utiče na sve što je bitno u čovekovoј veri; to je činjenica. Braćo, neka na nas utiče dok nas potpuno ne izvuče iz nas samih i potpuno privuče Isusu Hristu.

Kada se Amerika, zemlja verske slobode, ujedini s papstvom da prisiljava i vrši pritisak na ljude da odaju čast lažnoj suboti, stanovnici svih država na zemaljskoј kugli biće prisiljavani da slede njen primer. Naš narod nije ni upola budan da učini sve što je u njegovoj moći sa umećem koje mu je dostupno da objavi ovu poruku upozorenja svetu. Moramo da sagradimo nove crkve, da organizujemo nove zajednice. Neka svetlost obasja sve zemlje i narode.

Nadam se da će brat Robinson dobiti sve što je tražio da izgradi Delo u Londonu, a ja se nadam da će sestra White dobiti sve što je tražila za izgradnju one crkve u Australiji i brat Chadwick sve što je tražio i da svako dobije sve što traži. Koliko dugo će naš posed uopšte da vredi kad sedam poslednjih zala uskoro počne da pada? Koliko dugo će vredeti? Kakvo će dobro moći da učini kad padne sedam poslednjih zala? Kakve koristi od njega?

Ima jedna stvar. Kad budemo mogli da iz iskrenog osvedočenja kažemo i suočimo se sa time kao činjenicom – da sedam poslednjih zala skoro dolaze i da će Gospod doći kad se ona završe – to će snažno uticati na našu veru. To će pokazati šta je u nama. Ako čovek stvarno veruje u ovu poruku, to će se pokazati.

I onda će biti obilje sredstava. Meni nije nimalo neugodno da govorim o sredstvima. Ako adventisti sedmog dana imaju sredstva koja ne posvete Gospodu i ne daju Mu da ih dobije, On će ih dobiti negde drugde. On će da se obrati drugom narodu. Braćo, to je najgore što može da se dogodi adventisti sedmog dana koji ima sredstva, da ga Bog zaobiđe i nađe nekog drugog koji će dati što je potrebno. Adventista sedmog dana prepušten sebi najjadniji je čovek na svetu. Mi smo došli u situaciju kad Bog želi da upotrebimo sve što imamo. I kad to budemo verovali, naša sredstva i mi sami bićemo Njemu na raspolaganju. Njegovo delo biće uskoro završeno i onda nam sredstva više neće biti potrebna. U takvom smo situaciji sada.

Ova vlast je *povukla* države za sobom od papstva. Ova sadašnja vlast vuče ih za sobom *nazad* papstvu. *A papstvo to zna.* I znajući to, ono upravo to sada radi i ima svoje – hteo sam reći prste – ali ne, obe ruke u tome i počinje da se služi vlašću za ostvarenje svojih interesa. Sve što je danas protestantizam u Sjedinjenim Državama i sve ove crkve koje su radile u prilog nedeljnog zakona, samo su oruđa u rukama papstva.

Koliko vas je videlo predstavu *Punch and Judy*?⁴ [Mnogi u publici podigli su ruku.] Ovim malim likovima koji se kreću tamo-amo, gore-dole, napred-nazad iznad zavese, upravlja neko iza te zavese. Vi ga ne vidite. Male lutke koje tamo skaču, slične su ovim protestantskim crkvama koje su

⁴ *Punch and Judy* je tradicionalna popularana lutkarski predstava iz 18. i 19. veka, koja se održavala na sajmovima i drugim javnim mestima – prim. izdavača.

danas u rukama papstva. Ono je iza njih; ono sedi iza zavese; poteže konce, povlači poluge. Ovi protestanti, u svojom slepilu, misle da rade velike stvari za sebe, ali su jednostavno lutke u rukama papstva koje radi ono što želi, delujući na ovu vlast i preko nje na ceo svet.

I vreme je da im to kažemo. Ali kada im to ova poruka objavi, reći će im da je Vavilon pao i da mora da izađu iz njega ako žele da izbegnu zla, a kad iziđu iz njega, gde mogu da idu? Ceo svet je pod kontrolom papstva – osim poruke trećeg anđela, Gospodu hvala. Ceo svet je pod kontrolom papstva i njegovih principa. Ali kad budu pozvani da izađu, gde jedino mogu da idu? Poruci trećeg anđela kako ju je Bog dao.

Braćo, mi se nalazimo u najveličanstvenijem vremenu koje je svet ikad video. O, kako bi trebalo da se posvetimo Bogu mi kojima je palo u deo da živimo u najveličanstvenijem od svih vremena!

Pročitacu vam još jednu izjavu iz četvrte sveske, kako će se pod „glasnim pokličem“ veliki broj propovednika obratiti istini poruke trećeg anđela. Mnogi propovednici će se, koji sada misle da je ovaj posao oko nedeljnog zakona i svega toga u redu – jer ne vide šta se krije iza toga – kad papstvo počne malo otvorenije da istupa, povući iz svega toga; neće hteti da imaju posla sa tom stvari. Ali gde će ići? Ovoj poruci trećeg anđela. Hvala Gospodu! Kažem vam, braćo, Božja sila će nešto učiniti. O, kad bismo sve predali Njemu da to može da ostvari!

Čitaću sada o ciljevima papstva kako ih je ono samo objavilo. To je iz njujorškog *Suna* od 11. jula 1892; ako postoje neke službene katoličke novine u Sjedinjenim Državama, onda je to njujorški *Sun*. Ne zaboravite, *Sun* se ne smatra katoličkim novinama, ali u stvari jeste. *Sun* ima korespondenta u Rimu, u Vatikanu – sveštenika – ne znam kako mu je ime. On se ne potpisuje već piše pod *pseudonimom*. Imajte na umu da su tekstovi u *Sunu* iz Rima uvek jasni. Zato kažem da je *Sun* praktično veći predstavnik papstva, Katoličke crkve u ovoj zemlji, od većine katoličkih glasila, možda čak i od glasila kardinala Gibbonsa. Ovo je pismo koje je korespondent prošlog leta poslao *Sunu* direktno iz Rima. Pročitacu ga. Naslov mu je „Papstvo i nacionalnost, papa Leo i Sjedinjene Države“. Posle spominjanja određenih klasa u Katoličkoj crkvi, biskupa, nadbiskupa i drugih, što se tiče njihovih ciljeva u Sjedinjenim Državama kaže:

„Ali Leo XIII ima još viši cilj. Njegov poziv na nacionalnu unifikaciju zasniva se na tradicionalnom shvatanju Svete Stolice.

Prema njegovom mišljenju Sjedinjene Države su došle u razdoblje kad postaje potrebno da se sprovede fuzija svih heterogenih elemenata u jednu homogenu i neraspadljivu naciju. Državnici su očigledno previše zaokupljeni mnoštvom centrifugalnih sila koje prete raspadu republike. Neprijatelji koriste ovu latentnu opasnost da optuže inostrane katolike za težnju da nameravaju osnovati državu u državi. Zbog toga papa želi da se katolici dokažu kao najprosvetljeniji i najposvećeniji radnici u prilog nacionalnog jedinstva i političke asimilacije. Neki slučajevi su loše osvetlili lojalnost nekih stranih grupa. Po tom pitanju treba da nestanu sve sumnje. Crkva je uvek bila sposoban saradnik svih ljudi u radu na nacionalnom jedinstvu. Upravo je ona, nastojanjem papa i biskupa, stvorila velika politička tela i velike nacionalne organizacije. Najujedinjenije rase i najsolidnije populacije, politički i nacionalno, su one koje su najtemeljnije osetile spasonosno delovanje papstva i crkve. Francuska je tipičan primer ovog istorijskog zakona. Ako Italija u srednjem veku nije iskoristila ovu neuporedivu prednost, nije li razlog tome bila zavist država koje su ometale delo ujedinjenja crkve i rimskog pontifa?

Amerika oseća hitnu potrebu ove unutrašnje fuzije. Oblikovana od mozaika rasa i nacionalnosti, ona želi da bude nacija, kolektivno biće, snažna i ujedinjena. Ono šta je Crkva u prošlosti učinila za druge, učiniće za Sjedinjene Države...

To je razlog zašto Sveta Stolica ohrabruje američki kler da ljubomorno čuva solidarnost i radi na stapanju svih stranih i heterogenih elemenata u jednu veliku nacionalnu porodicu. Američka Crkva u ovo vreme obezbeđuje i mora da obezbedi dokaz da je hrišćanstvo škola patriotizma i nacionalnog osećanja. Nastavljajući da pomaže ovo delo sjedinjavanja ona će formirati veličinu Sjedinjenih Država i prikazati meru do koje su religija i Crkva generatori političke i patriotske nezavisnosti. Pošto se preteća opasnost za Sjedinjene Države nalazi u podeli republike na centrifugalne i neprijateljski nastrojene stranke, pokazaće se da su katolici, svojom saradnjom u

nacionalnoj koncentraciji, najbolji sinovi zemlje i podupirači političkog jedinstva. Papa će svima staviti na dušu američku lozinku *E pluribus unum*⁵, primenjenu na predmet o kome je reč.

Konačno, Leo XIII želi da vidi snagu u tom jedinstvu. Kao sve intuitivne duše, on pozdravlja ujedinjene Američke Države i njihovu mladu i napredujuću Crkvu kao *izvor novog života za Evropljane*. On želi da Amerika bude moćna, da bi Evropa mogla da povрати snagu pozajmljivanjem pomlađujućeg primera.“

Sa tim u vezi vam, braćo, da odmah kažem, kada su stvari u vlasti Sjedinjenih Država došle dotle da papstvo može sebi priuštiti tako jasno iznošenje svojih ciljeva i namera – kažem vam da su stvari daleko odmakle. Papstvo ne govori otvoreno dok ne zna da je u prednosti. Ono uvek radi odozdo i potajno dok ne dođe vreme da skoči, a ono ne skače dok nije spremno. A kad su državni poslovi Sjedinjenih Država u toj meri pod kontrolom papstva da ono može da tako otvoreno govori narodu Sjedinjenih Država, onda su stvari prilično zadovoljavajuće oblikovane za papstvo.

„*Evropa budno prati Sjedinjene Države*. Ima tamo stvari koje mogu da uplaše neke ljude, ali je opšta privlačnost nepobeđiva. Bryce, Claudio, Fanet, Carlies i svi istoričari i publicisti imaju na raspolaganju ovaj izveštaj. Zato će nam biti potrebni pisci koji će da se postave ovako: 'Šta možemo i šta treba da pozajmimo od Sjedinjenih Država za našu društvenu, političku i crkvenu reorganizaciju?'“

Šta je do 1892. bilo koja evropska država ili bilo koja druga država mogla da pozajmi za crkvenu reorganizaciju? Ništa? Kakvog posla ova vlast ima sa crkvenim poslovima? Ustav je bio potpuno protivan takvoj stvari. Ali sada, pošto je Ustav zanemaren, papstvo može početi sa postavljanjem pitanja: „Šta možemo da pozajmimo od Sjedinjenih Država za našu crkvenu reorganizaciju?“ Primer je sada postavljen i urađena je stvar koja je Sjedinjene Države stavila na mesto gde papstvo *može* da uzme primer i uticaj Sjedinjenih Država za crkvenu reorganizaciju Evrope i svih drugih država. I ono to radi. Ono ga pozajmljuje i sada koristi za svoje ciljeve.

„I sa posebnog papinog gledišta: 'Kakav nam primer daju ovi američki katolici?' Ovo je težak problem; ali u svojim lutanjima i ogromnoj različitosti, on zaokuplja sve snažne i dalekosežne umove.

Odgovor u velikoj meri zavisi od razvoja američke budućnosti. Ako Sjedinjene Države uspeju da reše mnoge probleme koji nas zbunjuju, Evropa će slediti njihov primer, *i ovo sijanje svetla predstavljaće poseban datum u istoriji ne samo Sjedinjenih Država nego celog čovečanstva*. *Res vestra agitur*⁶ je ono što bismo mogli da kažemo Amerikancima. To je razlog da Sveti Otac, kome je stalo do mira i snage, neumorno saraduje u konsolidaciji i razvoju američkih državnih poslova. Prema njemu, Crkva treba da bude izabrana kao retorta u kojoj će se rase oblikovati i apsorbovati u jednu ujedinjenu porodicu. Upravo je to razlog zašto radi na kodifikaciji crkvenih poslova, da bi ovaj udaljeni član hrišćanstva mogao da unese novu krv u stari organizam...“

Braćo, može li iko na svetu da zatvori oči za ovo što se pred nama događa? Pred ovim što se sada događa pred celim svetom? Zar ne može svako da vidi šta se događa pred njim? Zar ne znamo da će ovo što se zbiva pred nama uskoro doći na nas?

Ali papstvo ne samo što objavljuje svoj cilj – ono smelim potezom to odmah sprovodi u delo. Šta znači ovaj poseban papin predstavnik, ta „trajna Apostolska delegacija“ koja je nedavno uspostavljena u ovoj zemlji? Monsinjor Satolli došao je u ovu zemlju kao papin lični predstavnik da prisustvuje otvaranju Svetske izložbe – dobar izgovor. Tobaže je došao kao svako drugi sa posebnim zadatkom. Ali kad je došao ovamo, trebao je da ostane neko vreme; privremeno kao papin delegat. Međutim ovde u Katoličkoj crkvi bila je posebna stranka koja je počela govoriti: „Ne želimo ga.“ Onda ga je papa jednostavno ustoličio zauvek. Evo izveštaja o tome u njujorškom *Sunu*:

⁵ Latinski; u prevodu: „Iz više njih jedno“, rečenica otisnuta na kovanicama američkog novca.

⁶ Latinski, u značenju „ukloni boje“ ili „tvoj je posao“.

„Rim, 14. januar. – Papa je odlučio da uspostavi trajnu apostolsku delegaciju u Sjedinjenim Državama i imenovao Mgr. Satollija za prvog delegata. Ovu odluku Vatikan smatra dovoljnim odgovorom na protivljenje Mgr. Satolliju i njegovoj misiji.

Propaganda će po časnome F. Z. Rookeru poslati dokument potvrde o novom ovlašćenju koju je Mgr. Satolli dobio kao trajni delegat.

Zna se da je papa Leo vrlo zainteresovan za situaciju u Americi, i želi da učini kraj crkvenim razlikama koje tamo postoje. S ovim ciljem papa priprema encikliku za američki episkopat, savetujući da se uspostavi sklad i jedinstvo.

WASHINGTON, 14. januar. – Mgr. Satolli, papin delegat, primio je danas na Katoličkom univerzitetu sledeći telegram od dr. O'Connellja, američkog sekretara Propagande, koji prati Mgr. Satollija u ovoj zemlji, a nedavno se vratio u Rim:

Rim. 14. januar 1893.

Mgr. Satolli:

Apostolska delegacija je trajno uspostavljena u Sjedinjenim Državama, a vi ste potvrđeni za prvog delegata.

O'Connell

Ovde je takođe primljena informacija koja potvrđuje obaveštenje da je časnici F. Z. Rooker iz Albanyja imenovan za sekretara apostolske delegacije, u kojoj je još rečeno da je iz Rima otputovao za New York i da je nesumnjivo nosilac papine bule o osnivanju delegacije i potvrde svih ovlašćenja Mgr. Satollija.

ST. PAUL, 14. januar. – Upitan ovog poslepodneva o uspostavljanju apostolske delegacije u Sjedinjenim Državama, irski nadbiskup je rekao: „Da, u Sjedinjenim Državama uspostavljena je trajna apostolska delegacija i Mgr. Satolli je imenovan za prvog apostolskog delegata. Ukaz je objavljen sinoć u Rimu. Sa tim u vezi lično sam poslao telegram iz Večnog Grada. Zbog toga sam posebno srećan. Sad je kraj sukobima koji su neko vreme uznemiravali američke katolike i zavladaće mir.

Mgr. Satolli je došao u ovu zemlju kao papin legat – izraz koji ukazuje na privremenu misiju i donekle ograničene ovlašćenja. U određenim krugovima odmah su iznesene primedbe protiv njega, sumnjalo se u njegova ovlašćenja ili su negirana, zahtevao se njegov opoziv, njegova misija je proglašena promašenom. Na sva ova negodovanja papa je brzo i delotvorno odgovorio. Objavio je da ćemo imati stalnog apostolskog delegata u Sjedinjenim Državama. Bio je toliko zadovoljan poslom koji je legat obavio, da je savršenim priznanjem njegovih ovlašćenja imenovao Mgr. Satollija prvim apostolskim delegatom.

Leo XIII je čovek čvrstog karaktera; protivljenje jača njegovu odlučnost. Sve što se događalo od dolaska Mgr. Satollija jasno pokazuje potrebu za papinim predstavnikom koji ima jasno definisana i široka ovlašćenja. Za katolike je Rim vrhovni sud; ali Rim je dosta daleko. Potrebna je bliska ruka koja se svakog trenutka može pružiti i smiriti more. Ako su neki tražili najdelotvorniji način da svima pokažu potrebu za delegatom u Americi, kao dokaz svoje teze nisu mogli da posegnu za delotvornijim argumentom od metode kojom su se u suštini služili. Bogu hvala za sve što je urađeno.

Katolička crkva u Americi sada je organizovana kako valja, ogrnuta plaštom savršenog ostvarenja. Ona na svojoj teritoriji ima vrhovni sud – ogranak rimskog Apelacionog suda, od koga crpi svoj život, ali sposoban da sam odmah deluje. To je domaća vlast za američke katolike, koliko katolici udaljeni od Rima mogu da imaju domaću vlast. Uz našu vlastitu energiju i nadahnuće imaćemo u svim svojim poduhvatima, tako neposredno kao nikad ranije, usmeravanje i podsticaj suverene glave Crkve. Udaljena vlast ponekad prelazi u spekulativnu teoriju ili lepuškast ideal; prisutna vlast je živa provera. Ona proverava nečiju poslušnost, dok istovremeno dodaje novu snagu za napredovanje.

Što se čitave zemlje tiče, američki narod će rado prihvatiti priznanje da je verski element, tako važan kao što je katolički, svom izveštaju dodao ovo novo slavno priznanje, da je ova nova snaga ulivena u njegov život.

Šta više, bolje poznavanje delovanja papstva biće zanimljivo i korisno; ono će da rasprši mnoge stare predrasude. Papstvo će se svima nama pokazati u pravom svetlu, da je savršeno usklađeno sa težnjama savremene demokratije i da ubrzava kretanje svega šta je korisno, dobro i uzdižuće u savremenom napredovanju. Oblaci starih magluština, koje navodno obavijaju Petrov

presto, postoje samo u zamagljenoj reci verskih predrasuda ili mračnih šupljina uskogrudnih i zaslepljenih umova.

Oni ne postoje u Vatikanu. Leov je um danas u svetu najdalekovidiji, najliberalniji; njegovo je srce najnežnije i najvelikodušnije. Ni katolici ni protestanti u Americi ne poznaju ga dovoljno. Dužnost je svih da ga proučavaju; posebna dužnost katolika je da mu se više približe i da mnogo odanije slede njegovo duhovno vodstvo.“

Postoje i druge stvari koje su se dogodile sa javnim novcem crkava. Sada Katolička crkva dobija gotovo sve, jer su metodisti, baptisti i episkopanci zaključili da više neće da primaju novac od vlasti. A vodeći propovednici Prezbiterijanske crkve takođe pokušavaju da navedu crkvu da više ne prima nikakav novac od vlasti. Zato će Katolička crkva dobijati novac, gotovo sama, iz državne blagajne – skoro 400.000 dolara godišnje. Hoće li onda protestanti stajati po strani i dopustiti da katolici imaju taj novac, a da se tome ne usprotive? Međutim, od njihovog protesta neće biti koristi. Ako protestuju tvrdeći da je to neustavno, Katolička crkva može jednostavno da odgovori:

„Ovo je hrišćanska nacija: Vrhovni sud je odlučio da je ovo hrišćanska država.“ A da to dokaže, Sud je citirao dekret Ferdinanda i Izabele koji su bili katolici, i koji su poslali Kolumba da otkrije nove svetove, kako bi mogli da ih privedu Bogu i hrišćanskoj religiji. A jedina religija na koju su Ferdinand i Izabela ili Kolumbo mislili ili imali s njom posla bila je *katolička*. Kad Vrhovni sud citira ovaj dekret da dokaže kako je ovo hrišćanska nacija, time dokazuje da je *katolička* hrišćanska nacija. To je argument kojim se Katolička crkva može poslužiti, *a protestanti ga ne mogu uspešno opovrgnuti*. Protestanti ne mogu da negiraju *ustavnost* tog argumenta, jer su koristili odluku Vrhovnog suda za sopstvene interese, za svoje ciljeve u ozakonjenju nedelje. Poduprli su odluku kao da je ispravna kada su je upotrebili za svoje ciljeve i ne mogu da je opozovu onda kada je papstvo koristi za *svoje* ciljeve. Čvrsto su uhvaćeni u zamku i jedini način da se iz nje izvuku je da ih Gospod Isus Hristos pomoću poruke trećeg anđela spasi od bezakonja. Zar nije vreme da čuju ovu poruku?

Katolici su poslednju kampanju vodili upravo po tom pitanju. Predsednik Harrison pokušavao je sve vreme svog mandata da zaustavi ovo odobravanje novca crkvama. Katolička crkva se protivila njegovim naporima da vreme celog njegovog mandata. U Minneapolisu je pokušala da spreči njegovu nominaciju, ali nije uspela; a kad je imenovan Cleveland, sav svoj uticaj založila je za njega i on je izabran.⁷

Predsednik Harrison pokušao je da zaustavi ovo odobravanje sredstava, ali nije uspeo i morao je pred Kongresom, preko senatora Dawesa, priznati da je ustanovio kako je to nemoguće. Prema tome, kada jedna vlada, koja se tome ozbiljno protivila, nije bila u stanju da to prekine, kako to može da prekine vlada koja je to počela, koja je tome naklonjena i koju je Katolička crkva podupirala jedino po tom pitanju?

U čijim je rukama večeras vlast Sjedinjenih Država? U rukama Katoličke crkve; ona je drži i držaće je uprkos svemu što protestanti mogu da preduzmu. No ona je nikad ne bi dobila da su protestanti bili protestanti i da joj nisu išli na ruku. Lažni protestantizam je izdao vlast Sjedinjenih Država, kakva je bila uspostavljena po Božjim načelima, u ruke papstva, i ona će ostati u njegovim rukama bez obzira na sve.

Evo poruke vesti koju je brat Conradi danas izneo, a dolazi iz jednih novina iz Nemačke. Hvališe se ono što Katolička crkva danas čini u Nemačkoj. Kao što znate, Nemačka je veliki primer protestantske države u Evropi. Ovo je uzeto iz jednih katoličkih novina; prema tome, to je glas katolika po tom pitanju.

„Katoličke novine u Nemačkoj otvoreno izjavljuju da će vlast uskoro biti u njihovim rukama i da će se Nemačka vratiti katoličkoj veri. Nakon što je dva i po miliona dolara dodeljeno za jednu protestantsku katedralu u Berlinu, rekli su da je to u redu, pošto će ona i onako ubrzo da bude katolička.“

⁷ Za pojedinosti vidi *Sentinel Library*, br. 53, str. 48-54.

Ovo se odigrava pred svetom i svet to vidi i svet to čita. Braćo, zar nam Bog nije dao reč koju treba da kažemo o ovom predmetu? Evo reči po tom pitanju. Govoreći o papstvu, u *Velikoj borbi*, sv. IV, u glavi pod naslovom „Karakter i namere papstva“, str. 579 originala, rečeno je: „Ona [Katolička crkva] može da predskaže šta će biti.“ Kada ona samo sa svetlošću mudrosti koju Sotona može dati – mudrosti prikupljene iz svog iskustva u zlu, mudrosti prikupljene samo iz svoje istorije – kada ona time može da vidi šta će se dogoditi, zar nije vreme da narod kome Bog govori takođe vidi šta će se dogoditi?

Ovde su događaji i tu je Božja reč da će ova nacija, koja se sada odvrtila od principa koje je Bog dao, sa uticajem kojim je (nekada) neodoljivo odvlačila nacije od papstva, sada ih vraćati papstvu. Time uzdiže papstvo na najviše mesto koje je ikada imalo na ovoj Zemlji. I na tome mestu ono ispunjava, i na tome mestu se ispunjavaju reči izgovorene u Otkrivenju 18,7: „Jer govori u srcu svom: Sedim kao carica, i nisam udovica, i žalosti neću videti“ (*Karadžić*).

Nacije sa kojima je u prošlosti bila bila u braku, od Napoleonovog vremena su se jedna po jedna udaljile, dok nije ostala nijedna i ona sedi sama, udovica; nije joj ostao nijedan muž s kojim je bila povezana sve ove godine. I onda? Ovde se nalazila najveća zemlja, najmlađa od svih, stojeći pred svetom, stojeći u snazi načela koja je Bog odredio za države, i koja je povlačila sve te narode za sobom, ostavljajući je sve više i više pustom. Zato je odmah pribegla laskanju ovoj zemlji, ne bi li je zavela da s njom čini blud i preljubu. I zahvaljujući lažnom i otpalom protestantizmu, u tome je uspela. A sada kada je uspela da zadobije ovu zemlju za sebe, a time i da ponovo vraća sve druge sebi, ona je zbog toga tako srećna da se hvali i uživa, i sa veseljem sama sebi čestita govoreći: „Sedim kao carica, i nisam udovica, i žalosti neću videti.“

A šta će onda doći? „Zato će u jedan dan doći zla njena: smrt i plač i glad, i sažeći će se ognjem; jer je jak Gospod Bog koji joj sudi“ (*Karadžić*).

Onda će nas ovi događaji, ovo što papstvo upravo sada čini, suočiti sa Božjim sudovima nad zemaljskim narodima. Mi vidimo šta dolazi na nas zahvaljujući tome šta se događa pred našim očima. Zar nije vreme da ljudima koji ne znaju te stvari počnemo govoriti da je to tako? Zar nije vreme tome? Neki govore: Čini mi se da nikada više ne bih mogao da održim propoved ili biblijsko proučavanje o Sjedinjenim Državama u proročanstvu onako kako sam to ranije činio. Hvala Gospodu! Hvala Gospodu da ne možeš. Hvala Gospodu da znaš gde se Sjedinjene Države nalaze u proročanstvu, da ne možeš da koristiš nikakav stari isušeni materijal. Mi želimo Sjedinjene Države takve kakve sada stoje u proročanstvu i to je ono što ljudi traže. Zar ne možete da to objavite? [Publika: „Možemo.“] Zar ljudi ne mogu da vide da je to tako? Nije bitno hoće li verovati u ono što će doći. Ali moraće sami da razmisle o svojim iskustvima u svakodnevnom životu, da bi negirali da je to činjenica.

„Zato će u jedan dan doći zla njena: smrt i plač i glad, i sažeći će se ognjem; jer je jak Gospod Bog koji joj sudi.“ A koji je to oganj koji će da je sažeže? „Pa će se tada pojaviti bezakonik, koga će Gospod Isus ubiti dahom svojih usta i uništiti pojavom svoga dolaska“ (*Čarnić*). „Jer Bog naš je oganj koji spaljuje“ zlo. Hvala Gospodu što je On oganj. Ali braćo, On je slavno spasenje onima koji su čisti od bezakonja. Dopustimo Mu da nas sada očisti od njega, da kada se pojavi Njegova slava ne budemo sažeženi već preobraženi u Njegovo slavno obličje. To je Njegova želja. „I zaplakaće i zajaukati za njom carevi zemaljski koji bludničiše i pirovaše s njom kada vide dim od požara njezina, stojeći izdaleka zbog straha od mučenja njezina, i govoreći: Avaj, avaj, grade veliki Vavilone, grade moćni, kako u jednom času dođe sud tvoj!“ (Otkrivenje 18,9.10 – *Sinod SPC*)

Ne znam da li je ovaj „čas“ proročko vreme, petnaest dana ili kratko neodređeno vreme. No, da li je to stvarno proročko vreme ili kratko neodređeno vreme, nije bitno za večerašnju raspravu, jer na svaki način pokazuje da je vreme veoma kratko od trenutka kada ona sebi čestita što su joj se vratili svi narodi – to vreme je izuzetno kratko – dok Božji sud ne dođe na nju i sve narode. A kad to dođe, Božji narod biće izbavljen.

Onda, braćo, gde smo? Mi se nalazimo neposredno pred Božjim sudovima. Postupimo onda onako kao da je to stvarno tako. Postupimo tako kao da su stvarno pred nama.

Poruka trećeg anđela – Br. 6.

Starešina A. T. Jones

Predlažem da večeras izvršimo neku vrst rekapitulacije onoga što smo prošli ove sedmice, a onda iz toga izvučemo još jedno predavanje. Prvo veče posle izlaganja izveštaja o saslušanju, koji je postavio temelj za sva naša dalja proučavanja – mislim da je to bilo u utorak uveče – našli smo i zapazili tri posebne tačke; u sredu uveče još tri, a sinoć još jednu. Sećate se da su nas tri tačke od prve večeri podstakle da sada objavimo poruku trećeg anđela onako kako čitamo: „Ko se pokloni Zveri i njenom liku i primi žig na svoje čelo ili ruku, taj će piti žestoko vino Božije“ (Otk. 14,9). I već to pokazuje da je došlo vreme kad je tu lik i kad treba da se primi žig, jer je objavljeno upozorenje protiv klanjanja zveri i njenom liku, protiv primanja njenog žiga na čelo ili na ruku.

Prva od ove tri tačke bila je da smo sada sprečeni da radimo ono šta smo dosad radili, a u objavljivanju poruke, podstaknuti smo da propovedamo ovu poruku onako kako piše. Druga, da to pokazuje da je lik (ikona – *Karadžić*) načinjen i da on sve zemaljske vlasti dovodi u ruke neprijatelju poruke trećeg anđela i Božjeg Dela, da se koristi protiv Božjeg naroda i Njegovog Dela. Zbog toga svako ko želi da se zauzme za Boga, mora da ima silu veću od svih zemaljskih sila. Treća tačka je bila da se citiranjem četvrte zapovesti u zakonu, i tumačenjem da se ova zapovest odnosi na prvi dan sedmice obično nazvan nedelja, i na taj način stavljanjem nedelje na mesto subote iz četvrte zapovesti, doslovce obistinilo da su protestantske crkve u ovoj zemlji, silom sadašnje vlasti poništile Božji zakon, onoliko koliko to zemaljska sila može, kao što je postupilo papstvo u prvobitnom otpadu kad se udružilo sa vlastima da učini istu stvar. A kad je to učinjeno, Bog je u naša usta stavio reči: „Vreme je da Gospod radi; oboriše zakon Tvoj“ (Ps. 119,126). I to nas dovodi do sledeće misli, da su sve zemaljske sile ustale protiv Boga i Njegove Subote i Njegovog naroda koji je svetkuje, i da ovaj narod, da bi mogao da opstane, mora da ima silu veću od svih zemaljskih sila, što je istaknuto u stihu: „Vreme je da Gospod radi; oboriše zakon Tvoj.“ Zato nam je potrebna Božja sila. Naša svakodnevna molitva je: Gospode, vreme je da radiš; mi ne možemo ništa da učinimo.

Onda je prva tačka u sledećem proučavanju bila da je ova poruka data imajući u vidu činjenicu da će na one koji odbace poruku doći zla: „Ko se pokloni Zveri i njenom liku i primi žig na svoje čelo ili ruku, taj će piti žestoko vino Božije.“ Prvo zlo se izliva na one koji prime žig zveri, a pod šestim zlom se carevi cele vasseljene skupljaju na boj za Dan veliki Boga Svedržitelja. „Sedmi anđeo izli svoju činjiju na vazduh, a iz Hrama, sa prestola, dođe snažan glas koji reče: 'Svršeno je!' Tada sevnuše munje, razlegoše se tutnjava i gromovi i nastade strahovit zemljotres kakvog nije bilo otkad je čoveka na zemlji – toliko je snažan bio taj zemljotres“ (Otk. 16,17.18).

Sledeća tačka bila je da u istoriji ranijih naroda, kad bi neka nacija prestala da traži Gospoda, već bi Bogu okrenula leđa i ustala protiv Boga, za nju više ne bi bilo mesta na svetu. Jedino što bi sledilo bila je propast. Pošto je ova vlast to učinila, ovde može samo da sledi propast.

Večeras sam razmatrao *Posebna svedočanstva* i u njima našao tako upečatljiv odlomak po tom pitanju da ih otvaram i čitam. Nalazi se na strani 16 *Posebnog svedočanstva za propovednike i odbore konferencija*.²⁷ On glasi ovako:

„Hrišćanski svet je prihvatio dete papstva, negovao ga i hranio, i tako prezreo Boga uklanjanjem Njegovog spomenika i uspostavljanjem suparničke subote.“

Kada je to učinjeno? To je učinjeno kad su uklonili Njegov spomenik; uklanjanjem tog spomenika i uspostavljanjem lažne subote prezreli su Boga. A evo i ono što smo čitali neki dan:

„Božji posvećeni spomenik je oboren, a na njegovo mesto je pred svetom postavljena lažna subota.“

²⁷ Izvorno: *Special Testimony to Ministers and Conference Committees*, SpTA01b 16.

A to su učinile crkve osiguravanjem moći ove vlasti da ostvare svoj posao. Na šta su onda ovdašnje otpale protestantske crkve podstakle ovu zemlju? Da prkosi Bogu. Kad je Valtazar (Danilo 5. poglavlje – *prim. izdavač*) prkosio Bogu time što je uzeo svete sudove iz Božjeg doma i obesvetio ih svojim raskalašnim poštovanjem bogova, onda u ovome svetu od te vlasti više nije bilo koristi. Ova vlast je dovedena u istu situaciju i sledeće što ovde dolazi je propast. Ali propast ove zemlje je propast sveta zbog uticaja koji ona ima na svet, a ta propast će se ostvariti Gospodnjim dolaskom, a Gospod će doći kad dođe do velike bitke. To je neposredno pred nama.

Sledeće je bilo da se otpala jevrejska crkva povezala sa Cezarom da bi se rešila Gospoda. Otpala Rimska crkva pridružila se Cezaru da se oslobodi Gospodnje Subote, a otpale crkve su se sada pridružile Cezaru da bi se oslobodile Gospodnje Subote. Jedino što je Bog mogao da učini s otpalom jevrejskom crkvom kada se pridružila Cezaru, bilo je da je uništi. Ali pre nego što ju je uništio, pozvao je sve koji pripadaju Njemu da izađu iz nje. Jevrejska crkva je bila ujedno i crkva i država, pa kad je uništena postala je primer za crkve i države u svetu. Jevrejska nacija i jevrejska crkva su okrenule leđa Bogu. Kad je jevrejska crkva uklonila Boga s puta, jevrejska nacija je učinila istu stvar. I kad je to učinjeno, nacija je trebala da bude uništena, ali i crkva; prema tome ono što se dogodilo crkvi i naciji bilo je isto, propast.

Kad je Rimska crkva krenula istim putem, to je upropastilo Rimsko Carstvo, a kad je nacija krenula istim putem, jedino što je preostalo je propast, a propast nacije je i propast crkve. Ali pre nadolazeće propasti objavljuje se poruka: „Izidite iz nje, narode moj, da ne saučestvujete u gresima njezinim, i da vas ne snađu zla njezina“ (Otkr. 18,4 – *Sinod SPC*).

Sinoć smo govorili o papstvu, da je njegov posao da sve narode podvrgne svom uticaju, i kad u tome uspe, ono sebi čestita rečima: „Sedim na prestolu kao car i nisam udovac i žalosti neću videti“ (Otkr. 18,7 – *Čarnić*). Šta ga ipak čeka? Zla.

Prema tome, ovoj zemlji dogodiće se isto što se dogodilo drugim zemljama koje su se odvratile od Boga, a mi se nalazimo usred vrtloga događaja koji to sve donose. Uskoro će ovde doći isto ono šta je došlo na druge narode kad su zaboravili na Boga.

Ovo je sedam jasnih tačaka; svaka od njih dovodi nas do događaja vezanih za poruku trećeg anđela, a ona želi da izbavi ljude koji će se spasiti pre svršetka sveta. Ovo nisu izmišljene tačke; nijedna od njih nije izmišljena. Svaka od njih jednostavno je posledica onoga šta se zbiva pred očima svih u ovom svetu. Tako je glasio tekst sa kojim smo počeli: „Oni koji na osnovu onoga što se sada događa pred nama, budu videli šta će nas uskoro snaći, neće se više uzdati u ljudske sposobnosti; osećaće da Svetoga Duha moraju prepoznati, primiti i prikazati narodu.“²⁸ Prema tome, sve što sam pokušao da učinim u ovim predavanjima jeste da uzmem ono što se zbiva pred nama u svetu i vidim šta će nas uskoro snaći; ne samo što će nas snaći, već što će nas uskoro snaći i što će se neminovno dogoditi. Nema bega od onoga što svako u svetu može da vidi, i mora da vidi, imao oči otvorene ili ne; verovao ili ne u ono što dolazi – to nije u pitanju. Ne može im pomoći to što vide. Nema im druge mogućnosti za beg osim poruke trećeg anđela.

Pođimo još malo dalje da pogledajmo šta to za nas znači. Ustanovili smo da je sva vlast ove zemlje sada pod uticajem papstva. Vi vidite da je to tako. A ko upravlja papstvom? Ko radi protiv Božje crkve? Sotona. Preko koga je radio dok se Hristos nalazio na Zemlji? Preko aždaje. Preko koga je radio dok se Crkva nalazila u pustinji? Preko zveri. Preko koga zver ratuje protiv ostatka? Preko lika zveri. Preko aždaje, zveri i lažnog proroka, lika. To su tri oruđa preko kojih ratuje protiv Božje crkve od Hristovog rođenja sve do svršetka sveta.

Prema tome, sve vlasti ove zemlje su u rukama Sotone da bi ih upotrebio protiv Crkve. Koliko vremena mislite da će biti potrebno pre nego što se ispuni ovaj stih koji kaže da će Sotona delovati svom silom? Dobio ju je, zar ne? Sva sila koju zemlja poznaje, sva sila koja je u području u kojem se nalazi Sotona, sva sila koja je u ovoj zemlji, sada je u njegovim rukama. On će raditi sa velikom silom. „Pojava bezakonika osniva se na *satanskom delovanju svakom silom*, i čudnim znacima, i lažnim čudima i svakom nepravednom prevarom.“ (2. Sol. 2,9 – *Čarnić*). Zašta mu je potrebna ova

²⁸ SpTA01b, str. 39.

sila? Zar je neće upotrebiti? Mislite li da će dugo stajati besposlen, posebno kad Božji narod bude tražio Boga i Njemu se posvećivao? Sotonu razbešnjuje što se drže Božje zapovesti i ispoljava svedočanstvo Isusa Hrista.

Silu u svojoj ruci koristiće protiv Božje crkve, protiv Boga, protiv Subote i onih koji poštuju Gospoda i Njegovu Subotu, zato što je ona znak pripadnosti Gospodu.

Prema tome, svako ko misli da bude veran Bogu, ponavljam, mora da se suoči sa svom silom koja je u svetu, svakovrskom silom koju svet poznaje. Zato, braćo, ti i ja treba da odlučimo ovog trenutka hoćemo li da idemo dalje ili ne. Vi odlučite hoćemo li da idemo dalje ili ćemo ovde stati. Isto tako kao što smo odlučili da ostanemo uz svoje priznanje, kao što smo odlučili da ostanemo verni Božjem zakonu i onome što ispovedamo, tako treba i ovo da odlučimo, uprkos svoj sili koju ovaj svet poznaje, sa Sotonom koji ovu silu poseduje i koristi. Mi treba da ostanemo odani Bogu i Njegovom zakonu bez očekivanja neke zemaljske podrške ili zaštite. Zar narodu koji će zastupati Božji zakon nije primereno da se osloni samo na Boga, jer nema ničega pod suncem na šta bi mogao da se osloni?

Mi treba da upozorimo ljude u svetu na tu silu, na njeno delovanje, i da ih odvučemo od nje i privučemo Bogu. Mogu li da to uopšte učinim sa bilo kakvom silom, ako sam na bilo koji način povezan sa svetom ili svetovnošću? [Verništvo: „Ne.“] Ako imam u sebi svetovnog duha i naklonjen sam svetu, kako da pozovem ljude da se potpuno odvoje od sveta? Kako da u mojim rečima bude dovoljno snage da bi to bilo ko mogao da učini? Recite! Možete li mi reći kako da to učinim? Svejedno mi je da li si propovednik ili ne, ako si samo adventista sedmog dana ili čak ako samo *ispovedaš* da si adventista sedmog dana; ne moraš da budeš propovednik već samo da *izjavljuješ* da si adventista sedmog dana, da bi odgovorio na ovo pitanje. Želeo bih da znam kako vaše ispovedanje vere može da bude od ikakve koristi ili da imate ikakvu vlast nad ljudima ovog sveta, ako ste na bilo koji način povezani sa ovim svetom u duhu, umu, mislima, željama ili naklonostima? Ne može. Širine jedne vlasi, veza sa ovim svetom tanka kao vlas, lišće vas sile koja mora da prati ovaj poziv kojim upozoravate svet na ovu silu zla u svetu, da bi se potpuno odvojio od nje.

Onda, braćo, ako je od ovog časa potrebno da sila prati našu poruku, šta treba da radimo? Moramo se odvojiti od svega što ovaj svet poznaje. Jeste li spremni? Nije dovoljno da pitam jeste li *spremni*, već želim da pitam: Da li je to ostvareno? Da li je ostvareno? [Verništvo: „Da.“]

Predivna je slika koju je brat Porter nedavno izneo, da je prorok, tražeći one koji su trebali da objave ovu poruku, gledao *suviše nisko*. Anđeo je rekao: „Podigni pogled.“ Hvala Gospodu što su iznad ovog sveta. Tamo i pripadaju. Iznad sveta, na temelju koji je Bog postavio za njih da na njemu stoje. A svi koji su tako nisko dole da čovek mora da gleda u svet da bi ih video – takvi ne mogu da objave poruku trećeg anđela. Mi treba da budemo iznad sveta. Prema tome, braćo, presecite veze.

Osim toga, braćo, došlo je vreme kakvog nije nikad bilo u ovome svetu, kad mora doći do odvajanja od sveta. „Ja sam vas izabrao od sveta“ (Jovan 15,9 – *Čarnić*), rekao je Isus. Pošto nas je On izabrao, tražimo ga dan za danom da bi nas mogao odrediti za posao. Hristos je svojim učenicima rekao: „Ja sam vas izabrao i postavio“ (Jovan 15,16 – *Čarnić*). Nema sumnje da nas je izabrao. Sagledajmo da nas je odredio za posao koji nam je dao; a taj posao je da ponesemo Božju reč protiv svih sila koje ovaj svet poznaje, da odvojimo ljude od sveta tako potpuno za Boga da će potpuno zanemariti moć ovog sveta i sve veze sa njim.

To nas opet dovodi do posvećenja. Hvala Gospodu da je tako. I mi se možemo držati poruke trećeg anđela; ne možemo je zastupati, ne možemo imati njen duh ili obaviti posao za nju bez tog posvećenja.

Ima još nešto. O onima koji se drže Božjeg zakona neće se dobro misliti, nikada. Neće. Neće ih hvaliti ni milovati niti će se puno govoriti o njima, a neće biti ni laskanja i ulagivanja. Neće. Možda je bolje da o tome pročitam jedan odlomak. Čitaću iz *Velike borbe*, str. 590 originala:

„I tada će veliki varalica uveriti ljude da su oni koji služe Bogu uzrok ovih zala. Oni koji su izazvali negodovanje neba svaliće sav teret na one čija je poslušnost prema Božjim zapovestima stalni prekor prestupnicima. Tvrdiće se da ljudi nepoštovanjem nedelje vređaju Boga; da ovaj greh

navlači nevolju koja neće prestati sve dotle dok svi ne budu primorani da svetkuju nedelju, i da oni koji propovedaju držanje četvrte zapovesti, i time potkopavaju poštovanje nedelje, bune narod sprečavajući ga da ne može ponovo dobiti božansku milost i postići zemaljsko blagostanje. Tako će se ponoviti nekadašnje optužbe protiv Božjih slugu, i to za isti uzrok: 'A kad vide Ahav Iliju, reče mu Ahav: Jesi li ti onaj što nesreću donosiš na Izrailja? A on reče: Ne donosim ja nesreće na Izrailja, nego ti, i dom oca tvojega, ostavivši zapovesti Gospodnje i pristavši za Valima' (1. Carevima 18,17.18.) Kada lažne optužbe budu izazvale gnev ljudi, oni će protiv Božjih izaslanika primeniti postupak vrlo sličan onome koji je otpali Izrailj primenio protiv Ilije.“

Na strani 592 čitamo sledeće:

„Oni koji poštuju biblijsku Subotu biće optuženi kao neprijatelji zakona i reda, kao oni koji narušavaju moralne ograde društva, kao uzročnici anarhije i pokvarenosti, i kao oni koji navlače na zemlju Božje sudove. Njihovo savesno držanje Božjeg zakona proglašiće se kao upornost, tvrdoglavost i preziranje vlasti. Oni će biti optuženi da ne poštuju vlasti. Propovednici koji poriču obaveznost božanskog zakona propovedaće sa propovedaonice o dužnosti da se građanske vlasti kao od Boga određene moraju slušati. Oni koji drže Božje zapovesti biće u zakonodavnim telima i sudskim dvoranama lažno predstavljeni i osuđeni. Njihovim rečima će se dati lažni smisao, a njihovim postupcima biće pripisane najgore pobude.“

U *Svedočanstvima*, br. 32, str. 208 čitam svedočanstvo dato 1885. godine – pre sedam godina:

„Dok ljudi spavaju, Sotona aktivno priprema stvari tako da Gospodnji narod ne može da računa na milosrđe ili pravdu.“

Kako možemo očekivati da će biti milosrđa ili pravde kada je moć svih vlasti na zemlji u rukama papstva i njima upravlja Sotona? Kako možete da očekujete pravdu? I kako možete da očekujete pravdu kad je sâm Sotona nahuškao sve zemaljske sile protiv Božjeg naroda? Pravde nema; ne možemo da je očekujemo. To nas dovodi u situaciju da ćemo biti tako potpuno odsečeni od sveta da nećemo moći da očekujemo bilo kakvu zaštitu; od njega nećemo moći da očekujemo bilo kakvu pravdu, pa ni bilo kakvu milost. Ako je bude, onda će to biti samo Božje milosrđe koje ih privlači uprkos njima samima. Kad se nađemo u položaju da je jedino milosrđe koje možemo očekivati na Zemlji ono koje Bog izvlači iz njih, gde je onda naš jedini oslonac? – Samo u Bogu.

Niko nas neće milovati niti će uopšte voditi računa o nama. Pošto će tako biti, protiv nas će se izmišljati i širiti sve moguće pogrde. Voleo bih da znam kako može ostati veran poruci trećeg anđela i raditi na njenom širenju neko ko je osetljiv na ono šta ljudi govore o njemu i kome je vrlo stalo do njegovog dobrog glasa ili se oslanja na svoj dobar glas? Ne može. Ali hvala Gospodu, Bog ima *nešto mnogo bolje* na šta možemo da se oslonimo, a to je *karakter*. Ne zaboravimo da je Isus, naš primer u ovome svetu, „sebe ponizio“ (Fil. 2,8).

To određuje da narod koji je treba da objavi poruku trećeg anđela i ostane veran Bogu u ovome svetu, treba da to učini vodeći računa samo o *karakteru* i uopšte ne mareći za pitanje dobrog glasa. Više nikad ne treba da vodimo računa o svom dobrom glasu ili onome šta ljudi mogu da misle i govore o nama. Nikad, zato što dobar glas ne spasava čoveka. Ako želi da bude na dobrom glasu, ako mu on uopšte padne na pamet, bolje bi bilo da digne ruke od svega, jer ne može da ga ima ako zastupa poruku trećeg anđela.

Zato je, braćo, večeras vreme da odustanete od svih takvih izjava, jer ćete na taj način olakšati svojoj braći. Ako po ovom pitanju mislite da pristanete na kompromis, bolje je da to sad odmah učinite, jer što dalje budete išli, i pristajali na kompromis, to ćete stvoriti veće teškoće svojoj braći. Zbog toga, ukoliko niste spremni da nastavite do kraja, stanite večeras i krenite drugim putem, završite s tim i pustite druge da slobodno krenu napred. Došli smo do raskršća i neka svako odluči hoće li računati na to, s obzirom da se ne može osloniti ni na šta što ovaj svet može da ponudi. Ne dolazi u obzir da se misli na ugled ili ono šta će ljudi misliti. Kad sve sile ovog sveta ustanu protiv onih koji i dalje ostaju odani Bogu, onda *karakter Isusa Hrista* vredi deset hiljada puta deset hiljada više od *ugleda* koji bilo ko može da izgradi.

Ali ugled je velika stvar u očima sveta; kod Boga on ne znači ništa. Ugled je sve što Sotona može da ponudi. Jedino na njemu može da gradi. Izjava koja se često citira važi za čoveka u čija usta ju je stavio pisac koji ju je izneo: „Najveće blago koje smrtna vremena mogu da priušte je besprekorno dobar glas.“²⁹ To je za njega bilo dobro, jer je jedino što je imao bio dobar glas. Zatim nastavlja da govori kako je izgubio ugled i da je veoma nesrećan, pa kaže: „O moj ugled, moj ugled! Izgubio sam svoj ugled.“ I naravno, kad ga je izgubio, nije imao više ništa što bi ga podržavalo. Bio je uništen. Nije imao *karakter* koji biste mogli da vidite, već samo ugled da se osloni na njega. To mišljenje je sasvim u redu, s obzirom na ličnost u čija usta je stavljeno od strane pisca, ali ono je laž; laž je. Najveće blago koje smrtna vremena mogu da priušte nije besprekorna *reputacija*; najveće blago koje bilo smrtna ili besmrtna vremena mogu da priušte je besprekorni karakter; a jedini besprekorni *karakter* koji se pojavio u ovome svetu je karakter Isusa Hrista. A taj karakter On daje tebi i meni kao besplatan blagosloven dar Onoga koji ga je načinio.

Prema tome, braćo, odbacite sva razmišljanja o dobrom glasu; tamo i pripadaju, jer dobar glas je isto tako nestabilan kao vetar, dok je karakter utvrđen kao večnost. Ne marite za dobar glas. Izgradimo karakter koji će nas osposobiti da opstanemo na sudu. Iako Sotona može uspeti da nas optereti najlošijim glasom koji može smisliti, zahvaljujući Gospodu dobićemo karakter koji će opstati na sudu. Onda sebi možemo priuštiti da zanemarimo svet i ugled. U Isusu Hristu imamo nešto mnogo bolje.

Ali to nije sve. Postoji još jedna faza toga. Dolazi vreme kad niko ko zastupa poruku trećeg anđela, Gospodnju Subotu, i bude joj odan, neće ništa moći da kupi niti proda u ovome svetu. Zato svako ko tvrdi da je adventista sedmog dana, ko pripada poruci trećeg anđela, treba sada da odluči hoće li ostati uz poruku uprkos svim pitanjima i obzirima što se tiče imovine i poseda u ovome svetu.

U našem Delu sada ne može da dođe u obzir nikakvo računanje što se tiče imovine ili poslovnih interesa u ovome svetu. Od ovog trenutka nadalje nikakvo pitanje ovakve vrste ne može da bude predmet razmatranja bilo kojeg adventiste sedmog dana. Ako ga ima, bolje je da ovog trenutka stane, jer ako budem počeo da se pitam mogu li toliko da imam ili kako će ispasti ovaj posao i hoću li ovim izgubiti ili dobiti ako ostanem veran Suboti – ako dopustim da se takva pitanja pojave u mojem razmišljanju, onda je bolje da dopustim da poslovni interesi dobiju svoje mesto i da se posvetim njima, a ovo ostavim. Ali kuda ide ovaj posao, ovaj posed kojim se bavim i o kome razmišljam? Sve to ide u propast. Prema tome, ako postoji nešto do čega mi je u toj stvari mnogo stalo, šta će da bude sa mnom kad ona propadne? – Naravno, i ja ću propasti. Pretpostavimo da je veza s njom tanka kao svilena nit, hoće li me povući sa sobom? – Hoće. Prema tome, braćo, vreme je da se otkaçimo od toga. Kao što vidite, opet smo se našli na raskršću puteva.

Od sada onaj ko zastupa poruku trećeg anđela mora da to čini i *činiće* ne razmišljajući ni o kakvom profitu, novcu ili posedu, ili bilo čemu što može da bude lako kao pero ili da teži kao vlas, a može da se odrazi na poruku trećeg anđela. To je tako. Neizbežno je, jer postoji objava „da niko ne može ni da kupuje ni da prodaje ako nema žig sa imenom Zveri ili sa brojem njenog imena“ (Otk. 13,17). „Ko se pokloni Zveri i njenom liku i primi žig na svoje *čelo* ili *ruku* ...“ On uopšte ne mora da u to veruje. Ali zakon kaže: „Svetkuj nedelju“ i ako to čini, šta onda? Pristao je na kompromis sa Sotonom i prihvatio njegov žig, umesto Hristovog pečata. Stavio je Sotonu iznad Hrista i sluša svetovnu vlast, a ne Hristove reči. I koliko će sile nad svetom imati taj čovek da ga spasi?

Ko prihvati nedeljne zakone u toj meri da prestane raditi i svetkuje nedelju zato što tako traži zakon, a i dalje misli da svetkuje Subotu, stavio je Sotonu iznad Hrista. On se oslanja na zemaljsku silu, a u čijim je ona rukama? – U Sotoninim. Zar se svojom izjavom i postupcima ne oslanja na Sotonu isto kao na Hrista? Jesu li oni partneri? – Ne, nisu. Braćo, ne dopustimo mu da uđe u partnerstvo. Niko ko čuva svoju odanost poruci trećeg anđela neće dopustiti Sotoni da uđe u takvo partnerstvo.

²⁹ Iz Šekspirove drame „Ričard Drugi“, čin prvi, prizor prvi – *prim. prev.*

Zar Subota nije znak onoga što je Bog čoveku? Zar ona nije znak pravoga Boga i zar Bog nije *Onaj što jeste*. Zar ona, onda, nije znak onoga što Bog jeste? Pošto je Subota znak onoga što Bog jeste, šta je On onda? O, On je Gospod, Gospod Bog, milostiv, žalostiv, spor na gnev i obilan milosrdem i istinom, koji čuva milost hiljadama, prašta bezakonja i nepravde i grehe. On je naš život.

Dobro. Onda je Subota znak onoga što je Bog za čoveka koji veruje u Njega. Ali gde možemo da nađemo Boga? Gde jedino možemo da nađemo Boga? U Isusu Hristu. „I niko ne poznaje Oca, samo Sin i *oni kojima Sin hoće da ga otkrije*“ (Matej 11,27). Prema tome, za nas je Hristos Bog. Za ovaj svet i sva razumna stvorenja Hristos je Bog. Zar onda Subota nije znak onoga šta je Hristos za čoveka? Kada je svetkujemo ona je znak onoga šta je Hristos za nas. Ako svetkujem nedelju zato što to zakon kaže, onda je za mene nedelja isto što je i subota: time samo kažem da je Sotona za mene isto to što je za mene Hristos. Ako je to tako, onda mi Hristos ne znači puno. Ako mi Hristos tako malo znači da ću da stavim znak papske sile, koji nije ništa drugo do znak Sotonine sile, uporedo sa znakom onoga šta je Hristos meni, *onda mi Hristos ništa ne znači*. Ako Hristos nije sve, šta je onda? „On je sve u svemu.“ Ako On nije sve za mene, šta je onda za mene? Ništa. Braćo, to nas opet suočava sa činjenicom da treba da zastupamo ovaj znak bez obzira na sve što Zemlja može da tvrdi.

Ali to nije sve. U tom stihu nalazi se još jedna misao.

„Bilo joj je dato i da udahne život liku Zveri, da lik Zveri i progovori i da učini *da se pogube svi koji mu se ne klanjaju*“ (Otkrivenje 13,15).

Prema tome, doći će vreme kada će onome ko ostane veran poruci trećeg anđela biti izrečena smrtna kazna; biće lišen svog života kaznom i zemaljske sile u čijem je dohvatstvu objaviće da ga je izgubio zbog kazne. Možemo li onda raspravljati o bilo kakvom pitanju života? Možemo li, braćo? Može li neko oceniti koliko vredi njegov život i onda misliti da li to utiče na njegovo razmišljanje o poruci trećeg anđela, da li će je se držati ili ne? O takvim stvarima treba da razmišljamo. Na to sam mislio. Ako dopustim da u vezi sa mojom odanošću poruci trećeg anđela vodim računa o svom životu, šta onda vredi ako idem dalje sa ovom porukom? Zašto ne bih odmah večeras prekinuo s njom? Činjenica je, kao što je rečeno, da ću zbog kazne izgubiti ovaj život ako zastupam ovu poruku. Prema tome, ako dopustimo da nas ovo pitanje opterećuje, bolje je da odmah stanemo i prekinemo s njom.

Zar ne znate da smrtna kazna, sama po sebi, prati svaki korak, čak i prvi korak koji se čini u progonstvu? Ona je svakako ovde. Nije ovde na rečima – nije ovde u objavljenoj kazni – ali je ovde, jer kad vlast krene da nametne verske zakone, uvek joj je cilj da spasi vlast, uvek radi spasavanja vlasti – ovaj nedeljni zakon Kongresa već je objavljen sa ovim ciljem. Dakle, oni koji ne poštuju nedeljne zakone, kažnjavaju se novčanom kaznom i oni je naravno ne plaćaju – svetkovatelji Subote je ne plaćaju. Moraju da idu u zatvor da tako plate kaznu, odsluže određeno vreme i izlaze iz zatvora. Onda nastavljaju da rade nedeljom. Oni ih opet novčano kažnjavaju, i ponovno zatvaraju da odsluže novčanu kaznu, a onda ih puštaju na slobodu. Naravno, oni ponovno rade nedeljom, i ovaj put je kazna veća, pa i zatvor duže traje. Ali nikakve mere ne zaustavljaju rad nedeljom, što im je zapravo cilj. Zar ne vidite da kada najteže kazne ne postižu cilj koji vlast želi da ostvari, ona će na kraju jednostavno morati da posegne za najtežom kaznom, a to je smrt. Prema tome, smrtna kazna krije se u svakom nedeljom zakonu proglašenom na Zemlji, budući da zakon mora da bude praćen pretnjom sile i sproveden. Zbog toga je istoričar Gibbon pre više od sto godina rekao svetu:

„Obavezno je da pokretači progonstva prethodno razmisle da li su odlučili da ga podupru do krajnjih granica. Oni podstaknu plamen koji se trude da ugase, i ubrzo postaje nužno da kazne nepokornost prestupnika, kao i njegov zločin. Novčana kazna koju nije u stanju ili nije spreman da plati, izlaže ga oštrim merama zakona, a njegovo preziranje lakših kazni navodi na upotrebu i prikladnost smrtno kazne.“

Zato je ovaj historičar upozorio sve države i vladare da pre nego što krenu sa progonstvom, razmisle hoće li ga podržati smrtnom kaznom. Ako nisu, bolje je da sa njim i ne započnu. To je u prirodi stvari i zapisano je da će tako biti u praksi.

Zar iz ovih reči nije jasno da će narod koji ostane veran poruci trećeg anđela, veran Božjem zakonu i Njegovoj Suboti, morati da to čini bez obzira na svoj život? Zar nije tako? [Publika: „Tako je.“]

Još nešto: Kada bude povučena svaka zemaljska podrška i zaštita, kada više ne bude obzira prema ugledu o kojem svet ima tako visoko mišljenje, kada više ne bude vredno nikakav posed ni posao i kada i život dođe u pitanje, šta je još ostalo? Koliko svetovnih stvari i interesa ostaje vezano uz tog čoveka? Kada je razmislio o ceni i odlučio da se ne oslanja na zemaljsku zaštitu, i ne računa na milosrđe ili pravdu; kada je sve to uzeo u obzir i odlučio da ne mari za ono što ljudi misle ili kažu o tome; kada je sve to uzeo u obzir i odlučio da mu nije stalo može li imati posed ili može li prodati ili kupiti ili učiniti ovo ili ono ili nešto drugo; kad je sve to uzeo u obzir i odlučio da mu nije stalo do života ili da ima obzira prema njemu – kada je o svemu tome razmislio, da li je tom čoveku stalo do sveta? [Publika: „Nije.“]

Zar nije onda Biblija, Božja reč, pozvala svakog adventistu sedmog dana da sve to uzme u obzir i da razmisli i odluči? [Publika: „Da.“] Onda je vreme da svako od nas počne ozbiljno da razmišlja. Ali hvala Gospodu, uopšte ne treba da se bojimo neprijatelja. Gospod neće nikad dozvoliti da ti ili ja budemo zatvoreni na mestu iz kojeg nije spreman da nas mnogo slavije oslobodi nego da nikad nismo ni dospeli tamo. Gospod ni tebe ni mene ne poziva da krenemo putem koji vodi do gubitka bilo čega, a da nam umesto toga ne da ono šta je beskrajno vrednije. Kad nas poziva da zastupamo Njegovu istinu, koja onemogućava da računamo na bilo kakvu zemaljsku potporu ili zaštitu, On jednostavno kaže: „Ovde ti je na raspolaganju sva nebeska i zemaljska sila“, ovde te pokriva Svemogućí. Sledi me! „Zaklon je Bog večni i pod mišicom večnom“ (5. Moj. 33,27). „Ne boj se!“ Tako On kaže, zar ne? Pročitajmo malo više toga da bismo shvatili koliko je to povezano. U Isaiji 51. glavi nalazimo molitvu kojom Gospod želi da mu se obratimo:

„Probudi se, probudi se, obuci se u silu, mišico Gospodnja; probudi se kao u staro vreme, za naraštaja prošlih; nisi li ti isekla Ravu [Misir] i ranila zmaja? Nisi li ti isušila more, vodu bezdana velikog, od dubine morske načinila put da prođu izbavljeni? Tako oni koje iskupi Gospod neka se vrate i dođu u Sion pevajući, i veselje večno neka bude nad glavom njihovom; radost i veselje neka zadobiju, a žalost i uzdisanje neka beži.“

Kako će se íći u Sion? – Pevajući. Počnimo onda da pevamo sada. Zašto Bog ne želi da hodamo pognute glave, skrivajući se kao da se bojimo da nas vide i kao da za nas nema mesta u svetu? „Uspravite se i podignite glave svoje, jer se približava izbavljenje vaše“, rekao je Isus (Luka 21,28 – *Sinod SPC*). Mi *pripadamo* ovome svetu, svako od nas, dok Bog ne završi s nama; Sotona ne može da nam naudi dok Gospod ne završi s nama; čak ni onda ne može da nam naudi. Idimo svojim putem pevajući! Radujmo se!

„Ja, ja sam utešitelj vaš; ko si ti da se bojiš čoveka smrtnog i sina čovečjeg, koji je kao trava?“ (Isaija 51,12).

I mi ispovedamo da verujemo u Boga! Mi zastupamo Božji zakon i imamo Gospodnju Subotu, i to nam otkriva ko je Bog, da je On pravi Bog, da je živi Bog i večni Car. Od Njegovog gneva zadrhtaće zemlja i svojom rečju može da stvara svetove, a svojom rečju može da ih razbije u deliće; a ovde su neki ljudi, slični travi, koji će ubrzo nestati, i oni kažu da će vas strpati u zatvor ako to činite, a ako ste uporni do kraja, čeka vas smrt. I mi se toga bojimo! Zar Bog nema pravo da postavlja takvo pitanje? „Ko si ti da se bojiš čoveka smrtnog?“ To On želi da zna. Zar to nije pošteno pitanje? „Ja, ja sam utešitelj vaš; ko si ti da se bojiš čoveka smrtnog i sina čovečjeg, koji je kao trava?“ Zar ne vidite uvredljivost ideje da onaj ko tvrdi da veruje u Gospoda postupa na ovakav način? Gospod kaže da to nije oslanjanje na Njega.

Pročitajmo još koji tekst. „I zaboravio si Boga Tvorca svog, koji je razapeo nebesa i osnovao zemlju? I jednako se bojiš svaki dan gneva onog koji te pritešnjuje kad se sprema da zatire? A gde je gnev onog koji pritešnjuje?“ (13. stih). Hvala Gospodu! Upravo sada izgleda kao da će provaliti

gnev onoga koji pritešnjuje. Zašto bismo ga se bojali, kao da je u stanju da nas uništi? Zar Ilija nije napadnut i isteran pa je bežao da spasi život? Ali nakon što je dugo hodao i umorio se, legao je da počine i zaspao od umora, a Gospodnji anđeo mu je prišao, dotakao ga i rekao: Ustani, jedi! A on pogleda, i gle, čelo (kod – *Bakotić*) glave mu hleb na ugljenu pečen i krčag vode. Hvala Gospodu!

Zar Ilija nije bio savršeno zaštićen? Braćo, zar nije vredno da nas isteraju, da bismo imali anđela koji će to učiniti? Šta bista radije, da vas ne isteraju ili da imate anđela koji će doći i tako stati uz vas? Prema tome, ne bojmo se. Ilija je legao i ponovno zaspao, kao i Petar kad je bio osuđen na smrt. A zašto da ne? Kakve koristi od zabrinutosti? Ilija je lagao i zaspao, a anđeo je došao i probudio ga po drugi put, i služio mu. Ponovno je rekao: Ustani, Ilija, i jedi, jer ti je put dalek. Braćo, Bog će nam dati hleba za put. Ako je putovanje daleko, daće nam dvostruko hleba pre nego što krenemo. Kažem vam, braćo, vreme je da se počnemo uzdati u Gospoda. Hajde da to učinimo sada! On tako kaže. Na drugome mestu kaže: „Hleb će mu se davati, voda mu neće nedostajati“ (Isaija 33,16). Tako je.

„Brzo će se oprostiti sužanj, neće umreti u jami, niti će biti bez hleba. Jer sam ja Gospod Bog tvoj, koji raskidam more, da valovi njegovi buče; Gospod nad vojskama ime mi je. Ja ti metnuh u usta reči svoje i senom ruke svoje zaklonih te, da utvrdim nebesa i osnujem zemlju, i kažem Sionu: Ti si moj narod.“ (Isaija 51,14-16).

Braćo, prihvatimo to! Ne treba da se bojimo ugnjetavanja ili teškoća, ili da li ćemo moći da kupujemo ili prodajemo, jer Gospod ima nešto mnogo bolje.

A šta se reputacije tiče, pustite je. On daje karakter – karakter kojeg je sam istkao od detinjstva do groba – koji je u svemu savršen. I On kaže: „Uzmi ga i obuci, i dođi na moju svadbenu večeru.“ To je karakter i to je pokrivalo (veo – *Savremeni srpski prevod*) kojim pokriva svoj narod tako da ga zla ne mogu dotaći niti ga neprijateljska sila može nadvladati ili uprljati. „Veoma ću se radovati u Gospodu, i duša će se moja veseliti u Bogu mom, jer me obuče u haljine spasenja i plaštem pravde ogrte me“ (Isaija 61,10). Hvala Gospodu!

A u pogledu života. Kad vas i mene pozove da pokažemo vernost Njegovom zakonu kojom stavljamo svoj život na kocku, koja će naš život dovesti u opasnosti da nas neka zemaljska sila liši života, šta onda? On jednostavno kaže: odrekните se života. I onako će mu ubrzo doći kraj. A ovde je život koji će trajati svu večnost. Kad On od vas i mene traži da zastupamo Njegov zakon što će nas izložiti opasnosti da izgubimo ovaj prolazni, smrtni život nalik na maglu, On kaže: „Evo početka večnom životu.“ „Ko veruje u Sina, ima večni život“ (Jovan 3,36). „I ovo je svedočanstvo: Bog nam je dao život večni i ovaj život je u njegovom Sinu“ (1. Jovanova 5,11). Zar nam ga On nije dao? „Ko ima Sina“ imaće život jednog dana? [Publika: „Ne.“] „Ko ima Sina, ima život“ (12. stih). Kako je moguće da imamo Sina bez života? Da li je Hristos mrtav? Ne, On živi. Prema tome, kad imamo Njega, onda imamo život koji je u Njemu.

Vidite li do čega nas dovodi, kada onaj ko tvrdi da ima Hrista ne veruje da ima život koji je u Hristu, a to je večni život? Kakav je to Hristos? Hristos bez života u sebi? Ne. Hristos nije mrtav. Zar to nije godinama odzvanjalo u našim ušima glasom koji je uvek iznova govorio u Gospodnje ime? „Braćo, Hristos se ne nalazi u Josifovom novom grobu sa velikim kamenom navaljenim na grob. Ne. On je vaskrsao! On živi! Objavite to jezikom i perom.“

Budući da On živi i da će večno živeti, kada imam Njega, onda imam živog Spasitelja. „Ko ima Sina, ima život“ (1. Jov. 5,12). Kakav je život u Njemu? Samo večni život. Prema tome, kada imam Njega, imam Njegov život, a to je večni život, upravo kao što je On rekao. Ali, kako nam je to izneo brat Haskell u svojem predavanju, mi ne možemo da imamo taj život ako ne predamo ovaj. Kada to činimo upoznajemo Isusa Hrista. Zar ne vidite da je to bila današnja pouka? Predajte ovaj život i dobićete onaj koji vredi mnogo više. Sada je vreme tome. Ali ako se držite ovog života, kad on prestane, šta vam je ostalo? [Publika: „Ništa.“]

Zbog toga muškarac ili žena koji počinju samo s ovim životom, ne trebaju da počinju sa porukom trećeg anđela, jer kad dođe ispit u kome je taj život na kocki, oni će se držati njega. U tome je opasnost. Čovek ne može da prođe kroz ono kroz šta će proći poruka trećeg anđela ako ima samo ovaj život. Ne može da prođe. Pošto je on sve što ima, on će ga se držati kad bude izložen opasnosti. Ali onaj ko neće mariti za ovaj život, koji ga neće smatrati važnim, ako uzme život koji

se meri Božjim životom, taj život koji je Božji život, imaće život koji nikad neće biti u opasnosti. Takav čovek je siguran. On može ići kud god ga poruka pozove. Jer Onaj koji je život ove poruke, je život Onoga ko će sačuvati njegovu odanost ovoj poruci.

„Mi u svom telu stalno nosimo Isusovo umiranje da se i Isusov život jasno pokaže u našem telu. Jer, nas, žive, stalno predaju smrti radi Isusa (Jer mi živi stalno se predajemo na smrt za Isusa – *Sinod SPC*)“ (2. Kor. 4,10.11). Zar nije tako od ovog trenutka nadalje? Zar od ovog trenutka nadalje nije živa istina da se oni koji stoje uz poruku trećeg anđela uvek „predaju na smrt“, kako je to bilo kod samih apostola? Uvek „predani na smrt“, to je prisutno u svim našim razmišljanjima. Sa time ćemo se suočavati sve vreme.

Prema tome, braćo, umesto zemaljske sile na koju ne možemo da se oslonimo, a koja je nesumnjivo protiv nas, Bog nam daje *svoju silu*.

Umesto ugleda Bog nam daje *karakter*.

Umesto zemaljskih stvari – zemaljskog bogatstva, kuća, zemlje, poseda, mogućnosti zarađivanja ili bilo čega sličnog, Bog nam daje Isusa Hrista u kome su sakrivena sva blaga mudrosti i znanja i „vi imate puninu u njemu (vi ste ispunjeni u Njemu – *Sinod SPC*)“ (Kološanima 2,10). Bog Ga je postavio naslednikom svemu, a mi smo naslednici Božji, a sunaslednici Hristovi, jer kad s Njim stradamo s Njim ćemo se i proslaviti. On je naslednik svemu, a mi smo sunaslednici. Šta onda pripada nama? [Publika: „Sve.“] Šta onda imamo? Sve što Bog ima. Zar onda nismo bogati?

Umesto ovog života koji će nam oduzeti zemaljske sile, Bog nam daje svoj život. Kad od nas traži da pokažemo odanost Njemu i Njegovom Delu, Gospod jednostavno kaže: „Evo početka večnom životu.“

Zar nas onda Gospod nije dobro naoružao? O, stavimo sada na sebe oružje Božje. To se traži – da budemo jaki u Gospodu i sili Njegove moći. „Jer, naša borba nije protiv krvi i mesa, već protiv poglavarstava, protiv vlasti, protiv vladara ovog mračnog sveta i protiv zlih duhovnih sila na nebesima. Zato uzmite svu Božiju opremu (sve oružje Božije – *Čarnić*) da možete da se oduprete na dan zla i – kad sve izvršite – da se održite“ (Efescima 6,12.13).

Gospod želi da zauzmemo takav stav i da tako postupimo. On kaže: „Neću te ostaviti niti ću od tebe odstupiti“ (Is. Nav. 1,5). Evo, tu smo. Šta ćete učiniti? „Izaberite sebi danas kome ćete služiti“ (Is. Nav. 24,15) i kojim putem ćete krenuti.

Poruka trećeg anđela – Br. 7.

Starešina A. T. Jones

Neki su se u petak uveče pitali ne preterujem li možda u ovim stvarima, ali mislim da će se posle onoga šta je brat Porter pročitao iz Svedočanstava, svi složiti da je bilo ispravno. Ne želim, braćo, da mislite kako izmišljam stvari koje iznosim zato što ste vi u pitanju. Da sam od prošlog ponedeljka uveče propovedao ljudima koji nikad nisu čuli za adventistu sedmog dana niti za poruku trećeg anđela, iznosio bih im isto to što sam iznosio vama, jer osim poruke trećeg anđela ne znam šta bih trebalo da iznosim. Ne znam šta bih drugo trebao da učinim za ljude kad god im propovedam, nego da ih suočim sa njihovom potrebom za Božjom silom. Do sada vam nisam govorio ništa što ne bih rekao svima drugima. Posle nekog vremena možda dođe nešto što ću reći vama, a to ne bih rekao drugim ljudima, jer možda su neki od nas radili nešto što drugi ne bi radili, ali to je jedini razlog.

Pogledajmo opet sažetak predavanja koja smo imali. Ustanovili smo da nema ništa što bi nas u ovo vreme moglo podržati osim *sile* Božje. Ustanovili smo da nas ništa neće zadovoljiti, ništa nam neće vredeti osim Božjeg *karaktera*. Ustanovili smo da se, što se tiče sredstava i poslovnih stvari vezanih za ovaj svet, više ne možemo osloniti ni na šta od toga, već samo na *ono što Bog* daje. Ustanovili smo da, što se života tiče, ni na to više ne možemo da računamo; jedino što će da zadovolji, jedino na šta možemo da se oslonimo, jedino što će udovoljiti našim zahtevima – potrebama naroda koji će sada stati za Gospoda – jeste da je od *ovog života* bolji onaj – večni život, *Božji život*.

Prema tome, prvo, ništa nas neće podupreti osim *sile* Božje. A gde možemo da je nađemo? U Isusu Hristu. „Hrista, Božju silu i Božju premudrost“ (1. Kor. 1,24), to je On. Gde nalazimo Božji *karakter*? U Hristu. Gde nalazimo sve ove stvari, velike Božje stvari? U Hristu. Gde nalazimo bolji život od ovoga? – Božji život, u Hristu.

Pa šta onda imamo da propovedamo svetu osim Hrista? Na koga možemo da se oslonimo osim Hrista? Šta je onda poruka trećeg anđela osim Hristos? Hristos je Božja sila; Hristos je neiskazano Božje bogatstvo; Hristos je Božja pravednost, Hristos je život Božji; Hristos je Bog. To je poruka koju sada treba da objavimo svetu. Zar nije? Šta je onda svetu potrebno? Hristos. Da li im je potrebno išta drugo? Ne. Postoji li išta drugo? Ne. „Jer, u njemu telesno prebiva sva punina božanstva, a vi imate puninu u njemu“ (Kološanima 2,9.10).

Kao što sam malopre rekao, da sam propovedao ljudima koji nikad nisu čuli za poruku trećeg anđela, da sam im propovedao od ponedeljka uveče, propovedao bih isto i suočio ih sa Isusom Hristom kao i vas. Uostalom, ima čitav jedan skup nevernika koji se okupljaju na jednome mestu, koji čekaju da mi upute poziv da dođem i da im idući put govorim, i to je ono što ću im reći. Cela ta zajednica – tvrde da su nevernici – pružila mi je priliku da im već tri puta govorim, i ja sam tim ljudima govorio o ovim stvarima na licu mesta i oni su već pitali: „Šta da činimo?“ Jedan od njih je rekao: „Vi ste nam sve to rekli i to je jasno, ali nam niste rekli šta da radimo.“ „Gledajte“, rekao sam, „nemam vremena da vam to večeras kažem. Dajte mi priliku i ja ću vam reći šta da radite.“ A oni su kazali: „U redu“, i ja ću to učiniti.

Kad dođe to vreme predloziću ima šta da čine. Nameravam da im iznesem upravo to što sam vama izneo, da se moraju odreći svih ideja o zemaljskim osloncima, da se moraju odreći svih misli o bogatstvu i imetku i bilo čega takvog i svih ideja i misli o životu, ako misle da se usprotive ovom pokretu Crkve i države. I oni mogu da to vide. Onda ću im reći da to ne mogu učiniti ako ne dobiju nešto bolje, a to bolje je Isus Hristos; oni moraju imati Njega jer u protivnom neće moći da opstanu. Braćo, svet je spreman da čuje ovu poruku, *a mi je imamo*; svet je spreman da je čuje i on će je čuti.

Prema tome, Hristos je sila Božja; Hristos je mudrost Božja, Hristos je neistraživo bogatstvo i Hristos je Božji život. To treba da propovedamo. Kako bismo sve to saželi u jednu reč? Kako bismo to izrazili? Jevanđelje. Šta znači propovedati Jevanđelje? To znači propovedati Božju tajnu koja je Hristos u ljudima, nada slave. Šta nam je Bog dao da prenesemo svetu osim „večito evanđelje – da ga objavi stanovnicima zemlje i svakoj narodnosti i svakom plemenu i jeziku i narodu“? (Otk. 14,6

– Čarnić). Zar poruka ne počinje tako? A onda, kad ljudi ne budu želeli da prihvate večito jevanđelje niti da se poklone Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene – kome će se klanjati? Zveri i njenom liku. „Pade, pade Vavilon veliki“; a onda poruka trećeg anđela kaže da će se pokloniti zveri i njenom liku. Prema tome, ljudi će se pokloniti ili zveri i njenom liku ili će se Bogu pokloniti. To je rešeno. Prema samoj poruci i vremenu u kome smo, ljudi u ovome svetu jedino mogu da služe ili Onom koji je stvorio nebo i zemlju, more i izvore vodene, ili zveri i njenom liku; drugog izbora nema. Ove tri poruke su jedna trostruka poruka. U naročitim svedočanstvima (Special Testemonies) ima jedno upućeno „Braći na odgovornim položajima“. Čitamo na strani 15:

„Dok čvrsto držite zastavu istine, objavljujući Božji zakon, neka svaka duša zapamti da je Isusova vera povezana sa Božjim zapovestima. Treći je anđeo prikazan kako leti posred neba, što simbolizuje delo onih koji objavljuju poruku prvog, drugog i trećeg anđela; one su sve povezane.“¹

Prema tome, prva stvar i jedina koja pokriva sve ove poruke je večito jevanđelje.

Mi smo jednom ili dva puta spomenuli jevrejsku crkvu kao ilustraciju situacije u kojoj se mi nalazimo. Ustanovili smo da je ta crkva okrenula leđa Bogu i pridružila se Cezaru da bi mogla ukloniti Hrista s puta i izvršiti svoj naum što se Njega tiče. Onda je Gospod iz te crkve i tog naroda pozvao sve koji će Ga poslušati, sve koji će Mu služiti, pre nego što taj narod bude uništen; On je taj posao obavio s nekolicinom učenika koji su verovali u Isusa kad se vazneo na nebo. Oni su bili tri i po godine sa Isusom; propovedali su. Čak su i činili čuda u Njegovo ime. On ih je poslao da propovedaju: „Govorite da se približilo carstvo nebesko“ (Matej 10,7 – Čarnić). Njihova poruka je bila toliko važna da su, ako ih neko mesto nije primilo, trebalo da otesu prah sa svojih nogu pre nego što bi krenuli dalje.

Ali pre nego što su mogli da propovedaju jevanđelje, koje im je On poverio kad se uznosio na nebo, rekao je: „Ali, ostanite u gradu (Jerusalimu) dok se ne obučete u silu sa visine.“ Zar ne bismo smatrali da su oni, nakon što su proveli sa Hristom tri i po godine, slušajući Ga, voleći Ga, proučavajući Njega i sa Njim, i s obzirom da su sve vreme podučavani, pa čak i da su propovedali – zar ne bi bilo prirodno pretpostaviti da su oni bili sposobni da odnesu jevanđelje svetu? Ali ne; rekao im je, „ostanite u gradu“. „A ja ću, eto, poslati na vas obećanje svoga Oca; vi sedite u gradu dok se ne obučete u silu s visine“ (Luka 24,49 – Čarnić).

Kolika je sila ustala protiv njih i poruke koju su propovedali? Sva sila sveta. Jer Božja crkva, nazovi Božja crkva, ceo narod, udružio se sa Cezarom koji je vladao svetom. Sva se sila sveta podigla protiv njih. Nazovi Božja crkva i narod povezali se sa vlastima i podstakli ih protiv Boga i Hristovog imena. A o tome Hristu – kojeg su raspeli i uložili najveće napore da Ga sklone sa sveta i iz umova ljudi – Njegovi učenici trebalo je da idu i propovedaju; upravo to ime i tu ličnost, da ih samo vera u Njega može spasiti. I to je trebalo da propovedaju bez obzira na sve sile koje je ondašnji svet poznavao.

Neposredno pre toga, jedno dvanaest dana ili dve sedmice, Isus im je to govorio, a Petar se uplašio kao devojčica i rekao da ne poznaje Hrista. Bila je tamo devojka koja je počela da govori: „Videla sam te sa tim Galilejcem.“ „Ne, nisi, ne. Ja ga ne poznajem.“ Onda je došao bliže vatri pa ga je bolje videla i rekla: „I ti si jedan od njih.“ „Ne, nisam. Ne. Nikad ga nisam poznavao.“ A onda, da to dokaže, opsovao je i proklinjao. Da li je bio spreman da se suoči sa svom silom sveta? Nije. Trebalo je da bude upoznat sa takvom vrstom života i da ima oslonac u nečemu tako da ga ta devojka ne bi uplašila pre nego što je mogao da se suoči sa svetom. Zar nije? A Isus im je svima rekao: „Svi ćete se vi sablazniti o mene ovu noć.“ „Ne, nećemo“, rekli su svi, a Petar je kazao: „Ako se svi sablazne o tebe, ja se nikada neću sablazniti.“ Isus je rekao: „Zaista ti kažem da ćeš me se tri puta odreći ove noći pre no što zapeva petao“ „Reče mu Petar: I ako treba da umrem s tobom, neću se tebe odreći!“ „Tako rekoše i svi učenici.“ Pa ipak su ga napustili, zar ne? (Mat. 26,31-35).

Prema tome, vidimo da, kao što se ticalo njih i njihovog rada i kao što se ticalo sile koja se protivila njihovom radu, i mi se nalazimo u istoj situaciji u kojoj su se i oni nalazili kad se Isus

¹ SpTA01b 15.

vazneo na nebo. Mi se nalazimo tačno na mestu gde se sva sila ove Zemlje udružila protiv poruke koju treba da objavimo svetu; zato treba da i mi, kao i oni, budemo obučeni silom sa visine. Činjenica je da se nalazimo na istom mestu kao i oni kad se Isus vazneo na nebo i kada im je rekao da sede dok ne dobiju ovu silu.

Kad se vazneo, rekao je, kao što je zapisano u Delima 1,8: „Nego ćete primiti silu – kada Duh Sveti siđe na vas.“ Šta je onda trebalo da čekaju? Silazak Svetoga Duha. Šta je On trebalo da im donese? Silu. Ko je trebao da ih obdari silom? Sveti Duh. Ne moram da čitam tekstove iz malih Posebnih svedočanstava i iz knjige „Sluge Jevanđelja“, koje je brat Prescott ovde čitao, a koji govore o istom predmetu; o tome kako nam Gospodnje reči kažu da onako kako su učenici postupili i mi treba da postupimo. Kako treba da se okupimo u grupe koje će se moliti za Svetoga Duha i kako je bilo potrebno deset dana traženja Boga do trenutka kad su mogli da upute delotvornu molitvu i prime ono što su tražili verujući da će primiti ono za šta se molili.

Ne moram ni da ponovo čitam odlomke iz rukopisa Svedočanstava, da će se, kad Božji narod svim srcem bude pojedinačno tražio Njegovog Svetog Duha, sa ljudskih usana čuti svedočenje koje je ispunjenje reči: „Posle toga videh jednog drugog anđela kako silazi sa neba. Imao je veliku vlast, a zemlja je bila obasjana njegovim sjajem“ (Otkr. 18,1). I: „Molitve se svakodnevno uzdižu k Bogu za ispunjenje ovog obećanja“ da budu obdareni silom. Tako imamo Gospodnju reč da se molitve uzdižu svakog dana. Jesu li vaše među njima? Jesu li moje među njima? Doći će dan kad će se uzdići poslednja molitva potrebna za donošenje ovog blagoslova. A onda? On će doći. Brana će se provaliti i iz nje će poteći Sveti Duh, Pedesetnica. Pogledajte, piše, dok se molitve „svakodnevno uzdižu k Bogu“ za ispunjenje ovog obećanja, „nijedna molitva iznesena u veri nije uzaludna“. Kao što vidite, u tome je sav blagoslov ovog obećanja. Da, kad nam Bog kaže da se za nešto molimo, to nam širom otvara vrata da se molimo sa svršenim pouzdanjem da ćemo to primiti. Kad nam On kaže da se za nešto molimo, to širom otvara vrata i nema ništa što bi moglo da se ispreči ispunjenju. Šta nam On kaže? Da nijedna molitva iznesena u veri nije uzaludna.

Jednog od ovih dana biće upućena poslednja molitva i biće izliven ovaj blagoslov. A ko će ga primiti? Oni čije molitve su se uzdizale Bogu za njega. Nije važno je li taj čovek u središtu Afrike, a to izlivanje se događa ovde u Battle Creeku; on će ga primiti jer se zbog naših molitava za blagoslov otvorio kanal između nas i izvora blagoslova i ako svojim molitvama budemo držali taj kanal otvoren, kada se Duh bude izlio, on će neminovno dopreti do mesta gde su molitve počele, jer je kanal otvoren.

Onda, braćo, možemo li imati više ohrabrenja da se molimo kad vidimo šta se zbiva oko nas? Zar može da bude više ohrabrenja da ove molitve uputimo svim svojim srcem i sa savršenim pouzdanjem?

Evo reči iz knjige „Sluge Jevanđelja“, koje jasno govore o tom predmetu; strana 370 i 371. Govoreći o apostolima, piše:

„Čekali su na ispunjenje Njegovog obećanja i žarko se molili. Upravo to treba da čine oni koji učestvuju u objavljivanju dolaska Gospodnjeg na oblacima nebeskim; jer treba da se pripremi narod koji će opstati u veliki dan Božji. Premda je Hristos učenicima obećao da će primiti Svetog Duha, *to nije otklonilo potrebu za molitvom.*“

Pa naravno. To otvara put molitvi. Ako Bog nešto nije obećao, da li sam slobodan da se za to molim? Ne, jer mi treba da se molimo po Njegovoj volji. Ali kad je Bog obećao, treba li da činim nešto drugo osim da se molim? U tome je lepota toga.

„Oni su se još ozbiljnije molili. Oni su jednostavno nastavili da se mole. Oni koji su danas angažovani u svečanom radu pripremanja naroda za dolazak Gospodnji, takođe treba da nastave sa molitvom. Prvi učenici su bili jednostušni. Kod njih nije bilo spekulisanja, nikakvog iznošenja čudne teorije kako će doći blagoslov.“

Posebno mi je značajna misao: „Kod njih nije bilo petpostavljanja, nikakvog iznošenja čudne teorije kako će doći blagoslov.“ To se tiče nas danas. Mi ne treba da smišljamo neke čudne teorije

kako će do toga doći. Ako neko počne da govori: „O, doći će kao na Pedeseticu. Hujanje silnog vetra biće takvo i takvo. Ognjeni jezici izgledaće upravo tako, itd., itd.“ Pa će to prihvatiti i reći: „Tako će doći idući put i po tome ću znati kad dođe.“ Onaj ko o ovome govori na takav način, nikad neće primiti blagoslov. Srca su trebala da im budu ispravna pred Bogom, i uopšte nije naša stvar kako će Gospod ispuniti svoje obećanje. On ne očekuje da Mu diktiramo i kažemo: „Sveti Duh mora doći na ovaj način, inače to neće biti Sveti Duh.“ Prema tome, ako ste o tome imali bilo kakvu teoriju, iskorenite je večeras i neka vaše teorije zauvek ostanu nedostupne. Nemamo pravo da u mislima odredimo način na koji će Gospod da te stvari učini. Oni su bili u takvoj situaciji; i mi smo u takvoj situaciji; i, braćo, kao što se kod njih ispunilo obećanje, tako će se ono ispuniti i sada na onima koji se mole za istu stvar. Ne znamo kada će to doći.

Još nešto, trebalo je da propovedaju. Šta? Jevanđelje. Pavle stalno objašnjava da je Jevanđelje Božja tajna skrivena vekovima i tokom niza naraštaja, a sada se pokazala Njegovim svetima. Oni su propovedali to Jevanđelje, tu tajnu Božju, a šta je to? „Hristos u vama, nada slave“; „Hrista, Božju silu i Božju premudrost“; „neistraživo bogatstvo Hristovo“; „Hrista, i to raspetoga“. To su propovedali; samo to i ništa drugo.

Pavle je, sećate se, u 2. Korinćanima 6. poglavlju rekao da su „kao oni koji nemaju ništa a sve poseduju.“ (Stih 10). Zar jasno ne vidite bedno stanje čoveka koji se u ovom svetu drži onoga što ima u rukama? Zar jasno ne vidite bedno stanje adventiste sedmog dana koji se drži onoga što ima u ovom svetu? Treba da ima mnogo više od toga ili nikad neće proći kroz vreme nevolje. Ali kad se svega odrekne i računamo da nemamo ništa, šta onda? Šta ćemo onda da imamo? „Sve.“ Onda nam ništa ne mogu oduzeti. Od ljudi koji su u ovakvom stanju ništa ne možete da uzmete. Zar nije tako? [Verništvo: „Da.“] Ne mogu da nam uzmu silu. Mogu li? Ne mogu da nam uzmu karakter. Ni naše bogatstvo ne mogu da nam uzmu. Ne mogu da nam uzmu ni život, jer je Hristos naš život, a Njega nam ne mogu oduzeti. Prema tome, kad smo u takvoj situaciji, onda na samom početku pobeđujemo svet i sve njegove sile.

Uzmimo još jednu frazu s tim u vezi: „Kao oni koji nemaju ništa a sve poseduju, kao siromašni a obogaćujući mnoge.“ To je naš posao u ovom svetu, da obogatimo ljude. Kao što je Isus postao siromašan da se mi možemo obogatiti, tako i mi postajemo siromasi da bi se mnogi drugi mogli obogatiti. Prema tome kad imamo Hrista, samo Hrista, ništa osim neistraživog bogatstva Hristovog, mi možemo da obogatimo svakoga ko je voljan da uzme besplatni dar ovog bogatstva.

Oni su propovedali Božju tajnu – „Hristos u vama, nada slave.“ A onda se pojavila još jedna tajna. Počela je da se pojavljuje dok su propovedali. Oni su propovedali tajnu „koja je bila skrivena od vremena i naraštaja“ (*Čarnić*), a sada se ispoljila u svetu kao nikada pre. Ali dok su objavljivali ovu tajnu, pojavilo se delovanje jedne druge tajne, i ova tajna bezakonja je ustala i ponovno sakrila Božju tajnu – posle smrti apostola ova tajna bezakonja je ustala i proširila se po svetu i ponovo sakrila Božju tajnu za vremena i naraštaje. Zar nije bilo tako? Ali kad u Otkrivenju otvorimo deseto poglavlje, nalazimo anđela koji jednom nogom stoji na moru, a drugom na kopnu, koji više gromkim glasom „i zakle se Onim koji je doveka živ, koji je stvorio nebesa i ono što je na njima, i zemlju i ono što je na njoj, i more i ono što je u njemu: 'Nema više odlaganja!' (da vremena neće više biti – *Čarnić*). Nego, onih dana kad se oglasi sedmi anđeo, kad zatrubi, biće dovršena Božija tajna (svršiti tajna Božija – *Čarnić*)“ (Otk. 10,6.7).

U poslednje vreme sam se pitao nije li ovo namerno tako napisano da će se tajna Božja *svršiti*. Ona se odavno *trebala* svršiti. To su nam rekla Svedočanstva. Ali zbog našeg razvodnjavanja, naše aljkavosti, naše sporosti da verujemo Bogu, ona još nije dovršena. A On je rekao da je *trebala* biti. Hvala Bogu što će se ipak dovršiti. Naravno, kad bi sada progovorio, rekao bi „dovršiće se“. Ali ono što je važno je da kad bude odjeknuo glas sedmog anđela, pred svetom će se naći Božja tajna. A šta je ona? „Hristos u vama, nada slave.“ To je večno Jevanđelje. To je poruka trećeg anđela. Zar onda ne vidite kako je Bog odredio da poruka trećeg anđela, tajna Božja, trijumfuje nad tajnom bezakonja; i da onako kako je ona privlačila pažnju sveta i privukla poglede naroda i divljenje ljudi, tako će i tajna Božja privući pažnju naroda i čuđenje ljudi? Biće tako.

Otvorimo sada Joilovu knjigu i čitajmo ponovno iz drugog poglavlja. Tu ima nekih stvari koje želimo da proučimo. Prvi deo, ako se sećate, sve do dvanaestog stiha, ne uključujući dvanaesti, slika

je Gospodnjeg dolaska. Ako otvorite Svedočanstvo (sveska 1, str. 180 originala) koje govori o „Rešetanju“, naći ćete da je Duh Gospodnji za ovu glavu dao citat zasnovan na toj ideji. Primenjen je na vreme rešetanja, s tim što je rešetanje priprema za glasni poklič.

„Trubite u trubu na Sionu, i vičite na svetoj gori mojoj, neka drhću svi stanovnici zemaljski, jer ide dan Gospodnji, jer je blizu. Dan, kad je mrak i tama, dan, kada je oblak i magla; kako se zora razastire povrh gora, tako ide narod velik i silan, kakvog nije bilo otkad je veka niti će ga posle kad biti od kolena do kolena. Pred njim proždire oganj, a za njim pali plamen; zemlja je pred njim kao vrt edemski, a za njim pustinja pusta, ništa neće uteći od njega. Na očima su kao konji i trčaće kao konjici. Skakaće povrh gora topoćući kao kola, praskajući kao plamen ognjeni koji sažiže strnjiku, kao silan narod spreman za boj. Pred njim će se prepadati narodi, svako će lice pocrneti. Oni će trčati kao junaci, kao vojnici skakaće na zid, i svaki će ići svojim putem, niti će odstupati sa svoje staze. I jedan drugog neće tiskati, svaki će ići svojim putem, i na mačeve navirući neće se raniti. Po gradu će hoditi, po zidovima će trčati, u kuće će se peti, ulaziće kroz prozore kao lupež. Pred njima će se zemlja tresti, nebesa će se pokolebati, sunce će i mesec pomrknuti i zvezde će ustegnuti svetlost svoju. A Gospod će pustiti glas svoj pred vojskom svojom, jer će logor Njegov biti vrlo velik, jer će biti silan onaj koji će izvršiti volju Njegovu; jer će dan Gospodnji biti velik i vrlo strašan, i ko će ga podneti?“ Paralela ovome je Otkrivenje 19,11-18.

„Zato još govori Gospod: Obratite se k meni svim srcem svojim i posteći i plaćući i tužeći. I razderite srca svoja, a ne haljine svoje, i obratite se ka Gospodu Bogu svom, jer je milostiv i žalostiv, spor na gnev i obilan milosrđem i kajе se oda zla. Ko zna, neće li se povratiti i raskajati se, i ostaviti iza toga blagoslov, dar i naliв za Gospoda Boga vašeg.“

Ko *ovde* zna, kada neko traži Gospoda svim srcem, neće li se Gospod povratiti i ostaviti iza toga blagoslov? Ako znamo Njegovu volju, postupimo onda prema njoj. Na raspolaganju nam je sve ohrabrenje na svetu; pošto znamo da će On to svakako učiniti, ne postoji ništa što bi nas sprečavalo da Ga tražimo svim srcem, jer znamo da će nam dati blagoslov. Prihvatimo ga!

„Trubite u trubu na Sionu, naredite post, proglasite svetkovinu. Saberite narod, osveštajte sabor, skupite starce, saberite decu i koja sisaju; ženik neka iziđe iz svoje kleti i nevesta iz ložnice svoje.“

Na koga se u Sionu sve to odnosi? Na narod, na skup, na decu, starce, dojenčad, mladoženje i neveste? [Publika: „Na sve.“] Da, a na šta nas to poziva? Da tražimo Gospoda svim srcem. Hajde da to učinimo. To se odnosi na nas.

„Između trema i oltara neka plaću sveštenici, sluge Gospodnje, i neka kažu: Prosti, Gospode, narodu svom, i ne daj nasledstvo svoje pod sramotu, da njim ovladaju neznabošci; zašto da kažu u narodima: Gde im je Bog?“

Nisu li neznabošci uzeli stvari u svoje ruke s namerom da nama ovladaju? A cilj im je da izbrišu Gospodnju Subotu i zavladaju svetom.

Mislim da ovde imam nešto što je možda bolje da pročitam. Na 17. strani Svedočanstva pod naslovom „Braći na odgovornim položajima“ čitam sledeće: „Lažnu subotu nametnuće nasilničkim zakonom. Sotona i njegovi anđeli su i te kako budni i jako aktivni, delujući energično i istrajno preko ljudskih oruđa da ostvare *njegov cilj da izbriše poznanje o Bogu*.“

Čega je Subota znak? Da je Gospod naš Bog i da Gospod posvećuje svoj narod. Prema tome, uklanjajući znak po kojem je Bog poznat ljudima, oni *Ga uklanjaju iz znanja ljudi*. To im je cilj. A to je sada urađeno. Ranije sam čitao: „Božji posvećeni spomenik je oboren, a na njegovo mesto je pred svetom postavljena lažna subota.“ U taj posao sada je uključena sva zemaljska sila. Cilj im je da sa sveta izbrišu poznanje o Bogu. *Zato treba* da tražimo Gospoda svim srcem da nama ne ovladaju neznabošci. Pogledajmo sada šta će On da učini:

„I Gospod će revnovati za zemlju svoju i požaliće narod svoj. I Gospod će odgovoriti i reći će svom narodu: Evo, ja ću vam poslati žita i vina i ulja, i bićete ga siti.“

Šta će On poslati? Šta je „ulje“? „Ulje radosti umesto žalosti“, „radost u Duhu Svetome“. Šta je „vino“? Jotam kaže da vino „veseli Boga i ljude“. Dakle, On će dati radost. A šta je „žito“? Od žita, pšenice, dolazi naš hleb da održi život i da *snagu*. Prema tome, On će nam dati i snagu. Onda, zahvalimo Gospodu. On će nam poslati snagu, veselje i radost.

Ali kome će to poslati? Kada će to poslati? – Kad se narod sabere i sabor okupi i kad se deca i dojenčad, starci, ženici i neveste i propovednici – kad se budemo sabrali, kako to kaže Svetočanstvo, „u grupama“ da tražimo Boga svim srcem – *onda će* On učiniti kao što kaže. Tražimo to kao nikad ranije. Predivno je kad Gospod obećava da ćemo *biti zadovoljni* onim što će nam dati. To neće biti po našoj meri. Koliko je Bog spreman dati da budemo zadovoljni? Sve što ima, ništa manje, jer nam je upravo to dao u Isusu Hristu i ne želi da stanemo dok nismo dobili sve što ima. Kao što je brat Haskell jutros čitao u onom blagoslovenom svetočanstvu – sećate se toga – kad dođemo kao prosjaci koji nemaju svoje pustinje, onda je sve naše u jednom večnome daru.

„Neću vas više dati pod sramotu među narodima. Jer ću udaljiti od vas severca, i odagnati ga u zemlju suhu i pustu, prednju četvrt njegovu u istočno more, a zadnju u more zapadno, i podignuće se smrad njegov i trulež će se njegov podignuti, pošto učini velike stvari.“

Na margini ovog stiha stoji: „On je odlučio da učini velike stvari“ (KJV). Ko je taj koji je „odlučio da učini velike stvari“? Ko ima svu moć sveta u svojim rukama? Sotona. On misli da će učiniti velike stvari. Da vidimo šta će Gospod da učini u tom trenutku.

„Ne boj se, zemljo, raduj se i veseli se, *jer će Gospod učiniti velike stvari.*“

Braćo, mi treba da budemo najradosniji narod na svetu zato što Sotona treba da učini velike stvari; jer neminovno sledi, da kad Sotona treba da učini velike stvari, Bog će učiniti tako velike stvari da Sotona mora da uloži poseban trud da spasi svoj obraz. Međutim ni u tome ne uspeva, iako se hvalisao pred svetom i narodima da ima svu vlast, njegov je slučaj u tako očajnom stanju da na kraju mora da se sam pojavi. Ali mi možemo da budemo radosniji nego ikad, jer onda dolazi *sam Isus*. A kad će Gospod učiniti velike stvari? – Kad se Sotona bude podigao da učini velike stvari.

„Ne bojte se, zveri poljske; jer će se zeleneti pasišta u pustinji i drveta će nositi rod svoj, smokva će i loza vinova davati silu svoju. *I vi, sinovi sionski, radujte se i veselite se u GOSPODU Bogu svom.*“

Zašto da budemo obeshrabreni? Kakve koristi od toga? Ima li to smisla? Isus je rekao: „Podignite glave svoje“, a ovde piše: „Radujte se i veselite se.“ I opet ponavlja: „I vi, sinovi sionski, radujte se i veselite se u Gospodu Bogu svom.“ Učinimo to! Braćo, kažem vam, ne znam šta drugo da radim osim da se radujem jer mi to Gospod kaže. A to je isto tako Božja reč kao svaka druga Njegova reč. A u ovim rečima je stvaralačka sila kao što je u svakoj drugoj reči da se radujemo i veselimo, i to je radost – to je veselje u Gospodu.

„Jer vam je dao dažd rani umereno, i spustiće *vam dažd rani i pozni* u prvom mesecu“ (KJV), ili „na vreme“ kako to kažu neki prevodi.

Da li je bilo umereno ono što se dogodilo na Pedeseticu prema onome što će Bog da učini? Da. On je rani dažd dao umereno.

Ali u ovo vreme biće to dvostruka mera. Ako je ona bila umerena, šta mislite kakva će ova da bude? Ne možemo ni zamisliti šta se onda dogodilo. Pročitaću vam nekoliko rečenica iz četvrte sveske *Velike borbe*, 611. strana originala:

„Adventni pokret od 1840-1844. godine bio je divno otkrivenje Božje moći; prva andeoska poruka bila je odnesena do svake misionarske stanice na svetu, a u nekim zemljama nastalo je takvo versko probuđenje kakvo se nije videlo ni u jednoj zemlji od vremena Reformacije u šesnaestom veku; *ali sve će to nadmašiti silan pokret u toku poslednje opomene trećeg anđela.*“

Drugo svetočanstvo, koje nije nikad objavljeno, kaže da će ovo doći iznenada kao '44 i sa „deset puta većom silom“.²

Ali sada iz istog izvora (str. 611, sv. IV) čitamo o Pedesetnici:

„Proročanstva koja su se ispunila u izlivanju ranog dažda u početku jevanđelja opet će se ispuniti u poznom daždu pri njegovom završetku.“

² SpM 4.3.

Kao što vidite, proročanstva se odnose samo na pozni dažd, ali proročanstva koja se tiču ranog dažda treba da se *takođe* ispune i u izlivanju poznog dažda. Kao što vidite, biće to dvostruko izlivanje dažda.

„To je vreme 'odmaranja' kome se nadao apostol Petar kada je rekao: 'Pokajte se, dakle, i obratite se da vam se izbrišu gresi (na istražnom sudu), da od Gospoda dođu vremena okreppljenja, i da vam pošalje unapred određenog Hrista – Isusa'“ (Dela 3,19.20).

Da li to znači da trebamo da se pokajemo i obratimo? Neko kaže: „Ja sam se obratio pre dvadeset godina.“ U redu, obrati se i sada. Ja sam se obratio pre devetnaest godina, ali to ne vredni ni toliko [pucne prstima] ako sada nisam obraćen. Nema koristi od gledanja u prošlost. Neko kaže: „Želiš da kažeš da se nisam obratio?“ Ne, ne mislim. Ali kažem, ako se oslanjaš na obraćenje u prošlosti, to ništa ne vredni. Ako više ne znaš kako da se pokaješ, prihvati Isusa Hrista pa ćeš znati. Svako ko je prihvatio Gospoda Isusa Hrista je novo stvorenje.

„I gumna će se napuniti žita, a kace će se prelivati vinom i uljem. I naknadiću vam godine koje izjede skakavac, hrušt i crv i gusenica, velika vojska moja, koju slah na vas. I ješćete izobila, i bićete siti i hvalićete ime Gospoda Boga svog, koji učini s vama čudesa, i narod moj neće se posramiti doveka.“

Slavimo onda Gospoda! Oni će nas grditi, nazivaće nas raznim imenima, bićemo kao smetlišće sveta, svima smeće, najprezreniji; ali Bog je rekao: „Narod moj neće se posramiti doveka.“ I tako će biti. Međutim, to nije kraj. On ponavlja:

„I poznaćete da sam ja usred Izrailja, i da sam ja Gospod Bog vaš, i da nema drugog, i narod moj neće se posramiti doveka“ (Joilo 2,27).

Šta to, braćo, Gospod za nas nije stavio u ovo poglavlje? Pogledajte ovo ohrabrenje, blagoslov, obećanje! I kad je smatrao potrebnim da ponovi „nikad se više neće posramiti“, onda je sasvim jasno da će cilj svega na zemlji biti da nas posrami. Ali Bog je dao reč da se to neće dogoditi i da se nikad nećemo posramiti.

„I posle ću izliti duh svoj na svako telo, i proricaće sinovi vaši i kćeri vaše, starci će vaši sanjati sne, mladići će vaši viđati utvare“ (28. stih).

Hvala Gospodu! On se više neće zadovoljiti samo s jednim prorokom. Imaće ih više. On je s jednim učinio čudesno delo. A pošto je s jednim učinio tako veliko delo, šta će tek da učini sa mnogo njih?

„I na sluge ću i na sluškinje u one dane izliti duh svoj; I učiniću čudesa na nebu i na zemlji, krv i oganj i pušenje dima. Sunce će se pretvoriti u tamu i mesec u krv pre nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji. I svaki koji prizove ime Gospodnje spašće se; jer će na gori Sionu i u Jerusalimu biti spasenje, kao što je rekao Gospod, i u ostatku koji pozove Gospod“ (stihovi 29-32).

Gde će spasenje da bude? – „U ostatku koji pozove Gospod.“ A protiv koga Sotona ratuje? – Protiv ostatka. Protiv koga Sotona okuplja sve zemaljske sile? – Protiv ostatka. Protiv koga usmerava sve svoje snage i napore? – Ponovo protiv ostatka. A u njemu je izbavljenje. Braćo, najbolje mesto na svetu je tamo gde đavao ulaže sve svoje napore, jer tamo je spasenje. Tamo su milost i sila Isusa Hrista, a Sotona mora da okupi sve svoje vojske da bi se istakao. To je najbolje mesto na zemlji jer je tamo Hristos; Bog je tamo i „narod moj neće se posramiti doveka“.

Braćo, *silno* se radujem ovome. Veselim se jer mogu da budem ono što Gospod kaže u ovom poglavlju, jer kao što vidite, sve je to sadašnja istina. Svaki stih se ostvaruje sada i govori o čudesnim stvarima. On će učiniti takve čudesne stvari i sve što traži od nas je da Ga tražimo svim srcem, da bismo sve to imali. Ako Ga tražimo sa polovičnim srcem, ne možemo da imamo sve to. Mi želimo da Ga tražimo *svim* srcem da bismo dobili *sve* što On ima. Postupimo onako kako Gospod kaže i „sinovi sionski, radujte se i veselite se“, „jer će Gospod učiniti velike stvari“ i nećete „se posramiti doveka“. A spasenje je u „ostatku“, protiv kojeg đavao ratuje svom svojom silom.

Poruka trećeg anđela – Br. 8.

Starešina A. T. Jones

Dokazi koji su nam dati uvek iznova pokazuju da smo neposredno pred događajima koji najavljuju svršetak sveta. Uvek iznova imamo dokaze iz Biblije i direktnih Gospodnjih izjava, u Svedočanstvu, da je sada vreme kad moramo imati silu kojom jedino možemo svetu da objavimo poruku, da spasimo one koji treba da budu spašeni od propasti koja dolazi zbog događaja koji nas očekuju. Braćo, opasnosti koje nam prete s obzirom na svršetak sveta, progonstva i onog što dolazi spolja jesu, i uvek su bile veoma male u poređenju sa opasnostima koje prete svakom pojedincu u njegovom ličnom životu. [Glasovi iz publike: „Tako je.“] Najveća opasnost za ovaj skup, i za naš narod svuda, jeste da neće videti ono što ih se lično tiče, nego će više gledati na ono što se događa spolja, na dokaze koje te stvari donose sa sobom, umesto da nastoje da im srca budu ispravna pred Bogom. Gledaće na ove stvari više kao na neku vrstu teorije umesto da u sebi imaju živog Hrista, da bi sve ove stvari mogle da budu živa stvarnost spolja, a mi da budemo spremni da se suočimo sa njima u Božjem strahu i Njegovom spasenju. Najveća je opasnost, kako sam rekao, da to bude s ovim skupom ovde, a ovaj skup možemo da proširimo na svakog svetkovatelja Subote u svetlu.

Mi smo sada, u proučavanju ovog predmeta, došli do proučavanja onog njegovog dela koji se odnosi neposredno na vas i mene kao pojedince – onoga što ti i ja treba da učinimo, onoga šta nam je potrebno od Boga; da te stvari razmotrimo i delujemo u skladu s njima, s obzirom na Božje spasenje koje se u ovim stvarima odnosi na vas i na mene. Za mene je, prema onome što mi je poznato, i što znam da mi je poznato – za mene su ovo i sledeće predavanje najvažnija od svih koje sam dosad izneo. Ja ih nisam izabrao, i strepim pred njima. Ali, braćo, kako nam je to brat Prescott izneo pre neko veče, ne vredi da išta ignorišemo; ne vredi da se igramo s tim stvarima; ne vredi da ih uzimamo olako; ne vredi da u ovo vreme hodamo zatvorenih očiju i da ne znamo u kakvoj se situaciji nalazimo. Ne vredi da Božja istina podstakne naša očekivanja, kao što podstiče ljudska očekivanja, i da očekujemo određene događaje, a teškoće u našem sopstvenom srcu i životu nas sprečavaju da nam oni bar malo koriste kad se dese. Od toga nema koristi, zar ne?

Ponavljam da su ova predavanja do kojih sam došao, i koja moram da iznesem – u to nema sumnje – strašnija od svega, s obzirom na stvarnost onoga o čemu govore, na situaciju u koju nas stavljaju, sa čime sam se do sada susretao u svom ličnom podučavanju. Zato ponavljam, strepim; strepim zbog nekih posledica koje se bojim da će to imati, jer nisu prihvaćene kako treba – sa srcem i umom pokorenim pred Bogom, pitajući samo Njega da li je sve tako. Neke stvari možda nisu prijatne za slušanje, kao što nisu ugodne ni meni da ih iznosim. One se primenjuju lično na nas kao pojedince. Ali braćo, s obzirom gde smo i na situaciju u kojoj se nalazimo, u strahu Božjem, to moramo da uradimo.

Pošto treba da se uradi, molim vas, na samom početku, ne smatrajte me kao onoga ko je odvojen od vas i koji se isključuje iz onoga što će biti izlagano. Ja sam u sve to uključen. Ja, zajedno s vama, svakako i isto tako treba da budem spreman da primim ono što Bog treba da nam da, kao i svako drugi na zemlji. Zato, molim vas, ne odvajajte me od sebe u toj stvari. I ako vidite greške koje ste počinili, i ja vidim greške koje sam ja počinio, molim vas, ne krivite mene ako su iznesene stvari koje otkrivaju greške koje ste vi počinili; ne smatrajte da vas osuđujem ili kod vas tražim greške. Izneću jednostavno činjenice i vi koji ste u tim stvarima učestvovali znaćete za sebe da je to tako, kao kada se bude ticalo mene u tim stvarima, znaću da je to činjenica koja se mene tiče. Ono što želim, braćo, je da s vama tražim Boga svim srcem, [Publika: „Amin.“] da uklonimo sve što smeta da bi nam Bog mogao dati ono što ima za nas.

Neću da pokušavam, i nemojte očekivati da ću pokušati da se žurim, jer sam spreman da idem tako polako koliko je potrebno da pažljivo razmotrimo sve ove stvari. U tim predavanjima izneću ono što sam odlučio da izložim. Hajde da zajedno proučimo ove stvari!

Poću sa mišlju sa kojom smo sinoć stali. Misao kojom smo se bavili bila je da je došlo vreme kada je Bog obećao dati rani i pozni dažd. Došlo je vreme da Ga tražimo i očekujemo. Setimo se predavanja i svedočanstva koje nam je brat Prescott izneo pre neko veče o istom predmetu.

Večeras čitam odlomak koji sam sinoć spomenuo, ali nisam sa sobom imao knjigu. Nalazi se u pamfletu „Petrova služba i Savlovo obraćenje“, strana 9.¹ Nakon što je bila reč o izlivanju Svetog Duha na Pedeseticu i rezultatima u obraćenju duša, i tako dalje, tu piše:

„Ovo svedočanstvo o osnivanju hrišćanske crkve dato nam je ne samo kao važan deo svete istorije, već i kao pouka. Svi koji ispovedaju Hristovo ime treba da *jednodušno* čekaju, bdiju i mole se. *Treba da se uklone sva neslaganja* i sve treba da prožima jedinstvo i nežna međusobna ljubav. *Tada* se naše molitve mogu zajedno uzdići našem nebeskom Ocu u snažnoj, ozbiljnoj veri. *Onda* možemo sa strpljenjem i nadom da čekamo ispunjenje obećanja.“

Kada se pojavljuje ovo „onda“? Kada jednodušno čekamo, bdimo i molimo se, i kada uklonimo sva neslaganja, kada sve prožima jedinstvo i nežna međusobna ljubav.

Zbog toga, braćo, ako postoje ikakva neslaganja između vas i bilo koga na ovoj zemlji, bilo da je na ovom propovedničkom sastanku ili ne, vreme je da ih vi i ja uklonimo. Ako ova osoba nije ovde da biste mogli da joj pridete i porazgovarate, pišite joj i kažite sve, iznesite joj svoje stajalište i šta radite. Posle toga više nemate nikakve odgovornosti prema toj osobi, prihvatila to ona ili ne. Postupili ste u Božjem strahu onako kako *vam* On kaže da postupate. [Neko iz publike postavlja pitanje: „Mislite li na ljude u svetu, na svakoga?“] Da, kažem svakoga, jer ako između mene i ljudi koji su spolja postoje gresi, a oni to znaju, ova neslaganja onemogućiće da im pristupimo kad budemo pošli sa porukom, premda nam Bog može čak dati svog Svetog Duha izlivanjem poznog dažda. Zar ne vidite da će me svako neslaganje, svako neprijateljstvo, sve što je takve vrste između mene i bilo koga na svetu, onemogućiti da toj osobi pristupim sa porukom?

Ako smo ljude prevarili i u svojim postupcima prema njima nismo bili poštene i u svojim poslovnim transakcijama nismo bili poštene pred svetom, braćo, trgnimo se duše svoje radi. I ovde u Battle Creeku možda ima onih koji takve stvari treba da reše s ljudima iz ovog grada – mislim na naš narod prema ljudima koji su u ovom gradu. Naši sastanci ovde u ovom gradu namenjeni su narodu u ovom gradu i ovde na ovom propovedničkom sastanku rečeno nam je da se očekuje, kad Božji blagoslov siđe na ovaj sastanak, da ga odnesemo narodu u ovom gradu, i oni treba da imaju udela s nama. Zato bih rekao adventistima sedmog dana u ovom gradu: Ispravite ono što je bilo pogrešno, radi svoje sopstvene duše i radi duša koje Bog želi da spasi u ovom gradu, ispravite stvari. Ako ste varali ljude, idite i to im priznajte i vratite što ste ukrali. Ako u poslovanju niste bili ispravni, ako ste do nečega došli na grabežljiv način, ispravite zlo. Budite ispravni u Božjim očima.

Evo reči koje su nam upućene:

„Treba da se uklone sva neslaganja i sve treba da prožima jedinstvo i nežna međusobna ljubav.“

To su radili učenici dok su tražili Gospoda onih deset dana. Uklonili su sve nesporazume. Zar ne pretpostavljate da su u tih deset dana oni učenici, koji su bili ljubomorni na Jakova i Jovana kada su otišli i preko svoje majke zamolili Spasitelja da jedan od njih Njemu sedne s jedne, a drugi s druge strane u Božjem carstvu, a ostalim učenicima se to nije svidelo – zar ne mislite da su to uklonili i priznali i jedan sa drugim o tome porazgovarali i sami uvideli kako je to bilo pokvareno?

Spasitelj je uzeo ono malo dete i rekao: Ko god želi da bude najveći u nebeskom carstvu treba da postane kao ovo malo dete i da bude sluga svima. Uklanjali su takve stvari, uklanjali su ova neslaganja i zavisti podstaknute strahom da bi neko mogao da bude veći u Božjem carstvu od nekih drugih učenika. A ovde nam je rečeno da takve stvari postoje među nama – težnja za položajem, ljubomora zbog položaja, zavist zbog situacije – takve su stvari među nama. Došlo je vreme da ih uklonimo. Došlo je vreme da svako od nas vidi koliko se nisko može spustiti do Hristovih nogu, a ne koliko visoko može da bude u Konferenciji ili u poštovanju ljudi ili koliko visoko u Odboru Konferencije ili Odboru Generalne konferencije. U to ne treba sumnjati.

¹ 7. red 9.

„Trebalo da se uklone sva neslaganja i sve treba da prožima jedinstvo i nežna međusobna ljubav.“

Pošto se to odnosi na nas kao braću i sestre u crkvi, dužni smo, ako znamo za bilo kakvo neslaganje između nas i bilo koga u ovom svetu, da ga uklonimo. Nema neslaganja bez obzira koliko koštalo. Cena nema nikakve veze s tim. Ne može da nas košta života ako to učinimo; *koštaće* nas večnog života ako to ne učinimo. To je rešeno. A kada to učinimo „tada se naše molitve mogu zajedno uzdići našem nebeskom Ocu u snažnoj, ozbiljnoj veri“. Tako je. Kad znate da ste čisti pred Bogom, da ste uklonili sve što ste mogli između sebe i vaše braće, i Bogu priznali sve što vam je pokazao, pa se pred Njim ponašamo kao zabludeli, bespomoćni grešnici kakvi jesmo, i vidimo potrebu za onim što On treba da nam da, onda su tu sva Njegova obećanja koja su nam namenjena i mi znamo da pripadaju *nama*. Onda se možemo osloniti na njih i „tada se naše molitve mogu zajedno uzdići našem nebeskom Ocu u snažnoj, ozbiljnoj veri. Onda možemo sa strpljenjem i nadom da čekamo ispunjenje obećanja.“

Evo, to treba sada da učinimo. Kada to učinimo, kada su sva neslaganja uklonjena i kad vlada jedinstvo i svako traži jedinstvo srca i uma, Bog je obećao da ćemo videti licem u lice. To vreme je došlo; učinimo to.

Ponovo čitam sa devete strane:

„Uslišenje može da dođe iznenađujućom brzinom i premoćnom silom, ili može da bude odlagano danima i sedmicama dok se naša vera iskušava. Bog zna kako i kada će da odgovori na našu molitvu. Sa *naše* strane treba da se povežemo sa božanskim kanalom. Bog je odgovoran za *svoj* deo posla.“

Kao što se sinoć pojavila misao, kad je kanal otvoren i kad se naše molitve uzdižu kako je propisano, onda je kanal otvoren, i kad se bude izlio Sveti Duh, On će dostići punu dužinu otvorenog kanala.

„Sa *naše* strane treba da se povežemo sa božanskim kanalom. Bog je odgovoran za *svoj* deo posla. On je veran svom obećanju. Ono što je za nas bitno i važno jeste da budemo jednodušni, odlučujući svaku zavist i zlobu, i da kao ponizni molitelji bdimo i čekamo. Isus, naš Predstavnik i Glava, spreman je da za nas učini ono što je učinio za one koji su se molili i bdili na Pedeseticu.“

Evo još jedne misli koju vredi duboko razmotriti:

„Isus je voljan da danas svojim sledbenicima udeli odvažnost i milost kao što je to bio voljan učenicima u prvoj crkvi. Niko ne bi trebalo da prenašnjeno koristi priliku da ratuje sa poglavarstvima i vlastima tame.“

U tako nešto treba da idemo oprezno, sa razmišljanjem. Moramo da budemo sigurni i da ne ulazimo u sukob sve dok ne znamo da je Bog s nama, sa Božjom silom i milošću da dobijemo odvažnost i snagu za susret sa silama sa kojima se moramo sukobiti. Sukob koji je pred nama nije nimalo lak.

„Kada Bog bude tražio da se uključe u sukob biće dovoljno vremena; On će slabima i onima koji oklevaju dati odvažnost i reči više od onoga čemu se nadaju ili što očekuju.“

Ono što Bog želi da činimo je da Ga tražimo, a onda, kad nas bude poslao, ići ćemo samo s Njegovom silom i milošću. Na strani 11 čitam:

„Hristovi učenici i apostoli imali su duboko osećanje sopstvene nesposobnosti i s poniznošću i molitvom udružili su svoju slabost s Njegovom snagom, svoje neznanje s Njegovom mudročću, svoju nedostojnost s Njegovom pravednošću, svoje siromaštvo s Njegovim neiscrpnim bogatstvom. Tako osnaženi i opremljeni nisu oklevali u službi svoga Učitelja.“

Kakva je to oprema! Razmislite o njoj! Snaga, mudrost, pravednost, bogatstvo! Upravo nam je to potrebno s obzirom na ono što nam se protivi, jer uopšte ne možemo da računamo na neku zemaljsku silu niti na ugled koju ljudi daju, niti na bilo kakvo bogatstvo koje bi ovaj sveti mogao dati, niti računati na njega ili na život. Ovde imamo nabrojano gotovo isto ono što smo razmatrali u prethodnom predavanju.

Ali kako su stekli snagu? Priznanjem svoje slabosti, ispovedanjem svoje slabosti. Kako su dobili mudrost? Priznanjem svog neznanja. Kako su dobili pravednost? Priznanjem svoje nedostojnosti. Kako su stekli bogatstvo, neiscrпно bogatstvo? Priznanjem svog siromaštva.

Prema tome, i mi treba da budemo takvi: nesposobni, neznalice, siromasi, nedostojni i slepi. Zar nije upravo to ono što nalazimo u poruci upućenoj Laodikiji – da smo nesrećni, jadni, siromašni, i slepi i goli, a nismo toga svesni? Neko je pre neki dan imao propoved i spomenuo reč „slep“; odmah sam se setio devetog poglavlja u Jovanu, poslednjeg stiha. Ako želite, otvorite ga. Jovan 9,41. To je završetak izveštaja o isceljenju slepoće i obnovi vida čoveku slepom od rođenja.

„’Da ste slepi’, reče im Isus, ’ne biste imali greha. Ali, pošto kažete: „Vidimo“, vaš greh ostaje”“ (Jovan 9,41).

Kad Isus vama i meni kaže da smo slepi, ono što treba da kažemo je: „Gospode, slepi smo.“ Tom narodu je rekao da *su* slepi, i bili *su* slepi, ali su tvrdili da nisu. Tako je bilo. Da su priznali svoju slepoću, videli bi Boga u isceljenju tog slepca. Prema tome, braćo, ono što treba da učinimo je da idemo pravo ka toj laodikijskoj poruci i kažemo da je svaka reč koju On kaže istina. Kada On kaže da smo vi i ja nesrećni, recimo Mu: „Tako je, *ja sam* nesrećan, jadan; siromašan, tako je; siromašan *sam*, pravi prošnjak, drugo nikad i neću biti na ovom svetu; slep, nikad i neću biti nešto drugo; go, tako je; a to ne znam, i to je tako.“ Onda ću da Mu kažem svakog dana i časa: „Gospode, sve je tako. Ali umesto moje nesrećnosti daj mi svoje zadovoljstvo. Umesto moje bede, daj mi svoju utehu. Umesto mog siromaštva, opremi me svojim blagom. Umesto moje slepoće, Ti budi moj vid. Umesto moje golotinje, odeni me u svoju pravednost. A za ono šta ne znam, pouči me Gospode!“ [Vernišтво: „Amin.“]

Braćo, kad jednodušno dođemo u to stanje, neće biti teško da se pokajemo. Neće biti teško da se pokajemo i neće nedostajati pokajanja. Onda će se ispuniti sledeći stih: „Ja kojegod ljubim, one korim i kaznim; budi revan dakle i pokaji se!“ (Otkrivenje 3,19 – Šarić).

Problem zašto nismo u stanju da se pokajemo je u tome što nismo priznali da je ono što nam je Gospod rekao istina. Ako znam da sam nesrećan, onda znam da mi je potrebno nešto što će me zadovoljiti. A znam da mi to samo Gospod može dati, pa se ne oslanjam ni na šta drugo osim da će mi On to dati. Ako nemam Njega, onda ostajem nesrećan. Svaki trenutak kada Njega nemam nesrećan je, i svaki trenutak kad nemam Njegovu utehu, bedno se osećam. Svaki trenutak kad se ne oslanjam na Njegovo neiskazano bogatstvo – neistraživo bogatstvo Hristovo – ja sam siromašan, pravi prošnjak. I svaki put kad ne vidim i ne priznajem da sam slep, da On nije moj vid, ja sam u grehu. Tako On kaže.

Kažete da vidite. Tako vaš greh ostaje. I svaki put kad ne vidim svoju golotinju i ne oslanjam se samo na Njega i Njegovu pravednost da me odene, sigurno propadam, potpuno propadam, i svaki put kad počne da govorim: „Sada mnogo znam“, onda uopšte ništa ne znam. Dakle, ono što treba da uradim je da kažem: „Gospode, ja to ne znam. Oslanjam se na tebe da ćeš me svemu naučiti; čak i da me naučiš da sam nesrećan, jadan, siromašan i slep i go i da mi je sve ovo potrebno.“ I kada Mu sve to kažem, On će mi dati sve što je potrebno. On će to učiniti. To je naša situacija. Evo odlomka iz prve sveske redovnog izdanja *Svedočanstva*, str. 353, koji nam predočava predivnu stvar:

„Prilikom preobraženja Isus je bio proslavljen od svog Oca. Mi ga čujemo gde govori: ‘Sada se proslavi Sin Čovečiji, i Bog se proslavi u njemu’. Tako je pred izdaju i raspeće primio snagu da bi mogao da podnese poslednje užasno stradanje. Što se udovi Hristovog tela budu više približavali vremenu svog poslednjeg sukoba, ’vremenu nevolje (muke – *Daničić*) Jakovljeve’, to će sve više postajati nalik Hristu i imaće sve više Njegovog duha. Kad poruka trećeg anđela bude prerasla u

glasni poklič, i kad velika sila i slava budu pratili dovršavanje Dela, verni Božji narod učestvovaće u toj slavi. *Pozni dažd će biti ono što će ih oživeti i ojačati da mogu proći kroz vreme nevolje.* Njihova lica biće obasjana slavom koja prati trećeg anđela.“²

Šta je svrha glasnog pokliča? Da nas ojača za vreme nevolje. Gde se mi nalazimo? [Verništvo: „U glasnom pokliču.“] Da li je počeo glasni poklič? [Verništvo: „Da.“] Sa kojim razlogom je počeo? Da obavi delo za nas, da nas osposobi da opstanemo u vreme nevolje.

Još nešto u pogledu tog zahteva za jedinstvom. To što je pred nama – ovaj poziv za Glasni poklič – pozni dažd – treba da nas osnaži za vreme nevolje. I ono je već počelo. Reč je tu. Najvažnije je da budemo jednodušni.

Pročitacu nekoliko odlomaka iz još neobjavljenog svedočanstva:

„Greh je to što u nekom obliku donosi neslogu i odvajanje. Osećanja treba da se preobrazu; moramo steći lično iskustvo o Hristovoj obnoviteljskoj sili. 'U njemu imamo otkupljenje njegovom krvlju, oprostjenje prestupa po bogatstvu njegove milosti (blagodati – *Karadžić*)' (Efescima 1,7). Govoreći hrišćanskim vernicima, apostol je, pozvan Božjom milošću, rekao: 'Ali, ako hodamo u svetlosti, kao što je on u svetlosti, imamo zajednicu jedan s drugim i krv Isusa, njegovog Sina, čisti nas od svakog greha' (1. Jovanova 1,7). Ovdje su jasno izneseni uslovi. Ako hodimo u svetlosti, kao što je On sam u svetlosti, slediće rezultati; imaćemo zajednicu jedni sa drugima. Biće uklonjeni svaka ljubomora, zavist i zle sumnje. Živećemo kao pred licem svetoga Boga.“

To znači da treba sada tako da živimo, danas, svakog dana, da živimo kao pred licem svetoga Boga jer će se Njemu uzdizati naše molitve da bi donele Njegovu prisutnost izlivanjem Njegovog Svetog Duha. Možemo li da živimo nemarno na ovako traljavi način, svesni da postoje zavisti i ljubomore i zle sumnje?

„Postalo je potpuno uobičajeno da popuštamo svojim nasleđenim sklonostima i prirodnim naklonostima, čak i u našem verskom životu. Oni nikada ne mogu da donesu mir i ljubav duši, jer nas uvek odvode od Boga, od Njegove svetlosti. 'Ko ide za mnom, neće hodati u tami, nego će imati svetlost života' (Jovan 8,12). Kad se među braćom pojave razlike u razumevanju neke tačke istine, postoji biblijsko pravilo koje treba da sledimo. Neka se braća sastanu u duhu krotosti i ljubavi prema Bogu i jedan prema drugome, i posle ozbiljne molitve, sa iskrenom željom da upoznaju Božju volju, proučavaju Bibliju u duhu malog deteta, da vide koliko se mogu približiti jedan drugome, a da ne žrtvuju ništa osim svog sebičnog dostojanstva. Treba da gledaju sebe u prisutnosti cele Božje vasiona, koja s najvećim interesovanjem prati kad brat sa bratom nastoji da razume Hristove reči, da mogu biti izvršioци reči, a ne samo slušači.“

Braćo, šta radi Božja vasiona? – Gleda jesmo li ti i ja braća. Želi da nas vidi kao braću. To radi. Ona posmatra da vidi jeste li braća u crkvi – braća i sestre, naravno. Gledaju nas da vide kad se nađemo licem u lice. Braćo, ne dopustimo da ona uzalud gleda.

„Kad se setite Hristove molitve da njegovi učenici budu jedno kao što je On bio jedno s Ocem, zar ne vidite kako celo nebo intenzivno posmatra duh koji pokazujemo jedan prema drugome? Da li oni koji tvrde da su spaseni Hristovom pravednošću svim poverenim sposobnostima nastoje da usliše Spasiteljevu molitvu? Zar će da žaloste Svetog Duha popuštajući svojim neposvećenim osećanjima, boreći se za prvenstvo i držeći se što je moguće odvojenije? ... Svečane važne časove koji protiču između nas i suda ne treba da koristimo u ratovanju sa vernicima.“

Braćo, zbog čega klevećemo i ratujemo jedan protiv drugoga? Đavo ratuje protiv naše braće. Prepustimo to njemu. Volimo svoju braću. Zastupajmo svoju braću. Ako se dogodi da neki adventista napadne jednog od naše braće, branimo ga. Branimo ga u strahu Gospodnjem. Za mene je važan dobar glas mog brata, jer ako neko preda mnom napada dobar glas mog brata, on će i moj napasti pred mojim bratom. Ako slušam priče i sve te stvari o svojoj braći, zašto ih drugi ne bi

² Slično u *Svedočanstva za crkvu*, str. 87.

mogli slušati o meni? Ne, braćo, mi treba da vodimo brigu o dobrom glasu svoje braće. Zauzmimo se za svoju braću, jedni za druge. Imamo pravo da prekoravamo za ogovaranje s kojim se susrećemo, kada nam žele pričati ovo ili ono o braći. Imamo pravo da to ukoravamo kao plod Sotoninog duha jer to i jeste. „Svečani, važni *časovi*.“ Šta je važno? Dani ili godine? Ne. „Svečani, važni *časovi*.“ Dani su prošli. Mi smo sada u časovima i neće još dugo trebati pa će doći vreme kad će *časovi* proći pa će početi da se odbrojavaju *minuti*.

„Svečane važne časove koji protiču između nas i suda ne treba da koristimo u ratovanju sa vernicima. To je Sotonin posao. On ga je počeo na nebu i on ga od svojeg pada obavlja s nesmanjenom energijom. 'Ali, ako nastavite jedan drugoga da ujedate i proždirete, pazite da jedan drugoga ne uništite!' (Galatima 5,15). Neka ni u jednom od vas ne bude zlo srce neverstva. Došlo je vreme da odjekne povik vernog stražara, koji doziva svog druga: 'Stražaru! Šta bi noćas?' A odgovor dolazi: 'Doći će jutro, ali i noć'“ (Isaija 21,11.12).

Odgovor ne sme da bude: „Ne znam šta bi noćas.“ Niti sme da bude: „Mislim da si predaleko odmakao“; „Mislim da prebrzo ideš napred“; „Mislim da ideš u krajnost.“ To ne treba da bude odgovor. Kad se čuje pitanje: „Stražaru! Šta bi noćas?“ jedini odgovor koji će Bog prihvatiti jeste: „Doći će jutro, ali i noć.“

„Zar ne bi bilo dobro da lično temeljno ispitamo svoje stanje pred Bogom u svetlosti Njegove svete Reči i vidimo u kakvoj smo posebnoj opasnosti sami?“

Ne da vidimo koliko smo dobri, ne da vidimo koliko smo bolji od svoje braće, već „u kakvoj smo posebnoj opasnosti *sami*“. U kakvoj sam *ja* opasnosti? Dovoljno je za *mene* da to vidim, da pazim na svoje đavolstvo, a ne da gledam druge ljude.

„Bog se ne odvaja od svog naroda, ali se Njegov narod svojim postupcima odvaja od Boga. A ne znam za bilo koje veće grehe pred Bogom od negovanja ljubomore i mržnje prema braći i okretanja oružja protiv njih.“

Koji bi greh mogao da bude veći od toga? Zar to nije Sotonin postupak?

„Upućujem svoju braću na Golgotu. Pitam vas: Kolika je cena čoveka? Cena je jednorodni Sin beskonačnog Boga. Cena je sve nebesko blago.“

To je cena čoveka. Možemo li onda olako prezreti onoga koga Bog toliko ceni? Onoga za koga je Bog dao sva blaga u vasioni. Smem li da ga prezrem i da smatram kako ništa ne vredi? Ne. On vredi sve ono što je Bog za njega platio. To je ono šta je Bog platio za vas. Zar da te onda omalovažavam i smatram nedostojnim i bezvrednim? Ne. Molim od Boga milost da me osposobi zato da te smatram vrednim onoliko koliko je platio za tebe. I neću da dozvolim ni adventistima sedmog dana da te umanjuju u mojoj proceni. Ne, neću to dozvoliti. Ne, ne činim to. Kako i mogu ako volim Hrista koji je platio tu cenu? Braćo, ono što želim je Hristova ljubav u našim srcima, a onda ćemo voleti sve one koje On voli, pošto ih je prvi voleo.

„Zlo se uvek bori protiv dobra. Pošto znamo da sukob sa knezom tame stalno traje i mora da bude težak, ujediniimo se u tom ratu.“

Da, meni je potrebna podrška svakoga koga je Hristos otkupio. Potreban mi je u tom ratu. Potreban mi je da bih u njemu bio uspešan. Potreban mi je. I braćo, obavezujem se pred Bogom da ću vas Njegovom milošću podržavati u vašoj borbi. Ako budete nadvladani, ja ću vas podići. Ako padnete, reći ću: „Budi hrabar, brate!“ Ako padnete, reći ću: „Moguće je da ustaneš.“ Braćo, Bog želi da ljubimo jedan drugoga kao što je On ljubio nas; i mi *ćemo* voleti jedan drugoga kao što nas On voli. Kad imamo Njega – Njegovu ljubav u svom srcu – *ne možemo* drugačije, a ne bismo ni hteli drugačije.

„Prestanite se boriti protiv onih koji su vaše vere. Neka niko ne pomaže Sotoni u njegovom poslu. Svi mi imamo šta možemo da uradimo u suprotnom smeru.“

Braćo, ujedinito se danas jer Božje delo je ono što On želi da sa nama učini.

„Pasivno sažaljenje ne odgovara ovom vremenu. Neka se pasivnost ispoljava tamo gde je potrebna: *u strpljenju, ljubaznosti i suzdržljivosti*. Ali svetu moramo doneti odlučnu poruku upozorenja. Knez Mira ovako je objavio svoje delo: 'Nemojte da mislite da sam došao da na zemlju donesem mir. Nisam došao da donesem mir, nego mač' (Matej 10,34). Zlo treba napasti. Laž i zabludu treba prikazati u njihovom pravom svetlu. Treba se odreći greha. A svedočenje svakoga ko veruje u istinu mora da bude *kao da jedan govori*. Sve naše male razlike koje podstiču borbenu duhu među braćom su Sotonina oruđa da odvraćaju umove od velikih i zastrašujućih događaja pred nama.“

Zar da Sotoni dopustimo da nas vara? Braćo, vi znate kako je ružno biti prevaren kad se radi o stvarima ovoga sveta; kad vas neko i na beskonačno mali i beznačajan način prevari, osećate se gore nego da vas je prevario na neki drugi način. [Publika: „Tako je.“] Sotona podstiče ove male nesuglasice koje u sebi nemaju ni trunke prioriteta ili principa, ako se sprovedu do kraja. Ali on će naš pogled usmeriti na njih i izazvati veliki nemir u crkvi, i na taj način odvratiti naše misli od ovih zastrašujućih događaja koji nam vise nad glavom. Naravno, uopšte je loše biti prevaren, ali ako dopustimo da budemo prevareni na tako prosečan, malen i beznačajan način, onda se osećamo još gore. Hajde da prestanemo s tim!

„Među Božjim narodom zavlađaće pravi mir kad ujedinjenoj revnošću i ozbiljnom molitvom bude prodrman lažni mir koji u velikoj meri vlada ... Oni koji su pod uticajem Božjeg duha neće biti fanatici već mirni, postojani, oslobođeni preterivanja. Ali neka svi kojima svetlost istine jasno i vidljivo osvetljava put *paze* kako viču: 'Mir i sigurnost (Mir je i nema se šta bojati – *Karadžić*)' (1. Sol. 5,3). *Budite pažljivi* kako činite prvi korak u suzbijanju poruke istine. *Pazite* kakav uticaj širite u to vreme. Oni koji tvrde da veruju u posebne istine za ovo vreme, treba da budu obraćeni i posvećeni istinom. Kao hrišćani proglašeni smo poverenicima svete istine i zato ne treba da držimo istinu u dvorištu već da je unesemo u svetište duše. Onda će crkva biti prožeta božanskom vitalnošću. Najslabiji biće kao David, a David kao Gospodnji anđeo.“

Prema tome, priznajmo svoju slabost i otkrijmo što je brže moguće da smo slabi. „Najslabiji biće kao David“ jer je njihova slabost ujedinjena sa Hristovom snagom.

„Jedno je pitanje važnije od svega: – Ko će postići najveću sličnost Hristu?“

To je najvažnije; ne ko će biti najveći u Konferenciji ili ko će biti najveći u crkvi ili ko će imati ovaj ili onaj položaj u crkvi ili u Odboru konferencije. To nije važno, već: „Ko će postići najveću sličnost Hristu?“

„Ko će učiniti najviše da privede duše pravednosti? Kada je to težnja vernika, prestaje sukob; *uslišena je Hristova molitva*.“

Braćo, to je gde se nalazimo.

„Kad je Sveti Duh izliven na prvu crkvu, 'A svi koji su poverovali, bili su jedno srcem i dušom' (Dela 4,32). *Duh Hristov ih je ujedinió*. To je plod nastavanja u Hristu. Ali ako su plod nesloga, zavist, ljubomora i svađe, onda nije moguće da nastavamo u Hristu.“

I sada dolazi odlomak koji sam već par puta pročitao:

„Isus žudi da na svoj narod u velikoj meri izlije nebeski dar ... Koliko silna i rasprostranjena mora da bude moć kneza zla koju može da pokori samo silna moć Duha. Neverstvo Bogu, prestup u svakom obliku, proširili su se našim svetom. *Oni koji će ostati odani Bogu, koji su aktivni u Njegovoj službi*, postaju meta svake strele i oružja pakla.“

To nas vodi pravo do predavanja koja smo imali proteklih večeri – da ne možemo opstati ako nemamo Hrista.

„Ako oni koji su imali veliko svetlo nemaju odgovarajuću veru i poslušnost, ubrzo postaju prožeti preovlađujućim otpadom; njima vlada drugi duh. Premda su bili uzdignuti do neba što se tiče prilika i prednosti, oni su u goreম stanju od najrevnijih zastupnika zablude.“

„Oni koji su imali veliko svetlo“, ako „nemaju odgovarajuću veru i poslušnost“, u „gorem su stanju od najrevnijih zastupnika zablude“. To smo vi i ja. Sud počinje od kuće Božje. Kad su oni vesnici pošli po gradu da pobiju sve, on je [sic.] dobio nalog da počnu od starešina pred domom (Jez. 9,5-7); i ako smo mi u goreম stanju „od najrevnijih zastupnika zablude“, onda sud *mora* da počne sa nama.

„Mnogo je onih koji su se tako pripremali za moralnu nedelotvornost u velikoj krizi.“

Pošto je vreme isteklo, staćemo ovde s ovim predavanjem i nastavićemo u sledećem.

Poruka trećeg anđela – Br. 9.

Starešina A. T. Jones

Neki su kazali kako ne mogu da shvate kako čovek može priznati da je nesrećan, i jadan, i siromašan, i slep, i go, a da to ne zna, a da se istovremeno raduje u Gospodu. *I ja bih hteo da znam kako to iko može. Voleo bih da znam kako se čovek može radovati u Gospodu kada misli da je s njim sve u redu. Da li to možete da kažete? Ne mogu to da zamislim. Ali kada čovek zna da je tačno ono što Gospod kaže, i kada to prizna, a onda ustanovi da je Gospod tako dobar da će ga uzeti takvog kakav je i osposobiti da svu večnost bude u Božjoj prisutnosti, onda takav čovek ima čemu da se raduje. I ne može drugačije.*

Gospod nas ne spasava zato što smo tako dobri, već zato što je *On* tako dobar. Nemojte to zaboraviti. On nas ne spasava niti blagosilja u Božjem Delu zato što smo mi tako dobri, već zato što je *On* dobar, a mi loši. A najlepše u tome je da će nas obilno blagosloviti pošto smo tako loši. U celoj stvari raduje što nas On spasava i čini da odražavamo Njegovo obličje uprkos tome što smo loši. Upravo se *zbog toga* javlja radost.

Kad je reč o razumevanju toga – ja to ne razumem, ali znam da je tako i do toga mi je jedino stalo. Trebaće večnost za objašnjenje tako da možemo razumeti, ali dokle god znam *da je to tako*, neću da se mučim i ispitujem *kako* to Gospod može da učini ili mogu li ja da to razumem. Da li vi razumete? [Verništvu: „Ne.“]

Ovde ima još nešto što treba da imamo na umu – radi se o onima koji ne vide da je to tako. Braćo, uvek iznova ponavljajte Gospodu da je tako i onda ćete to videti. Nećete još uvek razumeti, ali videćete. Ne možete da vidite *kako* je to moguće, ali možete da vidite da je to činjenica, a to je jedini način. Mogu li da to vidim ako se držim po strani? Ne. To je nešto što se tiče srca i to ne možete da vidite svojim očima. Morate da ga vidite svojim srcem, a samo Duh Božji daje mast za oči da možete progledati. Evo nešto što – to neće *objasniti*, ali će vam možda pomoći da malo bolje shvatite ovu ideju. Iz „Svedočanstva br. 31“, strana 44, čitam ove reči:

„Jeste li vi zaista u Hristu? Niste ako ne priznate da ste grešni, bespomoćni i osuđeni grešnici.“

To je ono što neka braća kažu da ne vide. Oni govore: „Ne vidim kako, ako sam u Hristu, treba da priznam da sam bespomoćan, propali grešnik. Mislio sam, ako sam u Hristu, onda mogu da zahvalim Gospodu što sam dobar, bezgrešan, savršen, posvećen i sve to.“ Ne. *On* je to. Kada ste u Hristu, *On* je savršen, *On* je pravedan, *On* je svet i nikad ne greši, i *Njegova svetost je tebi uračunata* – tebi data. Njegova vernost, Njegovo savršenstvo *je moje*, ali *ja* nisam *takav*.

Možda će vam ova misao biti malo jasnija iz reči koje svi dobro poznajemo u 1. Korinćanima 1,30: „...koji [Hristos] nam postade premudrost od Boga i pravednost i osvećenje i izbavljenje“ (*Karadžić*). Gde je onda moja pravednost? – U Hristu. Gde je moja mudrost? – U Hristu. Gde je moje posvećenje? – U Hristu. Gde je moje izbavljenje? – U Hristu.

O da, *ali* kada dođem k Njemu po mudrost i molim Ga za mudrost i On mi je da, zar *se* onda ne mogu pohvaliti i reći: „Mudar *sam*“? Ne. U trenutku kada to kažem, veća sam budala nego što sam ikada pre bio na ovome svetu. Nakon što sam se predao Gospodu, On je odlučio da mi pomogne, pa mi daje svoju mudrost, da bi me mogao voditi i usmeravati putevima mudrosti, da bih išao pravim putem. Kada je to učinio, mogu li se ponositi sobom i govoriti: „Sada sam mudar“? Zar ne vidite da bi to po prirodi stvari bila najveća ludost koja me ikad obuzela. *On* je to učinio; *On* mi je pomogao. *On* mi je dao svoju mudrost. *On* je bio moja mudrost. Kada nisam mudro hodio, *On* mi je dao svoju mudrost. *Njegova* me mudrost vodila. Njegova mudrost obuzela je moj um i srce i vodila me i sačuvala na putevima mudrosti. Prema tome, *On* je moja mudrost, a *ja* nemam mudrosti osim *Njegove*. Zar to ne vidite? Prihvatite to i onda ćete znati da je tako.

„Vodiću te *svojim* pogledom“ (Psalam 32,8 – *KJV*). Kada On kaže da će me voditi svojim pogledom, odgovoriću; onda tebe i mene vodi Njegov, a ne naš pogled. Jedino što onda treba da učinimo jeste da Mu se potpuno prepustimo i budemo potpuno Njegovi, da bi On mogao da bude sve i u svemu u nama.

Zato je *On* naša mudrost, naše posvećenje, naše izbavljenje i naša pravednost. Prema tome, *On* je rešenje kada sam bedan. *On* je moja uteha kada sam jadan. *On* je moj vid kada sam slep. *On* je moje bogatstvo kada sam siromah. *On* je moje znanje kada ne znam.

A sada da nešto kažem o sinoćnom predavanju – po mišljenju nekih u kom sam preterao. Oni bi mogli reći da je dobro kada *On* kaže: „Ti si jadan“ a ja kažem da sam ja jadan. Kada *On* kaže: „Ti si siromah“, a ja kažem da sam ja siromah. Kada *On* kaže: „Ti si slep“, da kažem da sam ja slep. A kada *On* kaže: „Ti to ne znaš“, hoću li reći: „Ja znam?“ – Ne, ne. Kada *On* kaže: „Ti to ne znaš“, onda treba da kažem: „Ja to *ne* znam.“ Nemojte nešto dodavati *Njegovom* putu. Kada kažem da sam nesrećan, jadan, siromah, slep i go, a onda na sve to *On* još kaže da ja to ne znam, odgovaram: „Gospode, ne znam.“ To nas dovodi do teksta s kojim smo počeli proučavanje pre neko veče: „Ako neko misli da nešto zna, taj još ne zna onako kako bi trebalo da zna“ (1. Kor. 8,2). Sada još ne znam, dokle god priznajem da je tako, pa ipak ne znam koliko sam nesrećan, jadan, siromah, slep i go, ako mi *On* ne pokaže kakav sam u stvari. Kao što prihvatamo poruku Laodikiji onako kako je *On* iznosi, tako treba da prihvatimo sve što *On* ima u njoj. U stvari, braćo, upravo tome je namenjena. Poruka Laodikiji to i treba da obavi. Neka ona obavi svoj posao na *Njegov* način. Vidite ovo! Pogledajmo svedočanstvo u sv. 1, na strani 186 i 187. Ono je dato 1859. godine:

„Pokazano mi je da se svedočanstvo za Laodikiju odnosi na pripadnike Božjeg naroda u sadašnje vreme, a razlog što nije ostvarila ozbiljnije delo je *tvrdoca njihovog srca*. Ali Bog je ostavio vremena da bi poruka izvršila svoje delo. Srce se mora očistiti od greha koji su tako dugo zatvarali vrata Isusu. *Ova zastrašujuća poruka izvršiće svoje delo*. Kada je prvi put objavljena, dovela je do ozbiljnog preispitivanja srca.“

To je ono što ona treba da učini u sadašnje vreme. Dopustimo onda da ona obavi svoje delo. Ali prošlo je vremena otkada je prvi put objavljena. Čitam dalje:

„Priznavani su gresi i Božji narod je svuda bio pokrenut. Skoro svi su verovali da će ova poruka završiti glasnim poklicem trećeg anđela. Ali pošto su propustili da vide moćno delo ostvareno u *kratkom vremenu*, kod mnogih se izgubilo delovanje ove poruke.“

Odustali su, kako to kaže sledeće još neobjavljeno svedočanstvo:

„Gresi Izrailja pre toga mora da idu na sud. Svaki greh mora da se prizna kod Svetinje. *Onda će delo krenuti*, to mora biti učinjeno *sada*. Pozni dažd dolazi na one koji su čisti – svi će ga onda primiti kao rani dažd. Niko neće primiti pozni dažd osim onih koji čine sve što mogu. Hristos će nam pomoći. Svi mogu da budu pobednici milošću Božjom kroz Isusovu krv. Celu nebo je zainteresovano za to delo. Anđeli su zainteresovani.

Bog može da ih učini vojskom protiv njihovih neprijatelja. *Vi prebrzo odustajete*. Prebrzo *ispuštate* tu ruku. Božja je ruka silna. Sotona radi na različite načine da bi odvratio um od Boga. Pobeda, pobeda! Morate da pobedite svako zlo. Svečano utonite u Boga. Pripremite se. Uredite kuću svoju.“

Ali kada je prvi put objavljena, zato što nije „brzo“ obavila posao, rekli su: „Još nije došlo vreme“ pa su odustali i propustili da je prihvate. Ponovno čitam iz Svedočanstva, sv. 1, str. 186:

„Videla sam da cilj ove poruke nije mogao da se ostvari za nekoliko kratkih meseci. Njena je svrha da *probudi* Božji narod, *da mu otkrije njegove otpade* i onda dovede do *iskrenog pokajanja*, *da bi bili obdareni Hristovim prisustvom* i *osposobljeni za glasni poklič* trećeg anđela. Kada je delovala na srce, ova poruka je izazvala duboku skrušenost pred Bogom. Anđeli su poslani na sve strane da pripreme neverujuća srca za istinu.“

Eto, tu smo. Dok nas ova poruka priprema za glasni poklič, Bog šalje anđele na sve strane da pripreme ljude za istinu. I kada sa ove konferencije budemo pošli s ovom porukom, ljudi će je čuti.

„Božje Delo počelo je da napreduje i Njegov narod je bio upoznat sa svojim stanjem. Da je savet Istinitog Svedoka *prihvaćen u potpunosti*, Bog bi većom silom delovao za svoj narod. Ipak je Bog blagoslovio napore uložene otkako je ova poruka objavljena, i mnoge duše su izvedene iz zablude i tame da se raduju u istini. Bog će ispitati svoj narod.“

Ono što sam posebno želeo da pročitam je ovo, da nas pripremi da budemo „obdareni Hristovim prisustvom i osposobljeni za glasni poklič trećeg anđela“. Šta nas onda osposobljava za glasni poklič trećeg anđela? Poruka upućena Laodikiji.

Braćo, ono što sam sinoć pročitao daje nam razlog zašto je tako važno da nam *upravo sada* oči budu pomazane mašću za oči. Sinoć sam ovaj odlomak samo pročitao. Pročitaću ga ponovno da bismo ga dalje razmatrali:

„Ako oni koji su imali veliko svetlo nemaju odgovarajuću veru i poslušnost, ubrzo postaju prožeti preovlađujućim otpadom; njima vlada drugi duh. Premda su bili uzdignuti do neba što se tiče prilika i prednosti, oni su u gorem stanju od najrevnijih zastupnika zablude. Mnogo je onih koji su se tako pripremali za moralnu nedelotvornost u ovoj velikoj krizi.“

Jeste li se već „pripremali za moralnu neefikasnost“? Jesam li se *ja* pripremao?

„Oni se kolebaju i ostaju neodlučni. Drugi, koji nisu imali tako veliko svetlo, koji se nikada nisu opredelili za istinu, kada ih svetlost bude obasjala, odgovoriće na nju pod uticajem Duha. Istina koja je izgubila svoju silu nad onima koji su dugo zanemarivali njena dragocena učenja, izgleda prekrasna i privlačna onima koji su spremni hoditi u svetlosti.“

Ono što sada želimo da proučimo je činjenica da su se *mnogi* „pripremali za moralnu nedelotvornost u ovoj velikoj krizi“. Šta se podrazumeva pod ovom „moralnom neefikasnošću“, kakva je opasnost i kako smo joj se izložili. Ako sam u takvom stanju, zar ne želim znati šta znači ta „moralna nedelotvornost“, sa kakvom opasnošću je povezana i kako sam joj se izložio? Teškoća je dovesti narod u situaciju da vidi šta mu je potrebno. Gospod će nas povesti svaki put. On nam pokazuje put. Ali prvo što želimo da razumemo kakva je to opasnost, a onda i kako smo joj se izložili. Proučimo to! Pozabavimo se time i to u istom duhu u kojem smo sinoć proučavali ovaj predmet, jer to je sve jedna lekcija.

U Posebnim svedočanstvima, „Opasnost od prihvatanja svetovnih pravila u Božjem Delu“, str. 5 [vidi u *Testimonies to Ministers*, str. 460-471 – izdavač], čitam sledeće reči:

„Još 1882. godine su našem narodu iznesena posebno značajna svedočanstva o veoma važnim pitanjima u pogledu rada i duha koji treba da obeležava radnike. Pošto su ova upozorenja zanemarena, mnogi su negovali ista zla na koja su svedočanstva ukazivala i na taj način sprečili napredak Dela i mnoge duše izložili opasnosti. Oni koji se smatraju samodovoljnima, koji ne osećaju potrebu za stalnom molitvom i budnošću, *biće prevareni*. Živom verom i ozbiljnom molitvom Božji stražari moraju da postanu *učesnici božanske prirode*; u protivnom će se ispostaviti da tvrde kako rade za Boga, ali u stvari služe knezu tame.“

Ovo je zastrašujuća situacija u kojoj se čovek može naći. Da neko misli da „radi za Boga“, a u stvari cela njegova služba je za neprijatelja! Ko će biti u takvoj situaciji? – Oni čija vera nije ozbiljna, koji se nisu predali i nemaju Hrista: – drugim rečima, oni koji nisu marili za poruku Laodikiji.

Dalje:

„Pošto njihove oči nisu pomazane nebeskom mašću za oči, njihovo razum biće zaslepljen pa neće imati pojma o čudesno posebnim prevarama neprijatelja.“

Braćo, mi se nalazimo u tom vremenu i bićemo u njemu odsad pa sve do svršetka sveta, kada u bilo kojem času ili danu možemo doći u situaciju u kojoj ćemo, dok čekamo da shvatimo, biti

izgubljeni. Izabraćemo pogrešnu stranu, baš dok budemo čekali da razumemo. Nju možemo da shvatimo samo zahvaljujući nebeskoj masti za oči pomoću koje „poznaćete istinu“, i onog trenutka kada vam bude iznesena, videćete put pred sobom. Naći ćemo se u situacijama u kojima će Božje Delo, čast Božjeg dela, zavisiti od onoga što vi ili ja budemo rekli; i da li će neprijatelj biti u prednosti nad nama zavisice od onoga što vi ili ja kažemo. I u takvim situacijama, koje se stalno pojavljuju, ako vi i ja ne vidimo i nemamo nebeskog Duha da nam da pravu reč, izgovorićemo pogrešnu reč koja će nagnati svu našu braću da pređu u odbranu, i svaka naša duša naći će se u nezgodnoj situaciji, jer neprijatelj koristi situaciju da kritički proverava svako naše stajalište.

Neprijatelj sada posmatra svaki stav koji zauzimamo samo zato da ga izvrne i tako nas stavi u nezgodan položaj. Vama i meni potrebno je nešto više od ljudske mudrosti ili našeg sopstvenog razuma da znamo kako zauzeti pravi stav. Mi ćemo se naći u situacijama u kojima će od nas zavisiti čast Dela. Postavljace vam pitanja koja nikad u životu niste čuli. Pred nekim odborom, zakonodavnim telom ili nečemu sličnom – na nekim mestima gde nas je Bog pozvao i dao nam priliku da proširimo svetlost i istinu – može da bude neko pitanje koje nikad u životu niste čuli. Biće potrebno da *tog trenutka* znate šta treba da kažete; nećete imati vremena da mislite ili razmatrate pitanje. Postavice vam pitanja, i ako vam bude trebalo vremena da razmislite pre nego što odgovorite, najverovatnije će vam razumnost cele stvari izgledati upravo suprotnom od onoga što bi Božji Duh rekao o tome, jer Njegovi putevi nisu naši putevi.

A, braćo, ne govorim napamet. Nešto od toga je stvarno učinjeno i danas smo vi i ja u nezgodnoj situaciji; osim toga, na vas i mene stavljeni su tereti koje moramo da nosimo upravo zbog ove slepoće nekih adventista sedmog dana. Ali tu smo gde jesmo. A kada se naši neprijatelji dohvate tih stvari, a na nesreću dohvatiće ih se, i iznesu ih protiv vas i mene da kompromituju naš stav kada zastupamo istinu kakva je u Hristu, moraćemo jednostavno da se odrekemo cele stvari i izjavimo da nije istina, iako je potekla od nekog adventiste sedmog dana. Zastrašujuća je to situacija u kojoj se čovek nađe. Ne želim da se vi nađete u takvoj situaciji, a ne želim ni da me vi njoj izlažete. Prema tome, vama i meni je potrebno nebesko pomazanje da bismo istog trenutka znali šta da kažemo i šta da učinimo. Pomaži „oči svoje, da vidiš“.

Evo, na sedmoj strani nalazimo reči:

„Oni koji veruju u istinu mora da budu na straži kao verni stražari; u protivnom će im Sotona predložiti posebno rasuđivanje i oni će izneti mišljenja kojima će izdati svete zaloge, sveto poverenje.“

A koje svete zaloge imamo? Zar nije Božje Delo, delovanje poruke trećeg anđela, jedini zalog koji imamo? Prema tome, kada izdamo svete zaloge, šta smo zapravo izdali? Izdali smo poruku trećeg anđela. Izdajemo svakog svog brata, stavljamo ga u nezgodan položaj i prodajemo u ruke neprijatelju. Hteo bih da znam zašto vi i ja ne bi trebalo da idemo pravim putem.

Nečiji glas: Zar ne postoji jedan tekst gde se kaže da će nam Božji Duh reći šta treba da kažemo?

Starešina Jones: Postoji, i upravo je to bitno. Ovo uputstvo pokazuje da treba da se oslonimo na Božjeg Duha i budemo sigurni da Ga imamo, da ne omalovažavamo učenje Božjeg Duha niti način na koji deluje. Na strani 13 spominje se Ilija:

„Da li Ilija pokazuje slabost pred carem. Da li se uvlači u sebe i povlači, i pribegava laskanju da ublaži osećanja ljutitog vladara? Izrailj se izopačio i pogazio zavet s Bogom, a hoće li sada prorok, da bi sačuvao svoj život, izdati svete zaloge, sveto poverenje? Govori li mile stvari da ugoditi caru i stekne njegovu naklonost? Hoće li izbeći problem? Hoće li od cara sakriti pravi razlog zašto Božji sudovi padaju na izrailjsku zemlju?“

Šta to znači za nas? Zar se i mi ne nalazimo u Ilijinom vremenu? Zar i mi nismo isterani kao Ilija? Zar neće vatra sići s neba *protiv* istine kao što je tamo sišla za Božju istinu? Zar nećemo biti isterani i zar nas neće zaštititi anđeli kao što su njega zaštitili? I preobraziti kao njega? Zar nismo

zauzeli stav kao on? Zar nam onda nije potrebna *vera* koju je on imao? U *Testimony* br. 32, na str. 139 nalazimo o ovom predmetu za nas važne reči:

„Hoće li Sotona uvek tako da trijumfuje? O, ne! Svetlost koja zrači sa krsta Golgote ukazuje na to treba da se ostvari delo daleko veće od svega što su naše oči do sada videle.

Treći anđeo, koji leti posred neba objavljujući svetu Božje zapovesti i Isusovo svedočanstvo, predstavlja naš rad. Poruka ništa ne gubi dok anđeo nastavlja da leti, jer Jovan vidi da ona sve više jača u snazi i sili, dok svojom slavom ne obasja celu zemlju. Narod koji drži Božje zapovesti ide napred, uvek napred. Poruka istine koju mi nosimo mora da se objavi svakom narodu, jeziku i plemenu. Ona će uskoro da preraste u glasni poklič, i zemlja će biti osvetljena njenom slavom.“

A sada dolazi poruka, ne samo što će uskoro da odjekne, nego je ona „počela“ da odjekuje i „prerasta“ u gromki glas.

„Da li se pripremamo za ovo veliko izlivanje Duha Božjeg? U ovom delu treba da budu upotrebljena ljudska oruđa. Revnost i energija moraju se pojačati; talenti koji su zarđali zbog neaktivnosti moraju se uvesti u službu. Glas koji bi rekao: „Sačekaj! Ne dozvoli da te opterete raznim teretima“, glas je kukavičkih uhoda. Nama su danas potrebni ljudi koji će, poput Haleva, istupiti pred druge – glavari u Izrailju koji ohrabrujućim rečima snažno pozivaju na *delovanje bez odlaganja*.“

Ko je otišao u Hanan? [Publika: „Halev i Isus Navin.“] Ljudi koji su rekli da se može ući u tu zemlju. Pošto je Bog bio s njima oni su ušli u nju, dok su svi ostali pali u pustinji. Oni su putovali sa svojom braćom koja su umirala, lutali su zbog njihovog neverstva trideset i osam godina. Ali Bog je obećao: „Ući ćete.“ Ko će sada da uđe u ovu zemlju? Zar nam nije pročitano svedočanstvo da smo mi kao Izrailj na granici Hanana? Ko će ući? Oni koji „ohrabrujućim rečima snažno pozivaju na neposredno delovanje“. Oni će ući. Tako Bog kaže. Može biti da će sumnjalice i plašljivci otezati i time izazvati usporavanje Božjeg Dela, ali ne bojte se. Bog je obećao da ćemo ući; da će Halevi ući. To je rešeno.

„Kada sebični ljudi, koji traže ličnu udobnost i paničare, u strahu od visokih divova i neosvojivih zidina, zahtevaju povlačenje, neka odjekne glas Haleva, čak i ako kukavice ustanu s kamenjem u rukama, spremni da ih pobiju zbog njihovog svedočanstva.“

Zbog čega smo ovde? Do sada smo u našim predavanjima čuli da ne treba da se bojimo ni svih sila sveta niti neprijateljskih sila koje će ustati na nas i protiv Božjeg Dela. Videli smo to u ovom predavanju. To nas navodi na odluku da verno zastupamo Božju poruku i da se ne bojimo čak ni kukavičkih adventista sedmog dana. Bog želi da u tome budemo čvrsti. On želi da znamo šta je poruka sada. On želi da je objavimo takvu kakva jeste, i ako ima onih koji su spremni da vas učutkaju s kamenjem i s batinama u rukama, da vas grde ili čine nešto slično, zahvalite Bogu što je sada vreme za „neposredno delovanje“.

Još nekoliko reči iz ovih Posebnih svedočanstava, strana 6:

„Pokazano mi je da će se ludosti Izrailja u Samuilove dane ponoviti među današnjim Božjim narodom, ako ne bude veće poniznosti, manje pouzdanja u sebe, a više poverenja u Gospoda Boga Izrailjeva, vladara naroda.“

U istoj glavi čitam dalje:

„Proroci ih moraju tesati ukorom, opomenom, grdnjom i savetom, da bi mogli biti oblikovani po božanskom Uzoru.“

Na četvrtoj strani ponovo čitam:

„Mi se ne smemo ravnati prema svetlu. Neka Gospod radi; neka se čuje Gospodnji glas. Oni koji su zaposleni u bilo kojem odeljenju Dela kojim svet može da se preobrazi, ne smeju da sklapaju saveze s onima koji ne poznaju istinu. Svet ne poznaje Oca ili Sina, i on nema duhovno rasuđivanje u pogledu karaktera našeg rada, šta treba da uradimo ili ne uradimo. Mi moramo slušati naloge koji dolaze odozgo. Ne treba da primamo savete niti sledimo planove koje predlažu nevernici. Predlozi koje daju oni koji ne poznaju delo koje Bog vrši za ovo vreme, takve su prirode da će oslabeti snagu Božjih oruđa. Prihvatanjem takvih predloga prezire se Hristov savet.“

Zašto je dato ovo upozorenje? Da li postoji bilo kakva opasnost da sledimo puteve sveta? Kada ne bi bilo opasnosti, Bog nam ne bi rekao da ona postoji. Ima li opasnosti u tome da se povežemo sa svetovnom organizacijom i stavimo *sebe* ili *nju* na čelo, ili je uzmemo kao uzor, a onda, pošto pokazuje nešto malo uspeha zbog „umerenosti“ ili „moralnosti“ ili nečega sličnog, mislimo da je trebamo oponašati i preuzeti njene planove?

Bog ima nešto bolje od toga. On želi da sledimo planove koji dolaze odozgo. On nam je odavno rekao da, iako ove organizacije mogu da imaju stvari koje su same po sebi dobre – spomenuo je umerenost kao jednu od njih – ali dokle god su povezane sa žigom zveri, nedeljnim institucijama, radeći za to i za zakone da primoraju ljude i vrše nasilje nad savešću, mi im se ne možemo pridružiti. To svedočanstvo bilo je prisutno svih ovih osam godina koliko znam – gotovo devet godina. Gospod želi nas i pitanje za ovo vreme glasi: Da li će nas On imati? Da li će nas On imati da nas upotrebi? Hoćemo li se potpuno pokoriti Njegovoj volji i slušati naloge odozgo i izvršavati ih?

Evo reči o ovome u Svedočanstvima, sv. 1, str. 183 gde govori o Delu kada počne glasna vika:

„Svi su izgledali duboko svesni svoje nedostojnosti i pokazali su potpuno pokoravanje Božjoj volji.“

Na drugoj strani svedočanstva „Opasnost od prihvatanja svetovnih pravila u Božjem Delu“ čitam sledeće reči:

„’Ali, imam nešto protiv tebe: napustio si svoju prvu ljubav. Stoga, seti se odakle si pao. Pokaj se i čini ono što si u početku činio – inače ću ti doći i ukloniću tvoj svećnjak sa njegovog mesta ako se ne pokaješ’ (Otkrivenje 2,4,5). Onaj ko je plakao nad nepokajanim Izrailjem, beležeći njihovo nepoznavanje Boga i Hrista njihovog Otkupitelja, posmatrao je srce rada u Battle Creeku. [Ali, braćo, *mi* smo sada u Battle Creeku i to se odnosi na nas. Isti Otkupitelj sada nas posmatra.] Velika opasnost pretila je narodu, ali neki to nisu znali. Neverstvo i nepokajanost oslepili su ih i oni su se pouzdali u ljudsku mudrost u upravljanju najvažnijim interesima Božjega Dela.“

A iz Svedočanstva pod naslovom „Braći na odgovornim položajima“, strana 10, čitam ove reči:

„Prvobitni otpad počeo je neverstvom i negiranjem istine. Mi svoj pogled vere moramo stalno upravljati na Isusa. Kada dođu dani, a oni će sigurno doći, kada Božji zakon bude poništen, revnost vernih i odanih treba da se hitno pojavi, i oni treba da budu topliji i odlučniji, a njihovo svedočenje pozitivnije i nepokolebivije.“

A na strani 12 čitamo:

„Ima onih koji se hvale kako su jako oprezni u primanju ’nove svetlosti’, kako je nazivaju, ali ih je neprijatelj oslepio pa ne mogu da razlikuju Božja dela i puteve. Sa neba dolazi svetlost, dragocena svetlost, a oni ustaju protiv nje. Šta će biti sledeće? Upravo oni će prihvatiti vesti koje Bog nije poslao i *tako će postati još opasniji za Delo Božje* jer postavljaju lažna merila.“

I ponovo:

„Njima je potrebno nebesko pomazanje da bi shvatili šta je svetlost i istina.“

To se odnosi na vas i mene. Posebno na mene.

Kažem vam, dobro je, ako to još niste, da pročitate članak na prvoj stranici *Reviewa* od 7. februara. On govori potpunije o ovom predmetu. Pročitaću nekoliko rečenica:

„Stavljati se u položaj u kojem izgleda kao da se pokoravamo, novo je za ovaj narod. To je novo iskustvo, odstupanje od načela kojih smo se držali, koja su nas učinila onim što smo danas, narodom koji je Bog blagoslovio, narodom s kojim je Gospod nad vojskama... Vas koji ste povezani sa svetim stvarima, Bog poziva da pazite gde stavljate svoju nogu. On vas smatra odgovornim za svetlost istine, da ona obasja svet jasnim i prepoznatljivim zracima. Svet vam nikad neće pomoći svojim sredstvima da bi vaše svetlo svetlelo... Svi koji imaju istinu treba da je drže u pravednosti i cene njenu vrednost i svetost... Nama je potrebna božanska mudrost i sposobnost da iskoristimo svaku priliku koju će Božje providenje pripremiti za iznošenje istine.“

Iskoristite priliku; nemojte je izneveriti i kada se ukaže prilika ne propustite je zato što se niste pripremili. Zašto smo ovde ako se nismo pripremili? Zbog čega smo vi i ja kao propovednici – kao propovednici adventista sedmog dana, propovednici koji je treba da objave poruku trećeg anđela – zbog čega smo ovde, ako nismo spremni kada nas Bog pozove i pruži priliku?

„Ne dopustite da strah od čoveka, želja za pokroviteljstvom, zamrači ijedan zrak nebeske svetlosti. Ako stražari istine sada propuste da oglase upozorenje, oni neće biti dostojni svoga položaja kao svetlonoše svetu; ako iz svojih ruku ispuste zastavu, Gospod će podići druge koji će biti verni i odani.“

Za nepokolebivo obavljanje Božjeg dela biće potrebna moralna hrabrost. Oni koji tako rade ne mogu dati mesta sebičnoj ljubavi, sebičnim obzirima, ambicioznosti, ljubavi prema udobnosti ili želji da izbegnu krst... Neki se možda neće vidljivo uključiti u sukob ni na jednoj strani. Izgledaće kao da se nisu opredelili protiv istine, ali neće odvažno istupiti za Hrista zbog straha od gubitka imetka ili izlaganju porugama. *Svi takvi ubrajaju se u Hristove neprijatelje.*“

Došlo je vreme da se zna ko su Hristovi prijatelji. I ako pozovu adventistu sedmog dana na saslušanje zbog toga što zastupa Hrista i ovu poruku, neka se vidi vaše prijateljstvo sa Hristom tako što ćete stati uz Njega.

Pred sobom imamo nekoliko minuta da govorimo o tome kako smo došli u takvu situaciju, kako su se pojavile ove opasnosti.

Sećate se kako sam pre neko veče čitao iz drugog poglavlja Joilove knjige, kada je jedan od braće nakon što sam pročitao dvadeset treći stih – brat Corliss – upozorio na tekst na margini (*u pitanju je prevod KJV – prim. izdavača*). Sećate se toga? A ja sam rekao da ćemo se tom tekstu posvetiti nekom drugom prilikom. Okrenimo sada stranice i pročitajmo šta piše na margini. Dvadeset treći stih glasi: „I vi, sinovi sionski, radujte se i veselite se u Gospodu Bogu svom jer vam je dao *dažd rani* umereno.“ Šta piše na margini? „Učitelj pravednosti.“ Dao vam je „učitelja pravednosti“. Kako? „U skladu sa pravednošću.“ „I spustiće vam dažd ...“; šta će on da bude? kada je dao rani dažd, šta je on bio? „Učitelj pravednosti.“ A kada bude dao pozni dažd, šta će on biti? „Učitelj pravednosti.“ Kako? „U skladu sa pravednošću.“ Zar to nije onda upravo ono što nam je svedočanstvo reklo u tom članku koji sam vam nekoliko puta čitao? „Glasni poklič trećeg anđela“, pozni dažd, već je počeo „u poruci o *Hristovoj pravednosti*“. Zar nam Joilo to nije odavno rekao? Zar nam oči nisu bile slepe pa to nismo videli? Zar nam nije bila potrebna mast za oči? Braćo, ima li išta u svetu što bi nam bilo toliko potrebno kao ovo? Zar ne bi trebalo da se radujemo što je Bog poslao svoga Duha preko proroka da nam to pokaže kad nismo videli! Kako bi trebalo da za to budemo beskrajno zahvalni!

Onda je i pozni dažd – glasni poklič – prema tom svedočanstvu i prema Pismu „učenje o pravednosti“ i „u skladu sa pravednošću“. Kada je, braćo, ova poruka o Hristovoj pravednosti počela da odzvanja među nama kao narodom? [Jedan ili dva među slušaocima: „Pre tri ili četiri godine.“] Koliko ima od tada, tri ili četiri? [Publika: „Četiri.“] Da, četiri. *Gde se pojavila?* [Publika: „U Mineapolisu.“] Šta su onda braća odbacila u Mineapolisu? [Neki iz publike: „Glasni poklič.“]

Šta je ta poruka o pravednosti? Svedočanstvo nam je reklo šta je ona: glasni poklič – pozni dažd. Šta su onda braća svojim stavom koji su zauzeli odbacili u Mineapolisu? Odbacili su pozni dažd – glasni poklič poruke trećeg anđela.

Braćo, zar to nije velika šteta? Naravno, braća nisu znala da to rade, ali Gospodnji Duh je bio tamo da im kaže da to rade, zar ne? Ali kada su odbacili glasni poklič „učenje o pravednosti“, onda je Gospodnji Duh, preko Njegovog proroka, tamo stao i rekao nam šta rade – šta onda? O, oni su jednostavno odbacili tog proroka sa svim ostalim. To je bilo sledeće. Braćo, vreme je da razmislamo o tome. Vreme je da razmislamo trezno, pažljivo.

Na osmoj strani pamfleta „Opasnost od prihvatanja svetovnih pravila u Božjem Delu“ čitam sledeće:

„Kao čovekov Posrednik i Zastupnik, Isus će voditi sve koji su voljni da ih vodi, govoreći: 'Sledite me prema gore, korak po korak, *gde svetli jasno svetlo Sunca Pravednosti*.' Ali ne slede svi to svetlo. Neki odstupaju sa sigurnog puta koji je na svakom koraku put poniznosti. Bog je svojim slugama poverio poruku za ovo vreme, ali ona se ne slaže u svemu sa idejama svih vodećih ljudi pa neki kritikuju vest i vesnike. *Čak se usuđuju da odbace reči ukora koje im je Bog poslao preko svoga Svetoga Duha.*“

Vi znate na koga se to odnosi. Ne mislim da sada tražite nekog drugog. Vi znate jeste li to vi lično bili ili ne. Braćo, došlo je vreme da večeras prihvatimo ono što smo odbacili. Niko od nas nije ni sanjao kakve je predivne blagoslove Bog za nas imao pripremljene u Mineapolisu, a koje bismo uživali ove četiri godine, da su srca bila spreman da prihvate poruku koju je Bog poslao. Odmakli bismo četiri godine napred, večeras bismo bili usred čuda samog glasnog pokliča. Zar nam Duh proroštva nije rekao da su u to vreme blagoslovi visili nad našim glavama? Braćo, vi to znate. Svako za sebe. Nećemo da ispitujemo jedan drugoga; ispitajmo sami sebe. Svako za sebe zna koju je ulogu imao u toj stvari, i došlo je vreme da se sve to iskoreni. Braćo, došlo je vreme da iskorenimo celu ovu stvar. Pročitaću o ovome još jedan odlomak.

Evo čitam:

„Kakvu rezervnu silu ima Gospod da dosegne one koji su odbacili Njegova upozorenja i ukore i za svedočanstva *Božjeg Duha tvrdili da nemaju uzvišeniji izvor od ljudske mudrosti?* Vi koji ste to učinili, kakav izgovor na Sudu možete da ponudite Bogu što ste se odvratili od dokaza koji vam je dao da je Bog bio na delu? 'Po plodovima njihovim poznaćete ih.' Neću vam sada ponavljati dokaze koje je u *prošle dve godine* o Božjem delovanju dao preko svojih izabranih slugu.“

Ovo je svedočanstvo dato u jesen 1890. godine, 3. novembra. Dve godine od tada unazad vraćaju nas u jesen, u novembar 1888. godine, a to je bilo upravo vreme kada je to urađeno u Mineapolisu. U ovoj kući nalazi se nekolicina braće, da, možda desetak njih, koji su u jednom drugom vremenu, posle Mineapolisa, na jednom propovedničkom sastanku čuli kako Božji Duh otvoreno prekorava taj mineapoliski duh koji je vladao na tom propovedničkom sastanku na kome smo bili, i jasno rekao da je to bio „Sotonin duh“. To je bilo u proleće posle Mineapolisa.

Ali nastavljam:

„Ali vama je otkriven sadašnji dokaz njegovog delovanja i *sada ste obavezni da verujete*. Bez opasnosti od beskonačnog gubitka ne možete da zanemarite Božju poruku upozorenja, ne možete je odbaciti ili je olako uzeti. Cepidlačenju, ruganju i pogrešnom tumačenju možete popuštati samo po cenu izopačavanja svoje vlastite duše. Korišćenje takvog oružja ne osigurava vam dragocene pobeđe već unižava um i odvaja dušu od Boga. Ono što je sveto spušta se na nivo običnog, pa se stvara situacija koja odgovara knezu tame, a ožalošćuje Božjeg Duha. Cepidlačenje i kritikovanje ostavlja dušu bez rose milosti, kao Gelvujske gore bez kiše. Ne možemo se pouzdati u rasuđivanje onih koji nastavljaju sa ruganjem i pogrešnim tumačenjem. Ne možemo se osloniti na njihov savet i rezolucije. Pre nego što krenete da oblikujete rad Božjeg Dela, morate da imate božanska ovlašćenja.

Optuživati i kritikovati one koje Bog koristi, znači optuživati i kritikovati Gospoda koji ih je poslao. Svi treba da neguju svoje verske sposobnosti da bi mogli imati pravo rasuđivanje u verskim stvarima. Neki nisu u stanju da razlikuju između čistog zlata i nekakvog svetlučanja, između suštine i senke.“

Pre nego što pročitam sledeći odlomak, pročitacu dva odlomka iz ovog još neobjavljenog svedočanstva:

„Pogrešne ideje koje su se u nečijim umovima uglavnom razvile u Mineapolisu, još nisu potpuno iskorenjene. Oni koji nisu izvršili temeljno delo pokajanja pod svetlošću koju je Bog od tog vremena milostivo dao svom narodu, neće jasno videti stvari i biće spremni da poruke koje Bog šalje proglase obmanom.“

Braćo, može li pred nama biti veće opasnosti od ove kojoj smo izloženi ovde prikazanim putem, i protiv koje upozorava – opasnosti da izdamo svoje svete, posvećene zaloge, opasnosti da izdamo svoju braću i dovedemo ih u situacije u kojima će morati da nose strašne terete koje će nam neprijatelj natovariti i s kojima će nas progoniti?

O istom predmetu ima još jedna izjava koju ću pročitati:

„Mi bi trebali da budemo poslednji narod na zemlji koji i u najmanjoj meri dopušta duhu progonstva da deluje protiv onih koji nose Božju poruku svetu. To je najstrašnija karakteristika nehrišćanstva koje se pokazalo među nama od mineapoliskog sastanka na ovamo. Jednog dana to će se videti u pravoj svetlosti sa svim teretom jada koji je iz njega proizašao.“

Braćo, Bog postaje veoma ozbiljan po tom pitanju. Vreme je da vi i ja tražimo Gospoda, sada dok još traje milosrđe, da bi bili u stanju videti teret jada u svoj njegovoj veličini, dok je još milosti da nas od njega oslobodi. Bog nas poziva k sebi.

Evo onog dodatnog odlomka iz Posebnih Svedočanstava:

„Predrasude i mišljenja koja su preovladavala u Mineapolisu uošte nisu mrtva; seme tamo posejano u neka srca spremno je da nikne i donese odgovarajuću žetvu. Gornji delovi su odsečeni, ali korenje nije nikad uklonjeno i ono još uvek donosi nesveti plod koji truje rasuđivanje, izopačuje shvatanja i oslepljuje razumevanje onih s kojima se povezujete, u odnosu na poruku i vesnike. Kada temeljnim priznanjem uništite koren gorčine, videćete svetlo u Božjoj svetlosti. *Bez ovog temeljnog rada nikad nećete očistiti svoje duše.*“

Braćo, hoćete li da očistite svoje duše i otvorite put Gospodu da pošalje svog Duha u izlivanju poznog dažda?

„Trebalo bi da proučavate Božju Reč sa ciljem, ne zato da bi potvrdili sopstvene ideje, već da ih izložite da budu potkresane, osuđene ili odobrene, zavisno od toga jesu li ili nisu u skladu s Božjom rečju. Biblija treba da bude vaš stalni pratilac. Trebalo bi da proučavate Svedočanstva, ne zato da izvučete neke rečenice pa ih koristite po svom nahođenju da bi osnažili svoje tvrdnje, a pri tom zanemarujete najjasnije tvrdnje koje su date zato da isprave vaše postupke.“

„Među nama je došlo do napuštanja Boga i još nije obavljeno revno delo pokajanja i povratka našoj prvoj ljubavi, tako bitno za povratak Bogu i preporod srca. Neverstvo provaljuje u naše redove jer je postalo moda odvajati se od Hrista i dati mesto sumnjičavosti. Kod mnogih je *uzvik srca* bio: 'Nećemo da On caruje nad nama.' Val, Val je izbor. Religija mnogih među nama biće *religija otpalog Izrailja*, jer vole da idu svojim putem, a zanemaruju Gospodnji put. *Prava religija, jedina religija Biblije*, koja uči oproštenje samo zaslugama respetog i vaskrslog Spasitelja, *koja zastupa pravednost verom Božjeg Sina*, omalovažavana je, protiv nje se govorilo, ismevana je i odbačena. Optužena je da vodi u oduševljenje i fanatizam. *Ali ona je život Isusa Hrista u duši; ona je aktivno načelo ljubavi dato Svetim Duhom*, koje će jedino učiniti dušu plodnom u dobrim delima. Hristova ljubav je snaga i sila svake poruke od Boga koja je ikada potekla sa ljudskih usana. Kakva nam je budućnost, ako budemo propustili da dođemo u jedinstvo vere?“

Ovo je bilo pitanje koje je sinoć bilo pred nama – jedinstvo vere. Kada su se prvi učenici okupili kao jedan i molili kao jedan, i pogledali jedan drugoga u oči, Sveti Duh je sišao na njih, a to je sada ponuđeno i nama.

Braćo, ne govorim ovo da tražim greške ili da osuđujem, već govorim u strahu Božjem da svako od nas može znati gde se nalazimo. I ako ovde ima bilo koji od tih korena iz Mineapolisa koji se vuče ove četiri godine ili je neko njime zahvaćen i bio plod ovog četverogodišnjeg stava, gledajmo da sada ovde iskorenimo celu ovu stvar i padnemo pred Hristove noge samo s jednom molbom: „Ja sam nesrećan, i jadan, i siromašan, i slep, i go, a to ne znam.“ Eto, tu smo.

Znam da su je neki [ovu poruku] tada prihvatili. Drugi su je potpuno odbacili. I vi to znate. Ostali su pokušali da stoje jednom nogom na jednoj a drugom na drugoj strani i tako je prime, ali to zavisi o načinu na koji se prima, braćo, a to nije način na koji se prima. Mislili su da krenu srednjim putem i premda je u stvari nisu primili niti se sasvim opredelili za nju, bili su spremni da krenu na stranu koja će na kraju prevagnuti, bez obzira na stranu na koju će se telo (Dela Božijeg – *prim. izdavača*) okrenuti.

Od tog vremena drugi su uvideli da Bog pokreće telo Dela prema napred upravo u ovom pravcu, pa su odlučili da pođu sa telom pošto vide da se kreće u tom pravcu. Braćo, potreba za pravednošću Isusa Hrista treba da bude mnogo bliža vašem srcu od toga. Svako treba da sebi više približi Božju pravednost nego da samo odmerava stvari i pravi kompromis između obe strane; u protivnom nikad neće videti niti upoznati Božju pravednost.

Ostali su joj očigledno bili skloni pa bi o njoj pozitivno govorili kada je sve išlo u tom smeru, ali kada u žestini ovog duha – duha koji je tamo opisan kao duh progonstva – kada se ovaj duh bude pojavio u svoj žestini i zaratio protiv poruke o pravednosti verom, umesto da čvrsto stoje u Božjem strahu i uprkos takvom napadu izjave: „To je Božja istina i ja je verujem svom svojom dušom“, oni će početi da popuštaju i na apologetski način izgovaraju one koji je propovedaju, kao da se radi samo o ljudskim osobinama, kako bi zbog divljenja bili u povoljnom položaju.

Braćo, Božja istina ne treba da se bilo kome izvinjava. Onaj ko propoveda Božju istinu ne treba se izvinjavati. Božja istina zahteva vašu *veru*; to ona zahteva. Sve što je Božjoj istini potrebno je da je vi i ja verujemo i primimo u srce, i da je onda zastupamo pred svim napadima usmerenim na nju i damo do znanja da stojimo uz vesnike koje je Bog poslao da propovedaju, ne zato što su to određeni ljudi, već zato što *ih Bog šalje* sa porukom.

Ovo je, međutim, samo primer. Pojaviće se stvari koje će izazvati mnogo veće iznenađenje od onog u Mineapolisu, – mnogo veće iznenađenje nego sve što smo do sada videli. Braćo, od nas će se očekivati da *tu* istinu prihvatimo i propovedamo. Ali ako vi i ja iz svog srca ne iskorenimo svaku nit tog duha, mi ćemo se prema toj vesti i vesniku po kome je poslata poneti isto tako kao što je Bog rekao da smo se poneli prema ovoj prvoj poruci.

Pročitauću uravnoteženost ovog svedočanstva u prvoj svesci Svedočanstava, str. 186, 187, a onda ću završiti za večeras:

„Bog će okušati svoj narod. Isus je strpljiv prema svojoj deci i neće ih odmah izbljuvati iz svojih usta. Anđeo je rekao: 'Bog odmerava svoj narod.' Da je vreme objavljivanja poruke bilo kraće, kao što su se mnogi od nas nadali, onda ne bi bilo vremena da razviju karakter. Mnogi su bili pokrenuti osećanjima, a ne načelima i verom, i ova svečana i strašna poruka ih je uznemirila. Ona je uticala na njihova osećanja, izazvala u njima strah, ali nije izvršila delo koje joj je Bog namenio. Bog čita srca. Da Njegov narod ne bi sam sebe zavaravao, Bog mu daje vremena da se uzbuđenje smiri, a zatim ga stavlja na probu da bi video hoće li poslušati savet Vernog Svedoka.“

Prema tome, nemojmo se umoriti tražeći Boga na ovoj konferenciji, i ako blagoslov ne dođe za jedan dan, sedmicu ili mesec, nastavimo na ovaj način, jer Bog je rekao da će doći.

Ponovno čitam sa 187. strane:

„Bog vodi svoj narod korak po korak. On ga dovodi u razne okolnosti da bi se videlo šta mu je u srcu. Neki izdrže u jednoj, ali podlegnu u sledećoj. U svakoj sledećoj okolnosti srce je ispitivano i

malo ozbiljnije iskušano. Ako oni koji tvrde da su Božji narod ustanove da im se srca protive ovom velikom delu, *to treba da ih osvedoči da još imaju da rade da bi pobedili*, da ne bi bili izbljuvani iz usta Gospodnjih. Anđeo je rekao: *'Bog će svoje delo sve brižljivije vršiti da bi okušao i ispitao svakog pojedinca u svom narodu.'* Neki su voljni da prihvate jedno kušanje, ali kada ih Bog dovede do drugoga, *oni pred njim uzmiču pa se povlače*, jer vide da ono direktno pogađa nekog od njihovih omiljenih idola.“

Sve to video sam u pojedinačnim slučajevima, uvek iznova, od mineapoliske konferencije na ovamo.

„Ovde imaju priliku da vide šta je to u njihovom srcu što isključuje Isusa. Oni cene nešto više od istine i njihova srca nisu spremna da prime Isusa. Pojedinci prolaze kroz probu duže vremena da bi se videlo hoće li žrtvovati svoje idole i poslušaju savet Vernog Svedoka. Ako neko neće (ne želi – *prim. izdavača*) da se očisti poslušnošću istini, i da pobedi svoju sebičnost, svoju oholost, svoje strasti, *Božji anđeli imaju nalog: 'Udružili su se sa svojim idolima; ostavite ih.'* Anđeli će krenuti na svoj posao, prepuštajući takve, s njihovim nesavladanim grešnim karakternim crtama, kontroli zlih anđela. Oni koji su bili poslušni *u svemu i izdržali u svakoj probi* i nadvladali, *bez obzira kakva je cena bila*, i poslušali savet Vernog Svedoka, *primiće pozni dažd* i biće spremni *za preobraženje*.“

Braćo, to je gde se nalazimo. Postupimo kako treba. Zahvalimo Gospodu što se još uvek bavi nama da nas spasi od naših zabluda, sačuva od naših opasnosti, vrati sa pogrešnih puteva i izlije na nas pozni dažd, da bismo mogli da budemo preobraženi. Upravo to znači ova poruka – preobraženje – za tebe i mene. Braćo, prihvatimo je svim srcem i zahvalimo Bogu za nju.

Poruka trećeg anđela – Br. 10.

Starešina A. T. Jones

„Savetujem ti da kupiš od mene zlata žeženog (prečišćenog – *KJV*) u ognju – da se obogatiš, i bele haljine – da se obučeš i da se ne pokaže sramota tvoje golotinje, i masti – da pomažeš svoje oči, da vidiš. Ja karam i kažnjavam sve koje volim; budi, dakle, revnostan i pokaj se. Vidi, stojim na vratima i kucam; ako ko čuje moj glas i otvori vrata, ućiću k njemu i ješću s njim – i on sa mnom.“ (Otk. 3,18-20 – *Čarnić*)

Ovo je savet koji želimo večeras da proučimo. Ko ovo govori? [Vernišтво: „Hristos.“] Kako je nazvan u četrnaestom stihu? [Vernišтво: „verni i istiniti Svedok.“] On će biti dobar savetnik, zar ne? Svedok verni i istiniti, početak stvorenja Božjeg (Začetnik tvorevine Božije – Otkr. 3,14 – *Sinod SPC*), dolazi da savetuje tebe i mene. Zar to nije dosta veliko poniženje za Savetnika, s obzirom na mesto odakle dolazi? Ono što smo proučavali u toku nekoliko prošlih predavanja, to što nam je stalno tako potpuno iznošeno tokom nekoliko prošlih dana, te reči upućene laodikijskoj crkvi o tome šta jesmo i kako to ne znamo – to nam je dolazilo sa svih strana sveta, zar ne, ovih poslednjih nekoliko dana? Dolazilo je sa svih strana i iz svakih usta koja su govorila i Gospod se sa svim ostalima obraćao neposredno nama u rečima koje smo juče pročitali o toj stvari. Pretpostavljam da su sada svi spremni da prihvate da je ono što On kaže tako. Zato večeras neću ponavljati ništa od toga.

On nam je to rekao i ako sada priznamo da je tako, bićemo spremni da prihvatimo Njegov savet i da ga cenimo; imaćemo koristi od Njegovog saveta, jer On samo takve savetuje. One koji prihvate Njegovo svedočanstvo, o kojima je pre ovoga bilo reči; On savetuje one koji su nesrećni, jadni, siromašni, slepi i goli, i koji to ne znaju – one koji su mlaki. To su ljudi kojima je upućen ovaj savet. Nakon što smo to shvatili iz reči i svedočanstva i svakog načina na koji je Gospod postupao s nama ovih proteklih dana, u svim predavanjima koja nam je dao, On se spušta i savetuje nas. Zar nije tako? Onda, braćo, ne budimo spori da prihvatimo ovaj savet kao što smo bili za onaj drugi. Ne budimo spori da shvatimo kako možemo da ga prihvatimo, kao što smo bili kada je trebalo da prihvatimo onaj drugi.

Dakle, On od sada pa nadalje dolazi kao Savetnik. Zar nije tako? [Verniš.twimg: „Da.“] Prema tome, ako želite da znate treba li da prodate svoje imanje, pretpostavljam da ćete pitati svog brata šta da radite? [Verniš.twimg: „Pitaj Savetnika.“] Ako želite da znate šta da radite, nećete da pitate nekog drugog čoveka, zar ne? Ako želim da znam šta da radim, kako da mi to kaže bilo koji čovek, koji bi, da je na mome mestu, postavio isto pitanje šta *on* treba da radi? Kako da mi on pomogne kada ni sam ne zna šta da radi, kada bi bio na mom mestu, jer bi onda i sam morao da traži savet za sebe?

Možda bih to onda učinio ovako: Pošto sam običan vernik, moram da odem starešini crkve ili nekome važnijem i pitam ga šta da radim. Pretpostavimo da bi i on to hteo da zna za sebe pa bi morao da pita predsednika konferencije šta da radi.

Starešina Boyd: Zar pomoć nije u mnoštvu savetnika? Ali pretpostavimo da predsednik konferencije želi znati i zato treba da pita, onda bi trebao da pita predsednika Generalne konferencije. Pretpostavimo da i predsednik Generalne konferencije želi da zna – koga će on da pita? [Verniš.twimg: „Gospoda.“] Dobro, zar vi ne možete da pitate Gospoda? Prema tome, mi obični ljudi možemo dobiti znanje od Gospoda bez potrebe da se mučimo prolazeći preko desetak osoba kao katolici. Možemo li? [Verniš.twimg: „Da.“] Da li je to istina? [Verniš.twimg: „Da.“] U Katoličkoj crkvi običan narod ne može doći do Gospoda osim preko sveštenika, a sveštenik preko biskupa, a biskup preko nadbiskupa, a nadbiskup preko kardinala, a kardinal preko pape. Da li je to način na koji treba da se ponaša Božji narod? Ne, nikako. To nije Božji metod. Kada želite da nešto saznate, pitate Gospoda. On je vaš Savetnik i On je moj Savetnik. A kada je On tvoj savetnik, brate Boyd, *onda* je „pomoć u mnoštvu savetnika“, pa *ni tada ne*, jer onda imamo savet Gospodara sastanaka (Propovednik 12,11 – *KJV*). A kada je On Savetnik svakog pojedinca pa se zajedno savetujemo i kada je *On* u našoj sredini, onda je pomoć u mnoštvu savetnika.

U knjizi „Sluge jevanđelja“ naći ćete reċenicu koja glasi:

„Mi treba da se zajedno savetujemo i pokoravamo jedan drugome, ali *istovremeno* treba da koristimo sposobnost koju nam je Bog dao da saznamo šta je istina. Svako od nas mora od Boga da traži božansko prosvetljenje.“ „Nakon što ste dobili savet od mudrih i razumnih, *još uvek postoji Savetnik* ċija je mudrost nepogrešiva. Ne propustite da svoju stvar iznesete pred Njega i molite za Njegova uputstva. On je obećao da će vam je, ako vam nedostaje mudrosti pa je tražite od Njega, dati „jednostavno i bez ukoravanja“ (Str. 129, 257).

Zato ponovno pitam od ove večeri nadalje: Da li je On vaš savetnik? Da li je On za svakoga pojedinaċno savetnik? [Verništvo: „Da.“] A ono šta smo ċuli od brata Underwooda o istom ovom predmetu, posebno o prodaji poseda, „kad bismo više tražili Gospoda za Njegovo vođstvo, bilo bi više Njegovih uputstava“. On bi bio više prisutan u našem radu i našim savetovanjima. Zašto bi On uopšte postao naš Savetnik, ako ne bi smatrao da nam je Njegov savet potreban? Pa prihvatimo ga onda.

Kako mu je ime? [Verništvo: „Divni savetnik.“] A to je napisano ovako: „Divni, Savetnik, Bog silni, Otac veċni, Knez mirni“ (Isaija 9,6). To je ime kojim Ga trebamo nazvati. Koji je prvi deo tog imena? [Verništvo: „Divni.“] Drugo? [Verništvo: „Savetnik.“] Sledeće? [Verništvo: „Bog silni.“] A zatim? [Verništvo: „Otac veċni.“] I poslednje? [Verništvo: „Knez mirni.“] Ako je On „Divni“ i „Savetnik“, zar onda nije divni savetnik? [Verništvo: „Da.“] Slažem se. Setićete se i drugog teksta: „Divan u savetu“ (Isaija 28,29). Šta je još? „Izvanredan u delovanju“ (Isaija 28,29 – KJV). Ne zaboravimo, kada dolazi kao savetnik On je i delatnik pa je savet koji daje savet radnika kao odliċnog delatnika koji će obaviti svoj posao, „jer, Bog je taj koji u vama deluje i da želite i da ċinite ono što je po njegovoj volji“ (Filibljanima 2,13).

Dakle, sada imamo ovog savetnika, vernog i istinitog svedoka, divnog savetnika, divnog u savetovanju i izvanrednog po delovanju. Kada smo tražili i dobili Njegov savet, On će nas pratiti u izvršenju tog saveta kao i kada nam ga je dao. Zar nije tako? Ako to nismo nauċili, onda nema smisla da uopšte idemo dalje, osim ako se potpuno oslonimo na Njegovu silu, Njegov karakter, Njegovu pravednost i Njegov život. Zato, ako uzmemo bilo šta drugo u razmatranje i bilo koji drugi naċin da nešto uċinimo, bolje je da odmah dignemo ruke od svega i prekinemo. Pošto je to tako, mi ne bismo mogli da idemo dalje bez Njega. U redu, On je Divni savetnik, divan u savetovanju i izvanredan u delovanju, i On kaže: Ja sam s vama da vas savetujem; ja sam s vama da delujete.

„Savetujem ti da kupiš od mene zlata žeženog u ognju.“ Drugi biblijski tekstovi uz ovaj pokazuju da nas ništa neće zadovoljiti osim tog zlata koje će izdržati probu vatre. Setićete se 1. Petrove 1,3-5 gde je reċ o živoj nadi kojom nas je Bog preporodio vaskrsenjem Isusa Hrista iz mrtvih i kako smo kroz veru saċuvani silom Božjom na spasenje. Ćime smo saċuvani? [Verništvo: „Silom Božjom.“] Kroz šta? [Verništvo: „Kroz veru.“] Za šta? [Verništvo: „Za spasenje.“] Kada? [„Spremno da se otkrije u poslednje vreme.“] Mogli bismo da proċitamo: „Spremno da se otkrije“ i da stanemo, i to bi bilo tako, jer smo stigli „u poslednje vreme“. Ali postoji nada. Kako se odrđavamo? [Verništvo: „Silom Božjom.“] Kroz šta? [Verništvo: „Kroz veru.“] I zato – šta? [Verništvo: „U Njemu se radujte.“] Radujete li se sada? Želim da to znam, da li je to istina? [Verništvo: „Da, da.“] „U Njemu se radujte.“ Radujete li se? Zašto onda hodate oko smrkuta lica? Za nas je došlo vreme da verujemo Pismima. Avram je (po)verovao Bogu i to mu se primilo u pravednost. Gospod je to rekao i on se tome silno radovao. Da li se večeras tako radujemo? [Verništvo: „Da.“]

„U njemu se radujte, iako ste sada malo, ako treba, ožalošćeni razliċitim iskušenjima“ (1. Petrova 1,6 – *Sinod SPC*). Mi smo izloženi razliċiti iskušenjima, a ipak se stalno radujemo. Kako to *može* biti? Može da bude zato što Bog tako kaže. I tako jeste, zar ne? To je jedini naċin da znam kako to može da bude jer On kaže da je tako. Zbog ċega sve to? „Da se vrednost vaše vere, dragocenija od zlata propadljivoga, no ognjem ispitanoga ...“ Šta se ispituje? [Verništvo: „Vera.“] Treba li da oċekujete da će vaša vera biti ispitana ognjem? Treba li da oċekujete da će vaša vera proći ispitivanje kao što se zlato ispituje ognjem? [Verništvo: „Da.“]

Proučićemo to još dublje. Koliko se ljudi u ovome svetu brine za propadljivo zlato! Mnogi gomilaju zlato, podižu velike građevine – sa sefovima, onda imaju kutiju koju zaključaju, stavljaju je u veću kutiju koju zaključaju i onda stave u veliki sef s mnoštvom kutija; i njega zaključaju, a onda velika čelična vrata zatvaraju celu tu stvar i ona je zaključana, a stražari hodaju oko čitavu noć da vide da je sačuvano. Stotine ljudi u ovim velikim gradovima tako brinu za propadljivo zlato. Dopustite da vam kažem, braćo moja i sestre, da je vaša iskušana vera, bez obzira kako slaba bila, dragocenija u očima našeg Divnog savetnika, dragocenija u Božjim očima od svega zlata i dragulja u svim tim sefovima skladištenim u trezorima na zemlji.

Ne bojte se da će je On zaboraviti. Kako je naziva? Dragocenijom od propadljivog zlata. Ko to kaže? Divni savetnik, sam Gospod. Zahvalimo Mu što takvom smatra našu slabu, drhćuću veru. Zar, braćo, ovde nemamo jedno od najvećih mogućih ohrabrenja koje Gospod može da ponudi? Zašto ljudi kukaju zbog svoje slabe vere, ne znam. Ponekad kažete: „Nemam vere.“ Gospod kaže da je imaš, a ja kažem: Zahvali Mu za ono što imaš. Nije važno koliko je malo imaš, čak ako je slična gorušičnom semenu, zahvali Mu što je imaš i zahvali Mu što je za Njega dragocenija od svega zlata i blaga na zemlji. Tako Gospod gleda na tvoju veru.

Nije na tebi da se питаš imaš li vere ili ne. Bog kaže da je imaš i to je istina.

Pročitajmo Rimljanima 10,6-8: „A o pravednosti koja dolazi od vere kaže ovako: „Nemoj da kažeš u svom srcu: 'Ko će se popeti na nebo?'“ – to jest, da spusti Hrista. Ili: „Ko će sići u Bezdani?“ – to jest, da izvede Hrista iz mrtvih. Nego, šta kaže? „Reč ti je blizu, u tvojim ustima i u tvom srcu“ – to jest, Reč vere koju propovedamo.“

Da li je onda u redu da se žalimo i pitamo imamo li vere ili ne? Nije. Bog je usadio veru u srce svakoga ko se rađa na ovom svetu onom Svetlošću koja obasjava svakog čoveka koji dolazi na svet. Bog će učiniti da ta vera silno poraste i On će nam otkriti svoju pravednost dok raste „iz vere u veru“. Odakle uopšte dolazi vera? Bog ju je dao nama. Ko je Izvor vere? Hristos i ono svetlo koje obasjava svakog čoveka koji dolazi na svet je Isus Hristos. To je vera koja se nalazi u srcu svakog čoveka. Ako svako koristi veru koju ima, nikad mu neće nedostajati vere; ali ako ne koristi veru koju ima, kako je moguće da je dobije još više?

Dakle, mi imamo veru, zar ne? I kušanje naše vere je „dragocenije“ od svega zlata na ovoj zemlji. Zapamtite, dragocenije je u Božjim očima. U Njegovim očima nije zlato dragoceno – takva misao uopšte ne postoji. Ono je dragocenije u Božjim očima od sveg zlata *koje čovek može da vidi*. Koliko bi dragoceno bilo sve zlato kada bi ga čovek imao? Zar ne bi mislio da je bogat? Zar se ne bi s njime ponosio? Onda ne zaboravite da je kušanje vaše vere – bez obzira kako mala bila – dragocenije u Božjim očima od svega zlata ovog sveta koje bi čovek imao pred svojim očima. Prema tome, u Božjim očima je „vrednost vaše vere, dragocenija od zlata propadljivoga, no ognjem ispitivanoga“. Ko je najzainteresovaniji za taj proces? [Verništvo: „Gospod.“] Svakako, jer ja ne mogu reći koliko je dragocena u Njegovim očima. Moja ideja o tome koliko je dragocena u Njegovim očima daleko je od stvarnosti, kao što su moje misli daleko od Njegovih. Zbog toga je On najzainteresovanija osoba u celoj vasioni u ispitivanju naše vere, u njenom delovanju i u svim procesima vezanima za nju. Zar nije ona dar od Njega? Zar nije u Njegovom interesu? To je pravo svetlo u kojem treba da posmatramo ovu stvar.

Onda čitamo dalje: „da bi se vrsnoća vaše vere našla kao dragocenija od propadljivog zlata koje se vatrom kuša, na hvalu i slavu i čast kada se pokaže Isus Hristos, koga vi volite iako ga niste videli.“ Zar Ga ne volimo? On to kaže i to je istina. „Koga vi volite iako ga niste videli, u koga sad verujete iako ga ne vidite, i radujete se neizrecivom i proslavljenom radošću“ (1. Pet. 1,8 – *Čarnić*). Zar nije tako? Svakako da jeste. Ali braćo, često razmišljajući o ovom stihu „koga vi volite iako ga niste videli“ i verujući da je tako, pitam se kako će izgledati kada *Ga budemo videli*. A najlepše od svega je što nećemo morati da na to dugo čekamo. [Verništvo: „Slava Gospodu.“]

Spomenuću još jedan tekst koji nalazimo u dvanaestom stihu četvrte glave 1. Petrove: „Dragi moji (ljubljeni – *Sinod SPC*).“ Ko? „Ljubljeni.“ Da li je to istina? Braćo, zar možemo da budemo išta drugo nego najradosniji ljudi na zemlji kada nas Bog tako oslovljava? On dolazi i postaje Divni Savetnik i želi da nas savetuje i da razgovara s nama, a prva reč koju izgovara je: „Ljubljeni.“

Mnogo puta smo mislili, kada je anđeo došao Danilu i rekao: „Mili čoveče“, da je to bila čisto lična izjava. Ali za tebe i mene ona ne može biti ličnija. On sam dolazi i kaže: „Ljubljeni.“

I nastavlja: „Ne čudite se, požaru koji bukta među vama da vas iskuša, kao da vam se događa nešto neobično.“ Prema tome, nama je upućena reč: „Ljubljeni.“ Upotrebimo ovu reč na taj način. Ljubljeni, ne čudimo se od sada žestokim iskušenjima kao da su nešto neobično. U tome nema ništa neobično. Onda se nećemo iznenaditi kada dođu. Kao što znate, mnogi su nepoverljivi i plašljivi i kada se suoče sa nečim neobičnim, gube smirenost. Ako vi i ja budemo nepoverljivi i plašljivi zbog iskušenja – suočićemo se jednog od ovih dana sa nekima od njih, i to teškima – ako smo nepoverljivi i plašljivi, izgubićemo pribranost. Kao što je sigurno da svako može da izgubi pribranost kada je izložen iskušenju, tako je sigurno da neprijatelj onda pobeđuje. Na ovaj način želi da nas uhvati nespremljene tako da se uplašimo i da na trenutak izgubimo pribranost, da bi mogao da odapne svoje ognjene strele i rani nas.

Gospod nam prilazi i savetuje rečima: „Ne smatraj to neobičnim.“ Prema tome, kada budemo izloženi ovim teškim iskušenjima to za nas neće biti neobično. Da li je to jasno? Znaćemo da dolaze. Biće nam poznata. Nije bitno koliko je neko plašljiva ili nepoverljiva osoba, ali kada sretne poznanika ne čudi se iznenadnom susretu. Neće biti izbačen iz takta; biće mu drago što ga je sreo. Prema tome Gospod želi da teška iskušenja poznajemo tako dobro, da bez obzira koliko ih iznenada susreli, možemo reći: „Dobro, drago mi je što smo se sreli. Poznajem te, krenimo zajedno.“ Pošto nam to kaže, ne mislimo da su teška iskušenja nešto čudno, „kao da vam se događa nešto neobično“. Prema njima ne treba da se odnosimo kao prema strancima već kao poznanicima. I ne samo to, već treba da ih smatramo pomagačima na putu u Sion.

Jakov nam je odavno rekao: „Smatrajte čistom radošću, braćo moja, kada god se suočite sa raznim iskušenjima.“ Kako nas ovde oslovljava? „Braćo moja.“ (Jakov 1,2). Ovde nas naziva „Braćo moja“, a na drugim mestima nazvani smo „Ljubljeni“. Šta znači „raznim“? To znači da se razlikuju. I Petar kaže da su „različita“. Onda, braćo moja, svaku radost imajmo kada se nađemo izloženi različitim, svakovrsnim iskušenjima. Prema ovim definicijama znamo da treba da se radujemo kada se nađemo u *svim mogućim* iskušenjima; nećemo ih smatrati neobičnima, jer treba da ih smatramo poznanicima.

Čitam dalje: „Negod se radujte što učestvujete“ – treba li da budemo učesnici? O, ne, nego „radujte [se] što učestvujete u stradanjima Hristovim“. To je svrha. Jakov kaže: „Braćo moja.“ Pročitajmo sada tekst koji to oboje povezuje: Jevrejima 2,10-12:

„Da bi mnoge sinove doveo u slavu, dolikovalo je Onome za koga i kroz koga sve postoji da Začetnika njihovog spasenja učini savršenim kroz stradanje. Jer, i Onaj koji posvećuje i oni koji se posvećuju, svi su od jednoga. Zato se on ne stidi da ih zove *braćom*.“

To je razlog da nas naziva braćom i zašto treba da se radujemo kada smo izloženi različitim iskušenjima – jer je On to prošao. On se suočio sa svakim od njih. On je bio kušan do krajnje mere. On je sve to prošao *radi* nas. Sada se vraća i kaže: Ja ću to proći *sa* vama. On je kroz njih sam prvi prošao *zbog* nas; sada ih prolazi *sa* nama. „Gazih sam u kaci, i niko između naroda ne beše sa mnom.“ Ali hvala Gospodu, Bog je bio s Njim, jer „ne ostavi Otac mene sama“. Hvala Gospodu što je imao carsku hrabrost da to učini sam, uzdajući se samo u Oca da će biti s Njim. I, oh, kako je dobar što od nas ne traži da sami prođemo kušanje. On dolazi i kaže: Ići ću s tobom kroz sva ova iskušenja. Braćo moja, On će ići s nama. To je razlog što ih ne trebamo smatrati neobičnima. On nas naziva svojom braćom, i On je prošao kroz svako od ovih iskušenja i dobro ih poznaje; zato ih ne trebamo smatrati strancima.

Da li su Hristu strana iskušenjima? – Nisu. Koliko je iskušenja prošao? – Sva. Sa koliko se iskušenja, s kojima ćeš se suočiti, On suočio? – Sa svakim od njih. Do koje mere se borio u svakom od ovih iskušenja? – Do pune mere u svakom iskušenju. Sa kime se u tim stvarima sukobljavao? – Sa Sotonom. Sotona poznaje više trikova, kušniji i iskušenja nego što će im ijedan čovek ikada biti izložen. I on je iskušao svako od njih na „mojemu bratu“. Na Isusu je isprobao svako kušanje. Do koje mere je morao na Isusu da isproba svako iskušenje? – Do pune mere. Zar nije morao da upotrebi svu svoju silu u svakom pojedinačnom iskušenju i probama na Isusu? – Morao je. Zar Sotona nije na Njemu pokušao isprobati sve što je znao i mogao izmisliti? Zar kušanje nije primenio

na najjači mogući način? – Da. Zar nije onda na Hristu iscrpeo čitav svoj rezervoar lukavosti, iskušenja i provera? Zar nije iscrpeo svu silu koju je imao na raspolaganju u svakoj od ovih provera i iskušenja? – Da. Prema tome, kada sam u Isusu, i kada je On u meni, koliko je sile ostalo Sotoni da je koristi kod mene? [Verništvo: „Ništa.“] Koliko preostalih trikova zna da bi ih isprobao na meni? – Nema ih više. Zar onda ne vidite da kada smo u Hristu, onda *imamo* pobjedu, i to *sada*. Pobjeda nije samo reč; mi trijumfujemo i to *sada*.

Uzmimo sada 2. Korinćanima 2,14: „Ali, hvala Bogu.“ Kada? Sada. „... koji nas uvek čini pobjednicima.“ Kada? Uvek. Da li je to tako? [Verništvo: „Da.“] „Uvek čini pobjednicima u Hristu i na svakom mestu preko nas širi miris saznanja o sebi.“ Gde? [Verništvo: „Na svakom mestu.“] Razmislite! Kada se to događa? Sada i uvek. Preko koga? Preko nas. Gde? Na svakom mestu. Hteo bih onda da znam razlog zašto ne pobeđujemo u Hristu. Hteo bih da znam zašto sada nismo pobjednici. „A ovo je pobjeda koja je pobjedila svet: naša vera“ (1. Jov. 5,4). Da li je tako? Da, to je pobjeda. Hristos je naša pobjeda. Njegova pobjeda je moja pobjeda, zar ne? Tako je. Prema tome, kada smo u Njemu mi smo savršeno sigurni, zar ne? Jesmo li sigurni dokle god smo u Njemu? Da.

Sećate se kako su u ono davno vreme imali gradove utočišta i kada se dogodila nesreća, ako je sekira odletela sa drške, pogodila čoveka i ubila ga, a u blizini se nalazio drugi čovek, prijatelj ubijenoga, koji možda ne bi uzeo vremena da razmisli pa bi obuzet strašću pokušao da ga osveti na licu mesta. Šta je čovek trebalo da uradi? Trebao je da odmah svom snagom potrči prema gradu utočištu; a možda bi onaj drugi isto tako svom snagom potrčao za njim. Ali kada bi uspeo doći do grada, šta onda? Bio je siguran i onaj drugi nije smeo da ga dira, jer je ovaj bio savršeno slobodan. Pretpostavimo da je izišao iz grada. U trenutku kada je izišao, a onaj drugi čovek ga je našao, krv njegova na njegovu glavu. On je bio odgovoran. Ali bio je siguran dokle god je ostao u utočištu. U njemu je trebalo da ostane do smrti prvosveštenika. Kada bi prvosveštenik umro, čovek je bio savršeno slobodan; mogao je ići gde god je hteo i onaj drugi ga nije smeo dirati, bez obzira koliko to želeo.

Govoreći o Avramu, rečeno je: „Da bismo u dvema nepokolebivim stvarima, u kojima je nemoguće da Bog prevari, imali moćnu utehu mi koji smo pobjegli u utočište“ (Jevrejima 6,18 – *KJV*). Mi smo učinili zlo. Sagrašili smo. Koja je plata za greh? Smrt? Smrt. Ko nas progoni? Smrt. Ko ima vlast nad smrću? Sotona. Ko nas onda progoni? Sotona. I mi smo pobjegli u utočište da se držimo nade koja je pred nama. Gde je ta nada? [Odgovor: „U Hristu.“] U kome je naše utočište? [Odgovor: „U Hristu.“] Ko je naše utočište? [Odgovor: „Hristos.“] Ko je naš neprijatelj? [Odgovor: „Sotona.“]

Prema tome, ako smo u Hristu, u našem utočištu, može li nas Sotona dotaknuti? Ne može. Po čemu to znate? Tako piše. Pretpostavimo da iziđemo pre nego što dođe kraj sveštenstvu; šta onda? Sotona nas može uništiti i on će to učiniti, i krv naša na našu glavu. Ako iziđemo pre nego što dođe kraj sveštenstvu, onda nemamo zaštitu i on će nas uhvatiti. Kada bi onaj čovek ostao u gradu utočištu deset ili petnaest godina, mogao bi da ojača tako da može da se suprotstavi neprijatelju, zar ne? Stekao bi snagu i iskustvo i mogao bi da kaže: „Sada sam dovoljno jak pa se ne bojim neprijatelja; mogu da iziđem. Mogu da iziđem, dobro mi je. Onaj drugi je otišao i zaboravio šta je bilo.“ Ali on ne može da se suprotstavi neprijatelju, zar ne? Gde može da se suprotstavi neprijatelju? U gradu. A u gradu *on* uopšte ne mora da mu se suprotstavlja, zar ne? [Glas: „Grad mu se suprotstavlja.“] Gradski zidovi mu se suprotstavljaju. Ovaj štit vere gasi sve raspaljene strele zloga – taj štit vere je Isus Hristos; On je zid našeg grada utočišta i raspaljene strele neprijatelja ne mogu ga preći.

Prema tome, naša snaga i bezbednost su zauvek samo kada smo u utočištu. A kada dođe kraj sveštenstvu, onda možemo da idemo gde god želimo u ovom svetu – ali ne izvan Hrista. Onda možemo da idemo svuda, a može li nam neprijatelj nauditi? Ne može. Ostanimo u Gradu, braćo; ostanimo u utočištu u koje smo prebegli, tu smo sigurni. I kada smo u Njemu, zar onda ne pobeđujemo? Da. U Njemu pobeđujemo. Onda možemo s radošću da se suočimo sa iskušenjem. Pa pobjeda je naša pre nego što smo se suočili sa iskušenjem, zar ne? Zar se onda ne možemo radovati? Da li biste se radije borili znajući pre početka borbe da ćete pobediti, nego da se uopšte ne borite? Hajde da se onda borimo. Idemo! Zašto bismo se bojali? Pobjeda je naša.

Naravno, ako idemo u borbu, računajući na poraz, bolje da se i ne borimo. Onaj ko očekuje poraz bolje da pobjegne pre nego što borba počne. Gospod ne želi da se upuštamo u takvu borbu. Naš Brat se nije tako borio. Ne. On ne želi ni da se mi tako borimo. On želi da budemo svesni svoje pobjede. Želi da budemo svesni svog poverenja. Želi da znamo snagu koja nam pripada; želi da budemo svesni svoje snage i da znamo šta nam je dužnost. A onda, kada dođe do sukoba, znaćemo kako da se suprotstavimo. Suprotstavićemo se u Njemu. Suprotstavićemo se pomoću Njega. Suprotstavićemo se sa štitom vere i neprijateljeve raspaljene strele će se ugasiti; u to uopšte ne trebamo sumnjati. Prema tome, mi u patnji susrećemo snagu, pobjedu i uzvišenu Hristovu prisutnost. Kada dođu iskušenja mi stojimo s Njim, svesni da bez Njega ne možemo opstati. „Svaku radost imajte!“ Imajmo je! Ne čudite se teškim iskušenjima kao da vam se nešto neobično događa, nego se radujte. „Radujte se što učestvujete u stradanjima Hristovim, da biste se i u otkrivenju slave njegove radovali i veselili.“

Da bismo se mogli suočiti sa ovim iskušenjima, potrebno nam je zlato žeženo (prečišćeno – *KJV*) u ognju. Treba nam nešto što će izdržati probe koje će doći, a to smo već ranije saznali. „Oni koji prođu svaki ispit poslušali su savet Vernog Svedoka i primiće pozni dažd da bi bili spremni za preobraženje.“ Braćo, zar ne treba da nas posebno raduje pomisao da mu je to svrha, da pozni dažd treba da nas pripremi za preobraženje? Ne; gde i kada će pasti pozni dažd? Sad je vreme za poznu kišu, a kada je vreme za glasni poklič? [Glas: „Sada.“] Za šta treba da nas pripremi? [Glas: „Za preobraženje.“] Raduje me što je svrha ispita koje nam Gospod sada daje, da nas pripreme za preobraženje. A kada On dolazi pa se obraća vama i meni, to je zato što želi da nas osposobi za preobraženje. Ali On ne može da preobrazi greh, zar ne? Prema tome, jedina svrha zašto nam pokazuje dubinu i širinu greha je da bi nas spasao od njega i preobrazio. Zar ćemo se onda obeshrabriti kada nam pokaže naše grehe? Ne. Zahvalimo Mu što želi da nas preobrazi i što Mu je do toga toliko stalo da želi što je moguće pre da ukloni naše grehe. Braćo, verujmo Gospodu stalno, sve vreme.

Prema tome, potrebno nam je nešto što će podneti težak ispit kada budemo iskušani, kao što se od zlata očekuje da bude prečišćeno u vatri. Šta nas Savetnik savetuje da kupimo? [Glas: „Zlata ognjem prečišćenoga.“] Upravo je to sada potrebno da bismo mogli izdržati u iskušenjima koja dolaze. Ne, u iskušenjima koja su ovde. Ne brinemo za ono što će doći; sada nam je potrebno. Potrebno nam je da bismo izdržali u sadašnjim iskušenjima, a upravo to kaže Savetnik: „Kupi od mene, imam na zalihu.“ Ima zalihu jer ga je On proizveo. On ima ono što će izdržati probu, jer to ju je već izdržalo. Ono je izdržalo svaku probu kojoj bi ikad neko mogao da bude podvrgnut. Ispit se rodio u Njegovim patnjama. Kroz patnje je zlato očišćeno, prokušano i usavršeno i pokazalo se da je pravo zlato. Gospodnji Duh je dao ovu definiciju. Zlato okušano u ognju je ljubav; ono je „vera i ljubav.“ Pročitajmo Galatima poslanicu 5,6 (*Bakotić*): „Jer u Isusu Hristu niti ima vrednost obrezanje ni neobrezanje, nego *vera* koja *kroz ljubav* deluje.“ Na drugim mestima reč je o „veri i poslušnosti“ Šta je poslušnost? [Glas: „Izraz ljubavi.“] U *Put Hristu*, str. 64 originala: „*Poslušnost* nije samo neko formalno pokoravanje već *služenje iz ljubavi*.“ Prema tome, kada svedočanstvo govori o veri i ljubavi, onda je to jednostavno „vera koja se kroz ljubav pokazuje delotvorna“ (*Čarnić*). Fraze u svedočanstvu „vera i poslušnost“ i „vera i ljubav“ znače isto ono što Pismo kaže: „Vera koja kroz ljubav radi“ (*Karadžić*). To su jednostavno različiti načini iskazivanja prave duhovne vere, jer u Hristu ništa ne pomaže osim „vere koja je delotvorna kroz ljubav“ (*Savremeni srpski prevod*).

Poslušnost je služba ljubavi i Isus kaže da od Njega kupimo zlato prečišćeno u ognju, koje je vera i ljubav, vera koja kroz ljubav deluje, primerak prave vere. Šta treba da bude prečišćeno ozbiljnim teškim nevoljama? Vaša *vera* koja je dragocenija od zlata, nakon što je prečišćena ognjem. Kao što vidite, pošto vera svakog čoveka mora da bude prečišćena, potrebna mu je vera koja je prošla probu. Onda imamo svedočanstvo: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božje i ...“ – imaju *veru u Isusa*? Ne. Ne piše u Isusa. Već: „... koji drže (čuvaju – *grčki, KJV*) zapovesti Božje i [drže] veru Isusovu¹“.

¹ Mada neki prevodi ovde govore da sveti imaju „veru u Isusa“, u originalu je upotrebljen prisvojni genitiv – „vera Isusa“, tj. „Isusova vera“ – *prim. izdavač*.

To je pravi primerak, to je vera koja je u Njemu izdržala probu. To je vera koja istrajala u svakom ognjenom iskušavanju koje Sotona može da smisli i svakoj sili koju Sotona može da skupi; takva vera izdržala je probu. Prema tome, On nam dolazi i kaže: „Kupi od mene tu veru koja je izdržala probu, to 'zlatu prečišćeno u ognju'.“ Zar fraza „kupi od mene tu veru koja je izdržala probu“ ne znači isto ono što smo naučili u rečima: „Zato neka je u vama ista misao koja je i u Hristu Isusu“?

Kad je u mojim mislima isto što i u Njegovim, zar te misli neće da učine upravo ono što čine u Njemu? Uostalom, kako služimo Božjem zakonu? „Ja sam umom služim zakonu Božjemu.“ (Rim. 7,25 – Čarnić). Hristos je u ovom svetu svakog trenutka služio Božjem zakonu. Kako je to mogao? Svojim umom. Na osnovu čega u umu je to činio? Na osnovu vere. Zar to onda vama i meni ne govori da od Njega kupimo Isusovu veru? Zar Isusova vera nije sve vreme savršeno držala Božje zapovesti? Zar to nije vera koja kroz ljubav deluje? Ljubav je ispunjenje zakona. Zar nije poruka trećeg anđela kada On kaže: „Dođi i kupi od mene u ognju žeženog zlata [ljubav i veru] i belu odeću [Hristovu pravednost] – da se obučeš, da se ne pokazuje tvoja sramna golotinja“? Prema tome, sada vidimo kako će ono što je u Hristovoj misli izdržati sve probe koje ovaj svet može smisliti. Zar nisu Hristove misli iste juče, danas i zauvek? Hoće li se Hristove misli u Njemu razlikovati od Hristovih misli u meni ili bilo kome drugome? Ne. Čija je bila Hristova misao? [Glas: „Božja misao.“] Bog je bio u Njemu u telu.

Kako da kupimo? Pročitajmo Isaija 55,1: „Oj žedni koji ste god.“ Braćo, zar nismo stvarno ožedneli za svime što je Gospod rekao ovih prošlih nekoliko dana? Znam braću koja su došla k meni da razgovaraju i samo što nisu umrli od žeđi, gotovo da su se srušili od žeđi. Onda ove reči važe za vas i mene. „Oj!“ Zamislite! On želi da privuče pažnju pa više jako: „Oj žedni koji ste god, hodite na vodu.“ „Dođite!“

Kad je Isus rekao Petru: „Dođi“, da li je Petar mogao doći? Da. Kako je mogao da stupi na vodu? [Glas: „Zahvaljujući reči: Dođi.“] Da, zahvaljujući toj reči Petar je hodao po vodi. A onda je zaboravio na tu reč i kada je počeo da tone, povikao je: „Gospode, spasi me!“ Nije mogao da dođe do Njega. Krenuo je, ali je zaboravio na moć reči, vera se okliznula i on je pomislio kako ne može doći do Njega pa je povikao: „Gospode, spasi me“ i Gospod je pružio ruku. Nije čekao da Petar dođe k Njemu već mu je pružio ruku i podigao ga. Brate moj, sestro moja, ako ste skupili dovoljno hrabrosti da krenete na reč: „Dođi“, a zaboravili ste na njenu silu pa se vaša vera okliznula zbog oluje koja je besnela oko vas, onda možete reći: „Gospode, spasi me“ i On će pružiti ruku i spasiti vas.

„Hodite na vodu, i koji nemate novca, hodite.“ On nas savetuje da kupimo i ako ko nema novca, On će se probrinuti za kupovinu, On će se postarati da dobijemo taj predmet. A to je rekao i onima koji su mislili da novca imaju, a nisu znali da ga nemaju. A to smo mi, vi i ja. Onda On pristupa rečima „ljubljeni“ i „braćo“: „Kupujte i jedite; hodite, kupujte bez novca i bez plate vino i mleko.“ Isto to nalazimo u Isaiji 52,3: „Jer ovako veli Gospod: Zabadava se prodadoste, i iskupiste se bez novca.“ Kako da se iskupimo kada smo se prodali? Šta smo dobili? Ništa. Ako On od nas traži da se iskupimo, kako da to ostvarimo? Prodali smo se zabadava i ako nas nešto košta da se iskupimo, to znači večnu propast, zar ne? Prema tome, moramo da se pomirimo da nas iskupljenje ništa ne košta. „Zabadava se prodadoste, i iskupiste se bez novca.“ Međutim, iskupljenje *košta Gospoda*. Koštalo Ga je svega. Ali On nam daje sve to, tako da nas ništa ne košta. Cena je plaćena, ali je nismo mi platili.

„Zašto trošite novce svoje na ono što nije hrana, i trud svoj na ono što ne siti? Slušajte me, pa ćete jesti šta je dobro, i duša će se vaša nasladiti pretiline. Prignite uho svoje i hodite k meni; poslušajte, i živa će biti duša vaša.“ Šta treba da učinite da vam duša bude živa? [Glas: „Da poslušamo.“] Čujete li, braćo? Čujete li poziv? Da li vam je duša živa? Čuli ste za stvaralačku silu i čudotvornu moć Isusa Hrista; kada ste za nju čuli, da li živite po njoj? Da li živite u Njemu i kroz Njega i za Njega?

Tamo u pustinji Mojsije je podigao zmiju. Šta je trebalo da učine? „Pogledaj i živi!“ I kako je u pustinji bila podignuta zmija, tako je Sin Čovečji podignut da svako ko pogleda u Njega živi. A

ovde kaže: *Poslušajte*, i živa će biti duša vaša. Bog je imao plan da *progovorimo* i živimo, ali ga je Mojsije pokvario.

U 4. Mojsijevoj 20 čitamo kako je Gospod, kada je narod gunđao zbog vode, rekao Mojsiju da ode i „*progovori* steni“ i iz nje će poteći voda. Mojsije je otišao i rekao: „Slušajte odmetnici! Hoćemo li vam iz ove stene izvesti vodu?“ Na to je dvaput *udario* stenu. Tu je upropastio izvanrednu sliku koju je Bog nameravao dati, da je sve što je trebalo da učini bilo da progovori. Jer *stena je udarena* kada su ušli u pustinju.

Izveštaj kaže, kada je narod bio žedan, Gospod je rekao Mojsiju da ode do Horiva i da će On stati pred njim na stenu. Rekao mu je da stenu udari štapom koji mu je bio u ruci, da bi narod mogao da pije. On je to učinio i voda je potekla. Ko je bio ta stena? [Glas: „Hristos.“]

Zašto je onda drugi put udario stenu? Hristos nije umro po drugi put za vas i mene. Gospod je želeo da nam pokaže ovu izvanrednu sliku koju je nameravao dati, ali Mojsije je zaboravio na Njegovu reč. Nije Mu verovao i mislio je da će postupiti kao što je ranije učinio. Zaboravio je da je Gospod rekao: 'Idi i *progovori* steni', pa ju je *udario* i upropastio sliku. Onda mu je Gospod rekao: „Što mi ne verovaste i ne proslaviste me pred sinovima Izrailjevim, zato nećete odvesti zbora tog u zemlju koju sam im dao.“ Braćo, ni sam Gospod nas ne može sačuvati od greha ako Mu ne verujemo. Ne zaboravite to! Gospod nije želeo da Mojsije učini to što je učinio, ali Mojsije nije verovao Gospodu. Zašto ga Gospod nije sprečio da sagraši? Nije mogao pošto Mu Mojsije nije verovao. Prema tome, vi i ja treba da znamo, kada god nam Bog govori, prihvatimo to onako kako je rekao. Onda će nas sačuvati da ne sagrašimo.

Hristos je one noći rekao svojim učenicima da će Ga se svi odreći i pobeći. Oni su odgovorili: Ne, nećemo. Nećemo. U zabludi si. Petar je rekao: Ako te svi ostave, ja neću. Pre nego što je petao zapevao, tri puta Ga se odrekao iako je rekao: „Neću te se odreći makar morao i umreti s tobom!“ Ko je bio u pravu? Hristos. Svi su govorili isto, ali su svi pobjegli zbog svog neverstva. Da su verovali u ono što im je rekao, da li bi pobjegli? Zar On ne bi spasio stado? Braćo, mi treba da verujemo Gospodu. Kada je Gospod rekao Mojsiju da progovori steni, on je *mislio* da treba reći kao što je ranije rekao: Idi i *udari* je. Trebalo je da sluša šta Gospod *kaže*. To važi za vas i mene. „Razumi šta govorim; a Gospod neka ti dade razboritost u svemu.“ Prema tome, mi treba da *gledamo* i živimo, *slušamo* i živimo, *govorimo* i živimo – pa učinimo tako. Stena je udarena; progovori i On će dati vodu života. Braćo, to je od našeg Savetnika. „Poslušajte, i živa će biti duša vaša, i učiniću s vama zavet večan, milosti Davidove istinite.“

Imamo i dalje: „da od mene kupiš u ognju žeženog zlata – da se obogatiš; i belu odeću – da se obučeš.“ Sećate se opisa kojim smo već prikazali ovu odeću. Ovo je slika, „odeća istkana na nebeskom razboju u kojoj nema ni jedne jedine ljudske niti“. Braćo, ova odeća je istkana na ljudskom telu. Ljudsko telo – Hristovo telo – bilo je taj razboj, zar ne? Ova je odeća satkana u Isusu; u istome telu koje vi i ja imamo, jer je uzeo udela u istom telu i krvi koje mi imamo. To telo, koje je vaše i moje, koje je Hristos nosio u ovome svetu – bilo je razboj na kojem je Bog istkao tu odeću da je vi i ja nosimo u telu, i On želi da je nosimo sada, kao onda kada to telo na kraju bude postalo besmrtno.

Ko je bio taj razboj? Hristos u ljudskom telu. Šta je na njemu izrađeno? [Glas: „Odeća pravednosti.“] Bila je izrađena za svakoga od nas. Hristova pravednost – život kojim je On živeo – za vas i za mene, mi večeras razmatramo, to je ta odeća. Bog Otac – Bog je bio u Hristu pomirivši svet sa sobom. „I nadenuće mu ime Emanuil“ – što znači: „S nama Bog.“ Prema tome, On želi da to bude naša odeća, ali ne želi da zaboravimo ko je tkač. To nismo mi, ali je to On koji je s nama. To je bio Bog u Hristu. Hristos treba da bude u nama, kao što je Bog bio u Njemu, i Njegov karakter treba da bude u nama, kao što je Bog bio u Njemu, i Njegov karakter treba da bude istkan i preobražen u nama kroz patnje i iskušenja i nevolje kroz koje prolazimo. Bog je tkač, ali ne bez nas. To je zajedništvo božanskog i ljudskog – tajna Božja u vama i meni – ista ona tajna koja je bila u jevanđelju i koja je u poruci trećeg anđela. To je reč Divnog Savetnika.

[Glas: „Zar taj karakter nije istkan bez nas.“] Da, ali bez nas ga nećemo dobiti. Mi doživljavamo žestoke nevolje i iskušenja da bi bili učesnici Hristovog karaktera, a nevolje i iskušenja kojima smo izloženi otkrivaju nam naš karakter i važnost da steknemo Njegov karakter,

tako da u ovim istim iskušenjima kroz koja je On prošao, postanemo učesnici Njegovog karaktera, noseći u telu pravednost života Gospoda Isusa Hrista.

Naravno, odeća je istkana bez nas i njena lepota vidi se u tome što je ona tako savršena kao što je On savršen. Mi treba da uzrastemo u Hristu dok svi ne dođemo u jedinstvo vere. Još uvek je to ista poruka, dok ne dođemo u jedinstvo vere i u poznanje Sina Božjega, u čoveka savršena, „u meru rasta punine Hristove“ (Efescima 4,13 – KJV).

Koju visinu treba da dostigne naš karakter pre nego što napustimo ovaj svet? Visinu Hristovu. Koju visinu treba da dostigne naš rast? Hristovu. Treba da budemo savršeni ljudi koji dostižu „meru rasta punine Hristove“.

Ko je tkač? [Glas: „Bog.“] Ko ima na umu uzorak? Bog. Mnogo puta, braćo, kada pogledamo, niti izgledaju zapetljane. Tkanje izgleda bezlično, uopšte nema simetrije; nema lepote u uzorku kada ga pogledamo. Ali uzorak nije naša stvar. Mi ne tkamo. Premda se niti zapetljaju i tkački čunak ne uspe da prođe na drugu stranu pa ne znamo kako će to sve da ispadne, ko šalje čunak? Bog ga šalje i on će proći. Ne brinite ako se niti zapetljaju i ako u tkanju ne vidite ništa lepo. Bog je tkač; može li On da otpetlja niti? Svakako će ih otpetljati.

Kad očekujemo simetričnost uzorka i vidimo da se sav nakrivo i da su boje pomešane i niti provučene tamo-amo pa primerak izgleda upropašteno, ko ga ipak izrađuje? Bog, naravno. Čiji razboj sadrži uzorak savršenog primerka? I ko je uzorak? Hristos, i ne zaboravite „i niko, osim Oca, ne zna ko je Sin“. Vi i ja ne možemo da oblikujemo svoj život po ovom uzorku. Mi Njega ne poznajemo. Mi ne možemo dovoljno jasno videti da razaznamo Onoga ko oblikuje uzorak ili znati kako da ga ispravno oblikujemo čak i ako mi trebamo da tkamo. Braćo, Bog vrši tkanje. On će obaviti ovaj postupak. Bog vidi uzorak dovršen i pre nego što je urađen. On je u Njegovim očima usavršen, iako našem oku izgleda sav zapetljan i izobličen.

Braćo, pustimo Ga da tka. Pustimo Ga da sprovede svoj blagosloveni plan tkanja u celom našem životu da bude izrađen po skupocenom uzorku Isusa Hrista. Dolazi dan i nije daleko kada će tkački čunak proći po poslednji put, kada će biti položena poslednja nit, kada će poslednji element predmeta biti dovršen i zapečaćen pečatom živoga Boga. Onda ćemo samo čekati na Njega da budemo kao i On jer ćemo Ga videti kao što jeste.

Braćo, zar On nije Divni Savetnik? O, prihvatimo večeras Njegov savet. Uzmimo ovu blagoslovenu, prečišćenu veru i sve što nam kaže, jer sve je to naše. Bog nam to daje. To je moje, vaše je. Zahvalimo Njemu i radujmo se!

Poruka trećeg anđela – Br. 11.

Starešina A. T. Jones

Mesto koje smo proučavali u Svetom pismu, sećate se, u ovom nizu predavanja bio je savet Vernog Svedoka, druga stvar koju nam savetuje da kupimo. Prvu smo proučavali pre neko veće. „Savetujem ti da od mene kupiš u ognju žeženog zlata – da se obogatiš“ (Otk. 3,18). To smo proučavali u poslednjem predavanju. Večeras počinjemo sa sledećom stvari. „Savetujem ti da kupiš belu odeću – da se obučeš, da se ne pokazuje tvoja sramna golotinja.“

Šta je ta odeća? [Vernišтво: „Pravednost.“] Čija pravednost? [Vernišтво: „Hristova.“] Čiju pravednost bi trebalo da tražimo? [Vernišтво: „Hristovu pravednost.“] Šta znači pravednost? [Vernišтво: „Činiti pravdu.“] Da li je pravednost činiti ono što je ispravno? [Vernišтво: „Da.“] [Glas: „Sve su zapovesti Tvoje pravedne.“] Šta su one za nas? Šta nam kažu? [Glas: „Čini.“] To kažu? Zapovesti traže da se nešto čini, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Prva od svih zapovesti glasi: „Voli (ljubi – *Karadžić*) Gospoda, svoga Boga, svim svojim srcem, svom svojom dušom i svim svojim umom“; a druga je slična ovoj: „Voli svoga bližnjega kao samoga sebe. Ceo Zakon i Proroci zasnovani su na ovim dvema zapovestima“ Matej (22,37-40). Prema tome, pravednost znači postupati pravedno; to je jasno.

Čiju pravednost treba da tražimo? [Vernišтво: „Hristovu pravednost.“] Čiju pravednost treba da imamo? [Vernišтво: „Božju.“] Čija pravedna dela treba da imamo? [Vernišтво: „Hristova.“] A čija su pravedna dela u Hristu? [Vernišтво: „Božja.“] Hristos ništa nije učinio sam. On kaže: „Ja sam od sebe ne mogu ništa da učinim“ (Jovan 5,30). Čija pravedna dela nalazimo u Hristu? [Vernišтво: „Božja.“] „Jer Bog beše u Hristu“ (2. Kor. 5,19 – *Karadžić*). Čija pravedna dela treba da imamo? [Vernišтво: „Božja.“] Da li je to tako? [Vernišтво: „Da.“] Hoćete li se toga držati jednu sedmicu? [Vernišтво: „Da.“] Starešina Wm. Hutchinson je rekao: „Celog života.“ U redu. Ako neki među vama slušaocima budu tako postupali sedam dana, biću srećan. Biće i oni, jer ovde ima nekih koji se toga uopšte neće držati. Oni se ne drže i ne znaju, a ima ih dosta. Zbog toga želimo da već na početku jasno razumemo kakvu vrstu odeće treba da kupimo – do čega nam je stalo. Čija pravedna dela treba da imamo? [Vernišтво: „Božja.“] Čiju pravednost treba da tražimo? To ćemo saznati u ovom predavanju.

Pošto ponovo skrećem vašu pažnju na misao koju smo ranije proučavali, a s kojom ćemo započeti naše večerašnje proučavanje, a to je: šta za nas danas znači ova pravednost, vratimo se tekstu u Joilu 2,23 i obratimo pažnju na tekst na margini. „I vi, sinovi sionski, radujte se i veselite se u Gospodu Bogu svom, jer vam je dao dažd rani umereno, i spustiće vam dažd¹ rani i pozni na vreme“ (*KJV*).

Naše proučavanje o tome nalazilo se u Biltenu br. 7, str. 183. Kako glasi tekst na margini? „Jer vam je dao dažd rani“? Šta je to? „Učitelj pravednosti.“ „Jer vam je dao dažd rani umereno.“ Na šta se odnosi ovo umereno? Šta je bio rani dažd na Pedesetnicu? – „Učitelj pravednosti.“ „Jer vam je dao učitelja pravednosti u skladu sa pravednošću.“ Šta je bio taj rani dažd? I On će vam dati „dažd rani i pozni“ kao prvi put. Šta će biti pozni dažd? – Ponovo „učitelj pravednosti“. U skladu sa čim? [Vernišтво: „Pravednošću.“] Kako bismo još opisali poznu kišu? [Vernišтво: „Kao izlivanje Duha.“] Ima li još koji izraz za to? [Vernišтво: „Vremena osveženja.“] Šta je pozna kiša u poruci trećeg anđela? [Vernišтво: „Glasni poklič.“] Šta je pozni dažd u vezi sa padom Vavilona? On je darivanje sile i slave s kojom anđeo iz Otkrivenja 18 silazi i osvetljava zemlju.

Pročitajmo sada nekoliko odlomaka od onih koje smo već čitali da to definitivno povežemo. Na strani 58 Biltena, u predavanju brata Haskela imali smo, kako smo čitali iz Rewieva od 22. novembra, sledeće reči:

„Vreme probe samo što nije počelo, jer je glasni poklič trećeg anđela već počeo u objavi Hristove pravednosti ... To je početak svetlosti trećeg anđela, čija slava će ispuniti celu zemlju.“

¹ Dažd rani i pozni – *Daničić*; Kiša proletnja i jesenja – *Bakotić, Stvarnost*; Kiša rana i pozna – *Glas Crkve*; Kiša rana i kasna – *KJV – prim. izdavač*.

Još jedan odlomak na strani 16 Biltena predstavlja pročitano Svedočanstvo:

„Ipak će delo biti skraćeno po pravednosti.“

Koje će delo „biti skraćeno po pravednosti“? [Verništvo: „Božje delo.“]

„Poruka o Hristovoj pravednosti treba da odjekne s kraja na kraj zemlje. *To je Božja slava* kojom će se završiti delo trećeg anđela.“

Šta je ova poruka o Hristovoj pravednosti o kojoj smo čitali ranije u ovim drugim tekstovima? „To je početak svetlosti trećeg anđela, čija slava će ispuniti celu zemlju.“ A sada? „To je Božja slava kojom će se završiti delo trećeg anđela.“ Prema tome, kada smo došli do tog vremena, koje je vreme nastupilo? [Verništvo: „Glasni poklič poruke.“] Nastupilo je vreme kada Bog završava svoje delo. To je slava koja završava delo poruke.

Još nešto: Koju smo frazu prvu pročitali? – „On će ga skratiti po pravednosti.“ Kada ova poruka o Božjoj pravednosti – pravednosti Božjoj koja je vera Isusa Hrista, Božje ispravno postupanje – kada je ona prihvaćena pa je Njegov narod širi i drži, šta to znači za Božje delo na zemlji? – Proći će samo *kratko* vreme dok ono ne bude dovršeno.

Prema tome, kada dođe vreme poznog dažda, glasnog pokliča, anđela koji silazi sa neba s velikom silom, kada se sve to skupi, kako je rečeno Gospodnjim rečima, mi smo stigli do iste tačke do koje nas je dovelo proučavanje onoga što se događa pred nama i što nas je navelo da pogledamo ono što nas čeka. Ono što smo proučavali – ono što se događa pred nama da bi videli šta nas uskoro čeka – suočilo nas je sa šest ili sedam različitih događaja koji su nam onemogućili da shvatimo kako je sada vreme kada će se delo uskoro završiti i da se nalazimo usred prizora kojima se završava istorija ovoga sveta. Ovde su ova tri različita teksta u Svedočanstvu Božjeg Duha, koji, kada ih sastavimo, pokazuju da se sa te strane radi o istoj stvari.

Dakle, pozni dažd je glasni poklič poruke trećeg anđela; on je početak slavne poruke koja osvetljava zemlju. Ali pozni dažd je učenje o pravednosti. Kada je poruka o Božjoj pravednosti, kao takva, došla nama kao narodu? [Verništvo: „Pre četiri godine.“] Gde? [Verništvo: „U Mineapolisu.“] Tako je. Ovo smo izneli pre neko veče i o tome možemo ponovo čitati u Biltenu br. 7, strana 183. Ne znam možemo li to reći jasnije nego što smo to rekli ono veče.

Ova poruka o Hristovoj pravednosti je glasni poklič. Ona je pozni dažd. Mi smo se ovde na ovoj konferenciji već molili za pozni dažd, zar ne? Jeste li vi? [Verništvo: „Da.“] Šta ste očekivali kada vam je molitva uslišena? Jeste li spremni da sada primiti pozni dažd? Ovde smo se molili za kasnu kišu. Sada postoji veza. Svedočanstvo nam kaže šta je ona i Joilo takođe. Jednostavno vas pitam: jeste li spremni da primite kasnu kišu? Drugim rečima, jeste li spremni da prihvatite Božju poruku o pravednosti, u skladu sa pravednošću? Pogledajmo to malo bolje. Joilo kaže, prema tekstu na margini, da je ona učitelj pravednosti, ono što donosi učenje o pravednosti *u skladu sa pravednošću*. Čije zamisli o pravednosti donosi? [Verništvo: „Božje.“] Ne, moje. [Verništvo: „Ne.“] Da, moja zamisao o pravednosti će biti dovoljna. [Verništvo: „Neće.“] Zašto? Zar nije dovoljno ako primim Hristovu pravednost u skladu sa svojom zamisli? Zar to nije primanje pozne kiše? Zar to nije primanje Hristove pravednosti? [Verništvo: „Ne. To je tvoja pravednost.“] A upravo to je problem kod mnogih dobrih ljudi koji su čuli poruku o Hristovoj pravednosti. Oni su poruku o Hristovoj pravednosti primili *u skladu sa svojom zamisli* o tome šta je Njegova pravednost, pa uopšte nemaju Hristove pravednosti.

Ponovo pitam: kako treba da je primimo? Kako se ona daje? – „U skladu sa pravednošću.“ Prema tome, kako je treba primiti? „U skladu sa pravednošću.“ Ona je data „u skladu sa pravednošću“ i mora da bude primljena „u skladu sa pravednošću“. Moramo je primiti onako kako je data.

Pozabavimo se još ovom mišlju; uopšte se ne žurim da idemo dalje. Kada prihvatimo to učenje, to učenje o pravednosti „u skladu sa pravednošću“, moramo je primiti u skladu sa Božjom zamisli o pravednosti, a ne prema tome kako smo je mi zamislili. Onaj ko misli da primi poruku o Božjoj

pravednosti u skladu sa svojom zamisli, promašiće je potpuno. Mi je moramo primiti *u skladu sa* Božjom zamisli i ništa drugo osim Božje zamisli o pravednosti, ništa drugo osim nje, nije pravednost.

Ima još jedna misao koju smo izneli pre neko veče, a to je: kada je iznesena pre četiri godine i sve vreme od tada, neki su je prihvatili onako kako je data; radovali su se poruci što Bog ima pravednost koja će proći sud i koja će biti prihvaćena u Njegovim očima. Pravednost koja je i mnogo bolja od svega što ljudi mogu da stvore godinama i godinama mukotrpnog rada. Ljudi su skoro iscrpili svoju dušu pokušavajući da stvore dovoljan stepen pravednosti kojim bi mogli opstati u vreme nevolje i u miru dočekati dolazak Spasitelja, ali ga nisu dostigli. Bili su presrećni kada su shvatili da je Bog već proizveo odeću pravednosti i ponudio je kao besplatan dar svakome ko želi da je uzme, a koja bi bila odgovor sada i u vreme zala i vreme suda i za svu večnost, da su je radosno primili onakvom kakvom ju je Bog dao i za nju srdačno zahvalili Gospodu. Drugi uopšte nisu hteli da imaju posla s njom pa su je celu odbacili. Ostali su, pak, zauzeli neki srednji položaj. Nisu je potpuno prihvatili, ali je nisu ni otvoreno odbacili. Odlučili su da zauzmu položaj u sredini i idu sa mnoštvom, ako ono krene tim putem. *I to* je bio razlog što su se nadali da će primiti Hristovu pravednost i poruku o Božjoj pravednosti. Neki su namerno umanjili poruku za pedeset posto i *to* smatrali Božjom pravednošću. I tako su sve vreme, između otvorene i dragovoljne predaje i prihvatanja, i otvorenog i definitivnog odbacivanja – stalno u sredini – ovi ljudi spremni na kompromis od tada bili raspršeni; oni koji su zauzeli takav kompromisni stav nisu ni večeras bolje pripremljeni da shvate šta je poruka o Hristovoj pravednosti, kao što nisu bili ni pre četiri godine.

Neka od ove braće, od mineapoliskog sastanka, lično sam čuo, kažu „amin“ na propovedi, na izjave koje su bile potpuno paganske, a nisu znali da se radilo o Hristovoj pravednosti. Neki od onih koji su joj se u ono vreme otvoreno protivili i glasali podignutom rukom protiv nje, čuo sam kako od tog vremena kažu „amin“ na tvrdnje koje su bile tako otvoreno i jasno papske kako ih samo papska crkva može objaviti. To ću izneti u jednom od ovih predavanja i vašu pažnju usmeriti na tvrdnje Katoličke crkve i njenu doktrinu o opravdanju verom. Izneću to u nekom budućem predavanju da vidite kakva je doktrina Katoličke crkve o opravdanju verom. „Oho“, kaže neko. „Nisam znao da Katolička crkva veruje u opravdanje verom.“ O da, ona veruje. Svakako veruje. O tome možete da čitate u njenim knjigama. Neko kaže: „Mislio sam da veruju u opravdanje delima.“ Da, oni ne veruju ni u šta drugo, ali to proturaju pod nazivom opravdanja verom. I nisu oni jedini na svetu koji to rade (mislim na članove Katoličke crkve). Nisu jedini koji to rade.

Zato pozivam sve da se ujediniamo i da ostavimo po strani sve, svako unapred stvoreno mišljenje, svaku misao kakvo bi trebalo da bude ovo ili ono mišljenje, i okupimo se da čujemo poruku o Hristovoj pravednosti i da je proučavamo u strahu Božjem, moleći se svim srcem da bi nam On na ovoj konferenciji dao Učitelja pravednosti u skladu sa svojom sopstvenom zamisli pravednosti. To je ono što želimo.

I braćo, ako Ga iskreno molimo da to učini, On će i učiniti. A onda, kada nam svojim Duhom pošalje učenje poruke o Njegovoj pravednosti, uzmimo je takvu kakvu nam je daje, i ne umanjimo je ni za delić, ne mareći ako uklanja sve što smo ikad mislili da je ispravna ideja s njom u vezi. Nemojmo s tim da imamo nikakvog posla. Na početku ovog propovedničkog sastanka složili smo se da smo došli ovde da proučavamo, da to zastupamo, da ako iko od nas misli da nešto znamo, mi ne znamo ništa kako bi trebalo da znamo. To važi za ovaj predmet, za one koji su je (poruku) primili, kao i za one (premda možda ne u istom stepenu) koji je nisu primili. Jer oni koji su je primili ne mogu se sada hvalisati, stati i reći: „Ja sam u redu. Ne moram ništa više da učim.“ Ako bilo ko tako zaključa, njemu je potrebno da uči više nego ikome drugome.

Prema tome, vi i ja treba da odložimo svaku ovakvu misao, svaki zaključak do kojeg smo došli, svako primanje sa rezervom i svaki oblik koji smo joj dali – pustimo sve to i dođimo, kako je Hristos rekao, „kao mala deca“, pitajući se šta je Božje carstvo, jer ono je pravda, mir i radost u Duhu Svetome. Sam Isus kaže da oni koji Božje carstvo ne prime kao mala deca, ne mogu ući u njega. I ako dođemo s onim što smo već naučili i pokušamo da je u to uokvirimo, poruka neće pristajati u taj okvir. Ako dođemo i pokušamo sve drugo što će nam On sada dati, da ukalupimo u već postojeće shvatanje, upropastićemo celu stvar i sebe isključiti iz nje. Prema tome, još uvek za

nas važi tekst: „Ako neko misli da nešto zna, taj još ne zna onako kako bi trebalo da zna“ (1. Kor. 8,2). To se odnosi na nas.

Razmotrimo detaljnije ovu misao. Pozni dažd, ova poruka, je Božja pravednost koja se ostvaruje verom Isusa Hrista. To je glasni poklič, ali ta poruka je učenje o pravednosti *u skladu sa pravednošću*, a odnosi se na Božju, a ne našu zamisao o pravednosti. *Da li je moja zamisao o Božjoj pravednosti – moja ideja u najširem smislu – Božja zamisao o pravednosti?* [Vernišтво: „Ne.“] Prema tome, ako imam najširu moguću zamisao o Božjoj pravednosti, pa sam njome zadovoljan i kažem da će me spasiti, čija je to pravednost koja će me spasiti? [Vernišтво: „Tvoja sopstvena.“] Tako je. Ako uporedim Njegove zamisli sa svojim i postavim se kao da sam On, ja Ga ograničavam na svoje shvatanje pa sam svoj vlastiti spasitelj jer Ga time činim ne većim od sebe. Da li je to jasno? [Vernišтво: „Da.“]

Tako je. Mi treba da primimo ovu poruku, ovu jesenju kišu, ovu Božju pravednost, u skladu sa Njegovim zamislama i na Njegov način; i kada je On saopšti, kada je daje, treba da je prihvatimo i zahvalimo Mu se za nju, – a ne da pitamo kako dolazi, ili nešto slično, već da je prihvatimo onako kako ju je rekao, kako je daje, i dopustimo Njemu da postupi onako kako On želi u njenom objavljivanju svetu. Što je pravednost? Ispravno postupanje. Čiju pravednost treba da imamo? [Vernišтво: „Božju.“] Prema tome, mi treba da imamo Božje pravedno postupanje. Ne radi se o našem pravednom postupanju. On je zamislio svoje pravedno postupanje, a ne mi. Nismo mi zamislili kako treba da bude Njegovo pravedno postupanje. On je zamislilo kako će izgledati Njegovo pravedno postupanje. U stvari, Njegovo pravedno postupanje je kada nešto čini. Prema tome, od vas i mene se očekuje da se potpuno predamo Njemu i da Mu dopustimo da čini kako Mu je volja s onim što je Njegovo. On će učiniti ono što treba. Mi treba da budemo Njegova oruđa. „Dajte sebe ... za oruđe pravednosti.“ Predajte udove svoje za oružje pravednosti. Predajte ih, kome? Bogu. On se služi oružjem. (Rimljanima 6,13). Da li ćete Mu ga predati? [Vernišтво: „Hoćemo.“] Hoćete li se držati toga jednu sedmicu? [Vernišтво: „Hoćemo.“]

A sada druga misao koja nas vodi tome. Mi znamo da je zamisao samo Božja. Radi se o pravoj zamisli ove Božje pravednosti. Mogu li onda *svojim umom* shvatiti Njegovu zamisao o pravednosti? [Vernišтво: „Ne.“] Mogu li da imam um koji će je shvatiti, koji može da je shvati? Mogu. Postoji li u vasioni um koji može da shvati misao pravednosti? Postoji. Čiji? Hristov. Zar nam onda nije jasna činjenica da bez uma Isusa Hrista nemamo niti možemo da imamo Božju pravednost? Nije me briga za teoriju koju neko može da ima o Božjoj pravednosti; nije me briga koliko govori da veruje u Božju pravednost. Nije me briga što kaže da veruje u opravdanje verom; ako nema Hristov um, on ne može da razume Božju zamisao opravdanja verom i ne može da o njoj govori.

Niko ne može da shvati Božju pravednost ako nema um Isusa Hrista, koji jedini od svih umova u vasioni može da je uhvati, shvati ili upozna. Zar nije tako? [Vernišтво: „Da.“] A može li se moj um pretvoriti u Hristov um? Mogu li ga ja pretvoriti? U obnovljen, preoblikovan i preobražen Hristov um? [Vernišтво: „Ne.“] [Neko među slušaocima je citirao tekst: „Zato neka je u vama isti um koji je i u Hristu Isusu“ (KJV.) U redu, hoćete li to dopustiti? Hoćete li to učiniti? Jeste li odlučili da to učinite? [Vernišтво: „Da.“] Prema tome, odavde treba da počnemo, zar ne? Hajde da to raščistimo; mislim da će do tog trenutka proći ovaj sat za proučavanje ove večeri. Jedini način na koji svako u ovome svetu može da upozna Božju pravednost, može da primi Božju pravednost, može da prihvati učenje o ovoj pravednosti u skladu sa pravednošću ... jedini način, jedini mogući način da iko u ovome svetu može da je primi ili upozna jeste da sam ima Hristov um.

Evo ovde je tekst koji ćemo citirati, potpuno tačan, da su Božje zapovesti odraz, prepis, izraz Božje pravednosti. Deset zapovesti su prikaz volje Božje u pisanom obliku. Rimljanima 2,17.18: „Ako ti sebe zoveš Judejinom, oslanjaš se na Zakon i hvališ se Bogom, znaš njegovu volju i prosuđuješ šta je bolje jer dobijaš pouku iz Zakona.“ Prema tome, zakon je izraz Božje volje, izraz onoga što je Božja volja, koji će se ispoljavati u ispravnom načinu postupanja. Da li će deset zapovesti prihvatiti bilo kakvo delo od nekoga ko nije usklađen sa Božjom zamislom o onome šta je ispravno postupanje? Neće. Onda deset zapovesti jednostavno zahtevaju meru pravednog postupanja isto kao što ga meri Božji um, kao što zahteva Njegova volja. Prema tome, kada deset

zapovesti to zahtevaju, i ne prihvataju ništa manje od toga, kako da se onda ostvare zahtevi deset zapovesti u životu čoveka u ovom svetu koji nema Hristov um? To je nemoguće.

Gde ćemo dobiti taj um? [Verništvo: „U Hristu.“] Da li je moguće da bilo ko, na bilo koji način, pruži svim deset zapovestima ono što zahtevaju i što će one jedino prihvatiti, a da sam nema um Isusa Hrista? [Verništvo: „Ne.“] Dobro, mogu li da imam Hristov um bez ostatka Njega? Ne, ne mogu. Pošto ne mogu da imam Hristov um bez ostatka Njega, iz toga proizlazi da mora da imam ličnu prisutnost samoga Hrista.

Ko vama i meni donosi ličnu prisutnost Isusa Hrista? Božji Duh. Otvorimo dva teksta, jedan u Jovanu, a drugi u Efescima; mislim da ćemo večeras imati još toliko vremena da ih pročitamo. Jovan 14,18: „Neću vas ostaviti kao siročad – doći ću k vama.“ On nas ne ostavlja bez utehe, bez utešitelja. Zato kaže: Doći ću k vama, a kada On dođe k nama, to neće biti bez Utešitelja. Dakle On dolazi k nama putem Utešitelja, a to je Sveti Duh.

Otvorimo sada Efescima 3,16.17. Čitajmo ovo pažljivo zajedno. To je molitva: „Da po bogatstvu svoje slave svojim Duhom osnaži vaše unutrašnje biće, da se Hristos, kroz veru (verom – *Karadžić*), nastani u vašim srcima.“ [Neko je iz teksta naglasio reč: „Verom.“] Naravno da ovde pripada vera. U sredini teksta postoji dvostruka misao: prvo, osnaženi Duhom Njegovim u unutrašnjem biću (čoveku – *Karadžić*) da bi Hristos mogao da prebiva u vašim srcima, ali On u srcu prebiva verom.

Mi *primamo* obećanje Duha verom, ali šta je *donosi*? Božji Duh, i kada imamo Njega, Hristos prebiva u srcu. Prema tome, Sveti Duh je taj koji donosi ličnu prisutnost Isusa Hrista i kada je On donosi, onda donosi sebe. Onda Hristovim umom možemo da shvatimo, ispitujemo i otkrivamo duboke Božje stvari koje On vadi i donosi za naše razumevanje i stavlja ih pred nas u njihovoj jednostavnosti. To moramo da imamo da bismo imali Hristovu prisutnost, da bismo imali Hristovu pravednost, da bismo mogli dobiti pozni dažd, da bismo ga mogli objaviti glasnim pokličem.

Poruka trećeg anđela – Br. 12.

Starešina A. T. Jones

Sinoć smo došli do sledećeg: da bismo mogli da imamo Božju pravednost – koja je pozni dažd, priprema za glasni poklič – moramo imati Hristov um; drugačije ne može da bude. Upravo je to savet koji nalazimo u Svetom pismu: „Zato neka je u vama isti um koji je i u Hristu Isusu.“ (Fil. 2,5.6 – *KJV*). Šta prema ovome tekstu čini Hristov um? Do čega je doveo u Njemu? „Ispraznio“ je sebe [*RV*]. Šta će taj um učiniti kada je u nama? Isto to. Isprazni će naše „ja“. Prema tome, prva misao koju ovaj tekst ističe jeste da Hristov um prazni ono „Ja“ u onom u kome se nalazi.

Šta se dogodilo kad je um koji je bio u Hristu sebe „ispraznio“? Bog ga je napunio. Kada je um, koji je bio u Njemu, u nama, i čini u nama isto ono što je učinio u Njemu – „ispraznio“ je sebe – šta će onda popuniti mesto? Ispuniće nas Bog u Hristu. Onda Bog u Hristu prebiva u nama. Ali to uklanja naše „Ja“.

Kakav je inače um koji deluje u nama? – Sebičan. Šta on radi? – Uzvisuje sebe. Sa kakvim umom onda počinjemo? – Telesnim umom. Čovek ima telesan um, a mora imati drugi. Moramo da imamo um koji je bio u Hristu, ali taj um uklanja „Ja“ u onome u kome nastava. Prema tome, pošto imamo telesan um, a *moramo* da imamo *onaj drugi* koji uklanja „Ja“ u onome u kome se nalazi, zar neminovno iz toga ne sledi *da je naš telesni um zapravo sebičan?*

Bog je stvorio čoveka koga je postavio u Edemu. Da li je Bog u njega stavio sebičan um? [Verništo: „Ne.“] Čiji je um imao taj čovek? Božji um. Brat Haskell nam je u svom predavanju čitao o predivnoj Adamovoj mudrosti i kako se u Adamovom životu odrazila Božja mudrost – njegov um, njegove misli, celo njegovo biće odražavalo je Tvorca. Kad je Bog rekao: „Da načinimo čoveka, po svom obličju“, to je značilo mnogo više od *oblika*; značilo je da bi, da smo videli Adama i Evu kad su izašli iz Božjih ruku, videli odraz Božje slike; to bi nas nagnalo da se setimo nekoga iza njih, daleko iza njih i daleko nadmoćnijeg od njih. Ko je to bio? – Bog.

Ali oni nisu ostali onakvi kakvim ih je Bog stvorio. Sotona je došao u vrt. Bog im je uputio izvesne reči, *svoje* reči, izraz *svojega uma*, *Njegove misli* o njima. Da su prihvatili te reči, da su te reči i Božje misli zadržali u sebi, čiji bi *um* sačuvali? – Božji. Kad je došao onaj drugi, Sotona, i uputio im druge reči kojima je iskazao svoje misli, koje su bile proizvod njegovog uma, a oni su ih prihvatili i pokorili im se, čije su onda misli prihvatili i čiji su um primili? [Verništo: „Sotonin.“]

Nije potrebno da se dublje pozabavimo događajem sa Sotonom; svi dobro znamo šta je prouzrokovalo njegov pad? Šta je to bilo? [Verništo: „Oholost.“] Ali koren oholosti je bila sebičnost; sebičnost je koren svega; oholost je samo plod sebičnosti. Pre nego što se uzoholio, Sotona je posmatrao sebe. Da je gledao lice Onoga koji sedi na prestolu, nikad ne bi postao ohol. Odražavao bi lik Onoga koji sedi na prestolu, kao što se taj lik odražavao u Isusu Hristu. Ali kad je odvratio pogled od lica Onoga koji sedi na prestolu i počeo gledati sebe, onda se uzoholio. Tada je zaključio kako je lep i njegovo srce se uzoholilo zbog *njegove* lepote pa je počeo *sebi* pripisivati zaslugu za ono što je bio. Ono što je bio došlo je od Boga. Ali Lucifer je *sebi* pripisao zaslugu za sve što je bio i što jeste. Zar se nije smatrao samo-postojećim – u stvari stavio sebe na Božje mesto? Ali sve je poteklo iz sebičnosti i to je misao koja se nalazila u pozadini svega. Rekao je: „Izjednačiću se s Bogom. Izjednačiću se s Višnjim.“ Nameravao je da zauzme Hristovo mesto, a svako ko se stavlja na Hristovo mesto, stavlja se na mesto Boga, jer Bog je u Hristu.

Pošto je to bilo tako, pošto je takav bio Sotonin um, kad je došao našim praroditeljima i kad su oni prihvatili taj um, kakav je to um bio? – Um sebičnosti, pošto je Sotonin um sebičan; istu težnju koju je pre toga stavio pred sebe i koja ga je učinila takvim kakav je postao sada je stavio pred njih. „Nećete vi umreti; nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati šta je dobro šta li zlo. I žena videći da je rod na drvetu dobar za jelo i da ga je milina gledati i da je drvo vrlo drago radi znanja ...“ Za čim je to težila? Za znanjem. Kakvim znanjem? Da bude kao Bog. „Postaćete kao bogovi“, znaćete više nego sada. Znaćete to i to. O da, prema tome, vredno težiti za tim drvetom koje će mi osigurati to znanje, daće mi tu mudrost, i to drvo

je sredstvo preko kojega mogu da ostvarim težnju da budem kao Bog. To je to. Kakav onda um imamo? [Vernišтво: „Sebičan.“] Prirodni um je Sotonin um. Uvek samo sebičnost.

Gospod nije ostao na tome. Nije tu stao. Da je tu stao nikad u umu bilo kog čoveka na svetu ne bi mogao da bude neki drugi podsticaj osim Sotoninog, jer ceo telesni um je prožet samo sobom i Sotonom. Ali Bog je rekao: Ja ću to prekinuti. „I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između semena tvog i semena njenog.“ Bog je stavio to neprijateljstvo, tu mržnju prema Sotoninoj sili, mržnju prema onome što se nalazilo u tom umu. Bog je usadio ovu mržnju i ona je izvor svakog podsticaja na dobro, na ono što je ispravno i svega takvog što se javlja u umu svakog čoveka na ovome svetu.

Ali kad je Bog stavio tu mržnju prema zlu, ona takođe rađa *čežnjom* za nećem boljim od zla koje mrzimo. A šta je to bolje? Šta je predmet te čežnje? [Vernišтво: „Isus Hristos.“] Zato što se Isus Hristos i Njegova prisutnost, Božji um, vraća na mesto iz koga je bio uklonjen. Božje obličje se vraća na mesto iz koga je bilo odagnano Sotoninom prevarom. Hristos je obličje Boga, obličje Njegovog bića, i kad primimo Isusa Hrista u Njegovoj punini, Božje obličje se vraća na mesto koje mu pripada. Prema tome, usađivanje tog neprijateljstva daje slobodu volji – izboru, tako da čovek može da izabere ovaj drugi um. To je ono Svetlo koje obasjava svakoga čoveka koji dolazi na svet. Ako čovek sledi to svetlo, naći će Isusa Hrista kao što su ga našli Avram, Kornelije i svako ko bude sledio taj zrak svetla. On je Izabrani svih naroda (Agej 2,7). To je Hristos.

Da li je ta mržnja prema zlu, ta čežnja za nećim boljim, ta volja da čini dobro, da li je to činjenje dobra? [Vernišтво: „Nije.“] Može li ga ona podstaći da čini dobro koje ga privlači? [Vernišтво: „Ne.“] Pročitajmo tekst u Rimljanima i vidimo šta se dogodilo. Rimljanima 3,10: „Kao što je zapisano: 'Nema pravednoga – nijednog'.“ I dvanaesti stih: „Svi su zastranili, svi zajedno postali beskorisni. Nema nikoga ko čini dobro, nema nijednoga.“ Zar nije tako? [Vernišтво: „Da.“] Kako onda možemo reći da neznabožac čini dobro? *Da li* on čini dobro? „Nema nikoga ko čini dobro, nema nijednoga.“ [Glas: „Kad čovek ima Hrista, može da čini dobro.“] Ali ako ima Hrista onda nije neznabožac. Ovde govorimo o neznabošcu.

Međutim, ni to nije potrebno. Ne moramo ići neznabošcima da to raščistimo. Dovoljno je da odemo Jevrejima. Evo nekoga ko je bio Jevrej, kao vi i ja. Rimljanima 7,14: „Znamo, naime, da je Zakon duhovan, a ja sam telesan, prodat (u ropstvo – *Sinod SPC*) grehu.“ Telesni um je prirodan um. Kome pripada prirodan um? Sotoni; to je sebičan um, Sotonin um. Čitajmo dalje! „Jer ne odobravam šta činim.“ (*KJV*). Zašto ne odobravam ono šta činim? U čemu je problem? Zašto to ne odobravam? Zato što znam da je pogrešno; nije dobro. Kada bi bilo dobro zar to ne bih mogao odobriti? „Jer ne odobravam šta činim.“ Šta u stvari činim? Dobro? Ne, *ne činim dobro*. Činim zlo.

„Jer ne činim ono što hoću.“ Šta on *hoće* da čini? [Vernišтво: „Dobro.“] Ono što hoću ne činim. Šta bi on hteo da čini? [Vernišтво: „Dobro.“] A šta je *činio*? [Vernišтво: „Zlo.“] Šta je onda u oba slučaja učinio? Zlo.

„Nego činim ono što mrzim.“ Šta je mrzeo? Greh. Mrzeo je zlo, ono što je pogrešno, loše. A šta je *činio*? Zlo. Činio je zlo, ono što je pogrešno, što je loše.

Koliko onda *dobra* može da čini telesni čovek? Ništa. Premda mrzi *zlo*, koliko *dobra* čini? Ništa. On *želi* da čini dobro, ali koliko bi dobra koje *želi* učiniti, zapravo učinio? Ništa. Da li je tako? [Vernišтво: „Da.“] Tako je jer Biblija tako kaže. Kakva je onda korist da iko govori o neznabošcu da čini dobro ili čak o Jevreju da čini dobro ili bilo kojem čoveku da čini dobro, koji ima samo telesan um i samo *je* telesan čovek? Time ništa ne kažem o njegovom *znanju*; ne želim reći da ima ili nema podsticaja za dobro; to nije pitanje. On je sve vreme izložen tim porivima, zar ne? On zna šta je dobro, toliko da mrzi zlo koje čini.

Razmislite o tome! Ovde je telesni čovek, čovek kao vi i ja i svako ko se rodio u ovom svetu. On je izložen porivima da čini dobro, zna šta je dobro, mrzi zlo, ali šta je *učinio*? Ne pitam šta je mislio? Niti šta je znao, već šta je *činio*? Činio je *zlo*. Nije u pitanju njegovo *znanje*. Da li je *činio* nešto osim zla? Ne. *Znao* je nešto drugo, nešto bolje, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Ne zanemarimo onda našu *spoznaju* o tome šta je *dobro*. Ne zanemarimo našu spoznaju da postoje dobra dela. *Znati* šta je dobro ne znači i *činiti* dobro. Prema tome, on nije učinio nikakvo dobro. O kome je reč? O vama i meni – o telesnom čoveku. Da li sam to ja? Da. Jesam li to ja bez Hristovog uma? Da. Prema

tome, iako tvrdim da verujem u Hrista, ako Hristov um nije u meni, da li sam to ja? Da. Jeste li to vi? [Vernišтво: „Da.“] Dobro, hajdemo onda zajedno.

„Pa ako činim ono što neću, slažem se da je Zakon dobar. U stvari, to ne činim ja.“ Ne. Rekao sam da to *neću činiti*. Rekao sam da to mrzim i izjavio da to više nikad neću učiniti. Ali sam učinio. Kad sam to mrzio i odlučio i ponovio odluku da to više nikad neću činiti, a ipak sam *učinio*, u čemu je onda problem sa mnom? Imao sam *znanje*, ali ne i *silu*. Međutim Hristovo jevanđelje, koje je „Hristos u vama“, je *sila*. Ono je Božja sila svakome koji veruje.

Prema tome, telesni čovek nije slobodan, zar ne? [Vernišтво: „Nije.“] On nije u stanju da može *činiti* šta *želi*, čak sa ovim svojim zamagljenim razumom i zamračenim umom. On ne može da živi u skladu sa svojim vlastitim merilom. Da li je ono što čini *po svom nahodaenju onakvo* kako bi to Bog od njega *očekivao*? [Vernišтво: „Ne.“] Ili kako bi to Bog učinio? [Vernišтво: „Ne.“] Čije *ispravno postupanje* treba da pokažemo? [Vernišтво: „Božje.“] Tako je, jer ono što treba da imamo je Božja pravednost. Prema tome, treba da pokažemo Božje ispravno postupanje. Naše razumevanje je izuzetno slabo, čak i sa svetlom kojim je Bog zasvetleo u naša srca. Gde su onda *dobra dela* bilo kog čoveka na ovome svetu, koji nema um Isusa Hrista?

„Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest, u telu mojemu; jer hteti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim“ (*Karadžić*). Šta to živi u nama? *Volja* da činimo dobro. Šta je onda učinilo stavljanje neprijateljstva protiv Sotone; šta je ono postiglo? Zar nije ono oslobodilo čovekovu volju? Da. Da li je ono bilo nešto više od toga? [Vernišтво: „Ne.“] Dobro razmislite o tome, o toj stvari. Naravno, u tom neprijateljstvu je bilo i drugih stvari, a da li je to učinilo nešto više za čoveka da ga osposobi da *čini* što je ispravno, da proslavi Boga; da li je to učinilo nešto više osim što je oslobodilo njegovu *volju* da bi mogao *izabrati* ko će njime gospodariti. [Vernišтво: „Ne.“] To je u njega stavilo neprijateljstvo i dalo mu saznanje da postoji nešto bolje. To daje mržnju prema zlu, vodi ga prema dobru, ali da li ga osposobljava da *čini* dobro? [Vernišтво: „Ne.“]

Dodajmo ovde još jednu misao. Čovek mrzi zlo i tvrdi da ga nikad više neće učiniti, pa ipak ga čini uprkos svojoj volji i protiv svojega bića. Ali šta ga čini i ko ga zapravo čini? [Vernišтво: „Greh koji nastava u njemu.“] Ko onda vlada? [Vernišтво: „Sotona.“] Ko gospodari ovim čovekom? [Vernišтво: „Sotona.“]

Kada se taj čovek oslobodi tog telesnog uma, svoje sebičnosti i Sotone, ko ga sada kontroliše? Ko je sada njegov gospodar? [Vernišтво: „Hristos.“] Da, On ga oslobađa. Isus Hristos. Kada se oslobodimo Sotonine vlasti, mi se vezujemo uz drugoga Gospodara. Sotonina vladavina predstavlja ropstvo i propast; Hristova vladavina je sloboda i večni život, večna radost i večno blagostanje.

Produbimo malo ovu misao! Dok smo imali Sotonin um i dok je on vladao nama, rekli smo da više nećemo činiti zlo, ali smo upravo to radili. Ko je to radio? [Vernišтво: „Greh koji je prebivao u nama.“] Rekli smo da ćemo postupiti tako i tako. A nismo. Ko nas je u tome sprečio? [Vernišтво: „Sotona.“] Ali sada smo se u Hristu oslobodili njega; imamo drugi um. Kažemo da ćemo učiniti nešto. Ko to čini? [Vernišтво: „Hristos.“] Kad to sa telesnim umom *odbijemo*, ko to *čini*? [Vernišтво: „Sotona.“] A kad sa Hristovim umom to *izaberemo*, ko to čini? [Vernišтво: „Hristos.“] Da li je to istina? [Vernišтво: „Da.“] Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što mu je ugodno.

Ova će se misao pojaviti potpunije drugom prilikom, ali je večeras želimo izneti pred vas.

„Jer, ja ne činim dobro, koje hoću, nego *činim* zlo, koje neću. Ali, ako činim ono što neću, onda to ne činim ja, nego greh koji prebiva u meni. Tako otkrivam ovaj zakon: kada hoću da činim dobro, nameće mi se zlo. Svojim unutrašnjim bićem uživam u Božijem zakonu, ali u svojim udovima vidim jedan drugi zakon, koji vodi rat protiv zakona moga uma i zarobljava me zakonom greha, koji je u mojim udovima. Jadani ti sam ja čovek! Ko da me izbavi od ovog smrtnog tela (tela smrti ove – *Karadžić*)?“ U kakvom je stanju čovek koji ima samo telesan um? [Vernišтво: „U bednom.“] Da, on je u ropstvu. I što je jača mržnja prema zlu to se bednije oseća, jer nema izbavljenja u bilo čemu što čovek može da učini za sam sebe. Ko će onda da izbavi? „Zahvaljujem Bogu svom kroz Isusa Hrista Gospoda našeg.“ „Nikakva, dakle, sad nema osuđenja (osude – *Savremeni srpski prevod*) onima koji su u Hristu Isusu i ne hode po telu nego po Duhu“ (*Karadžić*).

A sada Rimljanima 8,6.7: „Jer telesni um smrt je“ (KJV). U kakvom je stanju čovek koji ima samo telesni um? [Vernišтво: „Mrtav je.“] „A duhovan um život je i mir. Jer telesan um“ je u neprijateljstvu SA Bogom. [Vernišтво: „Ne, neprijateljstvo je prema Bogu.“] Dakle nije u neprijateljstvu sa Bogom, nego je *sam po sebi* neprijateljstvo. On je „neprijateljstvo prema Bogu jer se ne potčinjava Božijem zakonu“ dok se čovek ne obrati. [Vernišтво: „Niti može.“] Zar ne može? Zar Bog ne može učiniti da se taj um pokori Njegovom zakonu? [Vernišтво: „Ne može.“] Zar Gospod ne može učiniti da se taj um koji je u vama i meni – telesan um – pokorava Njegovom zakonu? [Vernišтво: „Ne.“] Šta je taj um? Neprijateljstvo je prema Bogu. Zar Gospod ne može *to* neprijateljstvo *protiv* sebe pretvoriti u ljubav *prema* Njemu? [Vernišтво: „Ne može.“]

Evo u čemu je stvar: ako se radi o neprijateljstvu, onda može doći do pomirenja, jer ono što izaziva neprijateljstvo bilo bi izvor teškoće. Uklonite izvor teškoće pa više neće biti neprijateljstva. *Mi smo u neprijateljstvu*, ali kad On to neprijateljstvo ukloni, *mi se mirimo* s Bogom. Međutim kad je reč o telesnom umu, nema ništa šta bi bilo između jer *on je problem*. On je koren.

Prema tome on se *ne može* pokoravati Božjem zakonu. Jedino šta može da se učini s njim jeste *uništiti ga, iskoreniti, onemogućiti, razoriti*. Čiji je to um? [Vernišтво: „Sotonin.“] To je sebičan um, a takav je um Sotonin. Šta onda čovek može da učini kad je u pitanju pravednost? Šta može da se učini u njemu u pogledu pravednosti, dok postoji onaj drugi um? [Vernišтво: „Ništa.“] Dakle to je um koji poseduje celo čovečanstvo. Pogledajmo sada kako ovaj telesni um, ovaj prirodni čovek, deluje kad je reč o pravednosti u po pitanju opravdanja.

To nalazimo u Rimljanima 1,20-22: „Jer, od stvaranja sveta, Božije nevidljive osobine – njegova večna sila i božanstvo – mogu se jasno sagledati u onome što je stvoreno pa ljudi nemaju izgovora. Jer, iako su upoznali Boga, nisu ga kao Boga slavili ni zahvaljivali mu, nego su im misli postale jalove, a nerazumno srce im se pomračilo. Praveći se mudri, postali su ludi.“ Ko je bio prvi stanovnik sveta koji je odlučio da sledi mudrost po svom nahodaenju, na Sotonin predlog? Eva. Ona je prva, na taj način, posegla za mudrošću. I šta je dobila? [Vernišтво: „Ludost.“] Postala je luda. *A to smo svi mi*. Ko vodi telesan um? Sotona. Ko deluje u njemu? Sotona. Prema tome, kad su oni o kojima je ovde reč, otišli od Boga, postali su ludi „pa su slavu besmrtnoga Boga zamenili slikom i obličjem smrtnoga čoveka, ptica, četvoronožaca i gmizavaca“ – a to je neznaboštvo.

U svom delu „Opadanje i propast Rimske imperije“, petnaesta glava, sedamnaesti pasus, kardinal Gibbon kaže kako su neznabošci težili za besmrtnošću duše:

„U ovoj ozbiljnoj potrazi, njihovim razumom je često upravljala mašta, a ona je bila podsticana taštinom.“

Zapazite! Kakav um vlada razumom? [Vernišтво: „Telesni um.“] Koji um je upravljao maštom? [Vernišтво: „Telesni um.“] Koji um je podsticao taštinu? [Vernišтво: „Telesni um.“] Zar to nije upravo Sotonin um? Taština u korenu potrage, i „Ja“ u korenu taštine. To je u svetu najbolji komentar na upravo navedeni biblijski tekst. Nastavljam da čitam:

„Kad su *samozadovoljno* razmatrali *granice svojih mentalnih moći*, kad su u svojim najdubljim spekulacijama ili najozbiljnijim naporima upotrebili sposobnosti pamćenja, maštanja i prosuđivanja, i kad su razmišljali o *želji za slavom* koja ih je prenosila u buduće vekove, daleko iza okova smrti i groba, nisu bili spremni da se poistovete sa poljskim zverima ili da pretpostave da *biće, čijem dostojanstvu su se iskreno divili*, može da bude ograničeno na neko mesto na zemlji i to samo za nekoliko godina trajanja.“

Šta je to drugo do opis Sotonine karijere kad je počeo da deluje. Njegov razum podstaknut maštom; mašta vođena njegovom taštinom i samozadovoljno posmatranje granica svojih mentalnih moći; želja za slavom većom od Božje i nespremnost da dopusti da osoba čijem se dostojanstvu *on* najiskrenije divio, može da bude ograničena na podređeni položaj u Božjem svemiru. Zar to nije tačan opis čovečanstva u stanju neznaboštva, koje je opisao filozof, posmatrajući to pitanje samo sa njegove ljudske strane? Može li biti jasnijeg opisa delovanja Sotone u njegovom prvobitnom stanju?

Dakle, šta onda? –

„Sa ovom povoljnom predrasudom pozvali su u pomoć nauku ili bolje reći rečnik metafizike. Otkrivši ubrzo da se nijedno svojstvo materije ne može primeniti na delovanje uma, *ljudska duša stoga mora biti supstanca koja se razlikuje od tela*, čista, jednostavna i duhovna, nesposobna da se raspadne i izložena mnogo višem stepenu vrline i zadovoljstva *nakon oslobađanja iz svoje telesne tamnice*. Na osnovu ovih naočitih i plemenitih načela, filozofi koji su išli Platonovim stopama došli su do vrlo neopravdanog zaključka, pošto *su tvrdili* da postoji ne samo buduća besmrtnost, već i *prošla večnost ljudske duše*, koju su bili i te kako spremni da smatraju *delom beskonačnog i samopostojećeg duha koji prožima i održava vasionu*.“

Što je to drugo do Sotonin um. Samopostojeći, kao Bog. Jednak s Bogom. Zar ne deluje onda u čoveku taj isti um kojim je Lucifer na Nebu težio da se izjednači s Bogom? Um koji se uzvisuje do jednakosti sa Bogom. To je telesan um. To je prirodni um u svakom čoveku na svetu. To je Sotonin um. I to je delovanje ovog telesnog uma u otvorenom, smelom neznaboštvu. Zar svakome onda nije potreban drugi um – um Isusa Hrista, koji uopšte nije mario da se uporedi s Bogom, već je sebe ispraznio? Zato ga je Bog uzvisio.

Eto, videli smo jasno, naširoko i grubo neznabožačku ideju takvu kakva ona jeste. Da vidimo sada šta je ta ista stvar, kakva je pred svetom, koja tvrdi da se opravdava verom. A ona se ispoljava u papstvu, jer ono je samo utelovljenje Sotone i tog sebičnog uma. Jer on *se* „protivi i podiže više svega što se zove Bog ili se poštuje“ (2. Solunjanima 2,4 – *Karadžić*). I sve to pod imenom i oblikom hrišćanstva; sve kao falsifikat istine.

Ovde imam knjigu s naslovom „Katoličko verovanje“. Ima *odobrenje za štampanje* kardinala John McCloskeya, njujorškog nadbiskupa, i Henricusa Edourdusa, mitropolita Westmonasteryja. Napisali: „Časni Joseph Faa Di Bruno, D. D., glavni rektor Pious Society of Missions; Church of SSmo Salvatore in Onda, Ponte Sisto, Rome, i talijanske crkve St. Peter's, Hatton Garden, London, E.C.; uredio časni Louis A. Lambert, autor dela "Notes on Ingersoll," itd., itd., i dolazi u našu zemlju s odobrenjem hijerarhije u ovoj zemlji.

Čitaću nešto iz te knjige. I tu imate oboje – istinu o opravdanju verom i laž o njoj – jedno do drugog. Pročitaću šta knjiga kaže, a onda ono šta Bog kaže u knjižici „Put Hristu“. Naravno to nalazimo i u Svedočanstvima i u čitavoj Bibliji. Želim da vidite kakva je rimokatolička ideja o opravdanju verom, jer sam je u protekle četiri godine stalno susretao među navodnim adventistima sedmog dana. Upravo ove stvari, ovi izrazi koji se nalaze u ovoj katoličkoj knjizi o tome šta je opravdanje verom i kako ga ostvariti, upravo su mi njih citirali navodni adventisti sedmog dana o tome šta je opravdanje verom.

Želim znati kako vi i ja možemo da ovome svetu prenosimo vest upozorenja protiv klanjanja zveri, ako se u samom našem ispovedanju držimo učenja zveri? Možemo li to? [Verništvo: „Ne možemo.“] Zato večeras tražim da obratite pažnju na ovo, da vidite o čemu se radi; i da, ako je moguće, znajući sa čime počinje, znajući da je papsko, znajući da pripada zveri, to ostavite, jer je to u pitanju, čak i ako niste spremni da poverujete u opravdanje verom, zapravo čak i ako ne možete da ga vidite pošto neki to nisu u stanju, onako kako ga Bog daje. Ako zaključimo da je papsko, nadam se da će oni, koji su ga tako držali ili izražavali na neki način, bez obzira šta verovali, biti voljni da se toga ipak oslobode. Na strani 74 ovog dela čitam:

„U slučaju odraslih osoba, od strane grešnika očekuje se određena spremnost da se osposobi za ovu uobičajenu i trajnu milost opravdanja.“

Dakle, on se za nju mora pripremiti. Mora da učini nešto kako bi se osposobio da je primi. Nakon što pročitam svaku tvrdnju iz ove knjige, pročitacu ono šta joj se suprotstavlja. Tako na strani 26 i 27 originala u knjižici „Put Hristu“, čitam sledeće:

„Kada uvidite svoju grešnost, ne čekajte da se popravite. Koliko ima onih koji misle da nisu dovoljno dobri da dođu Hristu! Očekujete li da ćete se popraviti svojim sopstvenim naporima? ...

Nama moŹe da pomogne samo Bog. Mi ne treba da čekamo na čvršće osvedočenje, na bolje prilike, na svetiji karakter. Mi sami ništa ne moŹemo učiniti. Moramo da priđemo Hristu upravo onakvi kakvi jesmo.“ (I stih iz Rimljanima 4,5).

To je opravdanje *verom*. Ono drugo je opravdanje delima. Ovo je od Hrista; ono drugo je od đavola. Jedno je Hristovo učenje o opravdanju verom; drugo je đavolja doktrina o opravdanju verom. Vreme je da adventisti sedmog dana razumeju razliku. [Verništvo: „Amin!“]

Nastavljam iz katoličke knjige:

Čovek moŹe da se oslobodi samo uz pomoć boŹanske blagodati, i sklonosti koje se otkrivaju u njegovim delima ni na koji naćin ne dovode do opravdanja, niti se njima ono zasluŹuje: *one isključivo sluŹe da ga pripreme za opravdanje.*“

„Ne, ne verujem u opravdanje delima, ali moramo nešto da uradimo kako bismo se pripremili za njega. Moramo na neki naćin da pokaŹemo svoje dobre namere. Pre nego što počnemo moramo na neki naćin da donesemo neke dobre odluke, nešto da se pripremimo za njega.“

Šta Bog kaŹe? U „Put Hristu“, na str. 33 orig. ćitamo:

„On svojom nežnom ljubavlju poziva sebi svoju zalutalu decu. Nijedan zemaljski roditelj ne bi mogao da bude toliko strpljiv prema manama i pogreškama svoje dece kao što je to Bog prema onima koje traŹi da spasi.“

Šta radi? – „TraŹi da spasi.“ To je BoŹji naćin. O, ne, On ćeka dok se ljudi pripreme da budu spaseni. To je Sotonin naćin.

„Nijedne ljudske usne nikad se nisu nežnije obraćale odlutalom kao Njegove. Sva Njegova obećanja, sve Njegove opomene, samo su uzdasi neizrecive ljubavi. Kad vas sotona bude uveravao da ste veliki grešnik, pogledajte prema svom Otkupitelju i govorite o Njegovim zaslugama. Gledanje u Njegovu svetlost će vam pomoći. Priznajte svoj greh, ali recite neprijatelju da 'Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike' i da i vi moŹete biti spaseni Njegovom nenadmašnom ljubavlju.“ (I stih iz Jovan 3,16).

Ovo je opravdanje verom. *Ono* je opravdanje delima. *Ovo* je Isus Hristos. *Ono* je Sotona.

Onda se u ovom katolićkom delu nastavlja s mnogo toga šta mora da učinite da biste se tako pripremili: „Ćin vere ... ćin BoŹjeg straha, ćin nade ... ćin pokajanja ... odluka da pristupite sakramentu *pokore*.“

To je ono što će vas pripremiti da se opravdate i da budete spaseni. Na str. 76 istog dela ćitam:

„Mi se nalazimo u stalnoj potrebi za stvarnom milošću da ćinimo dobra dela, *pre i posle* opravdanja.“

Pre nego što budemo opravdani moramo da ćinimo dobra dela koja bi nas za to osposobila.

„Međutim, dobra dela, učinjena uz pomoć milosti pre opravdanja, *strogo* govoreći, nisu zasluŹna, ali sluŹe *da poravnaju (pripreme) put* opravdanju, da *ganu* Boga.“

Ona sluŹe „da ganu Boga“. Upravo je to onaj tvrdi, nepopustljivi duh za koji je đavo tvrdio da je u Gospodu kad je na nebu počeo sa pobunom; da je Bog bio tiranin, da ne Źeli da Njegov narod bude slobodan, Njegova stvorenja slobodna, da samo sedi i Źeli da se sve odvija bez ikakvog razuma, rasuđivanja, slobode ili nećeg slićnog. Njegova stvorenja treba da Ga „ganu“. To je učenje koje je Sotona stavio u ideju o Źrtvi od onog vremena do danas. Bog je odredio Źrtve da pokaŹe ćoveku, da prikaŹe ćoveku, šta je spreman da učini za ćoveka, da se Bog Źrtvuje za njega. Ali Sotona je to izokrenuo i ćovek treba da to ćini kako bi Boga oraspoloŹio, da je Gospod ljut na njega

i da želi da ga kazni, pa sada treba da žrtvujemo da bismo Mu platili da nas ne povredi, a mi treba da Ga „ganemo“ da bi nas opravdao.

Pročitajmo što Gospod o tome kaže u „Put Hristu“, strana 57 i 58 originala. Govoreći o priči o izgubljenom sinu i kako se otac, dok je putnik još bio daleko, sažalio nad njim i potrčao i pao mu oko vrata i poljubio ga, čitamo:

„Međutim, čak i ova priča, iako tako nežna i dirljiva, ne uspeva da iskaže beskrajno saosećanje nebeskog Oca. Gospod objavljuje preko svog proroka: *'Ljubim te ljubavlju večnom, zato ti jednako činim milost.'* Dok je grešnik još daleko od Očeve kuće i rasipa svoje imanje u stranoj zemlji, Očevo srce čezne za njim; i svaka probuđena čežnja duše da se vrati Bogu nije ništa drugo do nežni poziv Božjeg Duha, koji preklinje, usrdno moli, nagovara odlutalog da se vrati očevom srcu punom ljubavi.

Znajući za ovako dragocena biblijska obećanja, možete li još sumnjati? *Zar možete verovati da bi Gospod nemilosrdno odbacio jadnog grešnika koji čezne da Mu se vrati, da odbaci svoje grehe i pokajnički padne pred Njegove noge? Odbacite takve misli!* Ništa ne može naškoditi vašoj duši više od takvih shvatanja o vašem nebeskom Ocu.“

Ko želi da povredi našu dušu? [Verništvo: „Sotona.“] Ko silno želi da povredi dušu? Sotona. Šta bi moglo da više povredi dušu od učenja u toj knjizi da se moramo dovesti u odgovarajuće stanje, sa određenim mislima i doneti dobre odluke i sve te stvari da bi „ganuli“ Boga da nam se smiluje i da nas spasi? Šta bi više moglo da povredi dušu od uverenja da Bog strogo drži grešnika po strani dok jedna duša ne učini nešto da Ga gane? Koju bi još bolniju stvar čovek mogao da veruje? Gospodnji odgovor glasi: „Ništa ne može naškoditi vašoj duši više od takvih shvatanja.“ Prema tome, odakle dolazi takvo učenje? [Verništvo: „Od Sotone.“] A upravo *to* se često protura pod idejom opravdanja verom! U tome nema vere. Uklonite to, kaže Gospod. I sav narod reče: Amin.

Ponovno čitam iz knjige „Katoličko verovanje“:

„Ali ako je uz pomoć stvarne milosti osoba koja je u stanju opravdajuće milosti učinila dobra dela, onda ih Bog prihvata i ona *donose povećanje milosti na zemlji i povećanje slave na nebu.*“

Šta je rekao Gospod? Strana 61 orig. „Put Hristu“. Ovo poglavlje nosi naslov „Pravi Hristovi sledbenici“. Reč je o onima koji slede Hrista; o istim osobama o kojima govori ona druga knjiga. Šta kaže?

„Iako mi sami ništa ne možemo učiniti da promenimo svoje srce, ili da sebe dovedemo u sklad sa Bogom, iako *ne smemo da se oslonimo na sebe ili na svoja dobra dela, naš život pokazaće da li Božja milost stanuje u nama.*“

Prema tome, Božja ideja je da kada je On u nama, On će se pokazati kroz nas. Druga, Sotonina ideja je da nakon što smo obratili Gospoda, onda činimo neka dobra dela koja „stiču zasluge“ i mi ćemo biti sigurni u ovom svetu; imaćemo „povećanje milosti“ na ovoj zemlji „i povećanje slave na nebu“. Upravo je to temelj zasluga „svetaca“ od kojih papa uzima oprostajnice da ih preda onima koji nemaju dovoljno svojih zasluga.

To što sam čitao iz ovog katoličkog dela nalazi se u poglavlju o opravdanju, gde objavljuje učenje o opravdanju. Tu (strana 365) razmatra doktrinu opravdanja verom, *u osuđivanju protestanata koji u nju veruju*. Da vidimo, braćo, hoćemo li biti protestanti ili katolici. Da vidimo, hoćemo li verovati u Isusa Hrista ili Sotonu. Ovo treba sada da razumemo i to pre nego što počnemo da objavljujemo poruku trećeg anđela.

„Kao što u revolucijama vođe pokušavaju da pridobiju ljude mamcem obećane nezavisnosti, tako se u vreme takozvane reformacije – koja je bila revolucija protiv crkvene vlasti i poretka u religiji – čini da je cilj reformatora bio da namame narod pod izgovorom da će ga učiniti

nezavisnim od sveštenika, u čije ruke je naš Spasitelj stavio deljenje sedam sakramenata oprosta i milosti.

Zato su počeli da odbacuju pet od ovih sakramenata, uključujući i sakrament reda, u kojem se sveštenici zareduju, i sakrament pokore, u kojem se pokajniku garantuje oproštaj greha... Zatim su, kako se čini, redukovali, čisto kao formu, dva sakramenta za koja su tvrdili da su ih zadržali, naime sveto krštenje i svetu euharistiju. Da bi nadoknadili ovo odbacivanje, *omogućili su svakom pojedincu da sam sebi propiše i sam sebi pribavi oprostjenje greha i božansku milost, nezavisno od sveštenika.*“

Starešina Jones: – Da li je to ispravna doktrina? Da li je istina da čovek može sam pristupiti Bogu, nezavisno od sveštenika? [Vernišтво: „Da.“] Šta je rekao Gospod? „Put Hristu“, str. 117:

„Odnos između Boga i svakog čoveka tako je ličan i potpun kao da nema nikog drugog na Zemlji sa kim bi Bog delio svoju brižnu pažnju, nijedne druge duše za koju bi dao svog ljubljenog Sina.“

Hvala Gospodu! Nastavljam da čitam iz katoličke knjige:

„Nezavisno od sveštenika i sakramenata izmislili su *naročita sredstva*, nikad poznata u Božjoj crkvi i *još uvek odbačena* od svih Istočnih (pravoslavnih – *prim. izdavača*) crkava i *rimokatolika širom sveta*, kojima su se Luterovi sledbenici usudili da objave kako svaki pojedinac može za sebe osigurati oproštaj i opravdanje, nezavisno od sveštenika i sakramenata.

Proglasili su novu dogmu koja se ne nalazi ni u jednome 'Vjeruju' niti kanonima opštih crkvenih sabora; mislim na novu dogmu *opravdanja isključivo verom, ili samo (jedino) verom.*“

To je ta „nova dogma“ koju papstvo osuđuje, koja se ne nalazi ni u jednom njegovom kedu. Nastavljam da čitam na strani 366:

„Dodavanjem reči '*samo*', protestanti tvrde da isključuju sva spoljašnja, ceremonijalna, pobožna ili dobrotvorna dela, dela poslušnosti ili pokore, i bilo kakva dobra moralna dela, *kao sredstvo primanja opravdanja ili uslova za njegovo dobijanje.*“

„Da, treba da učinite nešto da pripremite put; treba da učinite nešto da se oslobodite mesta na kojem se nalazite“, da biste mogli biti opravdani. Morate delimično da sebe podignete, a onda će Gospod biti ganut pa će vas primiti i opravdati. To je Sotonina doktrina. Hoćemo li biti protestanti ili katolici? Pitanje je sad. [Vernišтво: „Protestanti.“] Hoćemo li objavljivati poruku trećeg anđela protiv klanjanja zveri i njenom liku ili ćemo sami biti deo zveri i njenog lika? Pitanje je sad. Jer lik je lik (ikona – *Karadžić*) zveri u ovoj tački kao i u bilo kojoj drugoj, premda tvrdi da je protestant. To je otpali protestant. Na strani 367 katoličke knjige čitam sledeće:

„Činiti ova dela sa željom da budu opravdani, kažu, slično je davanju penija kraljici da se primi njen kraljevski dar.“

Šta kaže Gospod? Strana 51, u „Put Hristu“:

„To je učenje koje je Isus propovedao dok je bio na Zemlji: mi moramo verovati da *stvarno* primamo dar koji nam je Bog obećao i *tada je on naš.*“

Šta je onda hrišćanstvo? [Vernišтво: „Ovo poslednje.“] Ali Katolička crkva kaže da je to protestantizam. Istina je. Hvala Gospodu!

No mi nastavljamo čitati iz ovog katoličkog dela:

„Dodite kakvi jeste, dodaju; ne možete da budete suviše loši za Isusa.“

Hvala Gospodu da to nije katolička doktrina. Hvala Gospodu da to nije deo zveri ili služenja njoj niti lika i služenja njemu. Stavimo ih zajedno; šta kaže Gospod? Strana 27 u „Put Hristu“:

„Mi sami ne možemo ništa učiniti. Moramo da pridemo Hristu upravo onakvi kakvi jesmo.“

I ponovno na str. 55 „Put Hristu“:

„Isusu je drago da Mu dođemo upravo *takvi kakvi jesmo, grešni*.“

Šta znači „grešni“? [Verništvo: „Puni greha.“] Da li je Isusu drago kad dođemo k Njemu takvi kakvi jesmo, *puni greha*? [Verništvo: „Da.“] Da li mu je drago? [Verništvo: „Jeste.“] Budimo protestanti. Imajmo poruku trećeg anđela koja je Jevanđelje Isusa Hrista.

„Isusu je drago da Mu dođemo upravo takvi kakvi jesmo, grešni, bespomoćni, zavisni. Možemo doći sa *svim* ...“ [Sa koliko? „Sa svim.“] „... svojim slabostima, svojim ludostima, svojom grešnošću i pokajnički pasti pred Njegove noge! Njemu je na slavu da nas podigne u naručje svoje ljubavi, da zavije naše rane, da nas očisti od svake nečistote... Niko nije tako grešan da ne bi u Hristu, koji je umro za njega, mogao naći snagu, čistotu i pravednost.“

To je dar Božji. To je Njegov dar – besplatan, bez novca, bez cene, i ja ga rado uzimam i večno zahvaljujem Njemu za njega. To je Gospodnja zamisao o opravdanju verom. Ono drugo je Sotonina zamisao. Nastavimo sa čitanjem iz ove katoličke knjige:

„*Samo (jedino) verom* u Njegovo obećanje, *tvrde oni* (protestanti), možete i trebate da prihvatite Hristove zasluge, da prihvatite Hristovo otkupljenje i Njegovu pravdu; da usvojite Hrista, da verujete da je Isus sa vama, da je vaš, da vam oprašta grehe i to sve bez ikakve pripreme i bez da išta učinite sa svoje strane.“

Odlično! Hvala Gospodu, to je protestantizam. I katolici znaju da je to protestantizam. A da li vi znate? Na strani 53 u „Put Hristu“ pogledajmo šta Gospod kaže:

„Upravo je Božja volja da nas očisti od greha, da nas učini svojom decom, i da nas osposobi da živimo svetim životom. Tako se mi možemo moliti za te blagoslove, verovati da ih primamo i zahvaljivati Bogu što *smo* ih primili. Naša prednost je da idemo Isusu i da se čistimo, da stojimo pred Zakonom bez mane i nedostataka.“ Efescima 1,3.

[Verništvo: „Amin!“] Bez potrebe da vršimo pokoru? [Verništvo: „Da.“] Hvala Gospodu! Opet ova katolička knjiga:

„U stvari, koliko god bili manjkavi u svim drugim stvarima *koje katolici zahtevaju*, i koliko god bili opterećeni gresima, ako se pouzdate u Isusa da će vam oprostiti grehe i spasiti vas, zahvaljujući *samo tome pouzdanju* vama je oprošteno, lično ste otkupljeni, opravdani i stavljeni u stanje spasenja.“

A sada pročitajmo opet šta piše u „Put Hristu“, na strani:

„Kad vas Sotona bude uveravao da ste veliki grešnik, pogledajte prema svom Otkupitelju i govorite o Njegovim zaslugama. Gledanje u Njegovu svetlost će vam pomoći. Priznajte svoj greh, ali recite neprijatelju da 'Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike' i da i vi možete biti spaseni Njegovom nenadmašnom ljubavlju. Isus je Simonu postavio pitanje o dvojici dužnika. Jedan je dugovao svom gospodaru mali iznos, a drugi vrlo veliki; ali on je oprostio obojici. Hristos je upitao Simona koji će dužnik više voleti svoga gospodara. Simon je odgovorio: 'Mislim onaj kome je najviše poklonio!' Mi smo bili veliki grešnici, ali Hristos je umro da bi nama moglo biti oprošteno. Bilo je *dovoljno* da svom Ocu u našu korist iznese *zasluge svoje žrtve*.“

Da li je to dovoljno? [Verništvo: „Jeste.“] Odlično! U ovom katoličkom delu ima mnogo više toga, ali neću uzimati vreme da sad čitam. U njemu se i dalje definiše šta je vera. Pažljivo sada razmislite, jer ja sam sve vreme sretao one koji misle da je vera ono šta ova katolička knjiga naziva verom. Čitam na strani 368:

„Reč 'vera' u Pismu ponekad znači *poverenje* u Božju svemoć i dobrotu, da On može i da je voljan da nas isceli ili blagoslovi čudotvornim posredovanjem. Najčešće se odnosi na otkrivene istine i označava *verovanje* u njih. *Niko nema pravo* da reči vera doda novo značenje i *da je uzme*, na primer, *da označi oslanjanje na Isusa* da će *lično biti spasen* samo tim oslanjanjem, ukoliko Isus Hristos ili apostoli nisu u nekom slučaju *jasno* dali takvo značenje reči vera i *naučavali da je doktrina poverenja u Hrista za lično spasenje* jedini uslov za opravdanje. Niko ne sme da pridoda takvo značenje reči *vera*, a da nema dobru potvrdu u Pismu ili u božanskoj tradiciji.

U mnogim delovima Svetoga pisma, u kojima se jasno govori o *spasonosnoj* veri, pod tom *verom* ne misli se na *pouzdanje u Hrista za lično spasenje*, već očigledno na čvrsto verovanje da je Isus Mesija, Hristos, Sin Božji, da je istina ono što se u jevanđelju odnosi na Njega, i da je istina ono šta je poučavao.“

Na strani 370 definiše veru i ja ću to pročitati pre nego što pročitam suprotno.

„Ovi tekstovi, koji svi govore o spasonosnoj veri, bez sumnje dokazuju *da za lično spasenje nije merodavno pouzdanje u Hrista već veroispovedanje*, vera u otkrivene istine.“

Šta je, na osnovu rečenog, vera? – „Vera je veroispovedanje¹.“ Jednostavno su načinili izjavu o nečemu što su nazvali učenjem o Bogu, i kad u to *verujete* i *činite najbolje što možete*, to se smatra opravdanjem verom. Bilo da je „Vjeruju“ izneseno u pisanom obliku ili je nečija ideja koju žele da ozakone glasanjem na nekom crkvenom saboru, suštinske razlike nema, „Vjeruju“ je tu i njegovo prihvatanje je ta vrsta vere. Ovde ima onih koji se sećaju jednog vremena – pre četiri godine – i mesta – Mineapolis – kad su izvršena tri direktna pokušaja da se takva stvar pridoda poruci trećeg anđela. Ono što je neko verovao – postaviti to kao međaše i onda glasati da se takvi međaši zastupaju, znali vi ili ne šta su međaši, a onda krenuti dalje i složiti se da ćemo držati Božje zapovesti i mnoštvo drugih stvari koje treba da uradite, i to je trebalo da prođe kao opravdanje verom.

Zar nam anđeo Gospodnji nije u ono vreme rekao: „Ne činite taj korak; vi ne znate šta je u njemu“? Ne mogu da uzimam vreme da vam kažem šta je u tome, ali anđeo je rekao: „Ne činite to.“ Papstvo je bilo u tome. To nam je Gospod pokušavao reći i navesti nas da razumemo. Papstvo je bilo u tome. Tako se događalo u svakoj drugoj crkvi koja je izašla iz papstva; neko vreme bi išli s verom u Boga, a onda bi smislili neku ljudsku ideju doktrine i glasali za nju i odredili da je to doktrina te crkve i onda je to „vera 'Vjeruju'“, a onda je treba slediti sa *sopstvenim delima*.

Ima li bilo ko u ovoj kući ko je bio u to vreme tamo, a da sada ne vidi šta se onda događalo? Prema tome, braćo, zar nije vreme da se toga oslobodimo, ako bi to značilo i da život izgubimo? To će nam uzeti život; razapeće nas sa Isusom Hristom. To će dovesti do takve smrti grehu kao što nikad ranije nismo ni sanjali u svom životu. To će iz nas ukloniti papski um, sav taj kruti duh iz nas i staviti tamo božanski, nežan, ljupki um Isusa Hrista, koji ne želi nikakavo „Vjeruju“, jer ima samoga Hrista.

Dajte da to ponovo pročitam i onda dodam suprotno. Kao da je jedna knjiga napisana za drugu. Braćo, koju knjigu ćemo da sledimo? – Ah, „Put Hristu“. To ona i jeste, onda je to koračanje *sa* Njim; kad smo *krenuli*, onda hodamo u korak *sa* Hristom. Ponovo ću da to čitam a onda ću pročitati suprotno:

„U mnogim delovima Svetoga pisma, u kojima se jasno govori o *spasonosnoj* veri, pod tom *verom* ne misli se na *pouzdanje u Hrista za lično spasenje*, već očigledno na čvrsto verovanje da je

¹ „Vjeruju“, veroispoved, doktrina – *prim. izdavača*.

Isus Mesija, Hristos, Sin Božji, da je istina ono što se u jevandelju odnosi na Njega, i da je istina ono šta je poučavao.“

To je katolička „vera“. Kako glasi Gospodnja definicija, Njegova ideja o veri? „Put Hristu“, str. 69:

„Kad govorimo o veri, moramo imati na umu jednu razliku. Postoji, naime, *jedna vrsta verovanja* koja se *potpuno razlikuje od vere*. Postojanje Boga i Njegove sile, istina Njegove reči, sve su to činjenice koje ni Sotona ni njegova vojska ne mogu ozbiljno da poreknu.“

Zar nisu zli duhovi govorili Isusu da je bio Hristos? [Verništvo: „Da.“] Prema tome, Sotona i njegova vojska veruju u Božje postojanje i silu, veruju da je Njegova reč istina i da je Isus Mesija, Hristos, Sin Božji. Sotona i njegova vojska veruju u to. Ali to nije vera. Koliko je sile u njihovom verovanju da bi u njihovom životu činila dobra dela? Nema je uopšte. Oni nemaju vere. A upravo to je katolička vera, zar ne? Kakva je to onda vrsta vere? To je sotonska vera. Upravo je to sotonska vera, kako je to rečeno, ali papstvo to protura kao veru. I ko god to protura kao veru sledbenik je papstva čak i ako tvrdi da je adventista sedmog dana. Ali nastaviću sa čitanjem iz „Put Hristu“:

„Biblija kaže da i 'I đavoli to veruju i drhte!' (Jakov 2,19), *ali to nije vera*. Tamo gde nije samo verovanje u Božju reč, već i *pokoravanje volje Njemu*, TAMO JE VERA.“

Ovo je istina o opravdanju verom; to je pravednost verom; to je vera koja radi, hvala Gospodu – ne vera koja veruje u nešto, koja drži Božju istinu u predvorju i onda svojim vlastitim naporima nastoji da dopuni nedostatak. Ne to. Ne, već vera koja je *delotvorna*. Ona sama deluje; *ona* im u sebi božansku silu da u čoveku jasno pokaže Božju volju pred svetom. To je pravednost verom – pravednost koju vera postiže, koju prima i koju drži – Božja pravednost.

Nastavljam da čitam iz „Put Hristu“:

„...vera koja kroz ljubav radi i čisti dušu. *Tom verom* srce se obnavlja u *Božje obličje*.“

Nije potrebno da više čitam jer ovo je dovoljno da pokažemo kontrast, a i vreme je odavno isteklo. Ovo je dovoljno da pokažemo kako je papska doktrina o opravdanju verom Sotonina doktrina, ona je jednostavno telesni um koji se oslanja na sebe, koji deluje kroz sebe, uzvisuje sebe i onda sve to pokriva izjavom verovanja u ovo, ono i nešto drugo, ali *nema Božje sile*. Onda, braćo, iskorenimo to zauvek!

U neznaboštvu je Sotona otvoreno, bez ikakvog sakrivanja, vodio ljudski um da sebe izjednači sa Bogom. Onda je Hristos došao na svet, i kao nikad pre otkrio pravo jevandelje – Hristos u čoveku, čovek opravdan verom u Njega, i samo verom – verom koja u sebi ima božanski život, verom u kojoj je božanska sila, verom koja živi i radi, verom koja sve donosi onome koji je ima i obnavlja Božje obličje u dušu. Onda je Sotona uzeo taj telesni um koji se u neznaboštvu izjednačio s Bogom i sada ga pokrio svojom idejom vere i proturio je kao opravdanje verom i uzvisio njenog glavnog predstavnika iznad svega što se zove Bog ili se poštuje, tako da on sedi u crkvi Božjoj kao Bog pokazujući sebe da je Bog (2. Solunjanima 2,4).

O, gledajmo da imamo Hristov, a ne telesan um! O, gledajmo da imamo Hristov, a ne Sotonin um! O, gledajmo da imamo Gospodnju misao o opravdanju verom, a ne Sotoninu! O, gledajmo da prihvatimo Gospodnju misao o pravednosti verom, a ne Sotoninu! Onda ćemo primiti poznu kišu, učenje o pravednosti u skladu sa pravednošću.

Braćo, verujmo u poruku trećeg anđela! Nadam se da je sada pred nama jasno otvoren put za proučavanje Božje pravednosti „verom Isusa Hrista u sve i na sve koji veruju“ (Rimljanima 3,22 – *Karadžić*). Krenimo onda tim putem u Božjem strahu, moleći se za Svetoga Duha da nam ga razjasni, tako da nas taj Učitelj pravednosti može poučiti o pravednosti u skladu sa pravednošću.

Poruka trećeg anđela – Br. 13.

Starešina A. T. Jones

U našem posljednjem proučavanju nastojali smo da pred ovaj narod što jasnije iznesemo razliku između sotonskog verovanja i vere Isusa Hrista; razliku između opravdanja delima naslovljenog kao opravdanje verom – razliku između toga i opravdanja verom takvog kakvo zaista jeste. To smo nastojali; to je bio cilj. Sećate se kako smo to uradili. To nas je dovelo do ovog predmeta koji je sada stalno pred nama: da moramo imati učenje o pravednosti u skladu sa pravednošću. A to može da bude, ustanovili smo, samo u skladu sa Božjom, a ne našom idejom o pravednosti; a da bismo umesto svoje imali Božju ideju o pravednosti, moramo da imamo um koji je može shvatiti, a to je samo um Isusa Hrista. Ko god nema Hristov um, ko god nije predao sebe i sve što ima i jeste, i primio umesto toga Hristov um, ne zna i *ne može* znati šta je pravednost verom; ne može znati šta je opravdanje verom. On može tvrditi da zna; može se složiti da je tako; može je usvojiti, ali je ne može znati, jer niko sa telesnim umom ne može je znati. 1. Korinćanima 2,14:

„A telesni čovek ne razume šta je od Duha Božijeg; jer mu se čini ludost“ (*Karadžić*).

Upravo je to način na koji stotine ljudi postupaju s pravednošću verom, a tvrde da je veruju.

Starešina Lewis Johnson: Sveštenici državne crkve u Skandinaviji propovedaju je na taj način.

Starešina Jones: Da, svi katolici je tako propovedaju. Tako mora biti sa telesnim umom. I biće uvek tako kod čoveka koji nema Hristov um. Ali onaj ko ga nema, to ne zna. On misli da je u redu; misli da je dobio Božju pravednost verom. A ipak pravednost koju poseduje nije dovoljno dobra, već mnogo toga mora sam neprestano činiti da bi je dopunio i upotpunio; ali ipak on misli da je to pravednost verom. „A telesni čovek ne razume šta je od Duha Božijeg; jer mu se čini ludost i ne može da razume, jer treba duhovno da se razgleda.“

Kako onda neko može da telesnim umom upozna Božju pravednost? Obraćam se sada vama. Ne gledam ko ste, jeste li ikada ranije u svom životu čuli za Hrista. Uzmite ovaj stih tako kako piše; kako neko može da upozna Božju pravednost telesnim umom – Sotoninim umom, jer upravo je to telesan um? Može li? [Vernišтво: „Ne.“] Može li Sotonin um spoznati Božju pravednost?

Ponavljam: Božja pravednost izražena slovima, rečima i deset zapovestima je Božji zakon. Svi se slažete sa time; nema adventiste sedmog dana koji s tim neće složiti. Teškoća je što toliki pokušavaju da steknu Božju pravednost iz zakona *putem* zakona. Neki pokušavaju da je steknu – Ne; Oni je *zapravo dobijaju* bez zakona, verom Isusa Hrista, koja je za „sve i na sve koji veruju; jer nema razlike“. „A sada ... (a to znači *sada!*) – Sada se bez zakona javi pravda Božja, posvedočena od zakona i od proroka; a pravda Božja verom Isusa Hrista u sve i na sve koji veruju; jer nema razlike“ (Rim. 3,21.22 – *Karadžić*).

Onaj koji je stiće na taj način ima je, ali kažem da se svi slažemo, svaki adventista sedmog dana protvrdiće da deset zapovesti slovima, rečima izražavaju Božju pravednost.

Prema tome: „Jer telesni um neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božjem niti može.“ (*KJV*). Kako onda može telesni um da upozna Božju pravednost? Kako joj se telesni um može pokoriti? *Ne može*, kaže Gospod. Prema tome onaj koji ima samo telesni um, koji zna samo za prirodno rođenje i nema um Isusa Hrista, – koji nije imao telesni Hristov um, – ne može upoznati Božju pravednost koja je verom Isusa Hrista. I sada, upravo sada kada Gospod želi da nam otkrije Božju pravednost u skladu sa pravednošću, da nas pouči o pravednosti u skladu sa pravednošću, sada kao nikad ranije na zemlji, potrebno je i moramo da imamo samo um Isusa Hrista.

Činjenica je da se telesni um „ne pokorava zakonu Božjem niti može“. Da li se Hristov um pokorava Božjem zakonu? [Vernišтво: „Da.“] Da li je nekad bilo drugačije? [Vernišтво: „Ne.“] Hristov um se uvek pokoravao Božjoj reči. Cela Biblija jednostavno je prikaz Božjeg zakona kakav je u Hristu. Zar se nije onda Hristov um pokoravao zakonu, celoj Božjoj reči kakva jeste? [Vernišтво: „Da.“] U to nikad nije bilo nikakve sumnje. Kad god se čitala Božja reč, kako ju je primao Hristov um? Odmah ju je primao. Ne bi govorio: „Pitam se kako to može da bude.“ Pretpostavljate li da je rekao: „Mislim da to znači ovo?“ Zar bi rekao: „Nisi li malo preoštara u vezi sa ovim tekstom?“ „Možeš li to malo prilagoditi?“ Da li se ikada uznemirio zbog nečega što bi

Biblija rekla ili što bi Gospod rekao? Ne. Kad god je izgovorena Božja reč, Hristov um se odmah odazvao.

Braćo, svestan sam da možete znati i da svako na ovom svetu može znati i imati upravo takav um. Znam da možete imati takav um, kad Božja reč progovori da se tog trenutka odazovete i da nemate nikakvih pitanja ili sumnje ili znaka odbacivanja. Po tome možete jasno videti da, ako vi i ja imamo takav um, kad se čita Božja reč onda nema bune ni zamerke ni neslaganja – da li je to Hristov um? [Verništvo: „Da.“] Onda nije teško znati da li imamo Hristov um ili ne.

Ako vaš ili moj um, ako vaš ili moj stav ili vi ili ja nismo spremni na takvu predaju – predanje Bogu – da kad god On progovori u Reči ili preko svojih proroka, pa u tom umu ili srcu postoji nešto što stvara zamerku ili neslaganje, kakav um onda imamo? [Verništvo: „Telesni um.“] To je um koji ima prigovor. Došlo je vreme da se toga oslobodimo.

Ali kažem da čovek može imati takav um da kad god i šta god Božja reč kaže odmah sledi odziv. U takvom umu ili u vezi njega na svetu nema ništa što bi dovelo do prigovaranja. Takav um nije urođen čoveku, ali čovek ga može imati i znati da ga ima; to je um koji treba da imamo. To je um kome Gospod može da otkrije svoju pravednost u skladu sa pravednošću, jer je to um koji prima od Boga upravo ono što Bog daje na svoj način, a ne na način koji bih ja mogao da zamislim ili modifikujem ili odbacim.

Zato čovek koji prihvati ideju, *istinu*, opravdanja verom ili pravednost verom u skladu sa *svojom sopstvenom idejom* i sa svojim sopstvenim gledištem na nju, jednostavno je ne može ostvariti; jednostavno, nije dobio pravednost i to je sve. To je ona ista sotonska ideja o pravednosti verom; jednostavno, isti rimokatolički sistem opravdanja delima, proturen pod opravdanjem verom. I nastupilo je vreme u daleko ozbiljnijem smislu nego što devet desetina od nas misli, kada treba da znamo imamo li Božju pravednost i opravdanje verom u drugom smislu nego što ga koriste rimokatolici. To je rešeno.

Pročitaću jedan ili dva odlomka koji će nas povezati s onim što smo sinoć govorili. U „Svedočanstvima za crkvu“, sv. 1, str. 186 čitam odlomak o poruci Laodikiji, šta ona treba da obavi:

„Cilj joj je da probudi Božji narod, da mu otkrije njegov otpad i navede ga na iskreno pokajanje, da bi mogao da bude obdaren Isusovom prisutnošću i osposobljen za glasni poklič trećeg anđela.“

Koji će biti osposobljeni za glasni poklič trećeg anđela? Oni koji su obdareni Isusovim prisustvom. Oni kojima je poruka Laodikiji svojim delovanjem i namerom donela prisutnost Isusa Hrista. Reč je o *ličnoj* prisutnosti – ne zamišljenoj, udaljenoj prisutnosti; to nikako nije. Pročitajmo objašnjenje ovde u „Put Hristu“, str. 82-85 originala:

„Kada se Hristos uzneo na Nebo, Njegovi sledbenici osećali su kao da je On i dalje sa njima; *da je lično prisutan*, pun ljubavi i videla. Isus, Spasitelj, koji je hodao i razgovarao sa njima, molio se sa njima, izgovarao reči nade i utehe njihovim srcima, bio je, dok se poruka mira još čula sa Njegovih usana, odnesen između njih na Nebo, i zvuk Njegovog glasa odjeknuo je iz oblaka anđela koji su Ga okružili – 'I evo, ja sam s vama svakog dana, sve do kraja sveta' (Matej 28,20). On se vazneo na Nebo u ljudskom obliku. Znali su da se On nalazi ispred prestola Božjega i da je ostao njihov Prijatelj i Spasitelj; da je Njegova ljubav ostala nepromenjena; da se On i dalje izjednačava sa napaćenim čovečanstvom. On iznosi pred Boga zasluge svoje dragocene krvi, pokazuje svoje ranjene ruke i noge, podsećajući na cenu koju je platio za svoje otkupljene. Znali su da se vazneo na Nebo da im pripremi mesto i da će opet doći da ih uzme sebi... Kada su se okupili posle vaznesenja, žarko su želeli da u Isusovo ime iznesu svoje molbe Ocu.“

To je bio pravi molitveni sastanak, zar ne? Skupilo se sto dvadeset osoba, svaka *željna* da iznese svoje molbe Ocu u Isusovo ime.

„Ispunjeni svetim strahopoštovanjem, sagnuli su se u molitvi, ponavljajući obećanje: 'Što god zamolite Oca u moje ime, daće vam. Do sada ništa niste molili u moje ime. Molite, i dobićete – da

vaša radost bude potpuna!’ (Jovan 16,23.24). Pružali su ruku vere sve više i više, sa moćnim obrazloženjem: ’Hristos Isus, koji je umro, štaviše i vaskrsao, koji je Bogu zdesna i zauzima se za nas!’ (Rimljanima 8,34). *Pedesetnica im je donela prisustvo Utešitelja* o kome je Hristos rekao da će ’On ... u vama biti’. Osim toga dodao je: ’Bolje je za vas da ja idem, jer ako ja ne idem, Utešitelj neće doći k vama, a ako odem poslaću ga k vama’ (Jovan 16,7 – *Bakotić*). Od tada je Hristos Duhom stalno trebalo da boravi u srcu svoje dece. Njihova veza sa Njim bila je *sada prisnija* nego kad je On lično bio sa njima.“

To je ono što On želi da imamo sada. On želi da sada imamo ono što su oni dobili na Pedesetnicu, ličnu prisutnost Isusa Hrista, i ako je imamo, On će nam biti bliži nego da je ovde u telu. On želi da se približi vama i meni više nego što bi bio kad bi svake večeri došao ovde na sastanak i sedeo s nama. To je ono što On želi *sada*.

„Videlo, ljubav i sila Hrista koji je stanovao u njima sijala je iz njih, tako da su se ljudi, gledajući ih, divili, ’Znali su da su oni bili s Isusom’ (Dela 4,13).“

Evo i izjave iz „Svedočanstava“, br. 31, str. 156:

„Poruka iznesena u Hristovoj ljubavi, držeći stalno na umu vrednost duša, čak će svetovne ljude nagnati na zaključak: ’Oni su poput Isusa’.“

Došlo je vreme kad On želi da poruka bude objavljena na ovaj način i On će za to postarati. Ako mu oni koji sada ispovedaju Njegovo ime ne budu dopustili da uđe u svoj svojoj punini, da bi na ovaj način mogli da objave poruku, On će naći narod koji će to učiniti. Eto, dotle smo došli. Više ne možemo da odlažemo.

„Sve što je Hristos bio prvim učenicima On želi da bude danas svojoj deci, jer je u toj poslednjoj molitvi, s malom grupom učenika oko sebe, rekao: ’Ali, ne molim samo za njih, nego i za one koji će na njihovu reč poverovati u mene’ (Jovan 17,20).

Isus se molio za nas; molio se da budemo jedno s Njim kao što je On jedno s Ocem. Kakva je to zajednica! Spasitelj je o sebi rekao: ’Sin ne može ništa da učini sam od sebe’ (Jovan 5,19), ’Nego Otac, koji živi u meni, čini svoja dela’ (Jovan 14,10). Prema tome, ako Hristos nastava u našim srcima, *On će delovati u nama*.“

Onaj kome je toliko stalo i tako se silno boji da mu nećete dopustiti da ima dela koja želi da čini i da ćete uništiti sva njegova dela – ako Hristos nastava u njegovom srcu, naći će dela koja će učiniti. Braćo, ne brinite se toliko zbog dela; nađite Gospoda Isusa Hrista i naći ćete dela, više nego što možete da ih učinite. [Vernišтво: „Amin!“] Problem je u tome što ljudi, kad se usmere na dela i rade, rade i rade umesto da se usmere na *Isusa Hrista da bi onda radili*, takvi sve izvrnu. Sotonu nije briga što neko ispoveda opravdanje verom i pravednost verom dokle god je svojim mislima usmeren na dela. Upravo je to misao koju imamo u definiciji vere koju smo pročitali pre neko veće. Pročitaću je ponovno. „Put Hristu“, str. 69 orig.:

„Kad govorimo o veri, moramo imati na umu jednu razliku. Postoji, naime, jedna vrsta verovanja koja se potpuno razlikuje od vere. Postojanje Boga i Njegove sile, istina Njegove reči, sve su to činjenice koje ni Sotona ni njegova vojska ne mogu ozbiljno da poreknu.“

Oni to veruju, ali kakvu im silu njihovo verovanje donosi da ih učini pravednima ili da ih osposobi da čine dobra dela? Kakva je sila u njihovom verovanju? Kakvu im silu ono daje? [Vernišтво: „Nikakvu.“] Nikakvu; daleko je ona, samo kao teorija koja se posmatra, smatrana teorijom, smatrana skupom doktrina. Tako čak i duh može da veruje u Božje postojanje i silu; može da veruje da je Biblija istinita; može da veruje da je Isus Mesija, Sin Božji, Svetac Božji, a da bude đavo. I kao pristalica papstva neko može sve to da veruje na ovaj način i u isto vreme ispoveda opravdanje verom; i istovremeno se može svom snagom boriti za ono što nazivaju „dобрim delima“.

Da, može raditi do iznemoglosti kako bi bio dobar, kako bi bio pravedan, kako bi ganuo Boga, kao što smo to čitali pre neko veće. Sami znate da tako rade. Znaete da odlaze na hodočašća i vrše pokore, i do iznemoglosti se iscrpljuju, a uz sve to se još lišavaju i svake zemaljske udobnosti.

Ali ko vrši delo? Ko u svemu tome vrši delo? „Ja“ radi da bi čovek bio pravedan, da bi imao riznicu zasluge koja će mu povećati milost u ovome svetu i slavu na nebu. Zbog toga je to, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Ko to onda radi? [Vernišтво: „Ja.“] Tako je. Da li je um, da li je srce pokoreno Bogu? Da li su osećanja upravljena na Njega? Da li je sve predato Njemu? Ne. I zbog toga u svemu je još uvek „Ja“.

Ko, onda, treba *da* radi da bi to uvek bila dobra dela? Pročitajmo još jednom: „Prema tome, ako Hristos nastava u našem srcu, *On će činiti u nama 'da želite i da činite* ono što je po njegovoj volji’ (Filibljanima 2,13). *Mi ćemo raditi* kao što je *On* radio; mi ćemo pokazati *isti duh*. I tako, ljubeći Njega i boraveći u Njemu, mi ćemo 'da u svemu uzrastemo u Onome koji je glava, Hristos’ (Efescima 4,15 – *Karadžić*).“ To je ono što Gospod želi, to je ono što je Hristova zamisao. Kako smo razmišljali one večeri – ne mogu da imam Hristov um odvojeno od Njega. Ne mogu da imam Hristov um, a da nemam Njega lično. Upravo je prisutnost Isusa Hrista ono što nam On sada želi dati Svetim Duhom u izlivanju pozne kiše. On nam želi dati lično prisutnog Hrista.

Evo ostatka ove definicije verovanja: Neko može da veruje u Božje postojanje i silu; može da veruje da je Biblija istinita; može da veruje da je Isus Mesija, Sin Božji, Svetac Božji, a da bude đavo. Ali to *nije vera*. U takvom verovanju nema sile koja bi ikome pomogla. Zar to nije tajna svih ovih uputstava koja smo tokom svih ovih godina dobili u Svedočanstvima, da istinu ne smemo da držimo u spoljašnjem dvorištu, već da treba da je unesemo u unutrašnju svetinju duše; zar se ne misli upravo na to? [Vernišтво: „Da.“] Zar ne vlada ideja da će ljudi držati istinu po strani i posmatrati je kao teoriju pa joj dodati svoju konstrukciju i svoje tumačenje i onda postupati onako kako sami veruju? To nije vera.

Evo vere: „Tamo gde nije samo verovanje u Božju reč, već i *pokoravanje volje Njemu*; gde je *srce pokoreno Njemu*, a osećanja usmerena na Njega.“ Ovo su ozbiljne reči, vredne razmatranja. „Pokoravanje volje Njemu“ – da li je to učinjeno? Jeste li pokorili *svoju* volju Njemu tako da je nikad više ne povlačite, ili je sprovodite na svoj način ili za sebe? Da li ste svoju volju pokorili Njemu? Vašu? Na vašu mislim? Da li je On dobio *vašu* volju? Neko kaže: „Mislim da jeste.“ Dobro, ali treba da *znate* to. Drugi kaže: „Pokušavao sam da Mu pokorim svoju volju.“ Prestanite da pokušavate i pokorite svoju volju Njemu, završite sa tim i znajte da je tako.

„Pokoravanje volje Njemu“ – jeste li mu pokorili svoju volju? Da li je predana tako da znate da je predana i da nemate nikakvu želju ili podsticaj ili sklonost da je u bilo kojoj situaciji sami koristite? Da li je predana? Vi to *treba da znate*. Možete *znati* da li je to učinjeno. [Glas: „Kako?“] Kako? Tako što ćete to uraditi, reći Gospodu da ste uradili i da je tako. Naravno da čovek zna da je tako kada ju je predao. [Glas: „Ako ne zna onda ju nije ni predao.“] Tačno.

Ako to neko ne zna, to je najsnažniji mogući dokaz da je nije predao. A kad ju je predao, ah! Onda zna. To je tako. Kad je preda onda on postaje duhovan i zna ono što nikad pre u životu nije znao. Telesni čovek ne može da to prihvati, ne može da razume, ne može nikad. Kako uopšte mogu da razumem šta se događa kad nešto radim, ako to nisam nikad uradio? Imate nešto što ste učinili, pa znate kako funkcioniše, ali ja to nisam nikad učinio, pa ipak želim da mi sve to objasnite da bih razumeo kako je urađeno, a da ja sam ništa ne *činim*. Braćo, to nije u redu, a još manje je u redu po ovom pitanju, jer se to mora znati, a može se znati samo između Boga i pojedinca. „I biće svi naučeni od Boga“ (Jovan 6,45 – *Karadžić*). Jedan može reći drugome da je to činjenica; jedan može reći drugome da zna da je to činjenica. Ali niko to ne može dati drugome pa moj brat to ne može da dobije od mene. Ja mu mogu reći da je to činjenica i da to može znati, ali on to mora da nauči od Boga. To jednostavno činite pokoravanjem Bogu. To je jedini način na koji iko može da preda svoju volju Bogu ili da zna da ju je predao. Mnogi ne razumeju na koji način, ali najveći problem je u tome što to *neće učiniti* ako im i kažete na koji način.

Ponovno pitam: jeste li svoju volju pokorili Njemu? Jeste li to učinili? Jeste li prešli preko te prepreke i u situaciji ste da znate da ste to učinili i znate da ste svoju volju pokorili Njemu, da je On upotrebi na svoj način, i da u tom pogledu više nema nikakvih pitanja niti kakve nesuglasice? Jeste

li svoju volju pokorili Bogu da je upotrebi kako On želi i niste imali nikakav prigovor; više niste pomislili niti bili skloni da je koristite na svoj način; želite da On to čini na svoj način i jedino vam je do toga stalo? Da li je tako? Jeste li predali svoju volju? [Verništvo: „Da.“]

Ima li ovde neko u kome to nije tako? Jednostavno idite i kažite Gospodu sve o tome. Recite Mu: „Gospode, sve predajem tebi; svega se lišavam, ništa ne ostaje; ne zadržavam ništa; sve sam predao, sve, volju i sve – tebi, da to koristiš kako želiš.“ [Verništvo: „Amin!“] Braćo, svako od nas treba da to učini sada, svakog dana. Gospod želi da dođe ovamo upravo na takav način da Mu dopustimo da uđe.

Ali dokle god zadržavam nešto od svoje volje, ići ću svojim putem uprkos sebi samome; Bog me ne može potpuno upotrebiti. Ne može doći u punini, Hristos ne može doći u punini ako Mu se potpuno ne pokorim. Neka u ovom slučaju bude i malo umiranja. Neka bude stvarno umiranja svome „Ja“. Upravo to znači sve ovo; znači smrt: a jasno je da se ljudi nikad ne bore zato da umru. Bore se da ostanu živi, ako dođe do kakve borbe.

Imajmo na umu da nije dovoljno „želeti“ da umremo. Idite i umrite, to Gospod želi. Neko kaže: A kako ću to učiniti? On kaže kako: „Tako i vi sebe smatrajte (držite sebe – *Karadžić*) mrtvima grehu“ (Rimljanima 6,11). Svakako mrtvi. Juče nam je brat Durland čitao: „Jer ko umre oslobodi se od greha“ (Rimljanima 6,7 – *Sinod SPC*). Tako je. „Dakle, držite sebe da ste mrtvi grehu“ (*Karadžić*), a Bog će se pobrinuti da se to ostvari. Činjenica je, braćo, da treba da upoznamo Gospoda. Problem je u tome što ljudi lično ne poznaju Gospoda i ne znaju kako su ove stvari povezane sa Njim.

„Gde je srce pokoreno Njemu.“ Koji deo? [Verništvo: „Celo srce.“] Da li je to učinjeno? [Verništvo: „Da.“] Celo srce predano? Sve je predano? Neko kaže: Predao sam sve što znam. Dobro, učini sada drugi korak i predaj sve što *ne znaš*.

Starešina O. S. Ferren: Kada to neko učini, da li je onda nesrećan i nevoljan?

Starešina Jones: Da.

Starešina O. S. Ferren: I slep i go?

Starešina Jones: Da.

Starešina O. S. Ferren: I ne zna da je takav?

Starešina Jones: Kažem da; naravno da jeste. Ali hvala Gospodu, on ima blago cele vasiona. Neko kaže: Ja to ne razumem. Ni ja, ali znam da je tako.

Braćo, imajmo na umu da treba odavde da počenemo i to nikad ne smemo zaboraviti, jer što dalje idete to ćete više videti da je to činjenica, kada se držimo jevanđelja Isusa Hrista kakvo ono jeste, mi na svakom koraku i u svakoj fazi nalazimo *Božju tajnu*. U svakoj tački i na svakom koraku doći ćete do tačke i u situaciju u kojoj to ništa ne može da objasni osim Boga, i sve što možete da učinite jeste da verujete da je Bog u tome. Tako je i vi ćete to znati, dopustite Njemu da ide napred i objasni to. Biće potrebna večnost za to. Ono što On očekuje od vas i mene jeste da se radujemo što pred sobom imamo večnost u kojoj će On moći da nam to objasni. Radujem se što ću živeti u večnosti – pa se ne brinem da li razumem ovo, ono ili nešto drugo. Ne. Bože sačuvaj da odbacimo večni život zato što ne razumemo sve što Bog razume. Ali, ah! Tu je opet isti duh koji je imao Sotona – izjednačiti se s Bogom; i ne pokoriti se ako sve ne razumemo. Odbacimo takavu misao. Verujmo Gospodu i pustimo Ga da On u svoje vreme da objašnjenje.

Dobro, onda, jeste li mu pokorili svoje srce? To je malopre bilo naše razmišljanje. Mnogi kažu: „Predao sam Gospodu sve što znam.“ To nije dovoljno. Ono što treba da učinite je da Mu predate sve što znate i sve što *ne znate*. Ako Mu predam samo ono što znam, ostalo je dosta toga što *ne znam*, niz situacija u kojima ću se naći i mnoge stvari koje će se pojaviti, pojaviće se nešto što će za mene biti veoma privlačno i poželjno, i ako nisam predao sve, šta onda? Doći će do borbe, hoću li to predati ili ne. A onda se stalno nalazim u teškoj situaciji da se pitam da li sam se pokorio Gospodu ili ne. Gospod želi da se oslobodite takvog položaja i da se u njega ne vraćate. Predajte Mu sve što znate i što ne znate. Predajte Mu sve, bez ikakve rezerve sada ili ikada. Onda nemate čega da se bojite; nećete mariti ako se u sledećem trenutku nađete na dnu mora. Sve je Njemu predano, u Njegovoj ste ruci – i time ste nešto dobili. Ovaj čovek je dobio nešto, nešto što nikad ranije nije imao i ima nešto što ne može da dobije dok upravo to ne učini.

„A osećanja usmerena na Njega.“ Da li su tamo usmerena vaša osećanja tako da On ima prioritet u svemu? Tako da je On prvi u svemu? Da ništa drugo nije važnije, bilo gde i u bilo koje vreme? Da li je tako? Kad čovek tako učini dobio je nešto, on ima i zna to. Neko kaže: Zar čovek ne treba da brine za svoju ženu i decu? Zar nije sve njih predao Gospodu i zar Gospod ne može da se za njih brine bolje od vas ako se niste predali Njemu? I sve njih ste predali, i umesto da situacija bude ovakva: kad su moja osećanja usmerena na Njega, onda ona ne postoje za one koji su mi dragi, nego je upravo suprotno. Kad su moja osećanja usmerena na Njega, ona onda postaju *jača, dublja* i slavnija prema onima koji su nežno povezani sa mnom. Ljudi pogrešno misle: kad svoja osećanja usmere na Boga to će ih odvojiti od nekoga koga vole na zemlji; zapravo je to jedini način na koji mogu ispravno voleti one koje misle da vole na zemlji.

Zar nije tako? Da li je volja pokorena Njemu? Da li ste svoje srce predali Bogu tako da su vaša osećanja usmerena na Njega? Jeste li to učinili da možete stati pred Gospoda i zahvaliti Mu što je tako? Ne mislim da treba da ustanete u crkvi i kažete da je tako; samo kažite *Gospodu* da je tako. Događa se da ljudi ustanu u crkvi i kažu ono što neće da kažu Gospodu. Recite Gospodu. Kažite da ste Mu predali svoju volju. Predajte je svu bez i delića uskraćivanja sada i zauvek jer ona ne vredi ništa, a vi želite da imate Njegovo srce umesto svojega. A nakon što ste svoja osećanja usmerili na Njega, ona tu ostaju. I ostaće. Kažite Mu to stalno, svakog dana; kažite Mu gde god išli. Živite s Njim, braćo; živite s Njim; živite s Njim; to je sve što On traži. Ta On je ustao iz mrtvih i mi smo ustali s Njime da možemo živeti s Njim (Rim. 6,8). On treba lično da bude s nama. To je ono što će za nas da učini poruka upućena Laodikiji; ona donosi Hrista da živi u nama.

To možete da učinite samo sa sebe; niko to ne može da učini umesto vas. Braćo, hajde da to učinimo. Nađimo se u tom položaju! Kad se čovek nađe u njemu, on jednostavno čeka na Gospodnja uputstva, čeka na Gospodnje vreme. Kad Gospod bude spreman da izlije svoga Svetoga Duha, nema prepreke za to. Ako ima nešto što čovek ne zna, – o, on je to odavno predao.

To za njega može da bude dragoceno kao desno oko, ali odavno je predato. Nestalo je, Gospodu hvala, i tako ne postoji ništa između vas i Njega, i On može da izlije svog Duha kad god želi. On želi da se na ovoj konferenciji vi i ja nađemo u tom položaju, čekajući da nam da učenje o pravednosti u skladu sa pravednošću.

Koliko od Hrista treba da imamo? Kad Hristos dođe lično k nama, biće nam bliži nego da svakog dana ovde dolazi da se sretne s nama. Zar nije tako? [Verništo: „Tako je.“] Zar to nije jevanđelje? To je Božja pravednost koja je od vere Isusa Hrista. To je jevanđelje „jer se u Njemu javlja pravednost Božja iz vere u veru“ (Rim 1,17 – *Karadžić-KJV*). O, ne! Iz vere u *dela!* Pravednost Božja se javlja iz vere u *dela!* „Jer se u Njemu javlja pravednost Božja iz vere u veru.“ Hvala Gospodu!

Prisutnost Hrista, lična Hristovo prisustvo – „Hristos u vama, nada slave“ – to je jevanđelje, zar ne? Pogledajte – nema ni trunke potrebe za nerazumevanjem pitanja vere i dela, ni trunke potrebe za oklevanjem – pogledajte: Hristos je bio jednom na svetu, zar ne? [Verništo: „Da.“] Ništa nije učinio sam od sebe. „Ja sam od sebe ne mogu ništa da učinim“ (Jovan 5,30). U Njemu je prebivao Otac; On je činio dela. „Otac, koji živi u meni, čini svoja dela“ (Jovan 14,10). „Kao što je Otac poslao mene, tako i ja šaljem vas“ (Jovan 20,21).

Kao što je Bog u Hristu, tako Hristos treba da bude u nama. Da li je tako? [Verništo: „Da.“] Da li je Hristos isti juče, dana i zauvek? [Verništo: „Da.“] Kako je postupao dok je u našem telu boravio na zemlji? Kako je postupao dok se ovde nalazio? Prolazio je čineći dobro; brinuo se za bolesne, saosećao s njima. „A On bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se“ (Isaija 53,4). Poneo je naše bolesti. Njegovo saosećanje sa bolesnima bilo je tako prisno da je, kad im je služio, zapravo razumeo njihova osećanja. On je zaista poneo njihove bolesti. Kako će postupati kada se sada nalazi u našem telu? [Glas: „Postupaće na isti način.“] Kako će postupati ako je sada u vašem telu? Kad je u telu sada? [Glas: „Kao što je nekad postupao.“]

Zar ne vidite kako dela vode računa sama o sebi u onome ko ima *veru* u Isusa Hrista? – Ne mislim na sotonsko verovanje. Mislim na čoveka koji ima *veru*. Zar ne vidite da oni koji su više usmereni na dela nego na Hrista promašuju cilj? Njima nedostaje upravo onaj podsticaj i sila koja jedino može da vrši ono što je dobro, da u pravom duhu ide i služi bolesnima, da u pravom duhu

posećuje siromahe i služi im. Zar niste videli ljude koji su služili siromašnima i bolesnima na takav način zbog koga su se oni osećali još gore nego da im ovi ljudi nisu ni dolazili? To nije vrsta službe koju Isus Hristos čini. To nije vrsta službe koju On čini. Ne. To je Hristos u vama. I kad On ide sa vama i u vama, onda će da se ostvari svedočanstvo: „Čak će svetovne ljude nagnati na zaključak: 'Oni su poput Isusa'.“

Koga On želi da svet vidi u nama? [Vernišтво: „Hrista.“] On želi da svet u našem životu vidi Isusa Hrista – Hristov život, Hrista u vama, nadu slave – i oni će to znati i vi ćete to znati. Pobrinete se da Hristos bude u vama i Gospodnji Duh će umovima ljudi preneti da je On u vama. Ali ako se umesto Hrista pojavimo vi i ja, to će biti sve što se pojavljuje i svet će da vidi samo nas.

Braćo, postoji li stvarna potreba da iko pogrešno razume misao o tome da pravednost verom, opravdanje verom nosi u sebi živoga Boga da deluje na Božji način? Ima li ikakve potrebe za tim? Nema. Ni najmanje. To um koji se pokorio Bogu nikad neće da učini. To neće učiniti um koji se pokorio Bogu i koji želi da sledi Božji put, da Hristos bude prvi i poslednji, i kroz sve i u svemu i nad svime. Jer on onda postaje tako upoznat sa Hristom da zna da vera u Isusa Hrista donosi božansku prisutnost i da će božanska sila, ova božanska vrlina i ova božanska milost tako delovati na onoga koji je prima, tako uticati na njega, da će onaj koji ima najviše vere biti onaj koji će u svetu uraditi najviše posla. Ne možete to da razdvojite. U tome je božanski život, božanska sila i božanska reč.

Zar se Pavle nije borio, kaže neko, i zar Spasitelj ne kaže: „Borite se da uđete na uska vrata“ (Luka 13,24 – Čarnić). Da, borio se i Pavle nam kaže kako. Otvorimo ovaj tekst i pročitajmo ga. On je vezan za ovu temu i onda će biti dosta za večeras. Tekst se nalazi u Kološanima, prvoj glavi, od 25. stiha dalje: Jevanđelju sam „služitelj (ja) postao po božanskoj uredbi koja mi je dana za vas – da ispunim reč Božju, tajnu koja je bila skrivena od vremena i naraštaja, a sada je objavljena njegovim svetima, kojima je Bog hteo da obznani kako je bogata slava ove tajne među mnogobošcima“ (Čarnić).

Šta je to što Bog želi u ovo vreme da obznani vama i meni? Želi da obznani „kako je bogata slava ove tajne“. To nije mala stvar, zar ne? Koliko je veliko bogatstvo slave Božje tajne? Koliko veliko? Veliko je kao Bog. Kako ga onda možemo shvatiti osim Hristovim umom, koji dobijamo putem Svetog Duha koji donosi Njegovu prisutnost?

Osim toga: Koja je „Hristos u vama, nada na slavu. Njega mi objavljujemo stavljajući u srce svakom čoveku i učeći svakog čoveka u svoj mudrosti, da svakog čoveka postavimo savršenim u Hristu. Za to se i trudim boreći se shodno njegovoj delotvornoj sili koja u meni SILNO deluje.“

Kako se mogu boriti ako se nemam čime boriti? „Bez mene ne možete činiti ništa“ (Jovan 15,5 – Karadžić) – Koliko činiti? [Vernišтво: „Ništa.“] Jeste li sigurni? [Vernišтво: „Jesmo.“] Pitam se kako ćete se boriti bez Hrista. Kako ćete se boriti bez Njega? Razmislite! „Bez mene ne možete činiti ništa.“ „Mrtvi zbog svojih prestupa i greha“ (Efescima 2,1). Da li je to istina? Kako može mrtav čovek da se bori? „Dok smo mi još bili slabi“ (Rim. 5,6 – Čarnić). Jesmo li bili slabi? [Vernišтво: „Jesmo.“] Kako se može boriti čovek koji nema snage? Zar ne vidite kako je sotonsko izvrtnje božanske ideje da se treba boriti i raditi i upinjati se do iznemoglosti da bi se *došlo* Hristu i *stekao* ovaj dar opravdanja? Ne. Ono je *besplatni* Božji dar svakom čoveku, i svako koji ga prima, prima samoga Isusa Hrista. Jevanđelje je sila Božja na spasenje svakome koji veruje. Prema tome, onaj koji preda sve, daje sve i dobija tu Božju silu, tog živog Spasitelja – kome je data svaka vlast na nebu i na zemlji – taj ima *nešto čime može da se bori*; ima *snagu* koju može da upotrebi u dobru svrhu; ima *silu* sa kojom nešto može da uradi.

Na šta je onda usmerena ova borba? Da nađemo Gospoda? Ili da *koristimo silu* koju nam Gospod daje, koju On stavlja u nas? Šta od toga? [Glas: „Da koristimo silu.“] Svakako. Ne dopustimo, braćo, da pređemo na drugu stranu; prihvatimo pravu stranu.

„Za to se ja trudim, boreći se njegovom delotvornom silom, koja u meni silno deluje“ (Kološanima 1,29). Kako to kaže na drugome mestu: „Jer ljubav Božja nagoni nas.“ (2. Kor 5,14 – Karadžić). Nagoni, potiče, tera neodoljivom silom. To je misao koja se krije u reči „boriti“. Na drugim mestima prevod ove reči je „borite se“ da uđete na uska vrata (Čarnić). I oni to stvarno rade

i fizički se muče i iscrpljuju u vršenju pokore, kao svaki drugi katolik – i sve to će da čine kako bi ganuli Gospoda tako da se sažali nad njima. Ali to nije ta misao.

Radi se o borbi, a svako kome je to poznato, zna da je ova reč uzeta iz grčkih igara, grčke trke. Ko je nastupao u tim igrama smatrao se *borcem*¹. Takvi su počeli trku. Šta takav trkač radi? Napinje svaki živac da bi pobedio; ulaže svu snagu za ostvarenje cilja pred sobom, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] To je telesni trud, telesno naprezanje, borba. Da li Hristos govori o tome? [Vernišтво: „Ne.“] O kakvoj se borbi radi? O duhovnoj, naravno. Prema tome, prenoseći ovu misao sa *telesne* upotrebe, sa tog naprezanja svakog živca, prenoseći je na duhovno, šta to označava? Zar ne označava potpunu predaju volje Hristu, predaju srca i osećanja Njemu, bez ikakvog ustezanja? Nema nikakvog suzdržavanja; sve se pokorava Njemu, svaki delić bića posvećen je jednom jedinom cilju i proslavljanju Boga. Zar nije tako? Onda nas Njegova sila pokreće, Njegova božanska sila deluje u nama; zar to ne vidite? Ponavljam da će u svim slučajevima onaj koji veruje u Isusa Hrista delovati svom snagom za Njega.

Prihvatimo ove reči s kojima mogu na najbolji način da završim predavanje večeras. „Put Hristu“, str. 79 originala: „Srce koje *najpotpunije počiva* u Hristu biće *najozbiljnije* i *najmarljivije* u radu za Njega.“ Amin. [Vernišтво: „Amin!“] Nemojte to zaboraviti. Nemojte misliti da je onaj koji kaže da počiva u Hristu besposličar u telesnom ili duhovnom smislu. Ako tu lenjost pokaže u životu, onda uopšte ne počiva u Hristu već u sebi samome.

Tačno je, srce koje *najpotpunije počiva* u Hristu biće *najozbiljnije* i *najmarljivije* u radu za Njega. To je ispoljavanje prave vere. To je vera koja će vam doneti izlivanje poznog dažda, vera koja će vama i meni doneti učenje pravednosti u skladu sa pravednošću – prisutnost živoga Isusa Hrista – da nas pripremi za glasni poklič i objavljivanje poruke trećeg anđela na jedini način na koji može biti poneta sa ove konferencije.

¹ Grčki αγωνιστες (agonistes) – *prim. izdavača*

Poruka trećeg anđela – Br. 14.

Starešina A. T. Jones

Videli smo ispoljavanje prirodnog uma – telesnog uma – na njegova dva načina: paganstvo i papstvo. Ali ima još jedno savremeno ispoljavanje. Ono se pojavilo u naše vreme kao još jedan trik tvorca telesnog uma sa kojim će prevariti mnoštvo ljudi ako ne budu imali um kakav je u Hristu. Čiji je zapravo telesni um? [Verništvo: „Sotonin.“] Na šta je usmeren telesni um? [Verništvo: „Na sebe.“] Kod Sotone je usmeren na sebe; kod nas je usmeren na sebe. Videli smo kako je to u paganstvu, smelom, ogoljenom paganstvu stavljenom na mesto Boga, izjednačeno s Bogom, u besmrtnosti duše. Zatim smo ustanovili kako je ovaj telesni um, kada se pojavilo hrišćanstvo, stvorio njegov falsifikat i odenuo se – isti taj telesni um – u formu hrišćanstva i nazvao ga opravdanje verom, a u stvari je ceo sastavljen od opravdanja delima – taj isti telesni um. To je papstvo, ta tajna bezakonja.

U poslednje dane došlo je do još jednog razvoja u delovanju Sotone, odvojeno od paganstva, i od samoga papstva, i tako se do sada ispoljavalo. Zar nije tako? [Verništvo: „Tako je.“] U kakvom to obliku dolazi? U kakvom obliku Sotona radi u poslednje vreme? [Verništvo: „Putem spiritizma.“] Da, i on će uzvisivati sebe. Međutim, hoće li spiritizam uvek delovati u Sotonino ime? [Verništvo: „Neće.“] Što se više približavamo Spasiteljevom drugom dolasku, to će više spiritizam ispovedati Hrista. Ko treba da dođe pre Spasiteljevog dolaska, mnogi od njih? [Verništvo: „Lažni hristosi.“] Mnogi će doći i govoriti: „Ja sam Hristos“; na kraju dolazi i sam Sotona – kao Sotona? [Verništvo: „Ne. Kao Hristos.“] On dolazi kao Hristos i ljudi ga primaju kao Hrista. Prema tome, Božji narod treba tako dobro da poznaje Spasitelja da ne prihvati nikakvo pozivanje na Hristovo ime, ako ono nije stvarno, pravo. Ali kada lažno hrišćanstvo sebe predstavi svetu, kada se pojave sve moguće vrste lažnoga Hrista, kako neko može biti zaštićen? Kako možemo znati da je sve to laž? Samo zahvaljujući Onome koji je istina; samo ako imamo Njegov um.

Pročitaću vam iskaze o ovoj poslednjoj fazi telesnog uma. Čitali smo o onim dvema drugima: o paganskoj i papskoj. Kad pročitamo o ovoj poslednjoj, imaćemo sve tri faze; imaćemo pred sobom aždaju, zver i lažnog proroka. I onda nakon toga neće za nas biti ni najmanjeg izgovora da ne zauzmemo stav koji je otvoreno i jedino u skladu sa umom Isusa Hrista i Božjom pravednošću prema Njegovoj zamisli o pravednosti. Hoće li? Neće biti izgovora. Kada pred sobom vidimo direktan prikaz lažnog puta u sva tri njegova oblika, iako nećemo biti u stanju da razumemo ili vidimo ovaj drugi put, znaćemo dovoljno da se od njega distanciramo i krenemo drugim putem videli ga ili ne. Zar se ne bismo radije odrekli đavola koga *vidimo* i prihvatili Gospoda koga *ne* vidimo onako kako bismo hteli? Koga biste radije? Ja bih radije *zatvorenih* očiju izabrao Gospoda, nego đavola sa *otvorenim* očima.

Ovo je brošura koja izlazi mesečno – reći ću vam kasnije o kojoj se brošuri radi, ali prvo ću da iz nje pročitam nekoliko odlomaka. Radi se o zadatku za ovu sedmicu – o delu tečaja za svaki dan sedmice.

„Neka četvrtak bude dan kad objavljujete svoju veru.“

Pogledajte kakva je to vera.

„Kažite: 'Verujem da Bog sada deluje u meni i kroz mene i preko mene i za mene.' Recite to sa uverenjem jer je to istina.

U petak budite odvažni, jaki i silni; savladajte sve prepreke svojim rečima; recite: 'Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moć daje.' Recite to svom snagom svoga bića, i ja vam kažem da možete da učinite šta god želite, čak i čuda da činite.“

Dakle, to je laž. Da svi vidite da je to laž, pročitaću vam zadatak od srede:

„U sredu koristite potvrde; ne samo potvrde nauke, već potvrde svega dobrog u sebi.“

[Glas između verništva: „To dokazuje da je laŹ.“]

Zar ne kaŹu da Bog deluje u meni, preko mene i za mene i kroz mene? Kad doĊemo ka Isusu i imamo Njegovu pravednost i dobrotu, zar ne moŹemo reći da smo *mi* dobri? [Verništvo: „Ne.“] Zašto? [Verništvo: „Dobro je u Hristu; nije u nama.“] Jeste li onda voljni priznati da kad smo našli Isusa i sve blago i čast i moć i bogatstva koja su u Njemu, da se ni tada ne moŹemo hvaliti da smo *mi* dobri? Jeste li voljni da to priznate? Jeste li? [Glas: „Da.“] U redu. Ali to još nije sve. Nastavljam da čitam:

„Potvrdite sve dobro *u sebi*. Pohvalite *sebe* što ste ljubazni i dragi, i što ste tako pošteni u svojim namerama da sluŹite dobru; pohvalite *sebe* što ste tako odlučni u ovim svojim namerama; pohvalite *sebe* što ste tako snaŹni i zdravi.“

Da, moŹda moŹete da pohvalite *sebe* što Źivite tako striktno po zdravstvenoj reformi pa vam je zdravlje dobro. *Vi* ste uspeli, pohvalite *sebe*.

„Pohvalite *sebe* što imate tako ljubazan i drag karakter.“

Vi to moŹete, zar ne? [Verništvo: „Ne.“] Zašto ne biste mogli kad su vam gresi oprosteni, kad ste se svega toga oslobodili Hristovom silom? Zar ne moŹete da pohvalite *sebe* za *vaš* ljubazan i drag karakter, da *vi* imate tako dobar karakter? [Verništvo: „Ne.“] Ali nastavljam da čitam:

„Pohvalite *sebe* što vidite samo dobro u svakome i svemu u celome svetu. Pohvalite *sebe* za svaku dobru stvar koju vidite *u sebi* i za svaku dobru stvar koju *Źelite* da vidite *u sebi*... Morate da se pohvalite za svaku dobru osobinu koja je prisutna da vas osnaŹi i pohvalite *sebe* za svaku dobru karakternu crtu koja naizgled nedostaje da je prisilite da se pojavi, jer znate da će se u vama stvoriti plod vaŹih usana.“

Ovo se naziva „Hrišćanska nauka.“ MoŹete da pročitate naslov (diŹe knjigu). Jedan brat mi je pre neki dan dao primerak ove knjige. Naslov je „Hrišćanska nauka“ i na koricama se nalazi citat iz Pisma: „A reći moje neće proći.“ Braćo moja, zar nije vreme da poćnemo verovati u Pisma i Svedoćanstva? Zar nije došlo vreme da imamo Hristov um? [Verništvo: „Amin!“] Um koji će priznati da je to tako iz Svedoćanstva, koje je tolikoj braći smetalo svaki put kad je čitano. Proćitajmo to ponovo i vidimo hoćete li reći da je to tako ili nije. Vreme je. „Testimonies“, br. 31 (5. sveska), strana 44:

„Jeste li *vi* zaista u Hristu? Niste ako ne priznajete da ste zabludeli, bespomoćni i osuĊeni greŹnici.“

Vi niste u Hristu ako ne priznajete da ste sami takvi. Da li je to stvarno tako? [Verništvo: „Da.“] Jeste li spremni da se drŹite toga bez obzira razumeli ili ne razumeli *da je* to tako? [Verništvo: „Da.“] Hoćete li se drŹati toga uprkos paganstvu, papstvu i spiritizmu u svim njihovim fazama? Onda Źelim da znam zašto nije vreme da *vi* i ja imamo um koji koji neće reći „amin“ na takve stvari koje sam čitao iz ove protiv-hrišćanske nauke? Nastavljam da čitam iz Svedoćanstva:

„Jeste li *vi* zaista u Hristu? Niste ako ne priznajete da ste zabludeli, bespomoćni i osuĊeni greŹnici. Niste ako uzvisujete i slavite *sebe*.“

Prema tome, iako ovi ljudi citiraju Hristove reći, sve je to falsifikat. Poznato vam je da u „Ćetvrtoj svesci“ piše: kad sam Sotona bude doŹao sa blagodatnim rećima koje je Spasitelj izgovarao, izgovaraće ih istim tonom i izneti ih onima koji nemaju Hristov um. Braćo, za nas nema spasenja, nema sigurnosti, uopŹte nema izbavljenja, ako nemamo Hristov um.

A to prožima i sva naša dela. Ne važi samo za propovednika. Važi za svakoga. Setite se kad nam je dr. Kellogg pre neki dan govorio o zdravstvenom misionarskom radu, kako je, i to dugo vremena, u sistemima medicine viđao taj nedostatak, što ne uspevaju da dosegnu do *uma* i donesu mu olakšanje? Setite se da nam je rekao kako je shvatio da postoji ovaj nedostatak u celoj medicini. Ustanovio je da je u njihovom radu sve vreme postojao nedostatak, i da nije postojalo ništa čime bi se kod bolesnih duša moglo doneti olakšanje umu i smirile misli, da bi telo moglo da napreduje i ozdravi lečenjem koje bi primenili lekari.

Braćo, zar Hristos nije nadoknadio nedostatak u svim zdravstvenim sistemima svojim vlastitim sistemom koji nam je dao svojim Duhom? Hristov um za medicinsku sestru, za lekara, da bi se brinuli za nesrećnika i bolesnoga i paćenika i onoga koji propada, da bi usmerili paćenikov um na Isusa Hrista i imali Njegov um, i time odvratili njihove misli od sopstvenog „ja“. Onda pacijent počinje da počiva, lekar može da ide dalje i leči telo i ono će ozdraviti, dok pacijent uživa blagoslove i mir Isusa Hrista i um koji On daje. Zar ne vidite kako se to provlači kroz ceo naš rad i kako je to prisutno u svemu? Ovaj deo nije nov za našeg lekara. Ali dok nam je govorio o nedostatku u zdravstvenim sistemima, želim da vidite kako će Hristov um popuniti nedostatak. Čitam iz „Svedočanstava“:

„Niste u Hristu ako uzvisujete i slavite sebe.“

Zapazite sada:

„Ako u vama ima išta dobro, to se u potpunosti može pripisati milosti saosećajnog Spasitelja.“

I zapazite dalje:

„Vaše rođenje, vaš ugled, vaše bogatstvo, vaši talenti, vaše vrline, vaša pobožnost, vaša ljubav prema čoveku ili bilo šta drugo u vama ili što je povezano s vama, *neće stvoriti jedinstvo između vaše duše i Hrista.*“

Da li je to istina? [Verništvo: „Da.“] Starešina Underwood: „Molim te, ponovi to.“

„Vaše rođenje, vaš ugled, vaše bogatstvo, vaši talenti, vaše vrline, vaša pobožnost, vaša ljubav prema čoveku ili *bilo šta drugo u vama ili što je povezano s vama* (čak ni vaša dobra dela), neće stvoriti jedinstvo između vaše duše i Hrista.“

„Vaša povezanost s crkvom, način na koji se vaša braća odnose prema vama, biće uzaludni ako ne verujete u Hrista.“

Zapazite sada kako je ovo naglašeno:

„Nije dovoljno verovati *o* Njemu¹ (reč „o“ je u kurzivu); morate verovati *u* Njega.“

„*U* Njega.“ Šta to znači?

„Morate se u potpunosti osloniti na Njegovu spasonosnu blagodat.“

To je hrišćanstvo. To je Hristov um. U tome uopšte nema đavolstva, a ne može ni da se pojavi. Zašto? I to ćete naći u „Put Hristu.“ Nije baš rečeno tim rečima. Čitaću nekoliko citata iz „Put Hristu“; počinjem na strani 67 originala a zatim na strani 71:

„Uslov za večni život i sada je upravo onakav kakav je uvek bio – upravo onakav kakav je bio u raju pre pada naših praroditelja – savršena poslušnost Božjem zakonu, savršena pravednost.“

¹ Verovati o Njemu – verovati da postoji – *prim. prev.*

Ako vi i ja to nemamo, nikad nećemo imati većni život. Ne možemo da ga imamo ni sada ni u neko drugo vreme. Ako vi i ja nemamo „savršenu poslušnost Božjem zakonu“, od prvog daha koji smo udahnuli do ovoga sada večeras, a moramo ga imati do poslednjeg daha, onda nam ne pripada većni život. Ali u trenutku kad vi i ja imamo „savršenu poslušnost Božjem zakonu“, onda imamo većni život. Ali ta „savršena poslušnost“ mora trajati, kaŹem, *od prvog daha kojeg smo udahnuli do ovoga sada večeras*, i mora *trajati do poslednjeg daha*, pa ako bi to bilo i deset hiljada godina od sada, u dubini većnosti. Neću vas pitati da li to razumete, braćo; verujte i razumećete. „Zar to nije u suprotnosti s nećim Źto je ranije propovedao?“ Ne, to *nije* u suprotnosti s onim Źta sam propovedao; to je ono Źta sam propovedao sve vreme, i Źto propoveda svako koji propoveda jevanđelje.

„Uslov za većni život i sada je upravo onakav kakav je uvek bio – upravo onakav kakav je bio u raju pre pada naših praroditelja – savršena poslušnost Božjem zakonu, savršena pravednost. Kad bi se većni život mogao dobiti pod bilo kojim drugim uslovom osim ovog, bila bi dovedena u opasnost sreća celog svemira... *Mi nemamo neku svoju pravednost* kojom bismo mogli zadovoljiti zahteve BoŹjeg zakona.“

To je tako. Kako onda uopŹte možemo da dođemo do većnog života? [VerniŹtvo: „Kroz Hrista.“] Ah, „dar BoŹji je život većni u Hristu Isusu Gospodu naŹem“. Ali pre nego Źto možemo da imamo taj dar, moramo da imamo „savršenu pravednost“, zar ne vidite? I onda, kako to prilići Gospodu, On dolazi i kaŹe: „Ovde, u Hristu je savršena pravednost; ovde je savršena poslušnost Božjem zakonu od rođenja do groba; uzmi to i time ćeŹ potpuno zadovoljiti uslov pod kojim jedino moŹe da ima većni život bilo ko.“

Tako je. Zar vam nije drago zbog toga? Ja sam zbog toga toliko srećan da ne znam Źta drugo da radim nego da budem srećan. O, On Źeli da imam većni život. Nemam niŹta ĉime bih ga zasluŹio; nićim ne mogu da zadovoljim uslov pod kojim mi je jedino zagaranovao. Sve Źto imam upropastilo bi vasionu ako bi mi na osnovu toga osigurao većni život. On to ne moŹe ućiniti, ali Źeli da imam većni život. Toliko silno On to Źeli, da je umro kako bih ga mogao dobiti. [VerniŹtvo: „Amin!“] I opet kaŹem, takav je Bog pun ljubavi, takav je i dolazi i kaŹe: „Ovde, u Hristu je savršena poslušnost Božjem zakonu od prvog daha koji si udahnuo, do poslednjeg, a ti uzmi Njega i Njegovu pravednost i onda si dobio to drugo.“ To je uslov. Odlićno! Odlićno! Da!

„Mi nemamo neku svoju pravednost kojom bismo mogli zadovoljiti zahteve BoŹjeg zakona. Međutim Hristos nam je osigurao izlaz.“

Hvala Gospodu!

„On je Źiveo na Zemlji suoćen sa istim nevoljama i iskuŹenjima sa kojim se i mi suoćavamo. Źiveo je zaista bezgreŹnim Źivotom. Umro je za nas i sada se nudi da uzme naŹe grehe, a nama da svoju pravednost.“

Kakva trgovina! Kakva trgovina! Braćo, zar nije straŹno da ljudi toliko oklevaju i oteŹu i uzalud troŹe vreme pre nego Źto će sve predati i obaviti ovu blagoslovenu trgovinu? Zar nije straŹno?

„Ako sebe predate Njemu i prihvatate Ga kao svog Spasitelja, bez obzira na *svu greŹnost svog prethodnog Źivota*, vi ste *Njega radi proglašeni pravednim*. Hristov karakter stoji na mestu *vaŹeg karaktera* i vi ste *prihvaćeni* pred Bogom kao da nikad niste ni sagreŹili.“

Da, vi i ja, kada to ućinimo, vi i ja se nalazimo pred Bogom kao da nikad nismo poćinili neki greh u ovome svetu – kao da smo sve vreme bili anđeli. Braćo, Bog je dobar! On je predobar! O, naŹ Spasitelj je ĉudesni Spasitelj. [VerniŹtvo: „Amin!“] Braćo, tako je. Dopustimo MU da postupa kako Źeli.

„I viŹe od toga.“ – Zar moŹe da bude joŹ neŹto viŹe? Pa Gospod tako kaŹe:

„I više od toga, Hristos *menja srce*. On verom boravi u vašem srcu.“

To je taj blagoslov. Šta bi mi koristio večni život sa ovakvim srcem. Ne, On ne staje kod toga; On *menja srce*.

„Verom i stalnim pokoravanjem svoje volje Hristu treba da održavate ovu vezu sa Njim.“

O tome smo sinoć razmišljali; sve vreme imamo istu lekciju.

„I dokle god to budete činili, On će delovati u vama da želite i činite ono što Mu je ugodno. I tako možete reći ...“

Možete reći – Bog nam je dozvolio da to kažemo, rekao je da možemo reći ...

„A što sad živim u telu, živim verom Sina Božjega, kojemu omileh, i predade sebe za mene’ (Galatima 2,20 – *Karadžić*). Tako je Isus i rekao svojim učenicima: ’Jer vi nećete govoriti, nego Duh Oca vašega govoriće iz vas!’ (Matej 10,20 – *Karadžić*). I tada, kada *Hristos radi u vama*, vi ćete pokazati isti duh i činiti ista dela ...“

Ne možete da činite drugačije. Hristos je isti juče, danas i zauvek. On je isti ovde u našem telu sada, kao što je bio ovde ranije u telu.

„... dela pravednosti, poslušnosti. *Prema tome* nemamo u *sebi ničeg* čime bismo mogli *da se hvalimo*.“

Hvala Gospodu! Nemojte početi sebe uzvisivati ili hvaliti i govoriti: „Bogat sam, i obogatio sam se; sada sam mudar; sada sam ispravan.“ Ne. Zar čovek koji to kaže u vreme kakvo je ovo, nije najgore stvorenje u vasioni? Kako bi uopšte mogao da bude *gori*? Kada je bio potpuno izgubljen, bespomoćan i jadan pa je to priznao i rekao da je tako, a onda je Gospod pokazao tako čudesno sažaljenje da mu daje sve što je imao u vasioni, a onda se taj čovek uspravi i počinje hvaliti kako je dobar i kako je velik. Može li biti većeg preziranja Gospodnje dobrote? Ne. „A koji se hvali, Gospodom neka se hvali“ (2. Kor. 10,17 – *Karadžić*). [Verništvo: „Amin!“] Pa učinimo to onda!

„Prema tome, nemamo u sebi ničeg čime bismo mogli da se hvalimo. Nemamo nikakvog razloga da uzdižemo sebe.“

Onaj koji uzima Isusa takvog kakav jeste, biće uvek skroman. Onaj koji verom prihvata Hrista, postaje skroman. Ali ako Ga ne uzima verom već Ga zarađuje, naravno da ima čime da se hvali.

„*Jedini temelj* naše nade jeste *Hristova pravednost* koja nam je *uračunata*, i ono što ...“

Šta još, pretpostavljate li?

„*Jedini temelj* naše nade jeste *Hristova pravednost* koja nam je *uračunata*, i *ono što Njegov Duh* čini u nama i preko nas.“

Jedini temelj naše nade jeste Hristova pravednost nama uračunata, i ova pravednost koja Svetim Duhom deluje u nama su dela koja činimo. Sledeći odsek govori o sotonskom verovanju i šta je prava vera o kojoj smo govorili u ranijim predavanjima. Sve je to isti predmet.

Čitamo, dakle, sa strane 71:

„Što se više približavate Isusu, to ćete grešnji izgledati u svojim očima; pogled će vam biti jasniji pa ćete videti oštru i jasnu razliku između svog nesavršenstva i Njegove savršene pravde. To će biti dokaz da su Sotonine obmane izgubile svoju moć.“

U kakvom je stanju čovek koji počinje *sebe* smatrati zasta dobrim? I hvali sebe? Okružile su ga Sotonine obmane. Čak i ako je živeo sa Gospodom petnaest ili dvadeset godina, ako počinje da misli da je stvarno dobar – u kakvom stanju se nalazi takav čovek? Sotona ga je prevario. On je pod sotonskim obmanama. To je sve. Uzmimo čoveka koji je živeo sa Isusom Hristom trideset godina. Kad je počeo, u onim najranijim godinama svojeg života sa Hristom, rekao je: „S Hristom se razapeh. A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom Sina Božjeg, kome omileh, i predade sebe za mene“ Tridesetak godina posle toga, blizu kraja svog života, rekao je: „Istinita je reč i svakog primanja dostojna da Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike, od kojih sam“ (1. Timotiju 1,15 – *Karadžić*) *bio* prvi ja. [Vernišтво: „Bez 'bio'!“] Ne, piše „*bio* sam prvi ja“. [Vernišтво: „Ne, ja *jesam* prvi.“] O, ne. Kad je bio Savle iz Tarsa i progonio svete, onda je bio prvi od grešnika. [Vernišтво: „Ne, on *jeste* prvi.“] Amin. Tačno je.

„Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike, od kojih *sam* prvi ja (od kojih *sam* najgori ja – *Savremeni srpski prevod*).“ Kada? [Vernišтво: „Sada.“] Nakon što je živeo trideset godina sa Isusom Hristom? [Vernišтво: „Da.“] Da. „Ja *jesam* prvi.“ O, on je imao takav uvid u Gospoda Isusa, u Njegovu svetost, Njegovu savršenu čistotu, da kada je pogledao sebe, razmislio o sebi, kao odvojenom od Hrista, onda je bio najgori od ljudi. *To je hrišćanstvo*. To je Hristov um. Drugi um je Sotonin.

Tako da:

„To će biti dokaz da su Sotonine obmane izgubile svoju moć i da oživljavajući uticaj Božjeg duha deluje u vama. Nikakva duboko ukorenjena ljubav prema Isusu ne može da boravi u srcu koje još nije shvatilo svoju grešnost. Čovek koji je preobražen Hristovom milošću diviće se Njegovom božanskom karakteru; ali ako još ne vidimo svoju moralnu izopačenost, to je nepogrešiv dokaz da nismo sagledali Hristovu lepotu i Njegovo savršenstvo. Što manje budemo cenili sebe, to ćemo više ceniti beskrajnu čistotu i lepotu svog Spasitelja.“

To je hrišćanstvo, braćo. Proučavajmo Bibliju onako kako piše. Što kažete? Braćo, mi smo na ovoj konferenciji, na ovom sastanku u ozbiljnom položaju. Užasan je. Već sam to jednom ranije rekao, ali večeras to shvatam mnogo ozbiljnije nego ranije. Žao mi je, braćo. Žao mi je. Mi se ovde nalazimo u veoma ozbiljnom položaju. Niko od nas nema pojma kakvu zastrašujuću sudbinu nose dani koji ovde prolaze. [Starešina Olsen: „Istina je.“] Istina je. Braćo, kako dani prolaze, da li jača ozbiljnost kojom tražimo Boga? Da li jača? Ili se uspavljuje?

Prva predavanja, kad smo ovde počeli, bila su osveženje; bila su nova; iznosila su istinu snažno, jasno, pozitivno, tako da smo je mogli videti, i ona su delovala. Pokrenula su srca kao što Pismo veli: „Ustrepta kao drveće u šumi od vetra“ (Isaija 7,2).

Ali, braćo, da li je povetarac utihnulo? Šta sada? Ako utisci koje smo stekli, naše osećanje potrebe, naša ozbiljnost nisu postali dublji, braćo, kako ovi sastanci prolaze, onda nešto nije u redu kod svakoga od nas. Ne govorim uopšteno o nama kao celini; jedini način na koji to može da se ostvari je da se dogodi lično u svakome. Ako ja to ne činim, ako ti to ne činiš, onda nešto nije u redu.

Braćo, još jedna misao. Obavezni smo zahvaljujući Božjem Duhu, obavezni smo da razmotrimo delovanje telesnog uma i kako će on delovati na čoveka i kako će ga prevariti na svaki mogući način – paganstvom, papstvom i ikonom (likom) papstva, aždajom, zveri i lažnim prorokom – mi smo to videli i Gospod ima u tome pouku za nas. Pošto smo to videli, braćo, neka svako od nas ostavi sve na šta se oslanja, neka se duša oslobodi svega, da bismo u detinjoj spremnosti mogli da primimo ono što nam Bog želi dati. [Vernišтво: „Amin!“] Nastavimo sa ispitivanjem srca i priznavanjem greha. Zar nam Isus nije rekao: „Postaraj se dakle, i pokaj se“ (Otkrivenje 3,19 – *Karadžić*)? „Budi, dakle, revnistan i pokaj se“ (*Čarnić*). Šta znači reč „dakle“? Znači „zato“, „iz ovog razloga“, „iz ovih razloga“. Pogledajmo šta je pre toga rekao!

„Znam tvoja dela: nisi ni hladan ni vruć. Da si makar ili hladan ili vruć. Ovako, pošto si mlak – ni vruć ni hladan – ispljunuću te iz svojih usta. *Govoriš*: 'Bogat sam; obogatio sam se i ne treba mi ništa', a *ne vidiš* da si bedan, kukavan, siromašan, slep i go. Savetujem ti da od mene kupiš u ognju žeženog (prečišćenog – *KJV*) zlata – da se obogatiš; i belu odeću – da se obučeš, da se ne pokazuje tvoja sramna golotinja; i melem – da njime namažeš oči, da progledaš. Ja prekorevam i stegom vaspitavam (poučavam – *Karadžić*) one koje volim. STOGA, budi revnistan i pokaj se.“

Koliko toga je pokriveno rečju „dakle“? Sve ovo? [Vernišтво: „Da.“] Na samom početku kaže: „Znam tvoja dela“, a poslednje reči su: „Postaraj se dakle, i pokaj se“ (*Karadžić*). Jeste li spremni da se sada pokajete za svoja dela? Jeste li? Jeste li spremni da priznate da vaša dela, ono što ste učinili, nisu tako dobra kao što bi bila da ih je Hristos učinio, da je bio ovde i učinio ih umesto vas? [Vernišтво: „Da, hiljadu puta.“] Dobro. Koliko će ova dela da vam koriste? Jesu li savršena? Jesu li pravedna? „A šta god nije po veri greh je“ (Rimljanima 14,23 – *Karadžić*). Postoje li, ili jesu li postojala dela koja ste učinili, a nisu bila po veri? U kojima je bilo „Ja“?

Ne zaboravite na odeću koje treba da kupimo – tu odeću „satkanu na razboju Neba, [koja] nema u sebi *nijedne niti ljudske zasluge*“. Ako smo vi i ja stavili jednu jedinu nit svoje zasluge u život za koji tvrdimo da živimo u Hristu, upropastili smo tu odeću. Braćo, zar mislite da smo vi i ja ovih petnaest ili dvadeset godina bili tako savršeni da svojim delima nismo u svoj karakter nikad utkali nijednu nit ljudske zasluge? [Vernišтво: „Ne.“] Onda se za to možemo pokajati, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Večeras jednostavno na to usmeravam vašu pažnju.

U ovih nekoliko preostalih minuta pročitajmo par tekstova iz Pisma. Isaija 59,6. Kojoj glavi sledi ova glava? [Vernišтво: „Pedeset osmoj.“] Na koje vreme se odnosi pedeset osma glava? [Vernišтво: „Na sadašnje.“]

„Platno njihovo nije za odeću, *niti će se oni odenuti svojim delima*; delo je njihovo bezakonje i u rukama je njihovim nasilje.“ (kombinacija prevoda *Daničić-KJV*).

Šta je taj narod pokušavao da učini? Šta su ti ljudi pokušavali da učine svojim delima? [Vernišтво: „Da se odenu svojim delima.“] Kad On kaže da se „*neće* odenuti svojim delima“ to jasno pokazuje da su oni hteli da se odenu svojim delima. Da li On govori istinu? [Vernišтво: „Da.“] Pa onda, kad vama i meni kaže da se pokušavamo pokriti svojim delima, zar onda *stvarno* ne kaže da smo se – bez obzira šta ispovedamo – oslanjali na pravednost ili *opravdanje delima*? [Vernišтво: „Da.“] Zar to nije ono šta kaže poruka Laodikiji: „Znam tvoja dela“? I kakvu smo korist imali od naših dela? Učinila su nas bednima i nevoljnima, i siromašnima, i slepima, i golima. A šta On želi da imamo? „Belu odeću – da se obučeš, da se ne pokazuje tvoja sramna golotinja.“

U kakvom smo stanju? Vi dobro znate da naši naponi u tom pogledu nisu mnogo postigli. Svako od nas se trudio da učini najbolje što može – sami znate da je jako obeshrabrujuće bilo ono što ste ikada pokušali da učinite u ovome svetu. Sami znate da ste stvarno seli i plakali jer niste mogli da učinite dovoljno da biste mogli izići na Sud. [Glas: „Nismo mogli dovoljno učiniti da budemo zadovoljni.“] Ne. Mi sami mogli smo da vidimo svoju golotinju iako smo pokušali koliko god smo mogli da se pokrijemo. Svesni ste da je tako. A sada, braćo, zar to nije rekao Gospod? [Vernišтво: „Da.“] Zar nije vreme da kažemo: „Gospode, zar je tako?“ Citiram: „Niti će se oni odenuti svojim delima; delo je njihovo bezakonje i u rukama je njihovim nasilje.“

Gospod želi da nas pokrije; želi da budemo pokriveni da se ne pokaže sramota naše golotinje. Želi da imamo Njegovu savršenu pravednost u skladu s Njegovom savršenom idejom o pravednosti. On želi da imamo karakter koji će izdržati ispit suda bez ikakvog oklevanja ili pitanja ili sumnje. Prihvatimo je od Njega kao besplatan blagosloveni dar.

A sada, braćo, u sledećem predavanju, mislim da ćemo se direktno posvetiti određenom tekstu iz Svetog pisma, da vidimo šta on kaže vama i meni, kako možemo da imamo Isusa Hrista i Njegovu pravednost i sve što On ima, bez ikakvog odbitka. Šta kažete? [Vernišтво: „Amin!“]

Poruka trećeg anđela – Br. 15.

Starešina A. T. Jones

Nastavićemo večeras tamo gde smo sinoć stali, sa mišlju da ćemo nastaviti sa proučavanjem ovog predmeta onako kako ga nalazimo u Bibliji. Mogao bih da ovo vreme upotrebim da sve čitam iz Svedočanstava i knjižice „Put Hristu“. Mogao bih o tome da propovedam iz njih kao i iz Biblije. Ali suočavam se sa sledećom teškoćom: Izgleda da su braća tako spremna da se zadovolje onim što čitamo da neće otvoriti Bibliju da to tamo nađu. A Svedočanstva i „Put Hristu“ imaju upravo taj cilj, da nas navedu da vidimo da je to u Bibliji i da to potraže u njoj. Namerno ću ovo da izbegnem, ne kao da bi bilo nešto loše da ih koristim, ali ono šta želim, braćo, jeste da se time pozabavimo u Bibliji i da znamo da je u njoj. A to je Gospodnji način istaknut u Svedočanstvima. Evo čitam:

„Božja reč može da rasvetli i najzamračeniji razum i nju mogu da shvate svi oni koji imaju želju da je razumeju. Ali pored svega toga, neki koji tvrde da im je reč Božja jedini omiljeni predmet za proučavanje žive u potpunoj suprotnosti njenom jasnom učenju. Da ljudi i žene ne bi imali izgovora, Bog im daje jasna i razgovetna svedočanstva pomoću kojih ih vraća Reči koju su zanemarili da slede.

Božja reč obiluje opštim principima kojima je cilj oblikovanje ispravnih navika življenja, a Svedočanstva, opšta i lična, data su sa namerom da *skrenu pažnju upravo na te principe...*

Vi ne poznajete dobro Sveto pismo. *Kad biste Božju reč učinili predmetom svog proučavanja* u nameri da dostignete biblijsko merilo i ostvarite hrišćansko savršenstvo, *onda vam ne bi trebala Svedočanstva*. Ali zato što ste zanemarili da upoznate Božju nadahnutu Knjigu, On je hteo dopreti do vas jednostavnim, neposrednim svedočanstvima, da bi vašu pažnju usmerio na nadahnutu Reč koju ste zanemarili da poslušate.

Nikakva nova istina nije izneta. Kroz Svedočanstva Bog je samo pojednostavio velike istine koje je već dao i na svoj način ih izneo ljudima da ih probudi i utisne ih u njihov um, tako da niko ne bi imao izgovora... Svedočanstva ne bacaju u zasenak Božju reč, nego je uzvisuju i na nju skreću pažnju svih, da bi ih privukla predivna jednostavnost istine.“

To je još jedan razlog zašto da to uzmemo i vidimo kako se nalazi u Bibliji. Zato što sa ovog propovedničkog sastanka i ove konferencije, treba da odemo i ne propovedamo ništa drugo osim ove jedne stvari; treba da propovedamo ljudima koji ne veruju u Svedočanstva. A Pismo nam govori da proroštvo nije namenjeno onima koji ne veruju već onima koji veruju. Jezici su znaci onima koji ne veruju, a proroštvo je znak onima koji veruju. (1. Kor. 14,22). Kad pođemo i propovedamo ovu poruku ljudima koji nemaju pojma o Svedočanstvima, moramo da ih učimo onome što kaže Biblija; treba da ih učimo samo iz nje. Ako propovedamo našem narodu, korišćenje Svedočanstava i svih drugih pomagala biće sasvim u redu, ali čak i onda, ako su im misle usmerene na njih, a do njih nisu dovedene pomoću same Biblije, onda ni *takvo* korišćenje Svedočanstava nije ono što je Gospod nameravao da bude pravilna upotreba Svedočanstva.

No, video sam da to funkcioniše i na drugi način. Postoji knjiga o kojoj mnogi govore, „Tajna srećnog hrišćanskog života“.¹ Video sam ljude koji su čitali ovu knjigu i u njoj našli puno dobra, koja je za njih bila veliko svetlo, ohrabrenje i dobro, ali ni onda nisu otišli po Bibliju da je uzmu u ruke. Braćo, želim da svako od vas razume da je u Bibliji više tajni srećnog hrišćanskog života nego u deset hiljada primeraka ove knjige. [Vernišтво: „Amin!“] Već dugo vremena nisam video tu knjigu. Mislim da sam je prvi put video pre pet ili šest godina. Neko ju je imao i čitao pa me je pitao da li sam je video. Rekao sam: „Nisam.“ Onda su me pitali da li bih je čitao. Rekao sam: „Da, pročitau je“ i to sam učinio. Ali dok sam je čitao znao sam da sam o tajni srećnog hrišćanskog života već dobio mnogo više iz Biblije, nego što se nalazi u toj knjizi. Ustanovio sam da sam iz Biblije dobio mnogo više tajni o srećnom hrišćanskom životu nego što je ona imala u toj knjizi. Voleo bih da ljudi nauče da uzmu direktno iz Biblije ono šta je u njoj. [Vernišтво: „Amin!“] Ako

¹ Knjiga Hannah Whitall Smith, *The Christian's Secret of a Happy Life* (1875) bila je izuzetno popularna knjiga o hrišćanskom misticizmu i teologiji praktične svetosti.

ova knjiga pomogne ljudima da otkriju tu tajnu u Bibliji, i to mnogo više nego u njoj samoj, u redu. Ali ja znam da ova knjiga nema ništa slično tajni srećnog hrišćanskog života koju svako može da dobije iz Biblije.

Oh, jednom sam čuo, dobio sam jednom tu vest, da sam *svoje* svetlo dobio iz ove knjige. Evo Knjige u kojoj sam otkrio tajnu srećnog hrišćanskog života (podize Bibliju), i to je jedino mesto. A otkrio sam je pre nego što sam video ovu drugu knjigu ili znao da postoji. Ponavljam, kad sam čitao ovu drugu knjigu znao sam da mi je poznato više tajne o srećnom hrišćanskom životu nego što se nalazi u toj knjizi. I tako će svako koji bude čitao Bibliju i verovao u nju.

Želim vam postaviti nekoliko pitanja o onome što smo već proučili. Šta je pozni dažd? [Verništo: „Učenje o pravednosti u skladu sa pravednošću.“] Šta je glasni poklič? [Verništo: „Poruka o Hristovoj pravednosti.“] Glasni poklič je već počeo u poruci o Hristovoj pravednosti. Odakle dolazi kasna kiša (jesenja kiša, pozni dažd – u zavisnosti od prevoda Svetog pisma – *prim. izdavača*)? [Verništo: „Od Boga.“] Sva kasna kiša? [Verništo: „Da.“] Šta je ona? [Verništo: „Božji Duh.“]

Hajde da to dvoje povežemo. Učenje o pravednosti u skladu sa pravednošću – poruka o pravednosti – to je glasni poklič; to je pozni dažd; to je Hristova pravednost. Da li je tako? [Verništo: „Da.“]

Kasna kiša dolazi sa neba. Koliko ove kasne kiše dolazi od mene? [Verništo: „Ništa.“] Koliko nje mogu da proizvedem? [Verništo: „Ništa.“] Da li je to istina? [Verništo: „Da.“] Zar ne mogu ništa sam proizvesti? Zar ništa od nje ne potiče od mene? Odakle onda ona dolazi? [Verništo: „Sa neba.“] Hoćete li je primiti kao takvu? Da li ćete je primiti sa neba? [Verništo: „Da.“]

Dotle smo došli pre neko veče. Jeste li spremni da je prihvatite sa neba? [Verništo: „Da.“] Da li je večeras u ovom domu svako voljan i spreman da prihvati pravednost sa neba? [Verništo: „Amin!“] U skladu sa Bogom, da ne tražimo da Bog nešto dobije od nas? Slažete se? [Verništo: „Da.“] Ko god je voljan da prihvati pravednost sa neba, može da primi poznu kišu [Verništo: „Amin!“], ko nije već želi da Gospod uzme nešto od njega, ne može da primi jesenju kišu; ne može da ima Božju pravednost; ne može da ima poruku o Hristovoj pravednosti.

Šta je kasna kiša? [Verništo: „Pravednost.“] Da li je vreme da primimo jesenju kišu? [Verništo: „Da.“] Šta treba da tražimo? [Verništo: „Kišu.“] Šta je ona? [Verništo: „Učenje o pravednosti u skladu sa pravednošću.“] Odakle ona dolazi? [Verništo: „Sa neba.“] Možemo li je imati? [Verništo: „Da.“] Možemo li da je imamo sada? [Verništo: „Da.“] Prema tome, kasna kiša donosi Božju pravednost, Njegovu poruku o pravednosti, glasni poklič, i sve to zajedno dolazi sa neba; sad je vreme za to i treba da je tražimo i primimo. Šta nas onda sprečava da sada primimo poznu kišu? [Verništo: „Neverstvo.“]

Pročitaću za početak jedan odlomak iz ove knjižice. Već smo ga ranije čitali; nalazi se na osmoj strani „Opasnost od prihvatanja svetovnih pravila u Božjem Delu“:

„Kao čovekov Posrednik i Zastupnik, Isus će voditi sve koji su voljni da ih vodi, govoreći: 'Sledite me prema gore, korak po korak, gde svetli jasno svetlo Sunca Pravednosti.' Ali ne slede svi to svetlo. Neki odstupaju sa sigurnog puta koji je na svakom koraku put poniznosti. Bog je svojim slugama poverio poruku za ovo vreme... Neću vam sada ponavljati dokaze koje je u prošle dve godine (sada četiri godine) o Božjem delovanju dao preko svojih izabranih slugu, ali vama je otkriven sadašnji dokaz Njegovog delovanja i sada ste obavezni da verujete.“

Da verujete, šta? Na koju se poruku ovo odnosi, a koju je Bog dao svojim slugama za ovo vreme? [Verništo: „Na poruku o pravednosti.“] Poruku o pravednosti Isusa Hrista. To je svedočanstvo koje je dve godine prezirano, odbacivano i kritikovano, i još dve godine su prošle od tada. A otkriven je dokaz Njegovog sadašnjeg delovanja pa šta sada Bog kaže svakome od nas? „Sada ste obavezni da verujete“ ovu poruku. Prema tome, svako ko nju ne veruje mora da odgovara Bogu, zar ne? To je sve. Hajde onda da počnemo.

Međutim, ima još nešto na šta želim da usmerim vašu pažnju. Sećate se da sam u prošlom predavanju čitao Isaiju 59,6; radilo se o ljudima koji su pokušavali da se pokriju svojim delima. U četvrtom stihu imamo sledeće reči: „Nema nikoga da više za pravdu.“ Posle predavanja brat Starr

ukazao mi je na nemački prevod, a on, prema njemu, glasi: „Nema nikoga da propoveda pravednost.“ Pogledao sam revidirani prevod i tu je pisalo: „Nema nikoga da se tuži radi pravednosti“, ili na margini: „Nema nikoga da poziva na pravednost.“ Pogledao sam Youngov doslovni prevod i tamo je pisalo slično: „Nema nikoga da zove pravednost.“ Kao što vidite, misao izražena u ovom stihu „da se tuži“, znači da se zalaže, da traži, da moli „za pravednost“. Nema nikoga da je traži. Ista ideja prisutna je u nemačkom, jedino što je iskazana drugim rečima: „Nema nikoga da propoveda pravednost.“ Zar to nije isto ono što Gospod kaže? Oni pokušavaju da se pokriju svojim delima, a ona nisu pravednost.

Isaija 54, poslednja rečenica u toj glavi: „To je nasledstvo sluga Gospodnjih i pravednost njihova od mene, veli Gospod.“ (*kombinovani prevod Daničić-KJV*). Od koga potiče njihova pravednost? Od njih samih? [Vernišтво: „Od Gospoda.“] Zar njihova pravednost potiče od njihovih dela? Ne, „pravednost njihova [je] od mene, veli Gospod“ (Isaija 54,17 – *kombinovani prevod Daničić-KJV*). Šta vi kažete? [Vernišтво: „Od Gospoda.“] Njihova pravednost potiče od njihovih dela? Ne. „Pravednost njihova [je] od mene, veli Gospod.“ Šta kažete na to? [Vernišтво: „Amin!“] Prema tome, svako koji očekuje, traži ili nada se bilo kakvoj pravednosti koja ne dolazi od Boga, šta onda? Šta ima? [Glas: „Prljave haljine (odeću).“] Uopšte nema pravednost. Čak i kod onih koji žele da je dobiju na osnovu svojih dela, da li će to funkcionisati? [Vernišтво: „Neće.“] Dolazi li takva stvar od Boga? [Vernišтво: „Ne.“]

Jedini način na koji Bog može da se poistoveti sa našim delima jeste da Mu dopustimo da ih On započne, kad imamo za početak Njegovu pravednost i kad je jedini temelj naše nade Hristova pravednost uračunata nama, i kad su ona učinjena u nama Njegovim Svetim Duhom. Ovo je nastavak predmeta tamo gdje je brat Prescott stao. Vidite li da je Hristos u nama, ta živa prisutnost koja čini pravedna dela i to Svetim Duhom? To donosi Sveti Duh; to donosi izlivanje kasne kiše, zar ne? Kao što vidite, ništa drugo ne možemo da proučavamo. To je sada poruka za nas. Hoćemo li je primiti? Kad primimo ovu poruku, koga primamo? [Vernišтво: „Hrista.“] Kad primimo Njega, koga imamo? [Glas: „Svetoga Duha. Pozni dažd.“] O tome ćemo mnogo detaljnije kasnije.

A sada još nešto, braćo. Ne želim da to odložite do posle sastanka, vaše primanje toga. Ne morate uopšte da to učinite. Ono što Gospod želi za vas i mene jeste da dođemo ovamo svako veče i sednemo i to primimo onako kako On daje. Upravo onako kako On to kaže. Otvorite samo svoj um i srce Gospodu i recite: „Gospode, tako je!“ [Vernišтво: „Amin!“] Ne čekajte dok ne izidete iz ove kuće. Neko će reći: „Šta, zar da sedimo ovde i da prihvatimo sve što je rečeno bez ikakvog pitanja?“ Ne, ne u tom smislu. Ali mi treba da sedimo ovde i primimo takvu meru Božjega Duha da bismo videli šta On daje preko svoje Reči koja je istina, i onda to prihvatimo zato što je Božja istina. [Vernišтво: „Amin!“]

Starešina D. C. Babcock: Brate Jones, molim te pročitaj Jov 29,23.

Starešina Jones: Odlično. „Jer me čekahu kao dažd, i usta svoja otvarahu kao na pozni dažd.“ Tačno. Šta da radimo? Šta Gospod želi da činimo? Da čekamo Njegovog Duha kao kišu. Otvorite svoj um; čekajte kao na jesenju kišu. Šta je rekao preko Davida? „Otvori usta svoja, i ja ću ih napuniti.“ Braćo, sedimo ovde i otvorimo usta kao ptičice; znate kako to one čine. Izgleda kao da su usta sve što ima od ptičice. To On želi da učinimo.

Zar ne možemo da se uzdamo u Boga da će nam dati ono što želi da nam da? Braćo, s ovim je povezano jedno pitanje koja želim da vam postavim: Kad se nađemo u situaciji kao što je ova, bilo da se radi o stotinama onih koji traže Gospoda, bilo da se radi o raspitivanju koji put vodi na Sion, sa licem okrenutim u tom smeru, treba li da sedimo ovde sumnjičavo gledajući ukrštenim očima na Gospoda kao da se ne usuđujemo pouzdati se u Njega za ono što će dati? Da li je to pošteno? [Vernišтво: „Ne.“] Da li je to ispravno? [Vernišтво: „Ne.“] Nije. Imam toliko poverenja u Gospoda da kada se sastanemo, sa srcima koja traže Njega, i svako od nas otvori širom svoje srce da primi ono što Gospod želi dati, nećemo primiti ništa osim onoga šta Bog daje. A onaj koji dođe na mesto kao što je ovo, sa nepoverenjem i spreman da popreko gleda Gospoda – takav čovek se ne odnosi prema Gospodu kao što treba, već se odnosi prema Gospodu kao što bi neko mogao da se odnosi prema đavolu. Zar ne?

Braćo, odnosimo se pošteno prema Gospodu; budimo poštteni prema Njemu i On će biti pošten prema nama. „One ću poštovati koji mene poštuju“ (1. Samuilova 2,30). Ako se vi i ja pošteno odnosimo prema Gospodu, On će postupati s nama kao što Bog postupava s ljudima. Zato kaŕem, nema potrebe da u ovaj dom dolazimo i sa delićem sumnje hoće li nam Gospod stvarno dati ono što ŕeli. On će to učiniti i ja očekujem da to učini; zahvaljujući tome primiću mnoštvo blagoslova. U to nema sumnje.

A sada Rimljanima 5,17: „Jer, ako je zbog prestupa jednog čoveka smrt vladala posredstvom tog jednog čoveka, koliko će pre oni koji primaju izobilje milosti i dar pravednosti vladati u životu posredstvom jednog čoveka, Isusa Hrista!“ Šta je pravednost u ovome stihu? [Verništo: „Dar.“] Da li je to istina? [Verništo: „Da.“] „...i pravednost njihova (je) od mene, veli Gospod“ (Isaija 54,17). To je dar pravednosti. Kako je onda dobijamo? [Verništo: „Kao dar.“]

Poveŕimo sada to dvoje: „pravednost njihova (je) od mene“ – to je dar. Onaj koji je prima, šta dobija? [Verništo: „Dar.“] Onaj koji prima taj dar, šta zapravo prima? [Verništo: „Pravednost.“] U skladu sa čim? U skladu sa Boŕjom idejom o pravednosti. Hoće li nam On dati nešto što nije pravednost u Njegovim očima i u skladu s Njegovim umom? [Verništo: „Neće.“] Vidite li u čemu je stvar? Prema tome, onaj koji ne primi pravednost Boŕju kao dar od Boga, ima li je? [Verništo: „Ne.“] I ne može da je ima, jer je dar. Od Boga je. Dolazi od Boga kao dragoceni dar. A pošto je od Boga, a On je daje kao svoj dar, meni je prepušteno da je dobijem onako kako je On predvideo. On daje ono što Njemu pripada i to u skladu sa svojom zamisli. To je nešto što On (jedini) izvorno poseduje, to je pravednost koja je isključivo Boŕja.

Zar ne vidite da u tome ne može biti ni jedne niti ljudske zasluge? Mi je nikako ne možemo umetnuti. Zar ne vidite da se Gospod obilno postarao da imamo savršenu odeću koju je sam istkao, a koje ja pravednost samog Boga i koja će nas usavršiti sada i u vreme izlivanja zala i u svako drugo vreme i kroz večnost? Braćo, radujem se što je to tako. Silno se zbog toga radujem.

Jedna sestra mi je nedavno rekla da je pre četiri godine kukala zbog svog stanja; pitala se kada će doći trenutak da Gospod dođe ako On mora čekati dok se Njegov narod ne pripremi da Ga dočeka. Rekla je da je zbog takvog stanja – a ona se trudila više od bilo koga na svetu, mislila je – videla da ne napreduje dovoljno brzo da bi Gospodu omogućila da dođe u neko razumno vreme, i nije mogla da zamisli kako bi Gospod uopšte mogao doći.

Zbog toga je bila uznemirena, ali je rekla da kad se narod vratio iz Mineapolisa, pa su govorili: „Gospodnja pravednost je dar; možemo da imamo Hristovu pravednost kao dar i možemo je imati sada“, rekla je: „O, kako sam se tome obradovala; to mi je donelo svetlo, jer sam mogla da vidim kako Gospod može vrlo brzo doći. Kad nam je On dao haljinu, odeću, karakter koji nas osposobljava za sud i za vreme nevolje, mogla sam da vidim da On može doći čim to zaŕeli.“ „I to me obradovalo“, dodala je, „i ja sam od tada radosna.“ Braćo, i ja sam radostan, sve vreme.

Ima smisla u tome danas. Znaete i sami da smo svi bili u istoj situaciji. Znaete da je bilo vreme kada smo stvarno seli i plakali jer nismo mogli da postupamo dovoljno dobro da bismo zadovoljili sopstvenu procenu koliko dobra treba da učinimo; i dok smo očekivali skori Gospodnji povratak, plašili smo se vesti da je blizu; jer, kako da budemo spremni? Hvala Gospodu što nas On može pripremiti. [Verništo: „Amin!“] On osigurava svadbenu odeću. Gospodar svadbene svečanosti uvek je imao spremno svadbenu ruho. Sada je On gospodar svadbene večere i On će vrlo brzo doći pa kaŕe: „Evo odeće koja će ti omogućiti da opstaneš.“ Istina je, biće nekih koji neće moći da prisustvuju svadbi, jer nemaju svadbenu ruho, ali Gospod ga nudi besplatno na dar svima i ako ga neko ne uzme, ko mu je kriv?

Drugo: Verujete li sada? – hajde da to rešimo pre nego što krenemo dalje. Hteo bih da znam koliko osoba u ovom domu stvarno veruje, iskreno u dubini svog srca, da je Gospod u stanju da kaŕe ono što misli kada to izgovori? [Verništo: „Da.“] Prema tome, kad vi i ja čitamo ono što On kaŕe, onako kako to kaŕe u Bibliji, ŕelim da znam ima li kakve koristi od toga da vi i ja predemo preko nekog dela Biblije i traŕimo neki drugi tekst da vidimo da ne protivreći ovome? Da li je Gospod u stanju da ispriča svoju priču na svoj naćin, a da pri tom ne protivreći samome sebi? [Verništo: „Da.“] Dosta dugo smo se time bavili. Zato ne predlaŕem usklađivanje biblijskih tekstova u celom predmetu koji treba da obradim na ovom propovedničkom sastanku. Mislim da

Gospod daje sve jasno, onako kako jeste. Ne verujem da Mu je potrebna moja pomoć. Smatram pre da je meni potrebna Njegova pomoć da vidim kako nigde nema protivrečnosti. Mislim, ako se i pojavi nešto što mi se čini protivrečnim, onda mi je potrebno više Njegovog Duha da vidim kako je uopšte nema. Umesto pokušaja da uskladim navodnu protivrečnost, bolje je da kažem kako Gospod zna sve o tome i da ću čekati dok mi On ne da dovoljnu širinu uma da mogu videti da uopšte nema protivrečnosti.

Prema tome, želim da odlučite sada i zauvek, da kad nešto čitate u Bibliji, to je tako kako piše, i nema potrebe da tražite po Bibliji da vidite da li postoji i druge strane tome. Nema druge strane; sve je celovito. „Kako da onda objasnimo sve u Bibliji kad nas ljudi pitaju?“ To je problem: muškarci odlaze da propovedaju jevanđelje i misle da ako ne mogu da objasne sve što ih ljudi pitaju onda će to biti velika sramota za njihovu službu. Ne. Biće dobro za vas da priznate kako čak i u Bibliji ima nekih stvari koje dosad niste potpuno razumeli.

Ono što Gospod traži od vas i mene rečeno je u 2. Timotiju 2,7 i to je ključ za svako biblijsko proučavanje; to su Božja uputstva za proučavanje Biblije: „Razmisli o ovom što ti govorim, a Gospod će ti dati da sve razumeš.“ Jedino što On traži od tebe i mene jeste da razmotrimo *ono što On kaže*, i ako nam treba deset, petnaest ili dvadeset godina da otkrijemo šta znači, ustanovićemo da je vredelo čekati dvadeset godina. Uopšte ne treba da se razočaramo. Imajte na umu da što duže treba da razmatrate neki tekst da bi otkrili šta je u njemu, više će vredeti kada to otkrijete. Prema tome, uopšte nema potrebe za obeshrabrenjem. Dakle, ako ne mogu da dokučim njegovu dubinu, radovaću se što je tako dubok, da bih se, kad ga shvatim, radovala dok sam živ.

Sve što treba da učinimo kod ovih predavanja jeste da razmotrimo ono što On kaže i da se oslonimo na Njega da će nam omogućiti da ih razumemo. To je sve. To je sve šta mogu da učinim, i svako ko bude tako učino dobiće iz njih više nego onaj koji ne razmatra ono što On kaže.

Prema tome „pravednost (je) njihova od mene, veli Gospod“. (Isaija 54,17 – *Daničić-KJV*). Tako On kaže. [Vernišтво: „Da.“] Pravednost je dar; ona je dar. Da li je tako? [Vernišтво: „Da.“] Od koga primamo ovaj dar? „Pravednost njihova (je) od mene.“ On je daje. Kao besplatan dar. Kako je dobijamo? [Vernišтво: „Verom.“] Verom. Verom. Setimo se i definicije koju smo proučavali, šta je vera. Ona nije sotonsko verovanje. To uopšte nije vera, već pokoravanje volje Bogu, predaja srca Njemu, osećanja usmerena na Njega – to je vera. To je Božja zamisao vere. I kada čitamo o veri i uzmemo Njegovu reč verovanja koju je izrekao u svojoj Reči – to je ono što On podrazumeva pod verom.

Zapamtite: Prima se verom. Spoznaje se verom. Hajde da čitamo ovaj tekst, da vidimo da je tako. Rimljanima 1,17. Šesnaesti stih govori o jevanđelju. „Jer se u Njemu javlja pravednost Božja iz vere u veru“ (*komb. prev. Karadžić-KJV*). Prema tome, na koji se način jedino može steći? [Vernišтво: „Verom.“] Ne iz vere u dela, već iz vere u veru. Ali šta je vera? Pokoravanje volje Njemu; pokoravanje srca Njemu, osećanja usmerena na Njega. To je predaja sebe i prihvatanje kao činjenice onoga što Bog kaže. Drugim rečima, vera je jednostavno ovo: kad Bog nešto kaže i vi i ja to pročitamo, onda kažemo: „Tako je.“ To je vera.

„Vera, dakle, dolazi slušanjem poruke, a poruka Hristovom rečju“ (Rim 10,17). Prema tome, šta je izvor vere? [Vernišтво: „Božja Reč.“] Kako se kod nas javlja vera? [Vernišтво: „Slušanjem Božje reči.“] Vera se kod nas javlja kad slušamo Božju reč. To je izvor iz koga dolazi vera. Prema tome, kada je Reč pročitana, vi joj se pokoravate i kažete: „Tako je.“ Ja je uzimam takvom kako piše, bez pokušaja da je sebi objasnim. Uzimam je takvom kakvom ju je Bog izrekao; oslanjam se na nju takvu kakvom je On izgovara. On mi omogućava da je razumem, a onda se pitam jesam li u tim rečima i iz njih primio upravo ono što mi je u njima On nameravao dati. Zagarantovano! To takođe sprečava da u te reči unesemo ijednu nit ljudskih zasluga.

Onda je pravednost od vere. Ona dolazi verom. Samo tako mi je primamo. Zar onda ne vidite da kod onoga koji ne razume i počinje da sumnja u pravednost isključivo verom, problem je u tome što svoju dušu nije pokorio Gospodu, što svoje srce nije predao Bogu i što njegova osećanja nisu usmerena na Njega? U tome je problem. Svi problemi s kojima se svako u ovome svetu suočava u pogledu opravdanja verom dolaze iz srca – odbijanja da se pokori Bogu – a to je telesni um. Pre neko veće smo čitali da je telesni um ne može shvatiti – jer je ne poznaje.

Otvorimo sada treću glavu Rimljanima i počnimo da čitamo od dvadesetog stiha. „Jer se delima zakona ni jedno telo neće opravdati pred Njim“ (*Karadžić*). Biti opravdan znači biti pravedan; kad god to ovde čitamo, možemo reč „opravdan“ zameniti sa „učinjen pravednim“ i to znači isto. „Jer kroz zakon (posredstvom zakona – *Čarnić*) dolazi poznanje greha. A sad se bez zakona javi pravda (pravednost – *Čarnić*) Božja, posvedočena od zakona i od proroka; a (naime – *Čarnić*) pravda (pravednost) Božja verom Isusa Hrista u sve i na sve koji veruju“ i onda čine najbolje što mogu. [Vernišтво: „Ne, već 'jer nema razlike'.“] „U sve i na sve koji *veruju*, jer nema razlike, jer su svi sagrešili i izgubili su slavu Božju.“

A sada stih koji ističem:

„I opravdani su“ (učinjeni pravednim) kako? [Vernišтво: „Za badava (besplatno – *Savremeni srpski prevod*).“] „Ali su besplatno opravdani.“ Da li je to istina? [Vernišтво: „Da.“] Da li je tako? [Vernišтво: „Amin!“] Zahvalimo Gospodu što je tako. Prihvatimo to sada. [Vernišтво: „Amin!“] „Postaće pravedni za badava blagodaću“ (Rim. 3,24 – *Karadžić*). Stanimo ovde kod reči „blagodat“ i pođimo do teksta u Rimljanima 11,6 gde čitamo sledeće: „Ako je pak po blagodat, onda nije po delima, jer inače blagodat ne bi više bila blagodat“ (*Čarnić*). Ako blagodat više nije blagodat, šta onda da rade ljudi u ovome svetu? Ako više nema Božje milosti, šta ćemo onda da činimo? [Glas: „I nas više ne bi bilo.“] Tako je. Braćo, pokorimo se! Pokorimo se! „Ako li je od dela nije više blagodat, jer delo već ne bi bilo delo“ (*Karadžić*). Ako više nema dela, onda više nema ni čovekovih dela. Zar ne vidite šta biva sa onima koji krenu tim putem?

A sada Rimljanima 3,24: „...ali su besplatno opravdani njegovom milošću (blagodaću – *Karadžić*) na osnovu otkupljenja u Hristu Isusu. Njega je Bog postavio da svojom krvlju bude žrtva pomirница koja se prihvata verom. Time je Bog hteo da pokaže svoju pravednost.“ Čiju pravednost? [Vernišтво: „Božju.“] Koga je Bog postavio da je pokaže? [Vernišтво: „Hrista.“] Tako je. „...jer je Bog u svojoj strpljivosti opraštao grehe učinjene u prošlosti, da bi svoju pravednost pokazao u sadašnje vreme.“ (*Čarnić*). Kada je to? [Vernišтво: „Sada.“] Da li je to sada, baš sada, večeras? [Vernišтво: „Da.“] Upravo sada, četiri minute posle devet? [Vernišтво: „Da.“] *Svoju* pravednost? [Vernišтво: „Da.“] Vama? [Vernišтво: „Da.“] Hvala Gospodu! „...jer je Bog u svojoj strpljivosti opraštao grehe učinjene u prošlosti, da bi svoju pravednost pokazao u sadašnje vreme.“ Hoćete li iz ovog doma izaći svesni toga? Pitam vas, ako neko ode iz ovog doma bez toga, u čemu je problem? [Glas: „U neverstvu.“] Ko je za to kriv? [Glas: „On sam.“] Nemojmo onda tako postupiti. Gospod želi da primimo kasnu kišu. Hoćemo li je tražiti, a onda kada ona dođe da je ne uzmemo zato što je On nije dao onako kako smo mi mislili da će doći. Nije naša stvar da odredimo kako dolazi. Njegovo je da je daje, a naše je da razaznamo i vidimo da je On taj koji je daje.

„...da bi svoju pravednost pokazao u sadašnje vreme, da bude sam pravedan.“ Da bude sam pravedan. Onda je kod Njega sve u redu; to Mu neće nauditi, neće Ga osramotiti. „Da sam bude pravedan i da opravda onoga ko veruje u Isusa (i da pravda onog koji je od vere Isusove – *Karadžić*)“ A kad Bog opravda, kakvo pravo ima bilo ko u svetu da osuđuje. On to čini; On je u stanju da to učini; On je tako uredio da to može učiniti i da istovremeno *bude pravedan* – da bude pravedan kada to čini. Dopustimo Mu onda da radi kako želi. Božji zakon je zadovoljen. Uživajmo! [Vernišтво: „Amin!“] Mogu vam reći, kad sam ustanovio da je ovim činom Gospod bio opravdan i da je Božji zakon bio zadovoljen, bio sam oduševljen.

Nastavićemo sa čitanjem: „Gde je, dakle, hvalisanje? Ono je isključeno. Kojim zakonom? zakonom dela? Ne, nego zakonom vere. Smatramo, naime, da se čovek opravdava [da je učinjen pravednim] verom bez dela zakona“ (*Čarnić*). Da li je to ispravan zaključak? [Vernišтво: „Da.“] Stvarno? [Vernišтво: „Da.“] Čiji je to zaključak? [Vernišтво: „Božji.“] Dopustimo Mu onda da radi kako želi. Zar On nije u stanju da to čini kako treba? „Šta ćemo, dakle, reći da je otkrio (postigao – *Čarnić, Šarić*; stekao – *Bakotić*; našao – *Karadžić, Stvarnost*) Avraam, naš praotac po telu? Jer, ako je Avraam opravdan na osnovu svojih dela, ima čime da se hvali, ali ne pred Bogom“ (Rim. 4,1,2). Kakva je korist od toga da se čovek hvali, ako se ne može pohvaliti pred Bogom? Mi želimo da se nečim hvalimo kad se nebesa otvore i kad Božje lice zasvetli u ljudska srca. Mi želimo da imamo nešto čime bismo se onda pohvalili. Kažem vam da nam Bog daje nešto sa čime se i mi tada možemo hvaliti, a to je Njegova sopstvena pravednost.

„Šta kažu Pisma? 'Avraam *poverova* (verova – *Karadžić*) Bogu i to mu se uračuna u pravednost'.“ Šta ovo govori? Avram je verovao Bogu i to, to, to – šta je to? [Vernišтво: „Vera.“] Šta se dogodilo? [Vernišтво: „Verovao je Bogu.“] To što je verovao Bogu – do čega je dovelo? [Vernišтво: „Do pravednosti.“] Ko mu je to uračunao u pravednost? [Vernišтво: „Bog.“] Da li je Bog pogrešio? [Vernišтво: „Nije.“] Razumeli mi to ili ne, Gospod je to učinio, i imao je pravo da to učini. Bio je savršeno pravedan. Tako je rekao. Mi to nismo učinili; nismo to trebali planirati. I onako to ne bismo mogli učiniti da smo pokušali. Dopustimo Mu da radi kako želi. Ponavljam, braćo, ako Mu dopustimo da radi kako želi, a mi se uklapamo u Njegovu želju, sve će biti u redu i mi se ne treba da se nimalo bojimo.

Šta je Avramu bilo uračunato u pravednost? To što je (*po*)verovao Bogu, a Bog je rekao: „Pravedan si Avrame.“ U tom kratkom vremenu to je rečeno tri puta. Šta mu se uračunalo kao pravednost? To što je poverovao Bogu. To, to, to.

„Onom koji radi, plata se ne računa kao dar, nego kao ono što mu se duguje (plata se ne računa po milosti nego po dugu – *Čarnić*). Onome pak koji *ne radi* ...“ Da li tako piše? [Vernišтво: „Da.“] Da li to Gospod kaže? [Vernišтво: „Da.“] „... a veruje u onoga (veruje Onog – *Karadžić*) koji opravdava bezbožnika ...“ Evo opet laodikijske poruke – nevoljan, i siromah, i slep, i go. „... njegova vera se uračunava u pravednost“ (Rim. 4,5 – *Čarnić*). Bezbožniku se njegova vera uračunava u pravednost. Šta mu se uračunava? [Vernišтво: „Njegova *vera* u pravednost.“] A to znači verovati da Bog opravdava bezbožnike? [Vernišтво: „Da.“] Da prizna da je bezbožnik i da onda (*po*)veruje da Bog takvog čoveka može učiniti pravednim. Da, zaista.

Ne mogu reći kako; ne mogu to razumeti. Znam da je tako i drago mi je da je tako pa ne marim hoću li ikad otkriti kako to čini ili ne. Gospod želi da imamo ono što daje. Uzmimo to! Vreme je isteklo i mi ćemo ponovno početi odavde. Ali ne zaboravimo šta je uračunato Avramu kao pravednost, i „ako smo Hristovi“, onda smo „Avramovo potomstvo“.

Poruka trećeg anđela – Br. 16.

Starešina A. T. Jones

Nedavno sam primio pismo od brata Starra iz Australije. Pročitacu vam dve-tri rečenice jer se baš dobro uklapaju u naše predavanje:

„Sestra White kaže da smo od sastanka u Mineapolisu bili u vremenu poznog dažda.“

Upravo smo to ustanovili u našem proučavanju u ovim predavanjima, zar ne? Braćo, koliko će dugo još Gospod čekati da Ga primimo? Pokušavao je ove četiri godine da primimo poznju kišu. Koliko će još dugo čekati da je primimo? Ovaj predmet pridružice se predmetu brata Prescottta i njegovo predavanje je jednostavno početak mojega i poziv kojeg je uputio svakome ovde je ono što je trebalo da svako od nas učini pre četiri godine.

Činjenica je da nešto treba da uradimo. Oni koji budu tražili Gospoda na ovaj način, koji budu na ovaj način primili Njegovu poruku, dobiće ono što On želi dati. Oni koji to neće da učine, biće prepušteni sebi, i kada do toga dođe, biće to zauvek. I to je zastrašujuća situacija na ovom sastanku; to ovom sastanku daje zastrašujući karakter. Opasnost je u tome što će ovde biti neki koji su se tome opirali četiri godine ili možda oni koje se nisu tako dugo opirali, a koji će sada propustiti da dođu Gospodu i prime ono što im On daje, tako da će biti zaobiđeni. Na ovom sastanku Gospod će doneti odluku, u stvari mi ćemo je doneti. Na čijoj strani ćete se naći?

Evo još jednog teksta koji govori isto ono što smo sinoć rekli u našem predavanju, da prihvatimo Božju reč takvu kakva jeste, onako kako je On kaže, bez postavljanja pitanja s naše strane. Brat Starr kaže kako je jednog dana razgovarao sa sestrom White o anđelima na gori Sinaju kada je dat zakon, i kaže sledeće:

„Videla je anđele, mirijade mirijada i hiljade hiljada, oko Božjeg naroda koji se okupio oko gore, i iznad njega, stvarajući tako živi šator iz kojeg su bili isključeni svi zli anđeli, da nijedna reč koja treba da dođe od Isusovih usta ne bude promenjena ni u jednom umu i da se ni u jednoj duši ne pojavi tračak sumnje ili zla.“

Upravo to želimo ovde. [Verništvu: „Amin!“] Ovde želimo da svako uputi svoju molitvu, za sebe, da nas Gospod pokrije takvim svodom¹ na ovom propovedničkom sastanku da, kada budu čitane Gospodnje reči, nijedna reč ne bude promenjena u bilo čijem umu od onoga što Bog govori i da se ni u jednoj duši ne pojavi tračak sumnje ili zla, već da svako od nas može primiti ono što Gospod kaže na svoj način, onako *kako to On* kaže i kako *On* misli.

I evo još od brata Starra:

„U nedavnom svedočanstvu jednoj osobi ovde, sestri White je bilo zabranjeno da joj ga pošalje već da joj ga pročita lično, zbog toga što zli anđeli rade na tome da *zamene pisane reči* svojim. Druge reči čuje u svojim ušima i onda dobije potpuno suprotno značenje od onoga koje je Bog namenio.“

Ako je to potrebno tom čoveku, da li je to jedino njemu na svetu potrebno? Ako Sotona deluje na ovaj način, hoće li se on ograničiti samo na Australiju? Zar ne bismo onda vi i ja trebalo da imamo pomazane svoje uši kao i oči, da bismo mogli čuti? Zar i nama nisu upućene Isusove reči: „Obrati pažnju kako slušaš“?²

I još jedan slučaj: Jednog brata zaokupila je veza s tajnim društvima i on je delovao u njima dok nije bio spreman da zauzme najviši položaj.

Onda je dobila svedočanstvo za njega. Bog joj je prikazao njegov slučaj kao čoveka koji se nalazi na samom rubu provalije koga je opasno i pozvati. Sestra White je upitala Gospoda šta bi

¹ Canopy (eng.) – svod, baldahin, providan krov kabine – prim. izdavača

² 2 SM, str. 115 – prim. prevodioca

mogla da učini za njega, i dok se molila anđeo je rekao: „Daj mu lozinku. Daj mu lozinku za ulaz u nebesko društvo: *'Isus Hristos i to raspet'*“ (1. Kor. 2,2).

Kako glasi lozinka za nebesko društvo? [Vernišтво: „Isus Hristos i to raspet.“] To je jedino zašta bi trebalo da budemo zainteresovani. To je Njegova poruka svetu: „Isus Hristos i to raspet.“ To je lozinka.

Otvorimo četvrto poglavlje Rimljanima. Čitaćemo o Božjoj pravednosti i dok čitamo o toj Božjoj pravednosti mi želimo da je primimo onakvom kakvom ju je Gospod izgovorio. Ne zaboravite, mi želimo da taj svod anđela bude oko nas i iznad nas tako da nijedna reč ne bude iskrivljena za naše razumevanje. Želimo da je primimo onakvom kakvom ju je On dao.

„Šta ćemo, dakle, reći da je naš po telu praotac Avram [postigao]? Ako je, naime, Avram opravdan na osnovu svojih dela, može da se hvali, ali ne pred Bogom. Jer šta kaže pismo: 'Avram je (po)verovao Bogu i to mu je uračunato kao pravednost (i to mu se uračuna u pravednost – *Savremeni srpski prevod*)'.“ (Čarnić). Šta se to uračunalo Avramu u pravednost? [Vernišтво: „(Po)verovao je Bogu.“] Kad je Bog nešto rekao, Avram je to (po)verovao. Rekao je: „Tako je.“ Šta mu je to Bog rekao? Potražimo i pročitajmo, jer je to važno za nas. Prva Mojsijeva 15,4-6: „A gle, Gospod mu progovori: Neće taj biti naslednik tvoj, nego koji će izaći od tebe taj će ti biti naslednik. Pa ga izvede napolje i reče mu: Pogledaj na nebo i prebroj zvezde, ako ih možeš prebrojati. I reče mu: Tako će ti biti seme tvoje. I (po)verova Avram Bogu, a On mu primi to u pravdu (pravednost – *KJV*).“

Verujete li da je Avram postao pravedan samo na taj način? [Vernišтво: „Da.“] Zaista? [Vernišтво: „Da.“] Jeste li svesni da je tako poverovao? [Vernišтво: „Da.“] Gospod je pozvao Avrama da izađe i rekao mu: Pogledaj zvezde i kaži koliko ih ima; takvo će biti tvoje potomstvo. Avram je samo rekao: „Amin.“ To je hebrejski izraz. Avram je rekao: „Amin“, a Gospod je rekao: „Ti si pravedan.“

Po čemu znate da je to tako jednostavno sprovedeno? Da li je to bilo isto kao i kada je Gospod vas i mene pozvao iz ovog molitvenog doma i rekao: Vidiš li zvezde? Prebroji ih ako si u stanju. Da, tako će biti to i to. A mi kažemo: „Amin.“ A On će na to: „Ti si pravedan.“ Pretpostavimo da Gospod vas i mene večeras pozove da izađemo. Ne. On može to da učini i bez pozivanja da izađemo. On je pozvao Avrama da izađe da mu pokaže *zvezde*, ali On nama može pokazati naše *grehe*, a da nas ne pozove da izađemo. Da li vam je On pokazao mnoštvo greha? [Vernišтво: „Da.“] Sada kaže: I da ih možeš prebrojati, „postaće beli kao sneg“. I šta vi kažete? [Vernišтво: „Amin!“] Šta Gospod kaže na to? [Vernišтво: „Vi ste pravedni.“] Jeste li? [Vernišтво: „Da.“] Postaje li čovek tako lako pravedan? Da li se to tako jednostavno događa? [Vernišтво: „Da.“] Amin. Hvala Gospodu! Vratimo se ponovno u Rimljanima 4. poglavlje da vidimo tekst u kojem je to rečeno. Rimljanima 4,23.24: „Ali, ovo 'uračuna' nije samo radi njega zapisano nego i *radi nas* kojima će se *uračunati*, koji *verujemo u Onoga* (ako verujemo Onog – *Karadžić*) koji je iz mrtvih vaskrsao Isusa, našeg Gospoda.“

Neka od braće su jutros na sastanku rekla da su sinoć poželeti da glasno slave Gospoda, ali su pomislili da je bolje da to ne čine. „Duha ne gasite“ (1. Sol. 5,19). Ako želite da slavite Gospoda za bilo šta, Gospod vam kaže da to učinite. Moglo bi isto tako u bilo koje vreme da adventisti sedmog dana hvale Gospoda ili da na sastanku kažu: „Slava Gospodu!“ Slobodni smo da počnemo da Ga hvalimo ovde ili bilo gde.

Avram je (po)verovao Gospodu ono što mu je rekao. Ako vi i ja (po)verujemo ono što On kaže vama i meni, dobićemo iste rezultate. Nisu to neke posebne stvari koje Gospod kaže, a koje mi mora da verujemo da bismo bili pravedni; *šta god* On kaže, *verujte*, a On će na to reći: „Pravedan si.“

Voleo bih da znam da li je to tako ili nije, da je Gospod u pravu uvek kada On nešto kaže? [Vernišтво: „Da.“] A kad ja kažem da to jeste tako, zar nisam u pravu? [Vernišтво: „Jesi.“] Šta me može sprečiti da budem u pravu? Možete li mi reći? Ponoviću: Kad Gospod nešto kaže, ima li pravo? [Vernišтво: „Ima.“] On *ima pravo* da to kaže; a kad ja na to kažem: „Tako je“, kad kažem „Amin“, kad kažem „Neka bude tako“, kad kažem: „Da, tako je“, zar i ja onda nisam u pravu? Da. Zar nisam onda u pravu kao i On? Svakako. Može li onda čak i On reći da nisam u pravu?

[Vernišтво: „Ne.“] On nešto kaže i ja kažem isto to; može li onda On reći da nisam u pravu? [Vernišтво: „Ne.“] A kada to isto kažeš, može li On reći da nisi u pravu? [Vernišтво: „Ne.“] Dakle, kad smo u situaciji da sam Gospod ne može reći da vi i ja nismo u pravu, voleo bih da znam šta onda u svetu može biti razlog da nismo u pravu? Verujem da nas Bog stavlja u ovu situaciju kao što je to učinio sa Avramom. Zar nas to onda može sprečiti da uđemo u nebo? Može li nas to, *onda*, sprečiti da uđemo u Božje carstvo?

Jedino što vas i mene može sprečiti da uđemo u Božje carstvo jeste da kažemo Gospodu da laže, ali ako vi i ja s time prestanemo, svakako ćemo ući u nebo. Upravo to ljudi treba da učine, da prestanu govoriti Gospodu da laže. „A ko ne veruje Bogu, učinio ga je lažljivcem“ (1. Jovanova 5,10). A ko god čini Boga lažljivcem, sam je lažljivac, a lažljivci ne mogu da uđu u Božje carstvo. Napolju su lažljivci i svi drugi o kojima je reč u Otkrivenju 21,8.27 i 22,15. Prema tome, treba da prestanemo da lažemo. Prestanimo odmah. Prestanite da lažete. Šta god da Gospod kaže, recite: „Tako je.“

Zar ne vidite da je to cela priča i ideja koju je brat Haskell pokušao posebno snažno da nam utuvi u glavu ovde na našim predavanjima, da se spasenje nalazi u svakom redu Svetog pisma. Jer Bog to kaže, zar ne? Dakle, kad to Bog kaže, a i mi to kažemo, onda smo pravedni, i tu nema šta da se doda. Bog je to rekao Avramu, a Avram je rekao: „Amin, tako je, ja to prihvatom.“ To pokazuje da je spasenje u svakom redu Svetog pisma, u svemu što Bog kaže.

Rimljanima četvrto poglavlje još više govori o tome šta je Avram rekao, ili bolje rečeno, šta je mislio. Rimljanima 4,20-22 (*Čarnić*): „U Božije obećanje nije posumnjao s neverovanjem, nego bi ojačan u veri, te dade slavu Bogu, potpuno uveren da je Bog kadar i učiniti ono što je obećao. Zato mu je bilo uračunato u pravednost.“ Sinoć sam bez citiranja čitao iz trećeg poglavlja Rimljanima da je Hristos postavljen kao žrtva izmirenja opraštanjem greha učinjenih u prošlosti. „Njega je Bog postavio da svojom krvlju bude žrtva pomirnice koja se prihvata verom. Time je Bog hteo da pokaže svoju pravednost. Jer, on u svojoj strpljivosti nije kažnjavao ranije učinjene grehe da bi u sadašnje vreme pokazao svoju pravednost – da sam bude pravedan i da opravda onoga ko veruje u Isusa (onoga koji je od vere Isusove – *Karadžić, Bakotić, Stvarnost*).“ Misao je da je Bog pravedan kada to čini; to je dovoljno. On je zadovoljio svaki zahtev. Prema tome, On je savršeno u stanju da opravda onoga koji je od vere Isusove, zar ne? On je savršeno u stanju da učini pravednim čoveka koji je od vere Isusove. On je obećao da će to učiniti za svakoga koji bude poverovao u Isusa. Verujete li da je On u stanju da izvrši ono što je obećao? Zar nije obećao da će to učiniti? [Vernišтво: „Da.“] Amin. *Prema tome, to vam je uračunato u pravednost.* [Vernišтво: „Hvala Gospodu!“] To je cela priča. [Vernišтво: „Hvala Gospodu!“]

Ova je priča dovoljno jednostavna; problem je u tome što dopuštamo da se u nju uvuku sotonski elementi pa je mistifikuju. To je problem. On to ne želi; On želi da ona bude tako jednostavna, baš kako nam ju je ispričao, a ispričao nam ju je tako jednostavno da je dete može razumeti i prihvatiti. A vi koji je ne prihvatate kao dete, ne možete je primiti. Zato ponavljam, nema razlike u tome šta Bog kaže ili kada to kaže; *šta god On rekao* mi, kao Avram, treba da kažemo: „Amin, Gospode, verujem u to; tako je.“ Onda On kaže da ste ispravni. I stvarno ste ispravni.

Nastavimo sa čitanjem iz Rimljanima 4,3-5: „Šta kažu Pisma? 'Avraam (po)verova Bogu i to mu se uračuna u pravednost.' Onom koji radi, plata se ne računa kao dar, nego kao ono što mu se duguje (plata se ne računa po milosti nego po dugu – *Čarnić*). A onom koji ne radi, ali veruje u Onoga koji opravdava bezbožnika, vera se računa u pravednost.“ Koga to Bog pravda? [Vernišтво: „Bezbožnika.“] Bezbožnika. Drago mi je zbog toga, jer tako mi osigurava večno spasenje. Kada bi bilo drugačije, za mene ne bi bilo nade. Kada bi Bog opravdao ljude koji su upola sveci, ja bih bio isključen. Kada bi opravdao ljude koji su samo u jednoj stvari dobri, ja bih bio isključen. Kada bi opravdao ljude koji imaju samo malo dobra u sebi, ja bih bio isključen. Ali hvala Gospodu, *On* je tako *dobar*, *On* me *toliko voli*; ima tako čudesnu *silu*, sila Njegove božanska pravednosti je tako *velika*, da kada to izjavi za takvog pokvarenog grešnika kakav sam ja, onda me čini savršeno pravednim u Božjim očima. [Vernišтво: „Amin!“] Toliko vredi Božja reč „pravednost“.

I pošto je On tako dobar; pošto se takva sila krije u Njegovoj pravednosti, i pošto On opravdava bezbožnika, savršeno sam siguran u Njegovo večno spasenje. Šta me onda može sprečavati da

budem radostan? Možete li zamisliti bilo šta što bi me sprečilo da se radujem? Da li možete da zamislite bilo šta što bi me sprečilo da se radujem? Nije dovoljno da se ja radujem, želim da se i vi radujete; ja se sa svoje strane mogu radovati. [Glas: „I ja se radujem.“] Amin.

„A onome koji ne radi.“ Tačno, ako bi bila potrebna dela, onda ne bih mogao da učinim dovoljno. Kada bi se bilo šta zahtevalo, bio bih isključen. Ali, kako smo to čitali pre neko veče, vi „zabadava se prodadoste, i iskupiste se bez novca“. Ali ne bez cene. Ali eto, *On* je platio cenu. A blagoslov je u tome što je *On* bio dovoljno bogat da plati tu cenu, a drugi blagoslov je bio što je *On* bio toliko dobar da potroši sve svoje bogatstvo plaćajući cenu da može imati mene. Da može imati mene.

Čuo sam kako braća kažu: „Hvala Gospodu što se mogu pouzdati u Njega.“ Ja zahvaljujem Gospodu što *On* ima poverenje u mene. Mislim da je to premalo za čoveka za koga je Gospod toliko učinio, da ima poverenje u Gospoda, ali mislim da Gospod ne bi toliko uložio u mene ako ne bi bi uveren da će od toga imati koristi; *Njegovo poverenje* u mene mi je neshvatljivo. To je za mene suviše čudesno. I zahvalan sam da Gospod toliko rizikuje da ima poverenja u mene. Zbog toga se radujem toliko da ne znam šta bih drugo činio. Braćo, Gospod je dobar. [Verništvu: „Amin!“] Uzdajmo se onda u Njega!

„Kao što i David govori da je blago čoveku ...“ (Rimljanima 4,6 – *Karadžić*). I ja bih trebalo tako da govorim. Ja bih trebalo tako da govorim. „... blago čoveku kome Bog prima pravdu *bez dela*.“ Braćo, da li znate koliko je blagosloven takav čovek? Ili u ovom domu postoje neki koji znaju samo za muku čoveka koji pokušava da je dobije delima. U nečem takvom nema *blagoslova*; Biblija ne poznaje takvu vrstu blagoslova. To je samo muka i vi to znate. Ali Sveto pismo opisuje blagoslov koji uživa čovek kome Bog uračunava pravednost bez dela, govoreći: „Blago čoveku ...“ Blago čoveku kojemu su oprošteno bezakonja, i kojemu su gresi pokriveni.

Blago takvom čoveku; kažem vam, zaista blago njemu. Blago čoveku kome *On* ne uračunava greh. Kome Gospod neće uračunati greha jer taj je čovek primio dar Isusa Hrista i sve što mu je Bog dao, i kad pogleda tog čoveka, *On* vidi Isusa Hrista. *On* tom čoveku uopšte ne uračunava greh. Blago čoveku kome Gospod ne uračunava greha.

„Da li se ovo blaženstvo odnosi samo na obrezane, ili i na neobrezane? Mi, naime, govorimo: 'Avraamu je vera uračunata kao (u – *Savremeni srpski prevod*) pravednost'“ (*Čarnić*). Tri puta, vidite, unutar devet stihova, tri puta Gospod ponavlja: vera se uračunava u pravednost. Pogledajte! „Verova Avram Bogu, i primi mu se u pravdu“ (Rim. 4,3 – *Karadžić*). „A onom koji ne radi, ali veruje u Onoga koji opravdava bezbožnika, vera se računa u pravednost“

„Mi, naime, govorimo: 'Avramu je vera uračunata kao (u) pravednost'.“ (Rim. 4,9 – *Čarnić*). Braćo, postupimo kako je Avram postupio; kažimo jednostavno: „Amin.“ A onda zahvalimo Gospodu što nam uračunava pravednost i što nam daje slobodu.

„A kada mu je to uračunata? Dok je bio obrezan ili neobrezan?“ Zar nije morao da obreže sebe i ceo svoj dom pre nego što je mogao da postane pravedan? [Verništvu: „Ne.“] „Dok je bio obrezan ili neobrezan? Ne dok je bio obrezan, nego dok je bio neobrezan!“ Dok je bio neznabožac. Da li je tako? [Verništvu: „Da.“] Pre obrezanja? „Pa i znak obrezanja dobio je kao pečat *pravednosti*“ (Rim. 4,11 – *Čarnić*) koju je stekao? [Verništvu: „Pravednosti koju je *stekao verom*.“] Zar ne piše da je znak obrezanja dobio kao pečat pravednosti koju je stekao? [Verništvu: „Ne. 'Pravednosti koju je stekao verom'.“] Da, da. „Pa i znak obrezanja dobio je kao pečat pravednosti koju je stekao *verom*.“ [Verništvu: „Amin!“] Pečat pravednosti koju je stekao verom, a ne pravednosti koju je stekao, jer *pravednost* koju je imao stekao je *verom*.

„Pa i znak obrezanja dobio je kao pečat pravednosti koju je stekao verom kao neobrezan, da bude otac svih koji kao neobrezani veruju, da se i njima to uračuna u pravednost, i da bude otac obrezanih, onih naime, koji nisu samo obrezani“ (Rim. 4,11.12 – *Čarnić*). Zar nije tako? Otac svih koji veruju Bogu. [Verništvu: „Amin!“] Svih koji *veruju*. Zar nije tako? [Verništvu: „Da.“] Dakle, i njima može da se uračuna ova pravednost. *On* je otac svih koji veruju, zašto? Da i njima može da se uračuna ta pravednost. Pridružite se onda. „Otac svih koji veruju.“ Ne čudi što ih nije mogao izbrojati. Samo je Božji um mogao da izbroji Avramovo potomstvo. Oni su bezbrojni kao zvezde, ali i za njih je rečeno: „Sve ih zove imenom“ (Psalam 147,4), i *On* je u stanju da nas izbroji, poznaje

nas po imenu i najblaženije u svemu je da će nam dati novo ime. Kažem vam, braćo, Gospod nas voli. U to nema sumnje.

„Jer, obećanje Avraamu, ili njegovom potomstvu, da će biti naslednik sveta, nije dato na osnovu Zakona, nego na osnovu pravednosti koja dolazi od vere (*nego pravednošću kroz veru* – D. Stafanović)“ (Rim. 4,13). Da li je to istina? [Vernišтво: „Da.“] „Ako su, naime, naslednici samo oni od zakona, onda je vera izgubila vrednost, a obećanje je obesnaženo. Jer zakon izaziva gnev“ (Čarnić). Stvarno? [Vernišтво: „Da.“] Zar i sada? [Vernišтво: „Da.“] Kakvu onda pravednost bilo koji čovek može da dobije iz zakona? [Vernišтво: „Nikakvu.“] To nije svrha zakona; „jer zakon izaziva gnev.“

„Gde nema zakona nema ni prestupa. Zato se kaže 'od vere', da bude po blagodati, da obećanje bude sigurno.“ (Čarnić). Oh! Gospod želi da Njegovo obećanje bude sigurno za nas, zar ne? A da bi bilo sigurno, gde ga je stavio? „Zato se kaže 'od vere', da bude po blagodati, da obećanje bude sigurno.“ Pogledajte sada! Dobro razmislite! Reći ću to polako: „Zato se kaže 'od vere', da bude po blagodati.“ Stalo mi je do izraza „da bude“. Šta on znači? Da bi bilo, samo na taj način. „Da bude po blagodati.“ Onda je zahvaljujući blagodati, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Zato je od vere, da bude po blagodati; s kojim ciljem? „Da obećanje bude sigurno.“ Prema tome, onaj koji verom prima nešto od Boga, može biti siguran da to ima, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] A onaj koji namerava da dobije nešto od Boga na bilo koji drugi način osim verom, nikad ne može da bude siguran da to ima, jer u stvari to uopšte i nema. Da li je to jasno? [Vernišтво: „Da.“] Postupimo onda u skladu sa time.

„Zato se kaže 'od vere', da bude po blagodati, da obećanje bude sigurno svemu potomstvu.“ Odlično! [Vernišтво: „Amin!“] Svemu, ZA SVE. „Da obećanje bude sigurno svemu potomstvu, ne samo onome od zakona, nego i onome od Avramove vere; on je otac svima nama, kao što je napisano: 'Postavio sam te za oca mnogim narodima', pred Bogom, kome je on verovao, koji oživljava mrtve i koji nebiće poziva u biće (i zove ono što nije kao da jeste – Karadžić)“ (Rim. 4,16.17 – Čarnić).

Šta radi On? [Vernišтво: „Oživljava.“] Koga? [Vernišтво: „Oživljava mrtve.“] Daje život mrtvima. „Zove ono što nije kao da jeste.“ On poziva ono što nije kao da jeste, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Zar nije tako postupio kada je stvarao svetove? Svetova nije bilo; On ih je pozvao, i onda? [Vernišтво: „Postadoše.“] Nije bilo svetlosti; On je pozvao svetlost i „bi svetlost“.

U meni nema pravednosti, samo bezbožnosti, sve je nečisto. Bog je odlučio da Onaj koji je objavio reč pa su se pojavili svetovi i koji je izgovorio reč „svetlost“ i ona se pojavila – On je odredio da taj Isti objavi pravednost umesto ovog grešnog tela. [Vernišтво: „Slava Gospodu.“] I na to mesto, na ovo telo, ovaj grešni karakter, On zove ono što nije kao da jeste, i hvala Gospodu, tako je. [Vernišтво: „Amin!“] Na to mesto puno nečistote odlučio je Blagosloveni da objavi svetost i da zove ono što nije kao ono što jeste; zahvaljujući Njegovoj svemogućoj sili, to se dogodilo. [Vernišтво: „Amin!“] A ja sam zbog toga srećan. „Zove ono što nije kao da jeste.“ Grešnik nije pravedan; bezbožnik je bezbožan; ali Bog zove ono što nije kao da jeste i ono stvarno jeste. [Vernišтво: „Amin!“] Zaista jeste.

„Protivno svakoj nadi, Avraam se nadao i (po)verovao je da će postati otac mnogih naroda, kao što je rečeno: 'Toliko će ti biti potomstvo.' Nije se pokolebao u veri kada je uzeo u obzir svoje već obamrlo telo – bilo mu je skoro sto godina – i Sarinu mrtvu utrobu (matericu – Čarnić). I nije sa nevericom (neverovanjem – Čarnić) gledao na Božije obećanje, nego se osnažio u veri i dao slavu Bogu, potpuno uveren da Bog može i da učini ono što je obećao. Zato mu se i 'uračuna u pravednost.' Ali, ovo 'uračuna' nije samo radi njega zapisano nego i radi nas kojima će se uračunati, koji verujemo u Onoga koji je iz mrtvih vaskrsao Isusa, našeg Gospoda, koji je predat za naše grehe i vaskrsnut radi našeg opravdanja“ (Rimljanima 4,18-25). On je vaskrsnut da bismo mi mogli da budemo opravdani; podignut je radi našega opravdanja. Dozvoliću Mu da ostvari ono zbog čega je vaskrsao iz mrtvih. To je rešeno. On zna kako da to uradi i On to može da uradi, a ja ću Mu to dopustiti.

A sada peto poglavlje Rimljanima:

„Pošto smo, dakle, opravdani verom.“ Šta kažete na to? [Vernišтво: „Amin!“] Pošto smo učinjeni pravednima, opravdani verom, „*imamo* mir s Bogom“. Ja ga imam, a vi? Pomireni smo s

Bogom. Ako On tako kaŹe onda je to tako. Āak i kad to ne bi bilo tako. Prema tome, tako je. Iako nije bilo tako, to je tako nakon Źto On zove ono Źto nije da bude kao da jeste. Mi to ne moŹemo da razumemo, ali moŹemo znati da je tako. Ja znam da je tako i jedino mi je do toga stalo.

„PoŹto smo, dakle, opravdani verom, imamo mir s Bogom kroz naŹeg Gospoda Isusa Hrista. Kroz njega, verom, imamo pristup ovoj milosti (blagodati – *Āarniĉ*).“ Kako smo doŹli do ove blagodati? Verom. Imamo je, hvala Gospodu. „U kojoj stojimo.“ Stojimo li u njoj? [VerniŹtvo: „Da.“] Kad On tako kaŹe onda jeste, zar ne? On tako kaŹe i tako jeste. On kaŹe da stojimo i mi stojimo, hvala Gospodu. „U kojoj stojimo i *radujemo se* u nadi u BoŹiju slavu.“ Zar nije tako? On kaŹe da se radujemo i mi se radujemo. Zato Źto On kaŹe, mi se radujemo. Kada kaŹe da je tako, On je u pravu; onda mi kaŹemo „Amin“ pa smo u pravu. „I ne samo to, nego se radujemo i u nevoljama.“ Nevolje ĉe se lako pojaviti, ali nam neĉe moĉi nauditi. „Smatram, uostalom, da stradanja sadašnjeg vremena ne znaĉe niŹta u poreĉenju sa slavom, koja ĉe se otkriti“ (Rim. 8,18 – *Āarniĉ*) – ne samo *nama* nego i „*u nama*“, koja ĉe biti deo nas. Tada ĉemo zasjati kao sunce u carstvu naŹega Oca.

Eto, to je BoŹja pravednost; tako ju je Avram primio. U ĉemu se onda sastoji Avramov blagoslov? Źta je on? [VerniŹtvo: „Pravednost verom.“] Kako ju je stekao? [VerniŹtvo: „Verom.“] Avramov blagoslov moŹe da primi samo onaj koji ima pravednost verom; zar ne? [VerniŹtvo: „Da.“]

Obratimo paŹnju na tekst koji je brat Prescott malopre proĉitao. Ne smeta mi Źto ga je on proĉitao; on se uklapa u moje prouĉavanje kao i u njegovo, a uostalom, to je i onako jedno predavanje. Galatima 3,13.14; „Hristos nas je otkupio od prokletstva Zakona.“ Da li je tako? Kad On kaŹe da jeste, onda jeste. „Hristos nas je otkupio od prokletstva Zakona tako Źto je radi nas postao prokletstvo. Jer, zapisano je: 'Neka je proklet svako ko je obeŹen o drvo' – da Avraamov blagoslov doĉe (na mnogoboŹce – *Āarniĉ*) u Hristu Isusu“ (Rim. 5,13.14).

ZaŹto je Hristos postao prokletstvo na onom drvetu? Da bismo vi i ja primili Avramov blagoslov. ZaŹto nas je iskupio od prokletstva zakona? Da bismo vi i ja primili Avramov blagoslov. A Źta je Avramov blagoslov? [VerniŹtvo: „Pravednost verom.“] Hristos je umro da bismo vi i ja mogli da postanemo pravedni verom. Braĉo, zar nije uŹasno da ĉovek otme Hristu upravo ono zbog ĉega je umro i Źeli da postigne pravednost na neki drugi naĉin? Zar to nije straŹno? Braĉo, verujmo u Isusa Hrista.

„Da Avraamov blagoslov doĉe na mnogoboŹce u Hristu Isusu“ (Rim. 5,14 – *Āarniĉ*). Dakle, mi smo iskupljeni od prokletstva zakona; Hristos je postao prokletstvo za nas da bismo mogli dobiti Avramov blagoslov. I Źta sada dolazi na nas? „Da posredstvom vere dobijemo obeĉanog Duha (*da obeĉanje Duha* primimo kroz *veru* – *KaradŹiĉ*)“ (Gal. 3,14).

Kad smo mi kao narod, kao telo, kao crkva, primili Avramov blagoslov, Źta smo primili? [VerniŹtvo: „Poznu kiŹu.“] Izlivanje Svetoga Duha. Tako je i sa pojedincem. Kad pojedinac veruje u Isusa Hrista i primi pravednost verom, onda prima Svetoga Duha, obrezanje srca. A kad ceo narod, kao crkva, primi pravednost verom, Avramov blagoslov, Źta onda moŹe da spreĉi Crkvu da ne primi BoŹjega Duha? [VerniŹtvo: „NiŹta.“] Mi smo u toj fazi. Prema tome, Źta spreĉava izlivanje Svetoga Duha? Źta zadrŹavanje izlivanje Svetoga Duha? [Glas: „Neverstvo.“] NaŹ nedostatak BoŹje pravednosti, koja se dobija verom – to je ono Źto je zadrŹava, jer kad je primimo, dobijamo je *zato* da primimo obeĉanje Duha kroz veru. Budimo onda sigurni da imamo Avramov blagoslov i onda traŹimo i primićemo.

Poruka trećeg anđela – Br. 17.

Starešina A. T. Jones

Poslednji tekst koji smo razmatrali u prethodnom predavanju bio je iz trećeg poglavlja Galatima poslanice, 13. i 14. stih. Bilo da se radi o obećanju Duha pojedincu s obzirom na njegovo lično iskustvo, ili obećanju Duha u izlivanju na celu crkvu, isto je. Niko ne može da Ga ima ako prvo nema Avramov blagoslov. Ko god nema Avramov blagoslov, ne može da ima Svetoga Duha. Zato što smo u Rimljanima 4 čitali: „Pa i znak obrezanja dobio je kao pečat pravednosti koju je stekao verom kao neobrezan“ (*Čarnić*). Šta je zapravo obrezanje, naći ćete u 5. Mojsijevoj 30,6:

„I obrezaće Gospod Bog tvoj srce tvoje i srce semena tvog, da bi ljubio Gospoda Boga svog iz svega srca svog i iz sve duše svoje, da budeš živ.“ Povežite to sa Rimljanima 5,5. Nakon što kaže da smo opravdani verom i da „imamo mir s Bogom posredstvom Gospoda našega Isusa Hrista, čijim smo posredstvom – verom – došli do ove blagodati u kojoj stojimo, i hvalimo se nadom na slavu Božju“, apostol kaže (stih 5): „I nada ne sramoti, jer se *Božja ljubav* već izlila u naša srca *Duhom Svetim* koji nam je dat“ (*Čarnić*). Dakle, Sveti Duh je u naša srca izlio Božju ljubav; ali ovde kaže: Ja ću obrezati „srce tvoje da bi ljubio Gospoda Boga svog iz svega srca svog i iz sve duše svoje“. Jedini način da možemo ljubiti Gospoda svim srcem i svom dušom jeste sa ljubavlju usađenom u naše srce i dušu, obraćajući tako čoveka Bogu. „Ljubav je, dakle, ispunjenje (izvršenje – *Karadžić*) Zakona“ (Rim. 13,10).

„Voli Gospoda, svoga Boga, svim svojim srcem, svom svojom dušom i svim svojim umom (svom misli svojom – *Karadžić*)“ je najveća od svih zapovesti. „A druga je kao i ova: 'Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe'“ (*Čarnić*). Ceo Zakon i Proroci zasnovani su na ovim dvema zapovestima“ (Matej 22,37.39.40). Tek je obrezano srce u stanju da „voli Gospoda“ Boga našega „svim svojim srcem, svom svojom dušom“. Ovo pokazuje da je ono što je za Avrama bilo obrezanje tela, bilo jednostavno znak, obeležje, koje su mogli da vide u vreme kada ih je Bog učio jasnim primerima – obeležje koje su mogli da vide, a koje je označavalo ono što nisu mogli da vide. I to zato jer je to obrezanje tela bilo znak, „pečat pravednosti koju je stekao verom“, pre nego što je obrezan. Ono je bilo samo spoljašnji znak delovanja Svetog Duha koji je obrezao srce. Sveti Duh izliva u srce Božju ljubav, ali obećanje Duha ne može da primi niko ko nema Avramov blagoslov – Božju pravednost, koja je od vere.

Prema tome, onaj ko zna da veruje Bogu, može sa savršenim poverenjem da se moli za Svetoga Duha. Ne onaj koji *misli* da veruje Bogu; pa deo vremena veruje, a deo vremena ne veruje; deo vremena misli da veruje, a deo vremena ne zna da li veruje ili ne. To nije nikakvo verovanje Bogu, a Gospod želi da vi i ja *znamo* da verujemo Bogu. On želi da to znamo i da to bude jasno i utvrđeno. Zato kažem da čovek koji zna da veruje Bogu može sa savršenim poverenjem da se moli za Duha Božjeg, i da Ga primi verom, jer „ako tražite, primićete“. Tako je On rekao. Ali mora da se molimo u skladu s Njegovom voljom. Nije Njegova volja da Svetoga Duha da nekome ko nema Avramov blagoslov; to važi za pojedinca, ali i za crkvu: kada Božji narod shvati da *zna* da veruje Bogu, onda može sa punim poverenjem da se moli za izlivanje Svetoga Duha i sa savršenim pouzdanjem i verom da čeka da će Ga primiti, i primiće Ga. To je činjenica.

Krenimo večeras malo dalje sa proučavanjem, kako možemo *znati* da imamo Avramov blagoslov i kako možemo *znati* da se sa savršenim poverenjem možemo moliti Gospodu da nam da svog Svetoga Duha, a onda jednostavno čekati da Ga On da onda kada On bude smatrao potrebnim i kako da Ga primimo u skladu s Njegovom željom – da nema potrebe da se brinemo hoćemo li Ga primiti ili ne. Želimo da naučimo kako svu tu zabrinutost *hoćemo li* ili nećemo primiti Svetoga Duha – da naučimo kako je se možemo osloboditi i onda u veri izneti svoje molbe Gospodu, očekujući da ćemo Ga primiti, očekujući to i ništa drugo, i jednostavno čekati da nam Ga da u svoje vreme, dok Ga još uvek molimo i tražimo da to ostvari.

Kažem vam braćo, kad se to ostvari, neće nam biti teško da svi budemo „zajedno na jednom mestu“ (Dela 2,1). Što se tiče ovog sastanka, kad ostvarimo to stanje – kad znamo da verujemo Bogu i da u savršenom pouzdanju možemo da se molimo za Svetoga Duha, svakome od nas biće

lako – i ostvariće se – da budemo zajedno na jednom mestu svaki put kad se održava neki sastanak. U stvari, svako će paziti da ne bude odsutan, jer ako ne bude na jednom od ovih sastanaka, a ispuni se obećanje Svetog Duha, on će to propustiti. Svako će ovde čekati da Gospod učini ono što kaže, kada On bude spreman. Zar ne vidite kako će nas to sve učiniti jednodušnima? To će dovesti do jednodušnosti.

Naravno, ako Gospodnje delo bude zahtevalo da odsustvujemo sa nekog sastanka zbog našeg posla i po Gospodnjem nalogu, a Sveti Duh se izlije dok smo odsutni, dobićemo Ga bez obzira gde se nalazili. Ali to se neće dogoditi kod onih koji odsustvuju sa sastanka svojom voljom. Ne usuđujem se izostati ni sa jednog od naših sastanaka ovde. Ne usuđujem se izostati sa onih jutarnjih sastanaka jer ne znam kada Duh može da se izlije na nas. Ne mogu rizikovati da budem odsutan.

Uzmimo sada Sveto pismo i pročitajmo kako nas je Gospod vodio i kako će do toga večeras da vodi svakoga, ako budete hteli da idete. Ako krenete tamo gde sam počeo da čitam, Gospod će voditi vas i mene kroz sve to. Ne pitajmo kako to može da bude. Kada Gospod progovori, kraj je priči, bez obzira šta On kaže kraj je i mi kažemo: „Gospode, tako je.“ Dakle, krenimo večeras zajedno i doći ćemo do situacije kada će svako od nas *znati* da verujemo Bogu i da imamo Avramov blagoslov, a onda možemo sa savršenim poverenjem moliti Boga za Njegovog Duha i čekati da Ga primimo, jer On će Ga dati kada to bude smatrao potrebnim.

Pogledajmo šta je Gospod učinio, kako On deluje i kako nas dovodi u to stanje. Počnimo tamo gde je On počeo. Prvo ćemo čitati iz Efescima 1,3-6. To nas vodi do mesta gde je Bog počeo sa nama, i ne treba više da idemo unazad. Treći stih:

„Neka je blagosloven Bog i Otac Gospoda našeg Isusa Hrista, koji nas je u Hristu blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom na nebesima“ (*Čarnić*). Šta je On učinio? [Vernišтво: „Blagoslovio nas je.“] Da li je to istina? [Vernišтво: „Da.“] *Da li* je to učinio? [Vernišтво: „Da.“] Sa koliko nas je blagoslova blagoslovio? [Vernišтво: „Svakim duhovnim blagoslovom.“] Svim blagoslovima koje ima? Zar nam je dao sve njih? [Vernišтво: „Da.“] Kako? [Vernišтво: „U Hristu.“] U Hristu. Kad je dao Hrista, šta je Bog dao? [Vernišтво: „Sve duhovne blagoslove.“] Sve svoje duhovne blagoslove.

Prema tome, ako vi i ja verujemo u Isusa Hrista, zar nismo blagosloveni? Zar nemamo sve blagoslove koje Gospod ima? Šta će nam onda smetati? Zar čovek koji je tako blagosloven može da bude nešto drugo nego srećan? [Vernišтво: „Ne.“] Može li da bude turoban? [Vernišтво: „Ne.“] Zar može da bude mrzovoljan zato što stvari ne idu kako želi? [Vernišтво: „Ne.“] One idu kako treba. Kako god se stvari odvijaju ne mogu mu oduzeti blagoslove. „Sve ide na dobro onima koji ljube Boga“ (Rim. 8,28 – *KJV*).

Ali posebno želim da čitamo četvrti stih: „Jer nas je u njemu izabrao.“ *Da li će* nas izabrati? [Vernišтво: „Ne, izabrao nas je.“] Zaista? [Vernišтво: „Da.“] Kada je to učinio? [Vernišтво: „Pre stvaranja sveta.“] Hvala Gospodu! „Pre stvaranja sveta“ izabrao je vas i mene. [Vernišтво: „Slava Gospodu!“] Zar nećete na to svaki put reći: „Amin“? [Vernišтво: „Amin!“] Ne mislim samo sada. Hoćete li to da *uvek* kažete? [Vernišтво: „Da.“]

Koliko dugo će ovaj tekst ostati ovde? [Vernišтво: „Zauvek.“] Koliko dugo će onda biti istina da nas je „izabrao pre stvaranja sveta“? [Vernišтво: „Uvek.“] Koliko dugo ćete onda biti zaokupljeni pitanjem da li pripadate Gospodu ili ne? Nije li vas On izabrao? Zar vas On nije *izabrao*? [Vernišтво: „Da.“] Zašto je to učinio? Jer je hteo da nas ima? Da li je to istina? [Vernišтво: „Da.“] On me je izabrao zato što je hteo da me ima i imaće me. Neću Ga opljačkati niti Ga razočarati u Njegovom izboru. On nas je izabrao, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] „Pre stvaranja sveta.“ A sada ostatak ovog stiha: „Da budemo sveti i neporočni pred njim u ljubavi“ (*kombinovani prevod Čarnić-KJV*). Njegov blagosloveni cilj je „da budemo sveti i neporočni pred njim u ljubavi“. Prema tome, dopustimo Mu da radi na svoj način jer se radi o našem večnom spasenju koje On želi da ostvari.

Sledeći stih: „Predodredio nas je“ – odavno je odredio budućnost koju želi da ostvarimo. Vredi imati budućnost koju je Bog odredio za čoveka. „U ljubavi nas je predodredio da nas svojom blagonaklonošću i voljom kroz Isusa Hrista usvoji kao sinove.“ Zašto je to učinio? Ne zato što smo tako dobri, već zato što je On tako dobar; ne zato što smo Mu tako ugodili, nego po blagonaklonosti Njegove volje. On je tako odlučio. Zato je to učinio.

Šesti stih: „Da hvalimo slavu njegove blagodati, kojom nas je obdario u voljenom Sinu“ (Čarnić). Šta kažete na to? [Vernišтво: „Amin!“] Kada je to učinio? [Vernišтво: „Pre stvaranja sveta.“] Tačno. „Pre stvaranja sveta.“ To odgovara na pitanje da li možemo da učinimo bilo šta da se opravdamo ili ne. Sve je to On učinio pre nego što smo imali priliku da učinimo bilo šta – davno pre našeg rođenja – davno pre stvaranja sveta. Zar ne vidite da je Gospod Onaj koji čini da se možemo spasiti i da Ga možemo imati?

Pogledajte šta je On učinio: (1) „On nas je u Hristu blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom.“ (2) „Jer nas je u njemu izabrao pre stvaranja sveta“ (Čarnić). (3) „U ljubavi predodredio da nas svojom blagonaklonošću i voljom kroz Isusa Hrista usvoji kao sinove.“ (4) „...kojom nas je prihvatio u voljenom Sinu“ (Čarnić-KJV). Srećan sam zbog toga. *Znam* da je tako. [Vernišтво: „Amin!“] A vi? [Vernišтво: „Da.“] Jer On tako kaže. On tako *kaže*. Ovde su, dakle, četiri činjenice u koje možemo biti zauvek sigurni.

Još koju reč o blagoslovima kojima nas je Bog blagoslovio. Kad verujemo Isusa Hrista, onda imamo sve blagoslove koje Bog ima. Onda oni pripadaju nama. Ne moramo baš posebno da se molimo za njih. Šta mislite, zar ne bi bilo bolje da to vreme upotrebimo *da Mu zahvalimo* za blagoslove koje imamo, nego da Ga molimo za blagoslove? Kako vam se to čini? Šta vam izgleda bolje: zahvaliti Gospodu za blagoslove koje nam je već dao ili moliti Ga da nam da neke od njih, kada više nema šta da nam da? Šta je bolje? [Vernišтво: „Zahvaliti Mu.“]

On nam je dao sve blagoslove koje ima u Hristu. Hristos kaže: „Ja sam s vama.“ Braćo, hranimo se ovim blagoslovima. Mi ih imamo; oni pripadaju nama.

Onda sve vreme možemo da *budemo sigurni* da imamo *sve duhovne blagoslove*.

Sve vreme možemo da budemo sigurni da nas je izabrao. Tako je rekao.

Sve vreme možemo da budemo sigurni da nas je predodredio za posinjenje.

Sve vreme možemo da budemo sigurni da nas je prihvatio u Ljubljenome.

Možemo da budemo sigurni u sve to jer Bog tako kaže i to je tako. Zar to nije razlog za stalno proslavljanje?

On je sve to učinio i to dragovoljno. Za koliko ljudi je to učinio? [Vernišтво: „Za sve.“] Za svaku dušu? [Vernišтво: „Da.“] Sve blagoslove koje je imao dao je za svaku dušu na ovome svetu; odabrao je svaku dušu u svetu; izabrao ju je u Hristu pre stvaranja sveta, odredio je za posinjenje i prihvatio je u Ljubljenome. Zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Da, to je učinio.

Pročitaćemo o ovome druge tekstove. Ono što želim da istaknem jeste da niko ne može da ima te stvari i da zna da su njegove bez njegovog ličnog pristanka. Gospod neće silom nametnuti ništa od toga, premda ih je već dao, zar ne? [Vernišтво: „Neće.“] Kao što vidite, to je saradnja. Bog izliva sve u jednom čudesnom daru, ali ako ga čovek ne želi, Gospod ga neće prisiljavati da uzme ni delić od toga. Svakome koji će ga uzeti, biće isključivo njegov. I tu se javlja saradnja. Gospod mora da u svemu ima našu saradnju.

Otvorimo sada Titu 2,14. Govoreći o Gospodu ovaj stih kaže: „On je samoga sebe dao za *nas*.“ To je rečeno u prošlom vremenu, zar ne? To je gotovo. Za koliko ljudi je dao sebe? [Vernišтво: „Za sve.“] Koliko ljudi na zemlji može pročitati ovaj tekst i reći: „Tu sam i ja uključen“? Svi koji žive na zemlji. Prema tome, gde god pošli na ovoj zemlji i naišli na nekog čoveka, mi mu možemo pročitati reči „Hristos se dao za vas.“ Zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Prema tome, Hristos se dao za vas. To je cena o kojoj Petar govori u 1. Petrovoj 1,18-20: „Jer, vi znate da od svog ispraznog (sujetnog – *Karadžić*) načina života, koji su vam predali vaši oci, niste otkupljeni nečim raspadljivim, srebrom ili zlatom, nego dragocenom krvlju Hrista, Jagnjeta bez mane i ljage (kao bezazlenog i prečistog jagnjeta – *Karadžić*). On je predodređen pre postanka sveta.“

Želimo da svako zna gde stoji. „On je sebe dao za mene.“ Ovako piše u Galatima 2,20: „A što sad živim u telu, živim verom Sina Božjeg, kome *omileh*, i predade sebe za *mene*“ (*Karadžić*). Koliko ljudi u svetu može da čita ovo i kaže da se to njih tiče? [Vernišтво: „Svako.“] „Koji me je zavoleo i sebe predao za mene“ (*Čarnić*), sebe predao za *mene*. To je bila cena koja je plaćena. Prema tome, On me je kupio, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Kupio je vas? [Vernišтво: „Da.“]

Da li Mu vi i ja dopuštamo da nas ima, trenutno nije pitanje. Šta je On učinio? Šta je učinio? [Verništo: „Platio je cenu.“] Mene je kupio pre stvaranja sveta, zar ne? A vas? Kome onda pripadamo? [Verništo: „Gospodu.“]

Ima li onda razloga da posumnjate pripadate li Gospodu? Kako onaj ko želi da pripada Gospodu pa je priznao svoje grehe – kako može da posumnja da li pripada Gospodu ili ne? Samo ako potpuno zanemari Božju reč, ne veruje u nju i kaže da je Gospod lagao. Zar to nije jedini način da tako postupi? „A ko ne veruje Bogu, učinio ga je lažljivcem“ (1. Jovanova 5,10). Prema tome, onaj koji nije načisto pripada li Gospodu ili ne, jedino što može jeste da se pozove na Božju reč i kaže da Gospod laže. Jedino to može da učini. Jer onaj koji sumnja mora da to učini; ne mora da to učini mnoštvom reči, ali ako sumnja pripada li Gospodu ili ne, drugo mu ne preostaje. Dopustio je neverstvu da ga sruši i Sotoni da dobije prednost i uništi sve. To je tako.

Pa ipak, iako nas je Gospod kupio, On neće uzeti ono što je kupio bez našeg pristanka. To je crta koju je Bog postavio da bi odredio slobodu svakom čoveku i On sam je nikad ni za dlaku neće preći bez našeg pristanka. On poštuje slobodu i dostojanstvo koje je dao razumnim stvorenjima, bilo da se radi o čoveku ili anđelu. On je poštuje i sam neće preći tu granicu. On neće preći preko nje bez dopuštenja te ličnosti. Ali kada je dozvola data, On će doći bez ustezanja. Time se otvaraju brane i Gospod ulazi. Tako je to.

Dakle, On vas je kupio, zar ne? [Verništo: „Da.“] Da li Mu želite pripadati? [Verništo: „Da.“] Učinimo to, prijatelji, praktičnim, stvarnim, opipljivim. On nas je kupio, zar ne? Platio je za nas cenu? Njegovi smo po Njegovoj volji. Prema tome, kad je prisutna naša volja, čiji smo onda? [Verništo: „Gospodnji.“] On je pokazao svoju volju po tom pitanju time što je platio cenu, zar ne? I kada mi obznanim svoju volju po tom pitanju govoreći: „Gospode, to je i moj izbor; tim putem ide i moja volja“, onda se pitam kako nas išta može sprečiti da budemo Njegovi. Možete li onda znati da pripadate Gospodu? [Verništo: „Da.“] Možete li, sada? [Verništo: „Da.“]

Pretpostavimo da ujutru ustanete sa glavoboljom i da vam u toku noći nije dobro funkcionisala probava pa se osećate loše, nije vam dobro. Kako znate da pripadate Gospodu? [Verništo: „Zato što On tako kaže.“] A pretpostavimo da ujutru ustanete i osećate se sjajno, vedro i prilično dobro. Kako znate da pripadate Gospodu? [Verništo: „Zato što On tako kaže.“] Kada pitamo ljude: „Jesu li vam gresi oprošteni?“ ponekad odgovaraju: „Da, bio sam neko vreme uveren da su bili.“ „Šta vas je uverilo?“ „Osećao sam kao da su oprošteni.“ Oni o tome ne znaju ništa. Nemaju ni delić dokaza da su im gresi oprošteni. Braćo, jedini dokaz koji možemo da imamo u pogledu tih stvari jeste da BOG TAKO KAŽE. To je dokaz! Ne tražite osećanja. Osećanja se menjaju kao vetar. Dobro znate da je tako. Nikad ne obraćajte pažnju na njih. Nije vaše da ocenjujete kako se osećate. Kad Bog kaže da je tako, onda je tako, osećali vi to ili ne.

Ponoviću jedan primer. Već sam ga ranije izneo; on naglašava istinu da osećanja nemaju nikakve veze sa činjenicama. Dva puta dva je četiri, zar ne? Vi znate da je tako, ali u svetu ima ljudi koji ne znaju da je dva puta dva četiri. Pretpostavimo da to nekome kažete, i on poveruje; šta mislite kako će se on osećati? Da li pretpostavljate da će se osećati kao da ste ga zgrabili i zavitali tako da je napravio salto pa ste ga postavili na novo mesto? Ne. Kakve veze s tim ima osećanje? Koliko on onda mari kako se oseća?

Time ne mislim reći da zbog toga nećete nešto doživeti, ali jasno je, ako na osećanja gledate kao dokaz, nikad ga nećete naći; ali ako ga potražite u Božjoj reči, onda ćete naći dokaz koji je Bog stavio u svoju Reč, odnosno Njegova božanska sila u toj Reči delotvorno deluje u onome koji veruje.

Dobro, Gospod nas je kupio, zar ne? Što se tiče vas i mene, mi više ne moramo sumnjati da li smo Njegovi ili nismo. Zar ne? [Verništo: „Da.“] Ali ima ljudi koji u stvarnosti to nisu, u svom stvarnom iskustvu, jer nisu dali Bogu ono što Mu po pravu pripada; nisu se pokorili Gospodu i nisu Njegovi u praktičnom smislu. On ih je kupio; kako mogu znati pripadaju li stvarno Njemu? Po Njegovoj reči. Tako da sami odluče da je prihvate kao takvu. Svojim izborom. U knjižici „Put Hristu“ str. 44 originala, nalazimo čitavu filozofiju o tome. Tu saznajemo kako se možemo predati Bogu. Ovde kaže da su vaša obećanja i odluke kao kule od peska, a sećanje na vaša neispunjena obećanja i izneverene odluke slabe vaše poverenje u sopstvenu iskrenost. I na kraju:

„Vama je neophodno da razumete šta je prava moć volje. Vi ne možete spasiti sebe¹; ne možete da promenite svoje srce, ali *možete odlučiti* da mu služite.“

Kad čovek odluči da svoju volju stavi na stranu Božje volje, onda je stvar rešena. Onda je to stvar čovekovog *izbora* da on praktično, u sopstvenom iskustvu, zaista pripadne Gospodu. Zar, dakle, ne postaje čovek Gospodnja svojina u praktičnom iskustvu upravo sopstvenim dopuštenjem, birajući Gospodnji put?

Zar ne vidite onda da dokle god postoji vaša odluka, dokle god želite da pripadate Gospodu, vi ste stvarno Gospodnji? Vidite li to? Kad god se predamo Njemu, to je tako. Ali neki od vas ste se predali odavno, a onda, od tog vremena, obeshrabrili ste se pa se pitate pripadate li Gospodu ili ne.

Želimo da narod večeras zauvek ukloni s puta sumnju i pitanje, tako da se, bez obzira šta se dogodilo, nećete zamarati pitanjem pripadate li Gospodu. S obzirom da ste odlučili da pripadate Njemu, vi *ste* Njegovi, jer vas je davno pre kupio. Za tim težim. Težite li i vi za tim? Treba da to prihvatite ako se pojavi to pitanje? [Vernišтво: „Amin!“] *Onda* možemo znati da pripadamo Gospodu.

Ali ponekad čujemo da ljudi kažu kako misle da će to odobravati greh. Ne. To se neće dogoditi. Nikako. To će vas *sačuvati* da ne grešite. Kad čovek dođe u to stanje, kad je odlučio da pripada Gospodu, onda Bog deluje u njemu da hoće i čini što je Njemu ugodno, i on je hrišćanin. Bog će da ga učini hrišćaninom. To u njemu čini božanska sila. Nema ni traga odobravanju greha. U stvari, to je jedini način da spreči odobravanje greha. Svaki drugi način *odobrava* greh. Svaki drugi način čini ono zbog čega se Gospod žali – da ga ljudi muče svojim gresima. Šta Gospod kaže? „Nego si me mučio svojim gresima“ (Isaija 43,24). Neka naša volja i odluka bude da pripadamo Gospodu svakog svesnog trenutka u danu, i onda je to činjenica.

Pogledajmo i čitajmo stih koji tako kaže. 1. Korinćanima 6,19 i poslednje reči u stihu: „I da niste svoji.“ To je tako, zar ne? Nije važno o kome se radi, da li je on svoj? [Vernišтво: „Ne.“] Gospod ga je kupio i ako ne želi da pripada Gospodu, onda Mu otima ono što je Njegovo. To je zlo. Iako ne mora da bude svestan i da praktično pripada Gospodu, Gospod je kupio svakoga i svako ko odbija da pripada Gospodu, otima Gospodu ono što je On kupio i za šta je platio cenu i čovek cenu kojom je kupljen smatra manje vrednom od *sebe*. Zar to nije onaj sotonski duh koji je sebe želio da uzdigne iznad Boga u nebu? Gospod je *sebe* predao za nas; ako Mu ne dopustim da me ima, u tom trenutku smatram sebe vrednijim od cene koju je On platio – to jeste, smatram sebe vrednijim od Gospoda, a to je isto ono „Ja“ koje se sve vreme uzdiže iznad Boga. O, neka u nama bude um koji je bio u Hristu, koji se lišio² samoga sebe, da Bog i čovek mogu ponovno postati jedno.

„I da niste svoji“, zar ne? [Vernišтво: „Ne.“] Zar vam nije drago zbog toga? Zar vam nije drago što niste svoji? On tako kaže, i to je tako, zar ne? Zašto je tako? „Jer ste kupljeni skupo.“ Pošto nas je kupio, mi nismo svoji, i pred svim ljudima u svetu koji nisu svoji stoji onaj koji se pokorio Gospodu koji ga je kupio. „Proslavite dakle Boga u telesima svojim i u dušama svojim, što je Božje“ (1. Kor. 6,20 – *Karadžić*). Čiji su? [Vernišтво: „Božji.“] Ali, braćo, ne moram duže da se zadržavam na ovim stihovima. Vi to činite; hoćete li? Vi razmišljajte o njima.

Mi smo čitali stihove: „Koji je dao sebe za nas.“ On nas je kupio. Koga sve? [Vernišтво: „Sve nas.“] Kada je to učinio? [Vernišтво: „Pre stvaranja sveta.“] Čiji smo bili pre stvaranja sveta? Čiji smo bili kad nas je Bog kupio? Bili smo svoji; takvi kakvi smo bili na svetu. I On je kupio nas grešnike, takve kakvi smo bili? [Vernišтво: „Da.“] Kako je to učinio? Iskreno recite. Ovde dolazimo do sledeće misli. Da li je On platio cenu i kupio nas takve kakvi smo bili? Grešnici? [Vernišтво: „Da.“] Šta je On onda kupio? Kupio nas je, kupio je *sve* nas takve kakvi smo bili. I kad nas je kupio takve *kakvi* smo bili, kupio je i naše grehe. Isaija to opisuje – uboj i modrice i rane gnojave, ništa zdravo. Zar nije tako?

Evo još jedan tekst: Titu 3,3-7: „Jer, nekad smo i mi bili nerazumni, nepokorni, zavedeni. Robovali smo raznim požudama i nasladama, provodeći život u zloći i zavisti, omrznuti i mrzeći

¹ Rečenica dodata od strane govornika – *prim. prev.*

² Ispraznio – *prim. izdavača*

jedan drugoga. A kad se pojavila dobrota i čovekoljublje našeg Spasitelja, Boga, on nas je spasao. Ali, ne na osnovu dela koja smo učinili u pravednosti, nego zbog svog milosrđa: kupanjem koje znači ponovno rođenje i obnavljanje Svetim Duhom, kojega je bogato na nas izlio kroz Isusa Hrista, našeg Spasitelja, da opravdani njegovom milošću postanemo naslednici, imajući nadu u večni život.“ On je to učinio; On to kaže. Onda znate da je to tako. [Vernišтво: „Da.“]

Hajde da to malo razmotrimo. On je predao sebe za naše grehe, i ova misao prožima sve. On neće da uzme naše grehe – premda ih je kupio – bez *naše dozvole*. Razmotrimo to još bolje, razvijajući ovu misao. On „je dao sebe“. Za čije grehe? [Vernišтво: „Naše.“] Čiji su to gresi? [Vernišтво: „Naši.“] On je sebe dao za njih. Pošto su bili naši, *kome* je dao sebe kad ih je kupio? [Vernišтво: „Nama.“] On je sebe dao za *mene*, za moje grehe? [Vernišтво: „Da.“] Prema tome, ja stalno biram da li bih radije svoje grehe nego Njega, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] To je za mene stalni izbor, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Da li i vi morate da birate? [Vernišтво: „Da.“] Šta biste radije da imate, svoje grehe ili Hrista? [Vernišтво: „Hrista.“] Prema tome, od sada može li da bude nekog oklevanja da se oslobodite svega što vam Bog pokaže da je greh? Hoćete li ih napustiti kada vam ih pokaže? Kad vam pokaže greh, recite: „Radije imam Hrista nego to.“ I napustite ga. [Vernišтво: „Amin!“] Samo recite Gospodu: „Gospode, odlučujem. Menjaću. Ti si moj izbor. Greha nema, sada imam nešto bolje.“ Hvala Gospodu! Ima li onda razloga za bilo koga od nas da budemo obeshrabreni zbog svojih greha?

Neka braća ovde su upravo to učinila. Došla su ovamo slobodna, ali Božji Duh je izveo na svetlo dana nešto što nikad ranije nisu videli. Božji Duh je ušao dublje nego ikad i otkrio stvari koje nikad ranije nisu videli i onda, umesto da zahvale Gospodu što je tako uradio i da se oslobode sveg tog zla i zahvale Gospodu što Ga imaju mnogo više nego ikada ranije, počeli su da se obeshrabruju. Kazali su: „Pa šta da radim? Moji su gresi preveliki.“ Dopustili su Sotoni da ih uvije u oblak i baci u obeshrabrenje i dan za danom ne dobijaju nikakvo dobro od ovih sastanaka.

Zar to nije velika šteta? Zar nije šteta da čovek koga je Gospod toliko ljubio da je sebe dao za njega, tako postupa prema Gospodu kad On želi da mu se još više otkrije? Braćo, ako se bilo ko od vas obeshrabrio, prestanimo. Ako nam je Gospod otkrio grehe o kojim nikad ranije nismo razmišljali, to samo pokazuje da On ide dublje i da će na kraju stići do dna, i kada nađe posljednju nečistu ili prljavu stvar, a koja nije u skladu s Njegovom voljom pa je izvadi i pokaže, a mi kažemo: „Radije ću Gospoda nego to“, onda je delo dovršeno i na taj karakter može da se stavi pečat živoga Boga. [Vernišтво: „Amin!“] Šta biste radije da imate, karakter – [Neko među vernicima počeo je da slavi Gospoda, a drugi su se počeli osvrutati]. Nije važno. Kada bi više vas zahvaljivalo Gospodu za ono što ste dobili, u ovome domu bilo bi večeras više radosti.

Šta biste radije imali, celovitost, savršenu puninu Isusa Hrista ili nešto manje od toga, uz neke vaše otkrivene grehe za koje niste uopšte znali da postoje? [Vernišтво: „Njegovu puninu.“] Ali zar ne znate da su nam Svedočanstva kazala da ne možemo dobiti Božji pečat, ako postoje mrlje greha? Kako onda možemo da budemo zapečaćeni Božjim pečatom, koji je otisak Njegovog savršenog karaktera otkrivenog u nama, ako u nama ima greha? Ako ga vidi u nama, On na nas ne može da stavi taj pečat, otisak svog savršenog karaktera? Zato mora da kopa duboko do mesta o kojima nismo ni sanjali, jer mi ne možemo da razumemo svoja srca. Ali Gospod poznaje srce. On iskušava savest. On će očistiti srce i izvući na videlo poslednji trag zla. Dopustimo Mu to, braćo; pustimo Ga da nastavi sa traganjem, i kad nam izloži naše grehe, neka srce kaže: „Gospode, ti si sebe predao za moje grehe. O, uzimam tebe umesto njih.“ Više ih nema i ja se radujem u Gospodu. Braćo, budimo iskreni prema Bogu i ponašajmo se prema Njemu onako kako to On želi.

On je sebe predao za naše grehe. Prema tome, ponavljam, i vi vidite, da se radi o važnoj odluci kod vas i mene, hoćemo li da imamo Gospoda ili sebe, Gospodnju pravednost ili svoje grehe, ono šta Gospod kaže ili ono što mi kažemo? Šta ćemo izabrati? [Vernišтво: „Gospoda.“] Po pitanju izbora nema problema kada znamo šta je Gospod učinio i šta je On nama. Nije teško izabrati. Predajmo se potpuno. A kada se ti gresi pojave – pa oni su odavno predani. To i jeste razlog zašto su izvučeni, da bismo mogli doneti odluku. To je blagosloveno delo posvećenja. I budimo sigurni da se to delo posvećenja odvija u nama. Ako bi Gospod uzeo naše grehe bez našeg znanja, kakve bismo od toga imali koristi? Time bi nas samo učinio mašinama. To nije Njegov cilj; zbog toga želi

da vi i ja znamo kada naši gresi nestaju, da bismo znali kada dolazi Njegova pravednost. Kada Mu se pokorimo, onda imamo Njega.

Istina je da Pisma govore da smo Božja oruđa, i ne zaboravite da smo uvek razumna oruđa – ne kao neki alat, pijuk ili ašov – koje bi čovek upotrebio. To je potpuno besmisleno. Nije tako; mi smo *razumna* oruđa. Gospod će nas upotrebiti, ako donesemo takvu odluku. Ako se odlučimo da stanemo na Njegovu stranu, ako odlučimo da to učini sa nama, onda je to i učinjeno jer Njegova svemoćna sila nastavlja da deluje.

U prošlosti je dao sebe za naše grehe, a sada dolazi i kaže: Postoji greh. Šta onda? „Gospode, greh je.“ To je priznanje. Izvorna ideja priznanja je reći to isto. Izvorni smisao grčke reči prevedene kao priznanje je reći istu stvar. To je priznanje. Gospod je rekao Davidu: „Sagrešio si i učinio zlo.“ A David je rekao: „Sagreših.“ To je priznanje. Biblija kaže: „Ako priznajemo svoje grehe, on je veran i pravedan i oprostiće nam grehe“ (1. Jovanova 1,9). Zašto ih onda Bog pokazuje? Jedini razlog zašto On ljudima pokazuje njihove grehe je da ih može ukloniti. Kad meni pokaže moje grehe, ja kažem: „Gospode, to su gresi.“ A onda? Onda su oprosteni. Nema ih više.

Vi ste, narode, priznali svoje grehe otkad ste došli ovamo, zar ne? Sve što vam je Gospod pokazao, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Ko god je to učinio, njemu su gresi oprosteni. Tako je Gospod rekao. Šta vi kažete? [Vernišтво: „Amin!“] A Sotona kaže: „Nije tako.“ On je lažov. Ali neki ovde kazali su da Sotona po tom pitanju govori istinu. Ljudi u ovom domu kazali su Sotoni da upravo o tome govori istinu. Sotona kaže: „Nisu oprosteni“, a oni kažu: „Ne, nisu.“ *Prestanimo s tim*. Mi priznajemo svoje grehe da bi nam bili oprosteni, i Gospod kaže da jesu oprosteni; ako su oprosteni, onda to u Gospodnje ime i priznajmo.

„Avraam (po)verova Bogu i to mu se uračuna u pravednost“ (Rim. 4,3). „A obrezanje je primio kao znak, pečat pravednosti koju je stekao (imao – *Karadžić*; dobio – *Bakotić*) verom“ (11. stih). Gospod kaže: „Tada dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi: ako gresi vaši budu kao skerlet, postaće beli kao sneg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna“ (Isaija 1,18). Šta kažete? [Vernišтво: „Tako je.“] Po čemu to znate? [Vernišтво: „Tako kaže Gospod.“] Odlično. Onda znate da je to tako, zar ne?

Mihej 7,19: „Opet će se smilovati na nas; pogaziće naša bezakonja; bacićeš u dubine morske sve grehe njihove.“ Gde su onda? [Vernišтво: „U morskoj dubini.“] Po čemu to znate? [Vernišтво: „Tako kaže Gospod.“] Onda znate da je *tako*, zar ne? Kako bi vas onda iko ikad mogao uznemiriti podsećajući vas na vaše grehe?

Psalam 103,12: „Koliko je istok daleko od zapada, toliko udaljuje od nas bezakonja naša.“ Koliko su daleko od vas sada kad ste ih priznali? Koliko daleko? [Glas: „Koliko je istok daleko od zapada.“] Zašto onda to tako ne kažete? Sotona dolazi i kaže: „Nisu oprosteni; svaki je greh pred tvojim očima. Zar ih ne vidiš?“ Jesu li? [Vernišтво: „Ne.“] Neko kaže: „Video sam ih tamo.“ To nije tačno. Sotona je mađioničar i čini da stvari izgledaju drugačije nego što jesu. Ali vi gledate u njih i kažete: „Da, tako je.“ *Nije tako*. Gospod kaže da su daleko od nas koliko je istok daleko od zapada. Nalaze se u dubini morskoj, i beli su kao sneg. Hvala Gospodu!

Isaija 38,17. To je poslednji tekst koji ćemo večeras pročitati. „Evo, na mir dođe mi ljut jad; ali tebi bi milo da izvučeš dušu moju iz jame pogibli, jer si bacio za leđa svoja sve grehe moje.“ Koliko njih? [Vernišтво: „Sve.“] Za leđa. Gde su onda? [Vernišтво: „Za leđima.“] Mi smo pred Njegovim licem, a gresi su za Njegovim leđima. Ko je između nas i njih? [Vernišтво: „Bog.“] A On je na svom prestolu, zar ne? Kad sam svoje grehe priznao Gospodu, On i Njegov večni presto nalaze se između mene i tih greha, a Sotona niti iko drugi u vasioni ne može da ih vrati, jer bi morao da ukloni Gospoda i Njegov presto pre nego što bi mogao da mi vrati te grehe. I ja ću se zbog toga radovati.

Kako možemo znati te stvari? Možemo li znati da ih znamo? Kako možemo znati da ih znamo? Gospod tako kaže. A kad On tako kaže, a mi verujemo, to je vera. Sotona kaže: „Ne znamo ih.“ Mi kažemo: „Znamo ih.“ Sotona kaže: „Ne, tu su.“ Mi kažemo da nisu tu. Oni su u morskoj dubini. [Glas: „Slava Gospodu!“]

Kada ovek tako postupa, onda Bog ima neŝto na ŝta moŝe da stavi svoj pečat. Kada Gospod kaŝe da: „tvoji su gresi oproŝteni“, da ih je „bacio za leđa svoja“, a čovek to ne veruje, ima li neŝto na ŝta Bog moŝe da stavi svoj pečat? Nema.

[Neko je traŝio da se ita Isaija 43,25 i stareŝina Dŝon je to učinio.] „Ja, ja sam brišem tvoje prestupe sebe radi, i grehe tvoje ne pominjem.“

Postoje mnogi drugi tekstovi kao ovaj koje bismo mogli da navedemo. Jedan se nalazi u Jevrejima 8,12: „I njihovih greha se viŝe neću seati.“ Drugi je u Jezekilju 33,16: „ŝto je zgreŝio niŝta mu se neće spomenuti.“ Ovde Gospod kaŝe da se neće seati naŝih greha. Gospod ih nikad viŝe neće spomenuti. To radi Sotona. Braćo, verujmo Gospodu!

Kada to verujemo, Bog će vama i meni dati obrezano srce, pečat pravednosti verom koju imamo i On to moŝe učiniti jer postoji neŝto na ŝta moŝe da stavi svoj pečat. I kada to učini čovek pojedinac, on prima pečat pravednosti. I ako mi kao telo, kao Crkva, to verujemo, onda moŝemo sa savrŝenim poverenjem moliti za izlivanje Njegovog Svetog Duha i strpljivo i s pouzdanjem čekati, znajući da će svakako doći u vreme koje On bude odredio.

Poruka trećeg anđela – Br. 18.

Starešina A. T. Jones

U našem sinoćnom proučavanju hteli smo da saznamo kako možemo znati da imamo Avramov blagoslov i tako se pripremiti da budemo sigurni, da sa pouzdanjem možemo tražiti Božjeg Duha. Ali ima još toga. Gospod nam je dao druge dokaze na kojima možemo da zasnivamo svoje savršeno poverenje u Njega, u Njegovu pravednost; da On pripada nama – da imamo pravednost verom, tako da sa punim pouzdanjem možemo da tražimo Njegovog Svetog Duha i zahvalimo Gospodu što Ga imamo. Setimo se teksta koji glasi: „Hristos nas je otkupio od prokletstva Zakona tako što je radi nas postao prokletstvo. Jer, zapisano je: 'Neka je proklet svako ko je obešen o drvo' – da Avraamov blagoslov dođe u Hristu Isusu, da posredstvom vere (kroz veru – *Karadžić*) dobijemo obećanog Duha“ (Galatima 3,13.14).

Avramov blagoslov je pravednost verom koju treba da imamo da bismo primili i da možemo imati obećanje Duha – *i to takođe kroz veru*. Prema tome, kad imamo taj dokaz, savršeno Božje delo koje se ispoljava na naše potpuno zadovoljstvo, da se možemo u savršenoj poslušnosti moliti za Svetoga Duha, ne bi li onda trebalo da i Njega primimo verom? Zar ne bi trebalo da zahvalimo Bogu što pripada nama? I da jednostavno ostaje na Njemu da Ga obelodani po svojoj volji, kada to može da zahteva prilika ili bude potrebno?

Proučimo, dakle, neke druge dokaze koje je dao – proučimo ih večeras u vezi s onim što smo sinoć proučavali, tako da pred nama bude sveže ono što nam je sam Gospod otkrio, na čemu možemo da zasnivamo svoje pouzdanje pred Njim, zahvaljujući kome možemo da budemo sigurni gde se nalazimo i na osnovu čega se možemo moliti sa pouzdanom verom. A kada se molimo po Njegovoj volji i tražimo ono što je obećao, On nas uslišava. „I ovo je pouzdanje koje imamo u njega: da nas sluša ako šta molimo po njegovoj volji. I kad znamo da nas sluša kad što molimo, znamo da stvarno imamo ono što smo od njega iskali“ (1. Jovanova 5,14.15 – *Čarnić*). I onda možemo da Mu zahvalimo što je to naše.

Počnimo sa petim poglavljem Rimljanima, dvadesetim stihom. Pravi cilj, ili, mogli bi da kažemo, jedan od glavnih ciljeva našeg večerašnjeg proučavanja je da vidimo koje mesto ima Božji zakon u ovom predmetu pravednosti verom; koje mesto ima Božji zakon u našem sticanju pravednosti isključivo posredstvom Isusa Hrista, a to je jednostavno još jedna faza iste misli koju smo sinoć obrađivali, o dokazu koji nam je Gospod dao da sa pouzdanjem možemo da verom prihvatimo obećanje Svetoga Duha.

„Zakon je uz to ušao da prestup bude još veći“ (*Čarnić*). Drugim rečima, Rimljanima 3,20 poslednje reči – reči koje svi dobro poznajemo – „jer posredstvom Zakona (kroz zakon – *Karadžić*) dolazi samo spoznanje greha“. Zašto je bio dat zakon na kamenim pločama – prvi cilj zbog koga je dat? [Vernišтво: „Da pokaže šta je greh.“] Da se umnoži greh; da se spozna greh. Prema tome, „Zakon je uz to ušao da prestup bude još veći“; da se greh pojavi, da bi se pokazao takvim kakav jeste. U sedmom poglavlju Rimljanima, u dvanaestom i trinaestom stihu Pavle kaže kako se njemu pokazao:

„Zakon je sam po sebi svet, i zapovest je sveta, i pravedna, i dobra. Znači li to da je dobro meni postalo smrt? Daleko od toga. Nego greh, da bi se pokazao kao greh, posredstvom dobrog izdejstvovao mi je smrt, da bi greh – *posredstvom zapovesti* – postao preko *svake mere grešan*.“ (*Čarnić*). Dakle, da prestup bude još veći i da postane preko svaka mere grešan – to je prvi cilj davanja zakona, zar ne?

Nastavimo da čitamo u Rimljanima 5: „Zakon je uz to ušao da prestup bude još veći; ali, gde se umnožio greh, milost (blagodat) se umnožila još više“ (*kombinovani prevod Čarnić-Savremeni srpski prev.*). Da li je zakon došao samo zbog sebe, tako da se greh prikazao sam za sebe, potpuno sam? [Vernišтво: „Ne.“] On je jednostavno sredstvo s drugim ciljem – sredstvo da se ostvari drugi cilj koji nadilazi spoznanju greha. Zar nije tako? [Vernišтво: „Da.“] Prema tome, gde se greh umnožava – gde se onda umnožava blagodat? [Vernišтво: „Na istome mestu.“] Stvarno? [Vernišтво: „Da.“] Međutim, da li piše ovako: „Gde se umnožio greh onde se umnožila blagodat“?

[Verništvo: „Ne, piše: 'još više'.“] Zar ne bi bilo dovoljno kad bi se blagodat umnožila tamo gde obiluje greh? To bilo dovoljno, ali sami znate da to nije način na koji Gospod deluje. On čini da sve bude savršeno dobro – potpuno dobro, toliko dobro kako to samo Bog *može* učiniti.

Dakle onda „gde se umnožio greh, blagodat se umnožila *još* (mnogo – *KJV*) *više*“. [Verništvo: „Amin!“] Onda, braćo, kad nam je Gospod svojim zakonom dao spoznaju greha, u tom trenutku, upravo po tom pitanju *blagodat* je *mnogo obilnija* od spoznaje greha. Zar nije tako? [Verništvo: „Da.“]

Evo još jedan tekst: „Jer posredstvom Zakona (kroz zakon – *Karadžić*) dolazi samo spoznanje greha.“ I mi smo to iskusili: kad zakon daje spoznaju greha, u tom istom trenutku, na tom istom mestu i u toj istoj stvari blagodat Božja je obilnija od spoznaje greha. Ali kad zakon omogući spoznaju greha, ko *osvedočava* čoveka? [Verništvo: „Božji Duh.“] Međutim, pre nego što pročitamo odlomak koji to kaže, da vidimo šta smo do sada zaključili iz onoga što smo čitali – šta ćemo vi i ja od sada imati od spoznaje greha? [Verništvo: „Izobilje blagodati.“]

Dakle, kad vidimo grehe, više nema mesta obeshrabrenju, zar ne? [Verništvo: „Nema.“] Nema mogućnosti za njega. Kao što vidite, nemoguće je da se vi i ja obeshrabrimo ili da se mrgodimo zbog spoznaje greha. Pošto, bez obzira koliko velika ta spoznaja bila, bez obzira koliko nam je greha otkriveno i kojih smo postali svesni, upravo sada, u ovom trenutku, kada se radi o tim stvarima i u ovom našem doživljaju, Božja blagodat je mnogo obilnija od sve spoznaje greha. I opet ponavljam, kako je moguće da se obeshrabrimo? Braćo, zar nije istina da Gospod želi da budemo dobre volje? [Verništvo: „Amin!“] Budite dobre volje!

U tekstu koji imamo pred sobom nalazimo istu misao. Jovan 16,7.8: „Ali, govorim vam istinu.“ Što nam On govori? [Verništvo: „Istinu.“] Odlično! Uz to nam je rekao: „Saznaćete istinu, i istina će vas osloboditi“ (Jovan 8,32). Zar to onda nije tako? „Nego vam ja istinu govorim: bolje je za vas da ja idem; jer ako ja ne idem, utešitelj neće doći k vama“ (Jovan 16,7 – *Karadžić*). Ko neće doći? [Verništvo: „Utešitelj.“] Utešitelj? Da li mu je to ime? Da li je On Utešitelj? [Verništvo: „Da.“]

„A ako odem, poslaću vam ga. Kad *on* dođe ...“ Ko će doći? [Verništvo: „Utešitelj.“] „Kad on dođe, dokazaće (prekoriće – *KJV*) [ili: osvedočiće] da je svet u zabludi u pogledu greha, pravednosti i suda.“ Ko će to da radi? [Verništvo: „Utešitelj.“] Zar Utešitelj osvedočava o grehu? [Verništvo: „Da.“] Da li je On Utešitelj *kada to čini*? [Verništvo: „Da.“] Nema sumnje da svako želi da to prihvati. Kad prekora zar On nije prekoralac, a Utešitelj u nekom drugom trenutku? [Verništvo: „Ne.“] Upravo *Utešitelj prekora*, Gospodu hvala. Utešitelj prekora, hvala Gospodu! Šta onda dobijamo od ukora zbog greha? [Verništvo: „Utehu.“] Dobijamo utehu u trenutku kada je ona potrebna. Zar da budemo onda više obeshrabreni nego zbog spoznaje greha? Zar upravo to nije misao koju smo našli čitajući iz petog poglavlja Rimljanima?

Zar onda ne vidite da kada se u mislima prisećamo da upravo u trenutku i vremenu i mestu kada se greh umnožava, tada se blagodat još više umnožava, i da upravo u trenutku kada nas Sveti Duh osvedočava o greh, tada je On Utešitelj koji to čini. Zar ne vidite kako u svemu tome – imajući sve to na umu – imamo trajnu pobedu nad Sotonom? Može li Sotona uspeti kod čoveka koji u tom trenutku veruje Bogu? Ne. Sotona dolazi i kaže: „Vidi kakav si grešnik.“ Hvala Gospodu: „Gde se umnožio greh, blagodat se umnožila još više.“ [Verništvo: „Amin!“] „Dobro“, reći će neko. „Vrlo duboko sam osvedočen o grehu. Čini mi se da nikad ranije u životu nisam bio tako duboko osvedočen o grehu.“ Hvala Gospodu, dobili smo više utehe nego ikad ranije u životu. Zar ne vidite, braćo, da je to tako? [Verništvo: „Tako je!“] Zahvalimo onda Gospodu za to. [Verništvo: „Amin!“] Voleo bi da znam zašto ne bismo odmah hvalili Gospoda.

Ali u Rimljanima 5,20 ima još nešto više. O čemu se radi? Prvo, ustanovili smo da zakon čini da se greh umnožava kako bi se blagodat umnožila još više, kako bi nas ona dovela Hristu. Zbog čega su onda ove dve stvari povezane? Zakon čini da se greh umnožava da bi se još više umnožila blagodat. Zbog čega je ovo dvoje zajedno? „*Da bi*, kao što je greh vladao pomoću smrti ...“ Mi znamo da je tako, zar ne? Tako je. Zakon čini da se greh umnoži, *da bismo* bili dovedeni do obilja blagodati, *s ciljem* „*da bi*, kao što je greh vladao pomoću smrti, tako i milost (blagodat – *Karadžić*) *vladala*“.

Šta znači izraz „tako i“? Svakako. Tačno tako. Zar onda Bog neće učiniti da u našem životu vlada izobilna blagodat, baš kao što je greh vladao u svetu? [Vernišтво: „Da.“] Ali zapazite, kada blagodat izobilnije caruje, kakva je onda razlika između sadašnje slobode od greha i ranijeg ropstva? „Da bi, *kao što je greh vladao* pomoću smrti, *tako i milost vladala* pomoću pravednosti koja vodi u *večni život* kroz *Isusa Hrista*, našeg Gospoda.“

Hajde da sada vidimo celu priču. „Zakon je uz to ušao da prestup bude još veći“ da bismo našli još izobilniju blagodat, koja obiluje u svemu tome, a ova blagodat obiluje „pravednošću za večni život – posredstvom Isusa Hrista, Gospoda našega“ (*Čarnić*). Zašto se onda pojavio zakon? [Glas: „Da nas vodi Gospodu.“] Zbog čega se pojavio? [Glas: „Da nas vodi Hristu.“] Da. Vidite li to? Kad god neko u ovome svetu uzima deset zapovesti – kada bilo koji grešnik u ovome svetu koristi deset zapovesti za bilo šta drugo osim da dođe Isusu Hristu, sa kakvim ih ciljem onda koristi? [Vernišтво: „Pogrešnim.“] On izopačava svrhu koju je Bog namenio zakonu, zar ne? [Vernišтво: „Pogrešna svrha.“] On izopačava cilj koji je Bog namenio zakonu, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Prema tome, kada se ljudi služe Božjim zakonom sa bilo kojim drugim ciljem, osim zato da mogu doći Isusu Hristu, oni koriste zakon onako kako Bog nikad nije nameravao da on bude korišten.

Dakle, zakon nas dovodi Hristu. To je jasno. Zbog čega? [Vernišтво: „Da budemo opravdani.“] Šta zakon želi od vas i od mene? Ima li on kakvih zahteva pre nego što dodemo Isusu Hristu? Kad nas zakon nađe, zahteva li on nešto od nas? [Vernišтво: „Zahteva pravednost.“] Kakvu pravednost? [Vernišтво: „Savršenu pravednost.“] Čiju? [Vernišтво: „Božju.“] Zar Božju pravednost? [Vernišтво: „Da.“] Samo onu pravednost koju Bog pokazuje u svom životu i u načinu na koji deluje? [Vernišтво: „Da.“] Hoće li se taj zakon kod vas i mene zadovoljiti sa bilo čim manjim? Hoće li prihvatiti bilo šta manje od toga, manje od debljine vlasi? [Vernišтво: „Ne.“] Kada bismo mogli da ga ispunimo tako da nam fali još samo debljina vlasi – i to bi bilo daleko od dovoljnog; promašili bismo.

Otvorimo Poslanicu Timotiju! Pavle nam kaže šta zakon *traži* od vas i od mene, šta traži u nama, takođe. Prva Timotiju 1,5: „A namera je (cilj, predmet, svrha) zapovesti ljubav“ (*Karadžić*). Koja vrsta ljubavi? [Vernišтво: „Božja ljubav.“] „Od čistog srca.“ Kakvog srca? [Vernišтво: „Čistoga srca.“] „I dobre savesti.“ Kakve savesti? [Vernišтво: „Dobre.“] „I vere nelicemerne.“ Ovo zakon želi da nađe u vama i meni, zar ne? Hoće li od vas i mene prihvatiti išta manje od onoga što zahteva – savršenu ljubav koja proizlazi „od čistoga srca i dobre savesti i vere nelicemerne“? Ne, nikada. Jasno je, on jednostavno zahteva *savršenstvo*.

Onda, imamo li mi – ima li iko u svetu – takvu vrstu ljubavi koju bi mogao da ponudi Božjem zakonu? [Vernišтво: „Nema.“] Ima li prirodno iko ovakvu vrstu savesti? [Vernišтво: „Nema.“] Nema. Dakle, zakon postavlja večeras ovaj zahtev svakome čoveku na zemlji, bez obzira ko on bio. On ga postavlja vama i meni; on postavlja taj zahtev pred ljude u Africi i pred sve ljude na zemlji, i neće prihvatiti ništa manje od toga ni od koga od njih. Ali večeras govorimo o sebi. Prema tome, zakon večeras prilazi k vama i meni i kaže: „Hoću ljubav; hoću savršenu ljubav – Božju ljubav. Želim da je vidim sve vreme u tvom životu. I želim da vidim kako potiče iz čistoga srca i dobre savesti i nelicemerne vere.“ Eto, to je situacija u kojoj se nalazimo.

Neko će reći: „Nemam je. Učinio sam najbolje što sam mogao.“ Ali zakon će reći: „To nije ono što želim. Hoću tvoje najbolje. Hoću savršeno. Uopšte ne marim za ono što *ti* radiš; hoću ono što Bog radi. Nije mi stalo do tvoje pravednosti; od tebe hoću Božju pravednost. Ne želim tvoje delovanje. Želim Božje delovanje u tvom životu.“ To zakon govori svakom čoveku. A onda kad ostanem bez reči na prvo pitanje i čak kad sam rekao da sam učinio najbolje što sam mogao, onda više nemam šta da kažem. Zar i Pismo ne govori: „Da sva usta umuknu“ (Rim. 3,19)? Upravo to, zar ne?

Ali onda dolazi tihi nežni glas koji govori: „Evo savršenog života; evo Božjeg života. Evo čistoga srca; evo dobre savesti, evo nelicemerne vere.“ Odakle potiče ovaj glas? [Vernišтво: „Od Hrista.“] Oh, od Gospoda Isusa Hrista koji je došao i stao na moje mesto u telu u kome živim. On je živio ovde. Tu se ispoljila savršena Božja ljubav, savršena čistota srca. Tu se pokazala dobra savest i nelicemerna vera uma koji je ovde bio u Isusu Hristu.

Prema tome, On jednostavno dolazi i kaže mi: „Evo, uzmi ovo!“ To će zadovoljiti; hoće li? [Vernišтво: „Da.“] Život koji se ispoljio u Isusu Hristu zadovoljiće zakon. Čistota srca koju Isus Hristos daje – to će zadovoljiti zakon. Dobra savest koju On može da stvori, to će zadovoljiti. Nelicemerna vera koju On daje – to će zadovoljiti. Hoće li? [Vernišтво: „Da.“]

Onda zar to nije ono što zakon zahteva sve vreme? Zakon želi Isusa Hrista, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] To zakon želi; to je isto ono što zahteva u petom poglavlju Rimljanima, zar ne? Ali šta zahteva u vezi sa mnom? Zahteva Hrista u meni jer zakon želi da vidi Njega *u meni*. Zar nije onda cilj Božjeg zakona samo Hristovo jevanđelje? „Hristos u vama, nada slave“ (Kološanima 1,27 – *Karadžić*). Da, to je to.

Rimljanima 5,1.5: „Pošto smo, dakle, opravdani verom, imamo mir s Bogom kroz našeg Gospoda Isusa Hrista, ... jer se Božija ljubav već izlila u naša srca kroz Svetog Duha, koji nam je dat.“ To je ljubav, vrhunska ljubav. Dela 15,8.9: „I Bog, koji poznaje srca, potvrdio ih je davši im Svetoga Duha kao i nama, i nije napravio nikakvu razliku između nas i njih, *očistivši njihova srca verom*.“ Tu je Božja ljubav iz čistoga srca.

Jevrejima 9,14: „Koliko će više krv Hrista, koji je kroz večnoga Duha samoga sebe bez mane prineo Bogu, čistiti našu savest od dela koja vode u smrt, da možemo da služimo Bogu živome?“ Tu je čista savest, braćo, i to je Božja ljubav iz čiste savesti.

Onda ova vera koju On daje, za koju nas osposobljava da je držimo – Isusova vera koja nas osposobljava da držimo Božje zapovesti – tu je Božja ljubav ispoljena iz nelicemerne vere.

Dakle, poruka o Božjoj pravednosti verom u Isusa Hrista dovodi nas do, ali i donosi nam savršeno ispunjenje Božjeg zakona, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Onda je to svrha i cilj i jedinstven element poruke trećeg anđela, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] To je Hristos. Hristos u svojoj pravednosti. Hristos u svojoj čistoti. Hristos u svojoj ljubavi. Hristos u svojoj blagosti. Hristos u svom čitavom biću. Hristos i to razapet. To je poruka, braćo. Radujemo se zbog nje; radujmo se njoj. [Vernišтво: „Amin!“]

Prema tome, kada imamo Isusa, kada smo Ga primili verom i kada zakon stoji pred nama ili mi stojimo pred njim i on postavlja svoj čudesni zahtev za ljubavlju, mi možemo da kažemo: „Evo ga. U Hristu je i On je moj!“ Iz čistoga srca – „Ovde je u Hristu, i On ju je dao meni – dobru savest.“ Hristova krv ju je stvorila u meni. Evo je. „Veru nelicemernu“, Isusovu veru. On mi je dao. Evo je. I onda, kao što nam kaže u „Put Hristu“, mi možemo sada doći k Isusu i očistiti se od greha i stati pred zakon bez ikakvog stida ili griže savesti. Tako je. Braćo, kad imam ono što me savršeno usklađuje sa Božjim zakonom, onda sam zadovoljan i ne mogu drugačije nego da se radujem zbog toga.

Otvorimo sada i čitajmo treće poglavlje Rimljanima. Tu je iznesena cela priča bez ikakvog daljnog proučavanja; dovoljno je pročitati tekstove. Rimljanima 3,19-22. Sada možemo da kažemo amin na svaku reč koju pročitamo. „A znamo ...“ Zaista je tako. „...da sve što Zakon govori, govori onima koji su pod Zakonom, da sva usta umuknu i da ceo svet bude kriv pred Bogom.“ Zar nije tako? Ono što mi govori da sam grešnik ne može da mi kaže da sam pravedan. „A sada ...“ – odlično. Kada? [Vernišтво: „Sada.“] U redu, kažimo to tako, braćo. „A sada se bez zakona javi pravda (pravednost – *Čarnić*) Božja“ (*Karadžić*). Tako je, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Zakon ne može objaviti tu pravednost u nama, jer je mi ne vidimo u zakonu. Ona se tu zaista nalazi, ali smo mi tako zaslepljeni da je ne vidimo na tom mestu. Greh nas je tako zaslepeo i iskvario da je ne vidimo u zakonu. Pa i kada bismo bili u stanju da je tamo vidimo, ne bismo je mogli steći na tom mestu, jer u nama nema ništa podesno za taj posao, sa čime bismo mogli početi. Potpuno smo bespomoćni.

Zato „sad se bez zakona javi pravda Božja, ... pravda (pravednost – *Čarnić*) Božja verom Isusa Hrista u sve i na sve koji veruju“ (*Karadžić*). O čemu Bog ovde govori? [Vernišтво: „O veri.“] Šta je prava vera? Podložnost volje Njemu, pokoravanje srca Njemu, usmeravanja osećanja prema Njemu. Na to misli za one koji Ga budu primili, jer *verovati* znači *primati* kada Bog govori. Tako piše u prvom poglavlju Jevanđelja po Jovanu, 12. stih: „A onima koji su ga *primili*, dao je moć da postanu Božija deca – onima koji *veruju* u njegovo ime.“ „A pravda Božja verom Isusa Hrista u sve

i na sve koji veruju; jer nema razlike.“ Može li je onda svako ovde večeras imati? *Može li? Može, jer verujemo.*

Dakle, to je onda cilj zakona, zar ne? Dovedi nas Isusu Hristu da se opravdamo verom, da verom postanemo pravedni, da Njegova pravednost – pravednost Božja u Hristu – postane naša pravednost? To je sve. Kada se to obistini, kada smo došli do ovde, *onda* kakva je korist od zakona? Zbog čega postoji? [Vernišтво: „Da svedoči.“] Tačno. Čitajmo onda sada deo dvadeset prvog stiha kojeg nisam pročitao: „A sad se bez zakona javi pravda Božja, *posvedočena od zakona* (o kojoj svedoče Zakon i proroci – *Savr. srpski prev.*)“ (*Karadžić*). Za sada ne treba dalje da čitamo. Međutim, i to drugo pripada tamo. Dakle, kada zakon ukaže na greh da bismo mogli da imamo spoznaju o izobilnoj blagodati koja uklanja greh, onda blagodat caruje pravednošću za život večni, kroz Isusa Hrista – a mi ovu Božju pravednost usvajamo verom u Hrista kroz delovanje zakona, i ova spoznaja greha nas je dovela Hristu i mi imamo Njega; zadovoljeni su svi zahtevi zakona koji su postavljeni pred nas.

Pošto su zadovoljeni svi njegovi zahtevi postavljeni pred nas, on će se toga držati i nastaviti da govori kako su zadovoljeni. Da li je to u redu? Kada je zakon pred nas postavio zahteve koje ne možemo da zadovoljimo ni na koji drugi način osim tako da Isus Hristos bude u nama, onda, hoće li Božji zakon, dokle god tako ostanemo, stati i reći: „U redu je, ja sam zadovoljan?“ [Vernišтво: „Da.“] Ako iko u to počne sumnjati i kaže: „Nije tako“, imamo li svedoke koji će dokazati da je tako?

Pazite sada ovo: iz više razloga potrebno je da imate svedoke. Jedan u vezi s nama i našim ličnim iskustvom je ovaj: Kada Bog govori i mi to verujemo, onda znamo, svako za sebe, da imamo Hristovu pravednost, da imamo pravo na nju, da nama pripada i da što se nje tiče možemo biti savršeno mirni. Ali postoje i drugi koji to treba da znaju. Mogu li to oni znati kada im kažem? [Vernišтво: „Ne.“] Mogu li to znati po tome što ću reći da se s tim slažem i da je to tako i da je zato tako? Hoće li ih to osvedočiti? Da li im je to dovoljan dokaz? [Vernišтво: „Ne.“] Njima je potrebno nešto više od moje reči. Zar ne vidite da se Bog pobrinuo za ovaj zahtev i dao nam svedoke kojima se mogu obratiti pa mogu otići i pitati ih šta god žele, bez obzira imamo li stvarno to što tvrdimo ili ne. Zar nije tako? [Vernišтво: „Da.“]

Oni ne moraju da dođu i da nas pitaju; naravno ako nas pitaju, mi im možemo reći ono šta nam je Gospod rekao da kažemo, i ako to nije dovoljno, mogu da odu i pitaju ove svedoke. Možemo reći: Imam neke prijatelje. Oni me poznaju od rođenja. Poznaju me bolje nego što ja sebe poznajem i ako želite nešto više od onoga što kažem, idite i pitajte ih. Reći će vam. Koliko njih postoji? [Vernišтво: „Deset.“] Vredi li šta njihova reč? Govore li oni istinu? Ah, pa oni su *sami istina*. Oni su istina. Psalam 119,142. Prema tome, nemoguće je da svedoče drugačije nego da posvedoče istinu. Kada oni kažu da je ovaj zahtev ispunjen: „Zadovoljan sam životom ove osobe“, to je dovoljno za svakoga u vasioni, zar ne? [Vernišтво: „Da.“]

Prema tome, onaj koji tvrdi da veruje u Isusa i prihvata Božju pravednost koja dolazi onome koji veruje u Isusa – da li je njegova tvrdnja dovoljna za ovaj svet? [Vernišтво: „Nije.“] Da li je dovoljna njegova reč? [Vernišтво: „Nije.“] Oni će reći, a ima i dovoljno onih koji će da kažu: „Da, verujemo u Spasitelja. I ja imam pravo na Njegovu pravednost, na savršenu svetost i savršeno posvećenje; nisam već deset godina sagrešio i iznad sam svih iskušenja, i ja to znam.“ Odakle to znaš? „Pa *osećam to u svom srcu. Osećam to u svom srcu već nekoliko godina.*“ Ovo nije nikakav dokaz, jer „*srce je prevarno više svega i opako*“ (Jeremija 17,9). *Koliko je prevarno?* [Vernišтво: „Više svega.“] Zar svega? [Vernišтво: „Da.“] Čak i više od Sotone? [Vernišтво: „Da.“] Da li je srce stvarno prevarno iznad svega? [Vernišтво: „Da.“] On tako kaže, razumeli mi to ili ne. Ono je prevarno više od Sotone, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Srce će me prevariti brže i češće nego Sotona.

Prema tome, kada taj čovek *tako oseća u svom srcu*, da li je to neki dobar dokaz? Kada mi srce govori da sam dobar, šta ono radi? [Vernišтво: „Vara te.“] Solomon je rekao: „Ko se uzda u svoje srce, bezuman je“ (Priče 28,26). I ne samo što je bezuman, on je po tom pitanju *prevaren*, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Već je dovoljno loše kada je mudar čovek prevaren, ali kada je bezuman prevaren, do čega će to dovesti? Prema tome, kada se radi o tako važnom pitanju ne možemo da se pouzdamo u takve stvari. Nikako. Nama je potreban bolji dokaz od ljudskog srca da je dobio Božju

pravednost i da je sve u redu i da je spreman za sud i da već deset godina nije sagrešio, da je svet i posvećen i slobodan od iskušenja, i tako dalje, i tako dalje. Potrebno je nešto bolje od toga i činjenica je da je Isus dosta dugo bio na ovome svetu i dok se ovde nalazio nikad nije bio slobodan od iskušenja. Ni hrišćani nisu, dokle god žive.

Dakle, ovaj dokaz nije dovoljan. Želimo nešto više od toga. I ako taj čovek, koji tvrdi da ima Božju pravednost verom Isusa Hrista, ima samo to za svedoka, i njegovo svedočenje je samo na tome zasnovano, šta onda vredi njegova tvrdnja? [Vernišтво: „Ništa.“] Uopšte ništa. To je prevarna tvrdnja. Nikada je ne može ostvariti. Zato nas Gospod nije ostavio na tome. Sinoć smo u našem predavanju saznali da ako želimo znati da je to tako u našem životu, onda ne smemo da gledamo unutar sebe da vidimo da li je tako, već na *ono što Bog kaže* da vidi da li je to tako. Kad smo našli Isusa Hrista i kad Ga imamo, onda Gospod ne želi da gledamo unutar sebe da vidimo da li je On tu. On se pobrinuo za svedoke; njihovo svedočenje govoriće nam stalno da je On ovde i oni će svakome govoriti da je tu. Pravednost se Božja sada pokazuje da biva verom Isusa Hrista i kad je tako, posvedočena je *od zakona*.

Dakle, zadatak zakona je prvo da nas dovede Hristu, a nakon što nas je doveo Hristu i mi smo Ga našli, onda nam svedoči da je to upravo tako. Prvo daje spoznaju greha, a onda svedoči o pravednosti Božjoj koja je verom. Prema tome, svako ko Božji zakon u bilo koje vreme koristi za bilo koju drugu svrhu osim ove dve, šta radi sa njime? [Vernišтво: „Izopačuje ga.“] On izopačuje celu stvar. Koristi zakon za ciljeve kojima ga Bog nikad nije namenio. Dakle, kad čovek ili anđeo koristi Božji zakon na bilo koji drugi način ili za bilo koju drugu svrhu osim ove dve – čovek može da ih koristi za obe, ali anđeli samo za jednu – on je izopačio Božji zakon.

Odakle potiče naša pravednost? [Vernišтво: „Od Boga.“] „I pravda njihova od mene, veli Gospod“ (Isaija 54,17). 2. Korinćanima 4,6: „Bog, koji je rekao: 'Neka svetlost zasvetli iz tame', zasvetleo je u našim srcima da se prosvetlimo spoznanjem Božije slave na Hristovom licu (u licu (Isusa) Hrista – *Čarnić*).“ Gde nalazimo spoznaju Božje slave? [Vernišтво: „U licu Isusa Hrista.“] U licu Isusa Hrista.

A sada 2. Korinćanima 3,18 – *Bakotić*. „Mi pak svi, koji otkrivena lica kao u nekom ogledalu gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u tom istom licu (preobražavamo se u istu sliku – *Čarnić*; u ono isto obličje – *Karadžić*) iz slave u slavu, kao od Duha Gospodnjega“ Šta onda vidimo u licu Isusa Hrista? [Vernišтво: „Gospodnju slavu.“] Šta je Gospodnja slava? Mi smo ovde čitali, rečeno nam je ovde Duhom Božjim, da je poruka o Božjoj pravednosti verom Isusa Hrista početak *slave* koja rasvetljuje celu zemlju. Šta je onda Gospodnja slava? Njegova pravednost, Njegov karakter. Gde je nalazimo? U Isusu Hristu. Tu je Božja slava otkrivena u licu Isusa Hrista. Kao što vidite, On je to rekao. Tamo treba da je tražimo.

Tražimo li pravednost od zakona? [Vernišтво: „Ne.“] Čak i onda kad smo dovedeni Hristu, tražimo li od zakona pravednost? [Vernišтво: „Ne.“] Gde tražimo pravednost? U licu Isusa Hrista. Tako „mi (pak) svi koji otkrivenim licem gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u ono isto obličje iz slave u slavu“ (*Karadžić*), iz pravednosti u pravednost, iz karaktera u karakter, iz dobrote u dobrotu, kao od Gospodnjeg Duha.

Zar ne vidite kako Božja pravednost i Sveti Duh idu ruku pod ruku? Zar ne vidite da kada steknemo pravednost verom Isusa Hrista, taj Avramov blagoslov, onda nas Sveti Duh ne može ostaviti po strani. To dvoje ne možete da razdvojite. Oni pripadaju zajedno. Kada imamo to i znamo da to imamo verom u Njegovu reč, onda On kaže da imamo pravo iskati Svetoga Duha, kao i da Ga primimo.

Pogledajte ovo! Galatima 4,5: On je došao „Da otkupi one koji su pod Zakonom, da postanemo sinovi. A pošto ste sinovi, *Bog je* u vaša srca *poslao* Duha svoga Sina.“ On Ga *šalje*. On Ga ne želi zadržati. On Ga *šalje* u srce. On je dar.

Zato kažem, zar ne vidite da je nemoguće držati odvojene Božju pravednost i Svetoga Duha? Prema tome „preobražavamo se u ono isto obličje iz slave u slavu, kao od Gospodnjeg Duha“ i kada se u nama pojavi Božje obličje u Isusu Hristu, šta onda? Onda dolazi otisak, pečat Božji. O tome ste slušali u drugim predavanjima. Kada gledamo u lice Isusa Hrista, i nigde drugde, nakon što smo primili Božju pravednost verom u Njega i stalno gledamo u Njegovo slavno lice koje odražava

Božju slavu, posledica toga je da se menjamo u to isto obličje, savršenu Božju sliku koja se obnavlja u nama delovanjem Svetoga Duha na dušu. A kada se to dogodi, onda je isti Božji Duh ovde da utisne pečat živoga Boga, večni otisak Njegovog lika.

Dakle, nakon što smo došli Hristu, nakon što smo Ga našli, mi ne očekujemo pravednost od zakona. Gde je tražimo? [Vernišтво: „U licu Isusa Hrista.“] U licu Isusa Hrista i dok to činimo, šta kaže zakon? [Vernišтво: „To je ispravno.“] Zakon svedoči: „Tamo treba gledati. To je ono što želim da imate. To zadovoljava. Mi se savršeno slažemo.“ Gde gledaju nebeski anđeli? Da li gledaju u zakon da vide jesu ili ispravni ili ne? [Glas: „Uvek gledaju lice našeg Oca.“] „Jer, kažem vam: njihovi anđeli na nebesima stalno gledaju lice moga Oca, koji je na nebesima“ (Matej 18,10). Prema tome, odakle dolazi pravednost anđela? [Vernišтво: „Od Boga.“] Od Boga preko Isusa Hrista, zar ne? I šta radi zakon kod Božjeg prestola, taj temelj Njegovog prestola, šta tamo radi izvorni primerak Njegovog zakona? Kad anđeli gledaju lice Onoga koji sedi na prestolu, šta tamo radi zakon koji čovek nikad nije dotakao, niti će dotaći? On svedoči o Božjoj pravednosti koju stiču bez zakona.

To je oduvek bila ideja korišćenja Božjeg zakona. Kad su ljudi sagrešili i protiv Gospodnjih zapovesti učinili nešto u vezi sa stvarima koje nisu trebali da učine pa su krivi, onda je trebalo da prinesu žrtvu da bi dobili oprostjenje. Treća Mojsijeva 4. Kao sada, i onda su zapovesti svedočile o pravednosti koju su sticali verom u Isusa. Zato se Šator nazivao „Šator svedočanstva“ (Dela 7,44 i 4. Mojsijeva 17,7.8; 18,2). Šator svedočanstva je ista stvar jer svedočanstvo je dokaz koji iznosi svedok. Kao što je šator bio šator svedočenja ili svedočanstva, tako je kovčeg bio kovčeg svedočanstva, jer su se u njemu nalazile ploče svedočanstva. Kamene ploče, ploče zakona, bile su ploče svedočanstva, jer su bile dokaz svedoka koga je Bog odredio da svedoči o Božjoj pravednosti koja dolazi bez zakona, samo verom Isusa Hrista. Stoga je večna istina u čitavoj vasioni: „Jer, ako pravednost dolazi posredstvom (kroz – *Karadžić*) Zakona, onda je Hristos uzalud umro“ (Gal 2,21). Zauvek i svuda je istina da je „pravda njihova od mene, veli Gospod“. A zakon svedoči o pravednosti koju svi dobijaju od Boga bez zakona, posredstvom Isusa Hrista.

Zar onda nije istina, kao što sam malopre rekao, da bez obzira bio čovek ili anđeo, ako neko koristi Božji zakon u bilo koju drugu svrhu osim jedne, ili u obe ove svrhe, on potpuno izvrće Božji zakon od večne namere koju mu je Bog dao. Onda Božja pravednost, koja je verom Isusa Hrista, zadovoljava sve, zar ne? *Sada* sve, i koliko dugo? [Vernišтво: „Zauvek.“] Zadovoljava sve, sada i zauvek. Prema tome, sami možemo da znamo da nam ona pripada zahvaljujući dokazima koje nam je Bog sinoć dao, a oni su večno sigurni; i svako na zemlji može da zna da na nju imamo pravo, po svedocima koje je Bog dao.

To treba da nas osposobi za Božji pečat, Božju pravednost, da se kroz to menjamo iz slave u slavu u isto obličje, i kad se to dovrši, šta onda? Šta svedoči u prilog tome? [Vernišтво: „Gospodnja subota.“] Ona će sve vreme da svedoči o ovom dovršenom delu.

Kao što nam je profesor Prescott izneo u svojoj propovedi, Hristova prisutnost nas čini svetima i posvećuje mesto gde se nalazi. A kad je Hristos prisutan u punini, kakvo je to mesto? Ono je posvećeno. Šta je znak posvećenja? [Vernišтво: „Subota.“] A potpuna posvećenost je dovršeno Božje delo u duši. Kad je u duši dovršeno Božje delo, Božji zakon će posvedočiti o tome. Ali koji deo Božjeg zakona svedoči baš o tome, o potpunom posvećenju Njegovog naroda? [Vernišтво: „Gospodnja Subota.“] Ona stoji kao svedok i kao glavni svedok, i to dvoje zajedno svedoči i pečat se stavlja. To delo je dovršeno.

Braćo, kako možemo da zanemarimo Božji pečat? Zar se ne nalazimo u vreme pečaćenja? [Vernišтво: „Da.“] Zar se ono ne vrši zahvaljujući Božjoj pravednosti koja postoji verom Isusa Hrista? Svakako. A kada primimo taj pečat, kada je on utisnut, onda možemo da opstanemo u vreme izlivanja zala, uprkos Sotoninim iskušenjima i nevoljama kada deluje sa svakom silom, i znacima i lažnim čudesima. Jer obećanje glasi: „Jer si održao reč trpljenja mog, i ja ću tebe sačuvati od časa iskušenja, koji će doći na sav vasioni svet da iskuša one koji žive na zemlji“ (Otkrivenje 3,10 – *Karadžić*).

A kada to prođe – onda dolazi ulazak u nebeski grad. Ulazak u nebeski grad. Hvala Gospodu! Biće ispita koje treba da položimo, ali braćo, kada imamo ovu pravednost Isusa Hrista, onda imamo ono što će da prođe svaki ispit.

I u onaj dan biće dve skupine. Biće nekih tamo, kad se zatvore vrata, koji će hteti da uđu i govoriće: „Gospode, otvori! Želimo da uđemo.“ A neko dolazi i pita: „Šta ste učinili da bi trebalo da uđete? Kakvo pravo imate da dobijete to nasledstvo? Sa kakvim pravom ga očekujete?“ „O, pa mi te poznajemo. Jeli smo i pili pred tobom i ti si učio na našim ulicama. Osim toga, mi smo prorokovali u tvoje ime. U tvoje ime izgonili smo đavole i u tvoje ime učinili mnoga čudesna dela. Mi smo učinili puno čudesnih stvari. Gospode, zar to nije dovoljan dokaz? Otvori vrata!“

Kako glasi odgovor? „Odlazite od mene, vi koji činite bezakonje!“ (Matej 7,23). A šta oni kažu? „Mi smo učinili mnoga čudesna dela. *Mi* smo ih učinili. *Mi* smo ispravni. *Mi* smo pravedni. *Mi* smo u svemu ispravni. *Mi* zato imamo pravo da budemo tamo. Otvori vrata!“ Ali to „*mi*“ tamo ništa ne znači, zar ne?

Tog dana biće i druga skupina – veliko mnoštvo koje niko ne može izbrojati – od svih naroda i plemena i jezika i kolena, i oni će doći da uđu. I ako im iko postavi pitanje: „Šta ste vi učinili da bi trebalo da uđete? Na šta se vi pozivate?“ odgovor će glasiti:

„Oh, nisam učinio ništa čime bih to zaslužio. Ja sam grešnik, zavisim samo o Gospodnjoj milosti. Bio sam tako bedan, tako potpuno zarobljen i u takvom ropstvu da me niko nije mogao izbaviti osim samoga Gospoda; tako jadan da je jedino što sam mogao da činim bilo da me Gospod stalno teši, tako siromašan da sam morao stalno da prosim od Gospoda; slep kao niko, ali je Gospod učinio da vidim; go da me niko nije mogao obući osim samoga Gospoda. Jedino što tvrdim da imam je ono što je Isus učinio za mene. Gospod me je voleo. Kada sam u svome jadu povikao, On me je izbavio. Kada sam u svojoj mucij tražio utehu, On me je sve vreme tešio. Kada sam u svom siromaštvu prosio, On mi je dao bogatstvo. Kada sam Ga u svom slepilu molio da mi pokaže put da bih znao kuda da idem, On me je sve vreme vodio i učinio da progledam. Kada sam bio tako nag da me niko nije hteo odenuti, On mi je dao ovu odeću koju imam na sebi; zato sve što mogu da iznesem, sve što imam da prikažem kao razlog da mogu ući, sve na šta mogu da se pozovem da bih mogao da uđem, je ono što je On učinio za mene. Ako mi to neće pomoći, onda ostajem napolju, drugačije ne može da bude. Ako sam ostavljen, ne mogu da se žalim. Ali, oh, zar mi to ne daje pravo da uđem i preuzmem nasledstvo?“

Ali on kaže: „Ovde ima nekih specifičnih osoba. Žele da budu potpuno zadovoljne sa svakim ko dolazi ovamo. Ovde imamo deset ispita. Kada razmotre slučaj nekog čoveka i potvrde da je sasvim u redu, onda može da uđe. Slažeš li se da oni ispituju tvoj slučaj?“ A ja ću odgovoriti: „Da, da, želim da uđem i spreman sam da se podvrgnem svakom ispitu, čak i ako ostanem napolju, neću se žaliti. I onako sam izgubljen kada sam prepušten sebi.“

„Dobro“, kaže, „onda ćemo ih pozvati.“ I tako ova deseterica dolaze i kažu: „Da, mi smo potpuno zadovoljni s njim. Da, izbavljenje kojim je oslobođen od svoje bede izvršio je naš Gospod; uteha koju je sve vreme imao i koja mu je bila toliko potrebna, je uteha koju je naš Gospod dao. Šta god je imao *bio je siromah*, a bogatstvo koje ima dao mu je Gospod; i premda je bio slep, sada vidi jer mu je Gospod dao vid. I on vidi samo ono što je Gospodnje. Bio je go i ovu odeću koju sada ima dobio je od Gospoda. Gospod ju je istkao, ona je cela božanska. Sve je samo Hristos. *Da, On može ući.*“

[Ovde su vernici počeli da pevaju:

„Isus je platio sve,
i ja sam dužnik prvi,
k'o sneg su mrlje greha
oprane Njegovom krvi!]

A onda, braćo, kroz vrata će dopreti najmelodičniji glas, pun blagosti i saosećanja mog Spasitelja – dopreće glas iznutra: „Uđi, ti blagosloveni od Gospoda.“ [Verništvo: „Amin!“] „Zašto

stojiš napolju?“ I vrata će se širom otvoriti i mi ćemo imati „bogatu dobrodošlicu u večno Carstvo našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista“ (2. Petrova 2,11).

O, On je savršen Spasitelj. On je moj Spasitelj. Duša moja veliča Gospoda. Braćo, večeras će se duša moja radovati u Gospodu. O, kazaću sa Davidom: Veličajte Gospoda sa mnom, uzvišujmo ime Njegovo zajedno. On je dao potpuno zadovoljenje. Braćo, ne postoji ništa protiv nas. Put je čist, otvoren. Hristova pravednost zadovoljava. To je svetlost i ljubav i radost i večna odlika¹.

Zar onda nije istina ono što piše u Isaiji 60,1: „Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja, i slava Gospodnja *obasja* te. Jer, gle, mrak će pokriti zemlju i tama narode; a tebe će obasjati Gospod i slava Njegova pokazaće se nad tobom.“ Braćo, On to može učiniti. On to želi. Dopustimo Mu to. [Verništvo: „Amin!“] Hvalimo Ga dok to čini.

Zar ne možemo da slavimo Gospoda? Neka u ovom domu svako ko želi jednostavno počne sa hvalom. Ja ću se svakoj reči pridružiti sa amin, jer Ga veliča i moja duša, braćo. I moja duša Ga slavi, braćo, jer je moj Spasitelj. On je dovršio ovo delo. On je obavio svoje milostivo delo. On me je spasao. On spašava sve. Zahvaljimo Mu zauvek.

Profesor Prescott: Vreme osveženja je tu, braćo. Božji Duh je ovde. Otvorite srce, otvorite ga! Otvorite srce u hvali i zahvaljivanju!

¹ Excellence (eng.) – odlika, izvrsnost – prim. izdavača

Poruka trećeg anđela – Br. 19.

Starešina A. T. Jones

Večeras počinjemo sa prvim stihom iz Otkrivenja 14:

„Tada pogledah, a ono – Jagnje stoji na Sionskoj gori i s njim 144.000 onih kojima je na čelu napisano njegovo ime i ime njegovog Oca.“ Ovo je isti broj koji se spominje u sedmom poglavlju, četvrtom stihu, ali ja čitam od prvog stiha: „Posle toga videh četiri anđela kako stoje na četiri kraja zemlje i zauzdavaju četiri zemaljska vetra, da vetar ne duva na zemlju, ni na more, ni na bilo koje drvo. Tada videh jednog drugog anđela kako se uzdiže sa istoka, noseći pečat Boga živoga, i iz sveg glasa dovikuje onoj četvorici anđela koji su dobili vlast da nanesu štetu zemlji i moru: 'Nemojte da naškodite ni zemlji, ni moru, ni drveću dok pečatom ne obeležimo čela slugu našega Boga!' Tada čuh broj obeleženih pečatom – 144.000.“

Razlog zbog kojega smo pročitali oba ova biblijska teksta jeste da vidimo vezu koja pokazuje da su Božji pečat i Božje ime nerazdvojno povezani. Sto i četrdeset i četiri hiljade imaju ime svoga Oca na svojim čelima, i zapečaćeni su pečatom živoga Boga na svojim čelima. Kad ustanovimo šta je Božje ime, znaćemo šta je Božji pečat, jer ono što će nam doneti Njegovo ime i uneti Ga u naše misli, i staviti na nas i u nas Njegovo ime, biće Božji pečat.

Podimo sada u 2. Mojsijevu 3,13.14. Ovde se radi o događaju kada se Gospod javio Mojsiju u grmu koji gori. Bog ga je poslao da izbavi Njegov narod iz Egipta: „A Mojsije reče Bogu: Evo, kad otidem k sinovima Izrailjevim, pa im kažem: Bog otaca vaših posla me k vama, ako mi kažu: *Kako Mu je ime?* Šta ću im kazati? A Gospod reče Mojsiju: JA SAM ONAJ ŠTO JESTE. I reče: Tako ćeš kazati sinovima Izrailjevim: KOJI JESTE, On me posla k vama.“ Do tada mu je Gospod rekao samo ono što čitam u šestom stihu: „Ja sam Bog oca tvog, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljevi.“

Sada Mojsije pita: „Kad otidem k sinovima Izrailjevim, pa im kažem: Bog otaca vaših posla me k vama, ako mi kažu: *Kako Mu je ime?* Šta ću im kazati? A Gospod reče Mojsiju: JA SAM ONAJ ŠTO JESTE. I reče: Tako ćeš kazati sinovima Izrailjevim: KOJI JESTE, On me posla k vama. I opet reče Bog Mojsiju: Ovako kaži sinovima Izrailjevim: Gospod Bog otaca vaših, Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljevi, posla me k vama; *to je ime moje dovek, i to je spomen moj od kolena na koleno.*“

Kako mu je ime? „JA SAM ONAJ ŠTO JESTE.“ On je tako rekao, a oni su znali da je bio „Bog Avramov, Bog Isakov i Bog Jakovljevi“ i Bog njihovih otaca. Znali su da su njihovi praoci imali Boga kome su se klanjali. Ovaj narod je čuo za Boga svojih otaca. Sećali su se, iako maglovito, Boga svojih otaca, ali sada im On otkriva da je Bog njihovih otaca Bog čije je ime „JA SAM ONAJ ŠTO JESTE“ i „to je ime moje dovek, i to je spomen moj od kolena na koleno“.

Božje ime i Njegov spomenik idu zajedno. Da li to vidite? Ali kako Mu je ime? Samo „JA SAM“? – Ne, Njegovo ime nije jednostavno „JA SAM“ već „JA SAM“ – *šta?* „ONAJ ŠTO JESTE.“ To je misao koja stoji iza „Onaj“, „Onaj što jeste“. Kao što vidite, Gospodu nije dovoljno da ljudima kaže da On jeste, već oni treba da znaju da je On Onaj *što* jeste, da bi poznavanje *Njega* nama koristilo. Znati da Bog postoji nije za nas dovoljno – nije dovoljno da znamo da On postoji, već treba da znamo *šta* je On i zbog čega postoji u odnosu na nas. Zato nije jednostavno rekao: „Ime mi je JA SAM“, već „JA SAM ONAJ ŠTO JESTE“. To je Njegovo ime i ako želimo stvarno spoznati Boga, onda moramo znati ne samo *da* On jeste (da postoji – *prim. izdavača*), već da je On Onaj *što* jeste, i dok ne znamo šta je On, mi Ga ne znamo.

Ista misao izražena je u Jevrejima 11,6: „A bez vere ne može mu se ugoditi; jer ko prilazi Bogu mora verovati da ima Boga *i* da on uzvraća nagradom onima koji ga marljivo traže“ (*kombinovani prevod Čarnić-KJV*). Čime Bog nagrađuje one koji Ga traže? – Samim sobom; sa svime što On jeste i što ima. A šta bi vredelo kada bismo imali sve što On ima, a da nemamo Njega? Vidite, kada bismo imali sve što On ima, a još uvek bili svoji, bili bismo jednostavno najveći – zapravo nešto niži od đavola, zar ne? Dati čoveku sve što Bog ima, a da on i dalje ostane ono što je bio, bilo bi zastrašujuće. Prema tome, kakve ima koristi da nam Bog da sve što ima, ukoliko nam ne da ono što On jeste, ukoliko nam ne da samog *sebe*. Zato, kada nam da ono *što* On jeste, dajući sebe, svoj

karakter, svoju prirodu i svoju naklonost, onda možemo koristiti ono što On jeste kao i ono što On ima u Njegovom strahu i Njemu na slavu. Kao što vidimo, tu se nalazi ista misao, ne samo da On jeste, već da je On Onaj što jeste, i onaj „ko prilazi Bogu mora verovati da ima Boga“ i da je On Onaj što jeste.

Ako sledimo ovu misao, šta je onda Bog na prvome mestu svim stvarima i ličnostima u vasioni? [Vernišтво: „Stvoritelj.“] Prvo što je On svemu, živome ili neživome, jeste Stvoritelj; jer kroz Njega sve postoji. On je začetnik svega. Dakle, prvo za ljude, anđele ili razumna stvorenja jeste da Ga spoznaju kao Stvoritelja. On kaže: „JA SAM ONAJ ŠTO JESTE.“ Prema tome, prvo sa čime se suočava svako stvorenje jeste znati šta je On; odnosno razumeti Njegovo ime, da je On Stvoritelj. Tako smo zaključili da je u vezi s Njegovim imenom Njegov spomenik nerazdvojan. I zato „to je *ime* moje doveka, i to je *spomen* moj od kolena na koleno“.

Otvorimo Jezekilj 20,20. Poznat vam je ovaj tekst: „I Šabat (Subote)¹ moj svetkujte da su znak između mene i vas, da znate da sam ja Gospod Bog vaš.“ Čega je Subota znak? – Znak da je On Gospod Bog. On je Gospod Bog što se tiče *postojanja*, ali to nije Njegovo ime. Ono je više od toga, ali s obzirom da je Subota znak da je On Gospod Bog, zar ona nije znak da je On Onaj što jeste, kao i da jeste²? [Vernišтво: „Da.“] Razmislite! Zar nije tako? [Vernišтво: „Jeste.“] Pošto je Subota znak da je On pravi Bog – i pošto nam je rekao da je On Onaj što jeste, Subota je onda znak onoga što Bog jeste kao i znak da On jeste³. Vidite li? [Vernišтво: „Da.“] S obzirom da je Njegovo ime „Ja sam Onaj koji jeste“ i pošto je Subota znak da je On Onaj koji jeste, vidite li da Njegovo *ime* traje zauvek i da je Njegov *spomenik* zavek? On je dao Subotu. – „Sećaj se dana odmora da ga svetkuješ.“ On ga je dao kao *uspomenu* da je On Gospod. Prema tome, „to je ime moje doveka“. On je Njegov *spomenik*.

[Glas: „Molim te, ponovi to.“] Evo! Vratimo se i uzmimo tu misao od početka. Subotu, kaže On, treba da „svetkuješ“ i ona će biti znak. Kao sedmični dan subota nije znak pravoga Boga.⁴ Kao sedmični dan subota nije ništa. Čovek koji svetkuje subotu kao sedmični dan to može i bez poznavanja Gospoda, kao što može da svetkuje i nedelju bez poznavanja Boga; ali ne može da svetkuje *Subotu* bez poznavanja Gospoda. U svetu postoje tri vrste svetkovatelja nekog dana: svetkovatelji subote kao sedmičnog dana, svetkovatelji nedelje i pravi svetkovatelji Subote (Šabata). Bog traži prave svetkovatelje Subote. Međutim, postoji jako mnogo svetkovatelja subote kao sedmičnog dana koji glume da su pravi svetkovatelji Subote. To je zlo ovih posljednjih dana.

„I Subote moje svetkujte da su znak.“ Odatle treba početi. Prema ovome Subota je znak koji je On postavio za nas, koji je On sam dao, „da znate da sam ja Gospod Bog vaš“. Pošto je Subota znak da je On Gospod Bog, On nije samo Bogu u smislu postojanja, već On postoji i On je Onaj što jeste, jer je to Njegovo ime. Vidite li? „JA SAM ONAJ ŠTO JESTE“, Gospod Bog. Subota je znak da je On Gospod Bog. Zato je Subota znak da On postoji (da On jeste – engleski original – *prim. izdavača*) i da je On Onaj što jeste. Ali Njegovo ime je, kaže On: „JA SAM ONAJ ŠTO JESTE.“ „To je ime moje doveka, i to je spomen moj od kolena na koleno.“ Šta je znak da je On Onaj što jeste? [Vernišтво: „Subota.“] Ali On kaže: „Subota je moj spomen.“ „On je načinio spomen za svoja čudesna dela“, i tako dalje. Zar ne vidite da je ono što je znak da je On Onaj što jeste, pošto je to Njegovo ime zauvek, Njegov *spomen* zauvek? Treba li da to ponovim? [Glas: „Ne, sada vidimo.“]

Nastavimo, dakle. Pošto je Subota znak da On postoji (da On jeste – engleski original – *prim. izdavača*) i da je On Onaj što jeste, i da je prva stvar da je Stvoritelj, prema tome, prvo što Subota mora da označava je Stvoritelj. Da li je to jedino što će da označava? – Ne, jer ovde je On više od toga, – ne toliko u smislu da se razlikuje od toga – pošto je sve u tome, već je On u tome mnogo

¹ U engleskom je Saturday sedmični dan a Sabbath je blagdan, praznik. U našem jeziku za oba imamo samo jedan naziv: subota – *prim. prev.*

Zbog toga će, kao i u nekim od prethodnim predavanjima, za **Sabbath** biti korišćen naziv **Šabat** ili **Subota** (*sa velikim S*) ili dan odmora, a za **Saturday** naziv **subota** (*subota sa malim s*) – *primedba izdavača*.

² As well that He is? – osim da postoji – *prim. prev.*

³ That He is – da postoji – *prim. prev.*

⁴ Kao primedba ¹.

bolje izražen na drugim mestima, tako da možemo potpunije znati da je On u tome. Pogledajmo 2. Mojsijevu 31,17: „To je znak između mene i sinova Izrailjevih doveka; jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, a u sedmi dan počinu i odmori se.“ Dakle, ona je znak „da znate da sam ja Gospod Bog vaš“. Zbog čega je onda ona znak? – Zar nije znak zato što je „za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, a u sedmi dan počinu i odmori se“? Budući da je (Subota) znak onoga što je On učinio, onda je ona znak Njega samoga koji je to učinio. Zar nije tako? [Glas: „Tako je.“]

Povežimo ove dve stvari: Ona je znak da je On Gospod *jer* je „za šest dana stvorio“ „nebo i zemlju“. Osim toga, kao što smo ustanovili, prvo što Bog jeste je da je Stvoritelj. Prvo na šta Subota ukazuje je Stvoritelj, označavajući šta *je* On. Ali zapovest o Suboti glasi: „Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ. Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan Subota (odmor) Gospodu Bogu tvom; tada nemoj raditi nijedan posao ... Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i šta je god u njima; a u sedmi dan počinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora i posvetio ga.“

Sećaj se Subotnog dana. Šta je Šabat? Kao što smo već čitali u dvadesetom poglavlju Jezekilja: „Znak da znate da sam ja Gospod Bog vaš.“ Sećajte se onoga što pokazuje da sam ja Bog. Mi treba da se sećamo onoga što pokazuje da je On Bog. Zar to nije onda spomenik kojim se narod seća Njega? Zašto uopšte postoji spomenik nego da podseća. On želi da Ga se Njegova stvorenja sećaju pa je dao ono što će tome da posluži. I nama sada kaže: „Sećaj se onoga šta će tome da posluži.“

Još jedna misao ovde: Mi treba da se sećamo onoga što će nas podsetiti na Njega, ili, drugim rečima, doneti Njega u *um*. Kada On dolazi u um, onda On ne dolazi samo kao Onaj koji postoji, već kao Onaj *što* jeste. I kada je On Onaj *što* jeste, i dolazi u naš um, onda je to Njegovo ime, zar ne? Gde se nalazi Njegovo ime? [Verništvo: „Na čelima.“] „Ja svojim umom služim Božijem zakonu“ (Rimljanima 7,25). Vidite? Onda Bog želi da bude u umovima ljudi. A Subota je to što donosi Njega samog – ne teoriju o Njemu – već *Njega* samog, donosi *Njega* u sećanje, donosi *Njega* u um, jer Subota je znak „da sam ja Gospod Bog vaš“. Setite se tog znaka, setite se šta znači i da donosi Mene u um, donosi u um Gospoda Boga tvog. A On je Onaj *što* jeste. Donosi *Njega* i ono *što* On jeste u vaš um. To je misao. Zar to nije onda Njegov spomenik?

Sama svrha ovog spomenika, sam njegov cilj je da donosi ono na šta je usmeren um. Pošto je to tako, možete da vidite da se Božje ime i Njegov spomenik, Njegova Subota, ne mogu uopšte razdvajati. Prema tome, kad je Mojsiju rekao: „Ja sam Onaj *što* jeste“, to *je* Njegovo ime doveka, to *je* Njegov spomen „od kolena na koleno“; jer ovaj spomenik Ga donosi u um, donosi Njega u um, kao Onog *što* jeste, i tako Boga stavlja u um svojim istinskim imenom; i na taj način je Očevo ime u umovima onih koji su spomenuti pečat živoga Boga na njihovim čelima.

Prema tome, prvo što je tako označeno u Suboti je Stvoritelj, stvaralačka moć; ali ona se unosi u um preko onoga što je stvorio. Subota je znak da je On Gospod jer je sve stvorio. Zato je Šabat (kao dan odmora – *prim. izdavača*) znak, spomen Gospoda našega Boga koji se ispoljio u stvaranju.

Proučimo malo kako se On sam pokazao u stvaranju. Jevrejima 1,1.2: „Bog je u prošlosti mnogo puta i na razne načine govorio našim praocima preko proroka, a u ove poslednje dane progovorio je nama preko Sina, koga je odredio da bude naslednik svega, čijim posredstvom je i svet stvorio.“

I prvi stihovi u Jovanu: „U početku je bila Reč, i Reč je bila kod Boga (u Boga – *Čarnić*), i Reč je bila Bog. Ona je u početku bila kod (u) Boga. Sve je kroz nju postalo i bez nje nije postalo ništa što je postalo.“ A sada četrnaest stih: „I Reč je postala telo i nastanila se među nama.“

Ima još jedan stih koji ćemo pročitati o istom predmetu, a saopštava ga na drugačiji način. Efescima 3,9 i poslednje reči u tom stihu: „...u Bogu, koji je sazdao sve kroz Isusa Hrista“ (*Karadžić*).

Dakle, Bog se u stvaranju pokazao u Isusu Hristu i kroz Njega. Da li je tako? [Verništvo: „Da.“] Hoće li onda čovek koji je ne poznaje Isusa Hrista steći ispravna shvatanja o onome što je stvoreno i o stvaranju? [Verništvo: „Ne.“] On u Njemu neće naći Boga; neće naći misao da Bog postoji, jer se Bog u stvaranju pokazao u Hristu.

A sada dalje: Kako se On u onome što je stvorio pokazao u Hristu? U samom delu stvaranja, možda bolje rečeno, jer se sada bavimo poreklom svega. Dakle, kako se prilikom stvaranja pokazao

u Hristu? Psalam 33,6.9: „Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta Njegovih sva vojska njihova.“ „Jer On reče, i postade; On zapovedi, i *pokaza se*.“ Ja sam bila tamo.⁵

Jevrejima 11,3: „Verom shvatamo da su svetovi sazđani Božijom rečju, i to tako da ono što se vidi nije nastalo od nečeg vidljivog.“ Do sada smo otkrili da je Bog koji se pokazao u stvaranju prvo po čemu se *ja sam onaj što jeste* može spoznati. Ali Bog se pokazao u stvaranju u Isusu Hristu; i Bog se pokazuje u stvaranju u Isusu Hristu, *svojom Rečju*. I ta Reč kojom je sve stvorio, sadrži u sebi silu da se pojavi ono što se ranije nije moglo videti, jer nije postojalo. Vidite li? „Svetovi su stvoreni Božjom rečju, i to tako da je vidljivo postalo od nevidljivog“ (*komb. prev. Čarnić-KJV*). Nakon što je Bog progovorio, pojavile su se stvari koje pre Njegovih reči nisu postojale. Niko nije mogao da ih vidi. Prema tome, u reči koju Bog izgovara u Isusu Hristu nalazi se sila koja je u stanju stvoriti neku stvar; drugim rečima, u stanju je proizvesti stvar koju imenuje u reči koju izgovara. Tako Bog može da zove ono što nije kao da jeste, i ne laže. Čovek može da govori o stvarima koje ne postoje kao da postoje, ali u njegovoj reči nema sile da proizvede stvar o kojoj govori, i prema tome, on laže.

A ima mnogo onih koji to čine. Govore o stvarima koje nisu kao da jesu, ali to je laž. Razlog zašto je to laž jeste što u njima ili u njihovim rečima nema sile koja bi to ostvarila. Oni bi zaista želeli da to bude tako, zaista bi želeli da se ostvari ono što govore; ali nije tako, pa govore ono što nije kao ono što jeste; ali to je laž, koliko god želeli da to bude stvarno. U njihovoj reči nema sile koja bi u njihovim umovima proizvela ono što su zamislili kada izgovaraju reč.

No Bog nije takav. Misao u Njegovom umu, izražena rečju, ta reč proizvodi ono što je bilo u misli. Stvaralačka sila, božanska sila, nalazi se u reči koju Bog izgovara. Kao posledica toga, kad uopšte nije bilo svetova, Bog je u Isusu Hristu progovorio i svetovi su nastali; oni danas postoje zato što je ih je On stvorio rečju.

Pročitajte sada dva stiha koji sadrže ovu misao. Ne samo što Božja reč koju izgovara stvara ono što je u misli, već i to održava nakon što je nastalo, i to na mestu gde Bog želi da bude nakon što je stvoreno. Stalo mi je da vidite da reč koju će Bog izreći ima u sebi svu ovu silu.

Otvorimo Kološanima 1,14. Pavle govori o Hristu Božjem Sinu, „u kome imamo otkupljenje, (čak i – *KJV*) oproštenje greha. On je slika nevidljivoga Boga, Prvorođeni nad svim što je stvoreno. Jer, njime je stvoreno sve što je na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo – bilo prestola, bilo gospodstva, bilo poglavarstva, bilo vlasti – sve je kroz njega i za njega stvoreno. On je pre svega i u njemu se sve drži na okupu (sve u njemu ima svoje *postojanje* – *Čarnić*).“ Ili: u njemu se sve *drži zajedno*. Ali što ih je načinilo? Šta je ovaj svet učinilo takvim kakav jeste? Sila Njegove reči. [Glas: „On zapovedi, i pokaza se.“] Zemlja je prilično velika. U njoj ima mnogo dobrih sastojaka, ali kad je On progovorio, ona je nastala sa svim sastojcima u sebi. Prema tome, reč koja ju je stvorila održava je u odgovarajućem obliku.

Evo onda još jedne misli u trećem stihu Jevrejima, prvom poglavlju: „Bog je u prošlosti mnogo puta i na razne načine govorio našim praocima preko proroka, a u ove poslednje dane progovorio je nama preko Sina, koga je odredio da bude naslednik svega, čijim posredstvom je i svet stvorio. On je odsjaj Božije slave i pravi odraz njegovog bića, *koji sve nosi svojom silnom rečju*.“ Šta nosi sve otkada je stvoreno? [Verništvu: „Reč Njegove sile.“] Da li je bio prinuđen da nastavi da govori nakon što je progovorio, da bi sve održavao? [Verništvu: „Ne.“] Da li je potrebno da nastavi da govori svakog dana zemlji da bi sve držao zajedno? [Verništvu: „Ne.“] Da li je potrebno da sve vreme nastavi da govori svetovima i planetama da bi ih održao na njihovoj putanji i na njihovim mestima? Ne, reč koja ih je na početku stvorila ima u sebi stvaralačku silu koja ih drži na okupu i održava.

2. Petrova 3,1-7: „Dragi moji, ovo je već druga poslanica koju vam pišem. I u jednoj i u drugoj vas podsećanjem podstičem na zdravo razmišljanje i želim da se setite *reči* koje su u prošlosti izrekli sveti proroci.“ Čega da se setite? *Reči* koje su unapred kazali sveti proroci. Zašto treba da ih se prisećamo? Zato što želi da zaključimo da su te reči vredne, i prisećajući ih se, da u svoje umove, u svoj život unesemo snagu i silu tih reči. Pošto su reči, koje su proroci izgovorili, bile *reči Božje*

⁵ O Hristu, reči Božjoj i mudrosti zapisano je: „Kada je on nebo utvrđivao, tu sam i ja bila...“ – Poslovice (Priče Solomunove) 8,27 – Bakotić – *prim. izdavača*.

koje je iznosio „Hristov Duh koji je u njima, koji je unapred svedočio za stradanja koja očekuju Hrista i za slave posle toga“ (1. Petrova 1,11 – *Sinod SPC*).

Obratimo dakle pažnju na *te* reči; „... i zapovesti Gospoda i Spasitelja, koje su vam preneli vaši apostoli. Pre svega znajte ovo: u poslednje dane će doći rugaoci, koji će se rugati i ići za svojim požudama, i govoriće: 'Šta je s obećanjem o njegovom Dolasku? Otkad su praoci pomrli, sve je isto od postanka sveta.' Jer, oni namerno zaboravljaju“ – to su ljudi koji govore da sve stoji isto od početka, koji namerno neće da znaju – „da nebesa postoje odavno (da su nebesa još pre, *rečju* Božjom, postajala kao i zemlja – *Bakotić, KJV*) i da je zemlja nastala Božijom rečju iz vode i kroz vodu. Tom vodom je i potopljen i uništen tadašnji svet.“

Šta je dovelo do potapanja tadašnjeg sveta vodom? [Verništvo: „Božja reč.“] Bog je progovorio. „A sadašnje nebo i zemlja *istom tom rečju* pošteđeni su za oganj.“ Zašto nas poziva da obratimo pažnju na svet kojega želi da se sećamo? Zato što želi da budemo potpuno svesni Božje *reči*, jer *ta reč* je na početku stvorila svetove; *ta reč* ih održava; *ta reč* je donela potop; *ta reč* je spasila zemlju od potopa i još uvek je održava. Dakle *tu reč*, koja može da stvori svetove i da ih obnavlja; *tu reč* želi da imamo na umu, da bismo spoznali *silu* *te reči*.

Kao što vidite, sve je to još uvek ista misao, da ova reč koja je sve stvorila, sve održava, sve podržava i sve čuva dok Bog ponovno ne progovori. Kada ponovno progovori sve će se raspasti, jer dolazi dan u koji će se začuti „glas veliki iz crkve nebeske od prestola govoreći: Svrši se. I biše sevanja munja i gromovi, i glasovi, i bi veliko tresenje zemlje, kakvo nikad ne bi otkako su ljudi na zemlji, toliko tresenje, tako veliko... I sva ostrva pobegoše, i gore se ne nađoše“ (Otkrivenje 16,17.18.20 – *Karadžić*). „I gradovi mnogobožачki popadoše“ (Otk. 16,19 – *Čarnić*); „Nebo nestade kao svitak kad se smota, a sve gore i ostrva se pokrenuše s mesta“ (Otk. 6,14). Kažem vam, kada dođe taj dan, onaj ko je potpuno svestan *reči* koja sve to čini, biće savršeno siguran. Ako je reč koja sve to proizvodi moje pouzdanje, ako je *ta reč* moj temelj, ako je sama *ta reč* moja sigurnost, ništa ne smeta ako ova zemlja nestane, Njegova reč ostaje; i to je u redu.

Prema tome, Bog se pokazao u Hristu svojom rečju pri stvaranju i još se uvek tako pokazuje u onome što je stvoreno – u stvaranju, očuvanju, održavanju i podržavanju. Tako je gravitacija Bog u Isusu Hristu. Znaete da nam nauka govori da zakon gravitacije sve održava; ali šta je gravitacija? „Pa sila koja sve nosi.“ Postoji bolji odgovor od ovoga. On glasi: gravitacija, zakon gravitacije čuva sve ovo na svojim mestima. Ali šta je gravitacija? To je Božja sila koja se pokazala u Isusu Hristu pri stvaranju; to je gravitacija.

Kohezija, u nauci, znači držati sve zajedno. Ali šta je kohezija? Sve što nauka može da odgovori jeste: reč „kohezija“ potiče od dve latinske reči *co* i *haerere* i znači držati zajedno; drugim rečima kohezija je kohezija; to je odgovor. Postoji bolji odgovor od ovoga. To je Božji odgovor, a On nam kaže da je kohezija Božja sila koja se pokazala u Isusu Hristu pri stvaranju; to je kohezija.

Poreklo svega nije spontani nastanak, nije evolucija. Ono je Božje ispoljavanje, sila Božja koja se ispoljila u Isusu Hristu pri stvaranju svega što se vidi, a čega ranije uopšte nije bilo. Prema tome, Bog u Isusu Hristu je poreklo svega; to je stvaranje. Bog u Isusu Hristu je čuvar svega; to je kohezija. Bog u Isusu Hristu održava sve, i to je gravitacija.

Poruka trećeg anđela – Br. 20.

Starešina A. T. Jones

Počnimo tamo gde smo sinoć stali – misao od sinoć i ono što smo tada posebno želeli da obradimo bilo je da nađemo Boga u Hristu, u Njegovoj reči pri stvaranju; u stvaranju, očuvanju, podržavanju i održavanju svega.

On je proveo šest dana u stvaranju i onda izveštaj (1. Moj. 2,1-3) glasi: „Tako se dovrši nebo i zemlja i sva vojska njihova. I svrši Bog do sedmog dana dela svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svih dela svojih, koja učini; i blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih dela svojih, koja učini.“ I tako je načinjena Subota *za čoveka*. Ali misao kojom se bavimo jeste da je Subota znak da je On Onaj *što* jeste, u stvaranju i u svemu drugome što On jeste. Međutim, u svemu što On jeste činjenica je da je On Stvoritelj.

A onda, kad je dovršio stvaranje, počnuo je i odmorio se, odnosno, uživao je u odrazu onoga što je stvorio, u misli svog uma, u dovršenju svrhe koja se pokazala u dovršenom stvaranju. To je misao koja se krije u frazi „odmori se“ u 2. Mojsijevoj 31,17. Šest dana utrošio je na stvaranje neba i zemlje, a „u sedmi dan počinu i odmori se“, uživajući, radujući se svojoj ostvarenoj nameri u stvaranju – nameri koja je bila u Njegovom umu pre nego što je rečju nastalo stvoreno. Onda je blagoslovio ovaj dan, odvojio ga i posvetio. Zato nam zapovest kaže: „Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ. Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor“ – Subota – „Gospodu Bogu tvom.“ Čiji je to odmor? [Vernišтво: „Božji.“] Čiji je onda odmor koji treba da uzmemo i da se njemu radujemo u Subotnji dan? [Vernišтво: „Božji.“] Prema tome, svetkuje li Subotu onaj koji uzima svoj odmor i raduje mu se, a ne Gospodnji odmor? [Vernišтво: „Ne.“] On drži subotu (kao sedmični dan – *prim. izdavača*), zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Čovek koji odluči da se odmara u subotu, premda uživa odmor tog dana, ne svetkuje Subotu, Gospodnji odmor, i premda joj se raduje, on praznuje subotu kao sedmični dan, ali ne svetkuje Subotu (kao Gospodnji odmor – *prim. izdavača*).

Onaj ko prihvata i raduje se *Gospodnjem odmoru* u sedmi dan, svetkuje Subotu jer drži Božji odmor. Eto, to čini. Ona je Božji dan odmora. „Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor GOSPODU Bogu tvom“, a ne tebi. Subota je Njegova, Njegov odmor i kad se sećamo tog dana odmora, čijeg se onda dana odmora sećamo? Našeg ili Njegovog? [Vernišтво: „Gospodnjeg.“] Da, Gospodnjeg. To je Božji odmor i zamisao Božjeg odmora u zapovesti o Subotu, i razlozi koji su dati u zapovesti, jednaki su. Mi treba da radimo šest dana. Razlog je: zato što je Gospod u stvaranju neba i zemlje radio šest dana, a sedmog odmarao. I mi treba da odmaramo sedmog dana zato što je Gospod odmarao i taj dan blagoslovio i posvetio.

Kakav je bio taj odmor ili šta se nalazi u sedmom danu? [Vernišтво: „Osveženje.“] Čije osveženje? [Vernišтво: „Božje.“] Šta je Bog? [Vernišтво: „Duh.“] Bog je Duh. Jedina vrsta odmora koji je On mogao da ima bila je duhovne prirode. Prema tome, onaj ko ne prihvata i ne raduje se duhovnom odmoru sedmog dana, ne svetkuje Subotu jer je Subotnji odmor duhovne prirode; to je Božji odmor i ništa drugo. On je duhovni odmor, i Subota je duhovna stvar, i u tom danu je Božji odmor; duhovni odmor je u tom danu. Svetkovanjem tog dana verom – duhovne stvari „treba duhovno da se razgledaju“ (1. Kor. 2,14 – *Bakotić*) – svetkovanjem tog dana verom, onaj koji svetkuje Subotu dobija ovaj duhovni odmor. Duhovni odmor koji je Bog stavio u taj dan, a koji je postao deo tog dana, taj duhovni odmor koji je tu, dolazi čoveku i on u njemu uživa i poznaje ga ko svetkuje Subotu verom u Isusa, jedinim načinom na koji može biti svetkovana.

Zatim je blagoslovio taj dan. Dakle, u tom danu je i Božji blagoslov; u tom danu je Božji odmor i radost koju smo našli, osveženje, milina, Gospodnja radost je takođe u tom danu. U njemu je i Gospodnji blagoslov, jer On je blagoslovio taj dan. Da li je taj blagoslov sada u ovom danu? [Vernišтво: „Da.“] Ako ga neko ne svetkuje ili ne obraća pažnju na njega, da li je u njemu i dalje blagoslov? [Vernišтво: „Da.“] Ali on ne dopire do tog čoveka ako ne veruje.

Podsećam na misao koju smo sinoć istakli – silu Božje reči – Božje reči kojom je stvorio svetove. Kako je ona delovala na svetove i kako deluje od tog dana? [Vernišтво: „Održava ih.“] Reč

koju je izgovorio od tada drži svetove na okupu i na njihovim putanjama. Koliko dugo će ona tako delovati? [Vernišтво: „Zauvek.“] „Ali reč Boga našeg ostaje doveka“ (Isaija 40,8).

Evo Božje reči kojom je blagoslovio sedmi dan. Kakvo je delovanje ovog blagoslova koji je On, tamo davno, stavio u taj dan? Još uvek je ovde i uvek će biti, jer kroz svu večnost ostaće činjenica da je Bog blagoslovio sedmi dan; On ne može da sebi protivreći. On sam ne može da kaže da nije blagoslovio sedmi dan, jer kaže da jeste. Čak i kad bi uklonio sve što je stvoreno, ostala bi i dalje činjenica da je blagoslovio sedmi dan u prisustvu svega što je stvoreno. Zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Dakle, to je rešeno. Onda će za svu večnost ostati činjenica da je Bog blagoslovio sedmi dan. I dokle god ostaje činjenica da je to učinio, dotle će ostati činjenica da je Božji blagoslov u tom danu i dotle će ostati činjenica da će onaj koji ga svetkuje kako treba da se svetkuje Subota – verom u Isusa – dobiti iz njega Božji blagoslov i uživati u njemu.

Vraćamo se u prvo poglavlje 1. Mojsijeve i čitamo u dvadeset sedmom i dvadeset osmom stihu: „I stvori Bog čoveka po obličju svom, po obličju Božjem stvori ga; muško i žensko stvori ih. I blagoslovi ih Bog.“ Kojeg je to dana bilo? [Vernišтво: „Šestog.“] Onda je Bog blagoslovio čoveka pre nego što je blagoslovio *sedmi dan*. To je jasno, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Zar nije jasno da je isto tako blagoslovio taj *dan* kao što je blagoslovio čoveka? [Vernišтво: „Isto je.“] To je stvarno. U čemu se sastojao taj blagoslov? Čiji je blagoslov stavio na čoveka? [Vernišтво: „Božji blagoslov.“] Čiji je blagoslov stavio na taj dan? [Vernišтво: „Božji blagoslov.“] Prema tome, kada ovaj *blagosloveni čovek* dođe do tog *blagoslovenog dana*, da li tog dana prima dodatni *blagoslov*, uz onaj koji je već imao pre nego što je nastupio taj *dan*? [Vernišтво: „Da.“]

Dakle, Subota je trebalo da čoveku koga je Bog već blagoslovio duhovnim blagoslovom – da mu donese dodatne duhovne blagoslove. Da li je to još uvek tako? [Vernišтво: „Da.“] „Rečju Živog Boga, koja ostaje doveka“ (1. Petrova 1,23 – *Karadžić*). Sada je tako.

Dakle, On je posvetio taj dan. Ali *šta* ga je učinilo svetim? Nema potrebe da razmatramo tekstove koji to objašnjavaju; brat Prescott ih je izneo prošle subote u svojoj propovedi. Šta je taj dan učinilo svetim? [Vernišтво: „Božja prisutnost.“] Božja prisutnost posvećuje stvari. Ona posvećuje neko mesto. Ona posvećuje čoveka. Božja prisutnost učinila je taj *dan* svetim. Prema tome, Božja svetost pridodata je tom danu. Božja prisutnost, sveta Božja prisutnost, pridodata je sedmom danu ili Suboti. Dakle, kad neko dođe tom danu, ali samo onako kako čovek treba da dođe, duhovno usmeren – s umom Duha Božjega – i primi ovaj duhovni odmor, duhovno osveženje koje je u njemu, duhovni blagoslov koji je u njemu, zar ne prima i tu *prisutnost* i zar ne postaje učesnik te *prisutnosti* u kojoj je preobražavajuća Božja svetost? Svakako. To je pravo svetkovanje Subote.

Dakle, On je *posvetio* taj dan; nije potrebno da ponavljam ove tekstove. Šta ga posvećuje? [Vernišтво: „Božja prisutnost.“] Onda se u sedmom danu nalazi Božja prisutnost, Njegova posvećujuća sila. Da li je tako? [Vernišтво: „Da.“] Prema tome, onaj koji dolazi Gospodnjoj Suboti u skladu sa Gospodnjom zamisli Gospodnje Subote i njene svrhe, prima duhovni odmor. On ga tu nalazi. On nalazi duhovno osveženje; nalazi duhovni blagoslov. Nalazi Božju prisutnost i svetost koju ta prisutnost donosi da ga preobrazi. On u toj prisutnosti nalazi posvećujuću silu koja posvećuje taj dan, da bi njega posvetila.

S kakvim ciljem je sve to urađeno? Za koga je načinjena Subota? [Vernišтво: „Za čoveka.“] Načinjena je za čoveka. Dakle, Bog je počinuo i u taj dan *za čoveka* stavio *svoj* duhovni odmor, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Božje osveženje, Njegova radost u tom danu bili su namenjeni čoveku. Blagoslov kojim je blagoslovio taj dan bio je namenjen čoveku. Svetost koju je Njegova prisutnost unela u taj dan i koju mu je dala Njegova prisutnost, bila je namenjena čoveku. Njegova posvećujuća prisutnost bila je za čoveka. Zar nije onda čovek pomoću Subote mogao biti učesnik Njegove prisutnosti i živim iskustvom upoznati Božji duhovni odmor, duhovni blagoslov, svetost, Božju posvećujuću prisutnost, Božju prisutnost koja će ga posvetiti? Zar upravo to nije ono što je Bog nameravao da Subota donese čoveku? Svakako, čovek koji sve to dobija u Suboti je svetkovatelj prave Subote. *I on to zna, takođe*. On to zna i raduje se što to zna.

Još nešto: Ko je bio stvarno prisutni izvršilac prilikom stvaranja? [Vernišтво: „Hristos.“] Ko se odmarao? [Vernišтво: „Hristos.“] Ko se osvežio? [Vernišтво: „Hristos.“] Ko je blagoslovio? [Vernišтво: „Hristos.“] Čija prisutnost je taj dan učinila svetim? [Vernišтво: „Hristova.“] Čija je

prisutnost u tom danu? [Vernišтво: „Hristova.“] *Dakle, čovek koga prisutnost Isusa Hrista ne posvećuje, ne čini svetim, ne blagosilja ga i kome ne donosi odmor, takav čovek ne može svetkovati Subotu. Zar ne vidite: samo kada je Hristos u njemu taj čovek može da svetkuje Subotu, jer Subota donosi Hristovu prisutnost i sadrži je u sebi.*

Prema tome, kad je Bog ustanovio Subotu, za početak je stavio stvoreno pred čoveka i čovek je mogao da vidi Boga u stvorenome. Ali Gospod je želeo da se još više približi čoveku. Čovek je mogao da proučava ono što je stvoreno i tako stekne spoznaju o Bogu. Ali Bog je želio da on stekne i *spoznaju Boga*. U stvorenome je mogao da sazna za Njega; u Suboti on bi spoznao *Njega*, jer Subota donosi živu prisutnost, posvećujuću prisutnost, svetu prisutnost Isusa Hrista onome koji je svetkuje. Kao što vidimo, stvoreno je bilo pred čovekom i on je mogao da proučava Boga u njemu i tako da sazna za Njega. Ali Bog je došao još bliže i postavio ono što će pokazivati da je Bog Onaj koji jeste, i kada čovek na taj način ustanovi kakav je to Bog, onda će o Njemu znati ne samo na osnovu onoga što je stvoreno, već će ga spoznati u Njemu *Samome*.

Dakle, prvobitni cilj Boga u stvaranju i Suboti kao znaku stvaranja bio je da čovek upozna Boga kao Onog koji jeste¹ i šta je On svetu u Isusu Hristu i kroz Njega. Zar nije tako? [Vernišтво: „Da.“] Da li to vidite? [Vernišтво: „Da.“] *Prema tome, šta je to onda?* [Vernišтво: „Isto.“]

Spomenimo još jednu misao. Subota je postavljena na kraju stvaranja i onih stvarnih stvari koje su sačinjavale sedmicu stvaranja. Prema tome, Subota je bila znak Božje sile pokazane u Isusu Hristu, kao i znak dovršenog stvaranja – Božji znak koji se pokazao u Isusu Hristu i potpunom i dovršenom stvaranju. On je video sve što je stvorio za pet dana i bilo je dobro, ali kad se radi o šestom danu, pogledao je sve i bilo je *veoma dobro*. (1. Moj. 1,31). Njegov cilj je stajao dovršen. „Tako se dovrši nebo i zemlja i sva vojska njihova“ i oni su bili tu, izraz misli iz Njegovog uma, izraz reči koju je izgovorio kada ih je stvorio. Zato je Subota – znak „da sam ja Gospod Bog vaš“, jer je za šest dana stvorio nebo i zemlju, a u sedmi dan počinio i osvežio se – ona je znak dovršenog i završenog Božjeg dela u stvaranju.

Krenimo onda od toga. Da li je čovek, u to vreme, u Edenskom vrtu, takav kakvog ga je Bog stvorio, znao o Bogu sve što će ikad saznati? [Vernišтво: „Ne.“] Onda mu je dolazak svakog Subotnjeg dana donosio dodatnu Božju spoznaju i prisutnost. A ko je to učinio? [Vernišтво: „Hristos.“] Dodatnu Božju spoznaju i prisutnost Hrista u sebi. Da je ostao veran, on bi i dalje rastao u poznanju Boga, u sebi, u svom iskustvu, pa bi po prirodi bio sve sličniji Bogu. Ali on nije ostao na tome. Nije ostao veran. Stvaranje je bilo dovršeno kad ga je Bog završio i svu vojsku s njime; sve je bilo u skladu s Njegovim umom. To je činjenica. Ali došao je Sotona i okrenuo čoveka i ceo ovaj svet od Božjeg cilja. Zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Okrenuo je Božji poredak tako, da tamo gde se Bog u svemu odražavao čovekovom umu i u samome čoveku ranije, *sada* se u čoveku odražava Sotona i time u svemu zamagljuje Božji odraz, tako da telesni čovek ne vidi Boga, čak ni u prirodi.

Dakle, kada je Sotona onemogućio ostvarenje Božjeg cilja i izokrenuo i obrnuo Božji poredak, Gospod nije digao ruke od njega. Rekao je: „I još mećem neprijateljstvo između tebe i žene i između semena tvog i semena njenog“ (1. Moj. 3,15). Time je slomio Sotoninu vlast nad čovekom u toj meri da ga je oslobodio od potpune izopačenosti; oslobodio ga je da može naći Boga. Ali u kome je to učinjeno? [Vernišтво: „U Hristu.“] Ponovo Hristos. Bog u Hristu želi da vrati čoveka i svet svom prvobitnom cilju. I zar to to nije bila ista sila u Hristu i pomoću istog sredstva – Njegove reči – da vrati ljude i svet svojoj svrsi, zbog koje ih je i stvorio? [Vernišтво: „Da.“]

Bog je u Hristu, svojom rečju, stvorio svet i čoveka. Sotona je sve to oduzeo Bogu i okrenuo protiv Božje namere. Sada Bog u Hristu, svojom rečju, dovodi ljude i svet natrag svojoj svrsi. Zar nije onda delo *spasenja* Božja sila koja se pokazuje na drugi način od onoga kojim je prvobitno sve stvoreno? Drugim rečima, zar spasenje nije stvaranje? Sigurno da jeste.

Dodajem još jednu misao da se to može jasnije videti. Da li je danas ostvarena Božja prvobitna namera u stvaranju? [Vernišтво: „Nije.“] Bila je ostvarena, ali da li je sada? [Vernišтво: „Nije.“] Nije. Kada se dovrši spasenje čovečanstva, hoće li *onda* biti ostvarena Njegova prvobitna namera? [Vernišтво: „Da.“] Šta je onda delo spasavanja nego Božje sprovođenje i dovršavanje Njegove

¹ Kao takvoga – *prim. prev.*

prvobitne nameru u stvaranju? [Glasovi: „Ista je to stvar.“] „Otac moj je dosad činio, i ja činim“ (Jovan 5,17 – KJV). Šta onda delo spasavanja može biti nego prvobitno dela stvaranja? Isti Bog, isti Sin, istim sredstvima, da ostvari isti cilj. Pa zar nije onda znak *ovog* dela u *spasavanju* isti kao znak *tog* dela u *stvaranju*? – Nesumnjivo jeste.

Prema tome, Gospodnja Subota je isto tako pouzdano znak Gospodnje stvaralačke sile pokazane u Isusu Hristu kroz Njegovu reč, u *spasavanju moje duše*, kao što je to bila u prvobitnom stvaranju ovoga sveta.

Ali Bog se svuda otkrio u Hristu, na svako mestu, kao što vidite. To je misao koju treba stalno da imamo na umu. Njegovo je ime JA SAM ONAJ ŠTO JESTE. Ali šta On jeste može se spoznati samo u Isusu Hristu. Zato je ljudima, u praktičnom smislu, ljudima u ovome svetu, Isus Hristos sam Bog i ono što On jeste, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Kažem u praktičnom smislu – ne kao da ih (Boga Oca i Hrista – *prim. izdavača*) činim jednom, identičnom i istom osobom, već kao što niko, osim Oca, ne zna ko je Sin, i niko ne zna ko je Otac, osim Sin i *oni kojima to Sin hoće da otkrije* (Luka 10,22), tako niko ne može da spozna Boga osim onako kako je otkriven u Isusu Hristu. Kao posledica toga, za čoveka Hristos je Bog i sve što može da zna o Bogu je u Hristu. Zato Hristos praktično, u praktičnom smislu, postaje nama Bog; a Bog je rekao kada se On rodio, da je „S nama Bog“ (Matej 1,23 – *Karadžić*).

Dakle, Subota je znak da je On Gospod naš Bog. Ali ona je znak da je On Onaj *što* jeste. Pošto je Hristos Bog s nama, zar nije onda Subota znak onoga što je Isus Hristos čoveku koji veruje u Njega? [Vernišтво: „Jeste.“] Prilikom stvaranja ona je bila znak onoga što je Isus Hristos u stvaranju. A sada, pošto Hristos treba da nastavi delo spasavanja, da bi na taj način dovršio svoj prvobitni cilj u stvaranju, Subota je *isti znak iste stvaralačke sile*, u *Istome*, u *Isusu Hristu*. Još uvek se radi o istoj stvari. Jedino se sada ova sila pokazuje na drugačiji način od onoga ranije, zbog izopačenja poretka, ali je to ista stvaralačka sila, od *iste Osobe u istom Onom, istim sredstvima*, i ostvarujući *istu svrhu*. I zato je *isti znak* jedini koji joj se ikad mogao pridodati. Kada je ova sila u pitanju ne možete imati nikakav drugi znak. Nemoguće je. Prema tome, doslovno je tačno da je Gospodnja Subota, sedmi dan, blagosloveni sedmi dan, Božji sopstveni znak onoga što je Isus Hristos za čoveka koji veruje u Isusa Hrista.

Proučimo to malo detaljnije. „Svi su zgrešili i lišeni su Božije slave“ (Rim. 3,23). „Jer, plata za greh je smrt“ (Rim. 6,23). „Tako je smrt prešla na sve ljude, jer su svi zgrešili“ (Rim. 5,12 – *Čarnić*). Svi su mrtvi. Da li je to istina? [Vernišтво: „Jeste.“] Svi su zašli s puta. Potpuno su se odvojili od Božje prvobitne namere. Šta je Isus Hristos prvo za čoveka koji poveruje u Njega? [Vernišтво: „Stvoritelj.“] „Nanovo stvoren u Hristu Isusu.“² Za grešnika je Bog u Hristu pre svega još uvek Stvoritelj, jer Bog progovara i on živi. Mi živimo zahvaljujući Božjoj reči. „Mi smo, naime, njegovo delo, u Hristu Isusu stvoreni za dobra dela, koja je Bog unapred pripremio – da u njima živimo.“ (Efescima 2,10 – *Čarnić*). Onda, Bog je stvorio čoveka da vrši dobra dela, ali on je krenuo drugim putem. *Sada u Hristu* Bog vraća čoveka tamo gde je počeo sa njime. Dakle, spasenje je samo ostvarenje Božje prvobitne namere u Hristu prilikom stvaranja.

„Prema tome, ako je ko u Hristu – novo je stvorenje“ (2. Kor. 5,17 – *Čarnić*). Prvo što je Hristos za svakoga i prvo što je Bog za svakoga – za grešnika – u ovome svetu, On je Stvoritelj, jer njega čini novim stvorenjem. „Stvori u meni, Bože, čisto srce, i duh ispravan obnovi u meni.“ (Psalam 51,10 – *kombinovani prevod Daničić-KJV*). Onda je Božje delo spasavanja delo stvaranja.

Kad smo tako našli Isusa Hrista kao svog Stvoritelja i kad smo nanovo stvoreni u Njemu, šta prvo nalazimo u Isusu? [Vernišтво: „Odmor.“] Da, odmor. To je bilo prvo što je učinio na početku. Odmarao je. Prema tome, prvo što ćemo naći u ispoljavanju Njegove sile u nama je odmor. Kakvu vrstu odmora? [Vernišтво: „Duhovni odmor.“] Poznat nam je poziv: „Dođite k meni, svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti“ (Matej 11,28). A onda kaže: „Ja sam s vama“ (Matej 28,20). Ja sam s vama. „Neću te ostaviti, niti ću od tebe odstupiti“ (Isus Navin 1,5). A kad se obratio Mojsiji u pustinji, rekao je: „Moje će lice ići napred, i daću ti odmor“ (2. Moj. 33,14). Šta daje Njegova prisutnost? [Vernišтво: „Odmor.“]

² EGW, TMK, str. 94.

A kada taj čovek postane novo stvorenje u Hristu i nađe taj odmor, šta onda čini? [Glas: „Čini dela Božja.“] Ne. On se prvo raduje, a onda odlazi činiti radujući se. Šta je Bog učinio? Radovao se. Šta takav čovek čini? Raduje se što se u njemu ostvario Božji cilj. Da li je to jedina radost? Ne. „Kažem vam: tako će i na nebu biti veća radost zbog jednog grešnika koji se pokaje nego zbog devedeset devet pravednika, kojima pokajanje nije potrebno“ (Luka 15,7). Onda se Bog ponovno raduje u odmoru koji nam daje i kojeg primamo od Njega. On se ponovno osvežava; ponovno uživa u svom narodu.

Sledeće što pripada Suboti i sledeće što kroz sve to pripada je blagoslov. Poslednji stih u Delima, trećem poglavlju: „Kad je Bog podigao svoga Slugu, prvo ga je vama poslao da vas blagoslovi odvrćajući svakog od vas od vaših zlih dela.“ Prema tome, Hristos je blagoslov za grešnika, zar ne? On je blagoslov za onoga koji veruje u Njega. Ali dalje: onaj tekst koji smo sa uživanjem proučavali, Efescima 1,3: „Blagosloven Bog i Otac našeg Gospoda Isusa Hrista, koji nas je na nebesima blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom u Hristu.“ Bog nam je dao sve blagoslove koje poseduje. Ali nama su dati u Hristu.

Subota nam donosi duhovni blagoslov. Od koga je Subota dobila taj duhovni blagoslov? [Verništo: „Od Hrista.“] Da, od Isusa Hrista. Dakle, što se tiče duhovnog blagoslova koji nam donosi Subota, ona ga donosi samo od Isusa Hrista i samo kroz Isusa Hrista, tako da je u tom pogledu Subota kanal kroz koji duhovni blagoslov teče od Isusa Hrista Božjem narodu. To je činjenica jer sve duhovne blagoslove dobijamo u Hristu, a Subota ima Božji duhovni blagoslov u sebi, i pošto je to duhovni blagoslov, do njega nije moguće doći ni na kojem drugom mestu ili način osim u Isusu Hristu, kroz Njega i od Njega. Zato je Subota jedna od onih veza koje je brat Prescott nedavno spomenuo, a koje nas vezuju za Hrista da bismo mogli dobiti duhovni blagoslov.

A onda dalje: „Moje će lice ići napred.“ Njegova prisutnost posvećuje čoveka tamo gde se nalazi. Osim toga, još jedna misao, da dođemo do istog zaključka ali na drugi način. „Jer se ne stidim jevanđelja Hristovog; jer je sila Božja na spasenje svakome koji veruje“ (Rim. 1,16 – *Karadžić*). Šta je jevanđelje? [Verništo: „Sila Božja.“] Šta se ispoljava u Hristu? [Verništo: „Sila Božja.“] Šta se ispoljava u jevanđelju? [Verništo: „Sila Božja.“] S kojim ciljem? [Verništo: „Sa ciljem stvaranja.“] Božja sila u *spasavanju* je ista sila u *stvaranju*. To je Božja sila i u jednom i u drugom slučaju. Dakle, ono što je znak Božje sile na jednom mestu, znak je Božje sile na svakom mestu i na svaki način, jer to je sve vreme Božja sila; ne možete da suprotstavite Božju silu Božjoj sili. Prema tome, ne treba vam nikakav drugi znak ispoljavanja Božje sile. Ne možete ga imati; nemoguće je.

Dakle, jevanđelje je „sila Božja na spasenje“, i jevanđelje je „Hristos u vama, nada slave“ (Kološanima 1,27 – *Karadžić*). Zato Hristos prebiva u onome koji veruje u jevanđelje Isusa Hrista. Hristos je prisutan u njemu i Hristova prisutnost ga čini svetim. To je ono što Subotu čini svetom. A Subota je, što se tiče svetosti, tačan znak onoga šta je Hristos onome koji veruje u Njega.

Hristova prisutnost uz to posvećuje. Zato je u posvećenju Subota znak onoga što je Hristos verniku. Vidite li to? Onoga koji veruje u Isusa, Bog u Hristu nanovo stvara, za Njega je Bog odmor, osveženje, milina, radovanje, blagoslov, svetost i posvećenje. To je Hristos za vernika, ali to je On bio odavno za Subotu, za vernika.

Ustanovili smo da je Subota prilikom stvaranja načinjena za čoveka. On ju je načinio prilikom stvaranja, da bi za čoveka, čak i da je ostao veran Bogu i da nikad nije sagrešio, ona bila znak onoga što je Bog bio za čoveka u Isusu Hristu i Hristovog prisustva u tom čoveku. A sada je u novom stvaranju isto. U delu spasenja je isto.

Još nešto: Hristos „... je za nas postao mudrost od Boga i pravednost i posvećenje i otkupljenje“ (1. Kor. 1,30). On je naše posvećenje. On je poslao Pavla da propoveda jevanđelje, sećate se. Da propoveda neznabošcima „da im otvoriš oči, da se od tame okrenu svetlosti i od Sotonine vlasti Bogu i da verujući u mene (*verom mojom* – *KJV, Karadžić*) prime oproštenje greha i udeo među posvećenima“ (Dela 26,18). Ali posvećenje i njegov konačni cilj, ostvaren cilj, je potpuno dovršeno Hristovo delo u pojedincu. Potpuno oblikovano Hristovo obličje u verniku, tako da kad Hristos pogleda vernika, vidi samoga sebe. Tako je! To je posvećenje.

Duh proroštva je za nas definisao posvećenje rečima: „Držanje svih Božjih zapovesti je posvećenje“ – ne *pokušaj* da ih držimo ili *ulaganje naših najboljih napora* da ih držimo. Ono je *držanje* svih Božjih zapovesti. Nijedan čovek neće biti izvršilac – izvršilac kako to Bog očekuje i kako naziva izvršioca – svih zapovesti, u kome Isus Hristos nije potpuno oblikovan, Njegov lik otisnut u njemu, i da vidi sebe samoga kad pogleda tog čoveka. Tako je to!

Pravednost Božja u Isusu Hristu je ono što nas čini pravednima, što nas spasava, što nas posvećuje, što je nama sve u svemu. Kada smo stekli tu pravednost, i ako je to pravednost u skladu sa pravednošću, Božjom ideji pravednosti, šta svedoči o Božjoj pravednosti u onome koji veruje u Isusa? [Vernišтво: „Zakon.“] Božji zakon. U pojedincu se razvija Hristovo delo, to progresivno delo; to je delo posvećenja – delo posvećivanja; upravo je to misao, delo posvećenja. To je rasteenje Hrista u pojedincu. Kada Hristos u njemu naraste do punine, onda je delo posvećenja dovršeno.

Šta je znak da Bog posvećuje? [Vernišтво: „Subota.“] Prema tome, šta je znak da Hristova prisutnost posvećuje pojedinca? [Vernišтво: „Subota.“] Kad je delo dovršeno, ko će svedočiti o tome? [Vernišтво: „Zakon.“] Koji deo zakona posebno? [Vernišтво: „Četvrta zapovest.“] Čitav zakon svedočiće o dovršenom delu Božje pravednosti u čoveku, ali Subota stoji kao Božji znak dovršenog dela. Ona je znak dovršenog dela stvaranja, zar ne? Ali kad je ono poremećeno i Božji poredak izokrenut, sada Gospod mora da obavlja svoje delo pomoću ovih sredstava kako bi dovršio prvobitnu nameru stvaranja. Zato Subota stoji u tom dovršenom Božjem delu u spasavanju – Subota stoji ovde kao vrhunac samog zakona, kao svedok da je posvećenje dovršeno, tako da je Subota znak dovršenog Božjeg dela u prvobitnom stvaranju, ali i u ovom drugom stvaranju koje ostvaruje prvobitnu svrhu stvaranja.

Još jedna misao: Pošto je Subota znak onoga što je Hristos za onoga koji veruje, hoće li vernik u potpunosti znati šta je Subota, ako ne zna u potpunosti šta je Hristos? [Vernišтво: „Neće.“] Prema tome, ako je spoznaja Boga u Isusu Hristu potpuno zaokupila um, onda će ga potpuno zaokupiti i spoznaja o Suboti. Pošto je Subota znak onoga što je Bog u Hristu i kada to um potpuno shvati, šta je to drugo u umu vernika nego obličje Boga, ime Božje, a zatim i pečat živoga Boga zahvaljujući Gospodnjoj Suboti?

Kao što vidite, svaki korak, svaka misao, suočava vas sa tim da je Subota, kakva je ona u Isusu Hristu, i kada je svetkuje onaj koji veruje u Isusa, jedini pečat živoga Boga. Svetkovanje subote kao sedmičnog dana nije Božji pečat. Hristos koji odsjajuje u Gospodnjoj Suboti, kroz Gospodnju Subotu i u njoj, u umu i srcu onoga koji veruje, u dovršenom živom Božjem obličju – to je pečat živoga Boga. Tada je na čelima tog naroda napisano Očevo ime.

Pogledajte ovo! Otvorimo 4. Mojsijevu 6,23-27: „Reci Aronu i sinovima njegovim i kaži: Ovako blagosiljajte sinove Izrailjeve govoreći im: Da te blagoslovi Gospod i da te čuva! Da te obasja Gospod licem svojim i bude ti milostiv! Da Gospod obrati lice svoje k tebi i dade ti mir! I neka prizivaju ime moje na sinove Izrailjeve, i ja ću ih blagosloviti.“ Ovim blagoslovom je prosveštenik blagosiljao na završetku Dana pomirenja. Kada je bilo dovršeno delo pomirenja i kada je sveštenik izišao iz hrama da posveti i blagoslovi narod, to je bio taj blagoslov. Šta je u tom blagoslovu trebalo prizvati? „Neka prizivaju ime moje na sinove Izrailjeve.“ Sud je prošao i oni su bili sigurni. To je bio smisao ove slike.

Otvorimo sada Otkrivenje 3,9-12: „Evo dajem ti neke iz Satanine sinagoge, koji za sebe tvrde da su Judeji, ali nisu, nego lažu. Evo učiniću da dođu k tebi, da se pred tvojim nogama poklone i da saznaju da sam te zavoleo. Pošto si sačuvao moju zapovest da istraješ (održao reč trpljenja mog – *Karadžić*; održao riječ strpljivosti moje – *Šarić*), i ja ću sačuvati tebe od Časa iskušenja, koji će snaći ceo svet da iskuša stanovnike zemlje. Dolazim uskoro. Čvrsto drži to što imaš, da niko ne uzme tvoj venac.“ Ova poruka je objavljena kada je počeo Dan pomirenja, zar ne, naš Dan pomirenja?

To se ispunilo kada je počeo Dan pomirenja.

A sada 12. stih: „Pobednika ću učiniti stubom u Hramu moga Boga i on više neće izaći napolje. Na njemu ću napisati ime moga Boga, ime grada moga Boga – novog Jerusalima, koji silazi sa neba od moga Boga – i svoje novo ime.“ Kada se završi delo pomirenja, Božje ime se nalazi u umu i On

proglašava delo dovršenim; jer ono što je Bog u verniku i u Suboti, znak je dovršenog dela posvećenja.

A sada Isaija 58,13.14: „Ako odvratiš nogu svoju od Subote da ne činiš šta je tebi drago na moj sveti dan, i ako prozoveš Subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavnim, i budeš ga slavio ne idući svojim putevima i ne čineći šta je tebi drago, ni govoreći reči, tada ćeš se veseliti u“ Suboti. [Verništvo: „Ne. 'Tada ćeš se veseliti u Gospodu'.“] Zašto ne u Suboti? Zar ne piše da Subotu trebate prozvati milinom? Da je nazovete svetom Gospodu, slavnom? Da ne idete svojim putevima. Zašto se onda ne veseliti u Suboti? Ah, kao što vidite ovde postoji to posebno značenje. Sve to činite Suboti i veselite se u Gospodu, jer Subota je znak onoga što je Gospod čoveku.

Prema tome, prorok je dobro rekao. Činite to iz poštovanja prema Suboti i veselićete se u Gospodu jer ona je znak onoga što će Gospod biti za vas i što ćete vi biti Gospodu. Zato se pitam, kako neko može da pristane na kompromis sa suparničkom ustanovom, kad je Subota znak onoga što je Hristos njemu. Hoće li se čovek kome je Subota znak onoga što je njemu Hristos, pitati da li da nedeljom radi ili ne? [Verništvo: „Neće.“] On dobro zna da to ne dolazi u obzir. On zna da ne može pristati na kompromis pa da ima pola Hrista i pola nečeg drugog; osim toga, Hristos je sve u svemu, a Subota je znak onoga što je njemu Hristos, pa kad je njemu Hristos sve u svemu, to bi značilo da ga vređate kad mu predlažete bilo šta drugo.

Prema tome, oni koji postavljaju ovakva pitanja uopšte ne znaju šta je Hristos. Oni bi isto tako mogli da svetkuju nedelju. Oni ne svetkuju Subotu.

Ali ima tu još nešto. Subota ima živo obličje Isusa i u njoj je Isus Hristos prisutan. On je to tako uredio. U nju je za čoveka stavio svoju prisutnost, a onaj koji veruje u Isusa Hrista može tako doći do nje. Kada svetkuje Subotu, uz blagoslov koji ima od Gospoda, dobija i dodatni blagoslov od Njega. Nije bitno koliko je izložen Hristovoj prisutnosti, kad svetkuje Subotu, dobija dodatnu Hristovu prisutnost. On je svestan toga.

Nije bitno koliko Gospodnjeg odmora uživa, kad dođe Subota koja je znak onoga što je Hristos onome koji veruje, i u njoj ima prisutnog Hrista, ona mu donosi dodatni odmor u Gospodu. Nije bitno koliko Hristove svetosti ima u njemu, još više nje mu je otkriveno kada svetkuje Subotu u Hristovom strahu i verom u Njega. Nije bitno, iako je čovek koji veruje u Njega potpuno posvećen, iako je nestalo svako „Ja“ i samo je Hristos u njemu, čak i tada, kada svetkuje Subotu, ona će mu u večnosti otkrivati u još većoj meri čudesnu spoznaju i posvećujuću, rastuću silu koja je u Isusu Hristu.

Poruka trećeg anđela – Br. 21.

Starešina A. T. Jones

Večeras nastavljamo tamo gde smo sinoć stali, da je Božje delo spasavanja jednako delu kojim se Bog brine za prvobitnu svrhu u stvaranju, jer, kao što je tada rečeno, u vreme kada je dovršeno stvaranje neba i zemlje i sve vojske njihove, ostvaren je Božji cilj i On je uživao u tom danu. Ali zbog Sotonine prevare ovaj svet se odvojio od Njegove stvaralačke namere i okrenuo u suprotnom smeru.

Zato, da bi ostvario svoju nameru, morao je da iz ovog sveta skupi narod koji će napuniti obnovljenu zemlju, da bude nastanjena kao da nikad nije propustila da ispuni Njegovu prvobitnu nameru. I kad se to bude ostvarilo rečju spasenja, silom Božjom na spasenje, koja će predstavljati konačan završetak, konačno ostvarenje Njegove prvobitne namere pri stvaranju ovoga sveta sa svime što ide uz njega – da se uspostavi savršena vasiona, tada će sve što je na nebu i na zemlji i pod zemljom i što je na moru, i što je u njima, govoriti: „Onome koji sedi na prestolu i Jagnjetu, blagoslov i čast i slava i moć doveka!“ (Otk. 5,13).

Zato je Spasitelj, dok je bio na zemlji, rekao: „Moj Otac stalno radi pa i ja radim“ (Jovan 5,17). Božje delo je dovršeno kada je u ono davno vreme počeo sedmi dan. On je počينو. Ali Njegovo delo na ovoj zemlji i u oblikovanju čoveka upropašteno je, pa se morao opet dati na posao u delu spasavanja da bi ostvario svoju prvobitnu nameru. Zato Isus kaže: „Moj Otac stalno radi pa i ja radim.“

Pročitacu sada tri teksta iz Starog i tri teksta iz Novog zaveta, a vi im možete dodavati koliko god želite, posebno iz Isaije četrdesetog poglavlja pa nadalje, da pokažemo kako On u delo spasavanja stavlja svoje prvobitno delo stvaranja i sebe kao Stvoritelja i svoju silu kako se ispoljila u stvaranju kao osnovu za naše pouzdanje da će Njegova sila ostvariti naše spasenje.

Otvorimo Psalam 111,4: „Čudesna je svoja učinio da se ne zaborave.“ Revidiran prevod (na engleskom), jevrejski prevod i neki drugi daju ovaj tekst ovako: „Postavio je spomenik za svoja čudesna dela.“ Upravo o tome smo govorili. Ovo je prvi deo stiha, a sada poslednji deo: „Gospod je milostiv i pun sažaljenja“ (KJV). Prema tome, Njegova čudesna dela koja su prikazana u spomeniku koji je postavio, povezana su u ovom stihu s Njegovom milošću, puninom Njegovog sažaljenja prema čoveku u ovome svetu, kome je ono i te kako potrebno.

A sada četrdeseto poglavlje u Isaiji; a vi možete nastaviti kroz celu knjigu Isaijinu; vidićete da je tako u celoj knjizi. Počecu sa prvim stihom koji, setićete se, glasi: „Tešite, tešite narod moj, govori Bog vaš. Govorite Jerusalimu ljubazno.“ Bakotić ovo prevodi: „Govorite srcu Jerusalimskom, i vičite mu da se završilo robovanje njegovo, da je ispaštalo bezakonje svoje, da je primilo iz ruke Gospodnje dvojinom za sve grehe svoje. Viče jedan glas. Pripravite u pustinji put Gospodu, poravnite u pustoši stazu Bogu našem“ (*kombinovani prevod Bakotić-KJV*). To je poruka Jovana Krstitelja.

„Sve doline neka se povise, i sve gore i bregovi neka se slegnu, i što je krivo neka bude pravo, i neravna mesta neka budu ravna. I javiće se slava GOSPODNJA, i svako će telo videti; jer usta GOSPODNJA govoriše. Glas govori: Viči. I reče: Šta da vičem? Da je svako telo trava i sve dobro njegovo kao cvet poljski. Suši se trava, cvet opada kad duh GOSPODNJI dune na nj; doista je narod trava. Suši se trava, cvet opada; ali reč Boga našeg ostaje doveka“ (*Daničić*).

Citirajući ovaj tekst u dva poslednja stiha u prvom poglavlju svoje Prve poslanice, Petar kaže: „A ta Reč je evanđelje koje vam je objavljeno.“ On ovde citira iz Isaije da „reč Boga našeg ostaje doveka“.

Zatim Isaija nastavlja i govori drugim rečima o jevanđelju: „Izađi na visoku goru, Sione, koji javljaš dobre glasove; podigni silno glas svoj, Jeruslime, koji javljaš dobre glasove; podigni, ne boj se. Kaži gradovima Judinim: Evo Boga vašega. Evo, GOSPOD BOG ide na jakog, i mišica će Njegova ovladati njim; evo plata je njegova kod Njega i delo njegovo pred Njim. Kao pastir pašće stado svoje; u naručje svoje sabraće jaganjce, i u nedrima će ih nositi, a dohilice će voditi polako.“

Ovo je čisto jevanđelje. Do tog trenutka poučava jevanđelje pomoću Božje reči. Zato čitamo: „Ko je izmerio vodu grstima svojim i nebesa premerio pedu? Ko je merom izmerio prah zemaljski, i gore izmerio na merila i bregove na poteg?“ (12. stih). Ko je to učinio? Isti Onaj koji dolazi i kaže: „Kao pastir nežno vodiću svoje.“ To su iste reči koje On u jevanđelju danas upućuje nama i koje večno žive.

„Ko je upravljao Duhom Gospodnjim? Ili Mu bio savetnik i naučio Ga? S kim se dogovarao i ko Ga je urazumio i naučio putu suda, i naučio Ga znanju i pokazao Mu put razuma? Gle, narodi su kao kap iz vedra, i kao praška na merilima broje se; gle, premešta ostrva kao prašak. Ni Livan ne bi bio dosta za oganj, i životinje njegove ne bi bile dosta za žrtvu paljenicu. Svi su narodi kao ništa pred Njim, manje negoli ništa i taština vrede Mu. S kim ćete dakle izjednačiti Boga? I kakvu ćete Mu priliku naći?“ (stihovi 13-18).

Pređimo onda na dvadeset peti stih: „S kim ćete me dakle izjednačiti da bih bio kao on? veli Sveti. Podignite gore oči svoje i vidite; ko je to stvorio? Ko izvodi vojsku svega toga na broj i zove svako po imenu, i velike radi sile Njegove i jake moći ne izostaje nijedno?“ Nijedno ne odlazi. „Nijedno ne izostaje“, kaže tekst. Svi su sačuvani; ali šta ih drži na mestu? [Vernišтво: „Sila Njegove reči.“] On održava sve, „podržavajući sve stvari rečju moći svoje“ (Jev. 1,3 – *Bakotić*).

Sada kaže da podignemo oči i pogledamo ko je sve to stvorio i „izvodi vojsku svega toga na broj“. On „izvodi vojsku svega toga na broj“ – kako? [Vernišтво: „Na broj.“]

Dobro, a zašto On to čini? Pođimo u dvadeset sedmi stih: „Zašto govoriš, Jakove, i kažeš, Izrailju: Sakriven je put moj od Gospoda, i stvar moja ne izlazi pred Boga mog?“ Pogledaj na nebo i vidi ko je to sve stvorio i ko zove vojsku svega toga na broj i nijedno ne izostaje. Sada, Jakove, zašto govoriš da te je Bog zaboravio? Zašto si se obeshrabrio? Zašto misliš da te je On zaboravio? Ta On ne zaboravlja nijednu od planeta u vasioni; sve ih zna po imenu. Hoće li da zaboravi tvoje ime? Zbog čega su ove dve stvari povezane? [Glas: „Radi naše utehe.“] Upravo je Onaj koji je sve to stvorio Onaj koji je tešio Izrailja. Onaj koji zna sve to je Onaj koji tebi i meni daje naše novo ime.

Dvadeset osmi stih: „Ne znaš li? Nisi li čuo da Bog večni Gospod, koji je stvorio krajeve zemaljske, ne sustaje niti se utruđuje? Razumu Njegovom nema mere. On daje snagu umornom, i nejakom umnožava krepost.“ Ko to čini? [Vernišтво: „Gospod.“] Podignite onda oči svoje i vidite ko je sve to stvorio, pa onda ima snagu da je može dati umornom. On ima snage za umornoga, svojom rečju; zato kaže: „Budi dobre volje. Ohrabri se!“ Tako je. Kad je Danilu rekao: „Ohrabri se, ohrabri se“, Danilo je odgovorio: „Ohrabrih se, jer si me ti ohrabrio“ (Dan. 10,19).

A sada ostatak poglavlja: „Deca se more i sustaju, i mladići padaju; ali koji se nadaju Gospodu, dobijaju novu snagu, podižu se na krilima kao orlovi, trče i ne sustaju, hode i ne more se.“ Ista ona sila koja drži planete na njihovim putanjama i na određenom mestu, biće sa umornima i nejakima tako da mogu da „trče i ne sustaju“, da mogu da „hode i ne more se“. Zar ne vidite da Gospod postavlja stvaranje i svoju silu u stvaranju kao temelj naše nade u Njegovo spasenje? Zar to nije jedinstveno?

Još jedan blagosloveni tekst koji se odnosi na svakoga lično – čitam ga upravo sa tom namerom – nalazimo ga u Psalmu 147, treći i četvrti stih: „Iscljuje one koji su srca skrušena i previja rane njihove. Izbraja zvezde mnoge (brojne – *KJV*) i sve ih po imenu zove“ (*Bakotić*). Dakle, Onaj koji zna broj zvezda, koji ih sve zove po imenu, je Onaj koji previja rane i iscljuje slomljena srca. Jeste li bili ranjeni u duhu, slomljenog srca i gotovo očajavali i mislili da ste potpuno zaboravljeni? Setite se samo sledećeg stiha. Misao koja je s njim povezana – On ne samo da „iscljuje one koji su srca skrušena i previja rane njihove“, već zna broj zvezda iz sve ih zove po imenu – On neće zaboraviti vaše ime. Takav je Gospod. On je naš Spasitelj, ali temelj našeg pouzdanja u Njega kao Spasitelja jeste da je On sve to stvorio i da svima zna imena i podržava ih sve rečju svoje sile koja spasava.

Požurimo sada u Novi zavet. Sećate se biblijskog teksta u Jovanu 1,1-3: „U početku beše Reč Božija, i ta Reč beše u Boga, i Bog beše Reč. Ova beše u početku u Boga. Sve je kroz nju postalo, i ništa, što je postalo, nije postalo bez nje. U njoj beše život, i život beše svetlost za ljude“ (*Čarnić*). A sada četrnaest stih. „I reč postade telo i useli se u nas puno blagodati i istine“ (*Karadžić*). „Iz njegove punoće svi mi primismo, i to blagodat za blagodat“ (16. stih).

Dakle, Onaj koji je sve stvorio, došao je na zemlju pun „blagodati i istine“; telo kao mi i kroz Njega mi smo učesnici Njegove punine. Zar onda ne vidite da je jedina misao koju Bog želi da imamo o spasenju, da nas spasava Onaj koji nas je stvorio; da je sila kojom je stvarao, sila kojom nas spasava; i da su sredstva kojima je stvarao – Njegova reč – upravo ista sredstva kojima nas spasava. Zato je rekao: „Nama je upućena ova Reč spasenja“ (Dela 13,26).

Efescima treće poglavlje govori o jevanđelju, počevši od sedmog pa sve do dvanaestog stiha: „Ja sam postao služitelj ovog evanđelja po daru Božije milosti, koja mi je data delovanjem njegove sile. Iako sam najmanji od svih svetih, data mi je ova milost (blagodat – *Karadžić*): da paganima kao evanđelje objavim neistraživo Hristovo bogatstvo i da svima rasvetlim (objavim – *Karadžić*; otkrijem – *Bakotić*, *Šarić*) u čemu se sastoji tajna koja je u prošlim vremenima bila sakrivena u Bogu, koji je sve stvorio (sazdao sve kroz Isusa Hrista – *Karadžić*).“ Šta je Pavle trebalo da propoveda? „Neistraživo Hristovo bogatstvo“, i da svima otkrije tajnu koja je „u Bogu, koji je sve stvorio (sazdao sve kroz Isusa Hrista – *Karadžić*).“ Prema tome, jevanđelje treba da ljudima donese razumevanje Božjeg cilja kada je odlučio da stvara. Ako je onda jevanđelje koje propovedamo povezano sa bilo kojim drugim poslom i učenjem bilo koje druge stvari ili bilo koje druge sile osim tog prvobitnog stvaranja, zar ne vidite da takvo propovedanje neće doneti ljudima razumevanje Božje namere u stvaranju? Pošto je tako određeno, to jednostavno pokazuje silu koja je uvek pred nama, da Božji cilj u jevanđelju treba da se objavi ljudima koji su izgubili spoznaju o njemu, tu spoznaju Njegove prvobitne namere stvaranja svega Isusom Hristom.

Nastavljamo da čitamo: „Njegova namera je bila da se sada, kroz Crkvu, poglavarima i vlastima na nebesima obznani mnogostruka Božija mudrost, u skladu s njegovim večnim naumom, koji je ostvario u Hristu Isusu, našem Gospodu.“ (Efescima 3,10.11). Ali na drugome mestu čitamo da je On to odredio pre postanka sveta. I morao je, ako je to bila večna namera. Dakle u Hristu, u spasavanju ovog sveta i ljudi, i Hristovom delovanju na tome, Bog sprovodi svoju večnu nameru koju je imao od početka. „U kome (u Hristu) imamo slobodu i pristup u nadi verom Njegovom“ (Efescima 3,12 – *Karadžić*).

Čitajmo ponovno o toj večnoj nameri: „U skladu s njegovim večnim naumom (namerom – *Sinod SPC*), koji je ostvario u Hristu Isusu, našem Gospodu.“ Prema tome, prvobitna namera stvaranja, o kojoj smo sinoć govorili, koja je bila u Hristu, njeno sprovođenje onoga što je bilo ometeno, je Hristos. Prema tome, u prošlosti je bio Hristos, kao što je Hristos sada. Sve je stalno Hristos i Božja sila u Hristu: Božja sila stalno ispoljavana u svetu da bi se ostvarila Njegova namera na početku i da bi se ostvarila na kraju. Sotona se pojavio i skrenuo svet na svoj pokvareni put. Gospod kaže: „U redu, mi ćemo je sprovesti na ovaj način.“ Sotona nije ništa učinio. On je skrenuo svet koji je malo po malo nastavio tim putem, a Bog će sprovesti malo po malo ono što želi i ostvariti svoju večnu nameru tako da će zapanjiti vasionu i uništiti đavola. *On će to učiniti.*

Isto nalazimo u Kološanima 1, počevši od devetog stiha. Čitaću brzo od devetog do sedamnaestog stiha: „Zato i mi, od dana kad smo to čuli, ne prestajemo da se molimo za vas i da molimo Boga da se ispunite spoznanjem njegove volje sa svakom duhovnom mudrošću i razumevanjem, da živite dostojno Gospoda i da mu u svemu ugodite: da budete plodonosni u svakom dobrom delu, da rastete u spoznanju Boga, da se, srazmerno njegovoj slavnoj moći, osnažite svakom silom za svaku istrajnost i strpljivost, s radošću zahvaljujući Ocu, koji vas je učinio dostojnima da imate udela u nasledstvu svetih u svetlosti. On nas je izbavio iz vlasti tame i premestio nas u Carstvo svog ljubljenog Sina, u kome imamo otkupljenje, oproštenje greha. On je slika nevidljivoga Boga, Prvorodeni nad svim što je stvoreno (rođen pre svake stvari – *Karadžić*). Jer, njime je stvoreno sve što je na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo – bilo prestola, bilo gospodstva, bilo poglavarstva, bilo vlasti – sve je kroz njega i za njega stvoreno. On je pre svega i u njemu se sve drži na okupu.“ Stvaranje, spasenje, Božji blagoslov i Njegova blagodat, te izbavljenje od sila tame, dakle, sve to ukazuje samo na jedno – na stvaralačku Božju silu i Boga u Isusu Hristu.

Sve to nalazimo i u prvom poglavlju Jevrejima. Zapravo u čitavoj Bibliji. A sada sledeća misao. Više ne treba da se bavimo mišlju da je spasenje stvaranje i da nam je dato kao znak koji označava stvaralačku silu koja se pokazala u Isusu Hristu. A jedini način na koji se ta sila uopšte ispoljila je u Isusu Hristu; jedini način da spoznamo Boga jeste u Njemu. On je postavio ovaj znak

da obeleži Božju stvaralačku silu u Isusu Hristu, i bilo da se ta stvaralačka sila nalazi u prvobitnom stvaranju ili u delu spasavanja kako bi se sproveda prvobitna namera stvaranja, radi se o istoj sili, istom cilju, od Istoga, na isti način i istim sredstvima i o istom znaku koji obeležava sve u svemu, u svim svojim rezultatima i delovanjima.

Ako postavite drugi znak da obeleži delo spasenja, drugi znak od onog koji je Bog postavio – da li će taj drugi znak obeležavati Božju silu i očekivano spasenje? [Vernišтво: „Ne.“] Dobro razmislite! Bog je postavio znak da obeleži Njegovu silu koja deluje svuda i na svaki način u Isusu Hristu. Ako vi ili bilo ko drugi postavi drugi znak, on ne može da označava Božju silu jer je nešto drugo od onoga što je Bog postavio. Prema tome, nije moguće obeležiti Božju silu nekom drugom stvari, drugim znakom; nemoguće je. Zar nije tako? [Vernišтво: „Jeste.“]

Osim toga, ako bilo ko bilo gde u istoriji nađe nešto drugo postavljeno da označi spasenje, ono bi označavalo spasenje drugom silom, a ne silom Božjom u Isusu Hristu. To bi bila činjenica. Da li je bilo nekog napora, nekog postupka učinjenog bilo kada u istoriji, bilo kojom drugom silom, da se spasavaju ljudi odvojeno od Isusa Hrista? [Vernišтво: „Da.“] Da li se u svetu pojavila sila nazvana antihrist? [Vernišтво: „Da.“] „Anti“ znači protiv ili nasuprot Hristu. Ta sila tvrdi da spasava ljude, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Pročitajmo opis onoga što ona čini na prvome mestu: „Koji se protivi i podiže više svega što se zove Bog ili se poštuje, tako da će on sesti u crkvi Božjoj kao Bog pokazujući sebe da je Bog.“ (2. Sol. 2,4 – Čarnić).

I Danilo 8,25 kaže: „I ustaće na Kneza nad knezovima.“ „Ustaće“ da vlada, da upravlja i pokaže svoju silu protiv „Kneza nad knezovima“. Ko je taj Knez nad knezovima? [Vernišтво: „Hristos.“] On ustaje na Njega; on želi da vlada; on će se poslužiti silom, prikazaće svoje delo protiveći se Hristu. Uzmimo jedanaesti stih: „On naraste sve do vojvode te vojske“ (*Bakotić*). Na margini stoji: „Poraste sve do Zapovednika vojske nebeske“ (*KJV*), jer prethodni stih pokazuje da se radi o nebeskoj vojsci. On se, kako kaže Pavle, uzvisio, protivio i podigao iznad svega što se zove Bog ili se poštuje. Podigao je sebe, uzvisio sebe protiv Zapovednika vojske.

Kako se zove ta sila? [Vernišтво: „Papstvo.“] Ta sila je papstvo, Crkva, Katolička crkva, Rimski crkva. Zar ova Crkva ne uči da nema spasenja nigde drugde? [Vernišтво: „Da.“] Da ga nema ni na koji drugi način osim preko te Crkve? Da li je to jasno? [Vernišтво: „Da.“] Osim toga, ta Crkva, ta sila koja se protivi Hristu, koja se uzvisuje i postavlja sebe kao put spasenja, sama se protivi Hristu. A ipak kaže da nema drugog puta spasenju. Zar onda nije jasno, da ako joj treba neki znak da obeleži svoju silu spasavanja, onda mora naći drugi znak, a ne Subotu?

Evo još jedne misli. Pošto to mora da bude znak koji se razlikuje od Subote, koja je znak Božje sile spasavanja u Isusu Hristu, zar onda svaka druga sila koja postavlja znak da pokaže i obeleži svoju silu za spasenje, neće po prirodi imati nešto što će biti suparnik Suboti? Moraće tako da bude; nema prostora za nešto drugo. Ako bi postavila išta drugo kao znak, znak koji je Bog postavio stajao bi sam i upečatljiv u svetu i bio bi prioritetan i stoga ne bi uopšte bilo suparništva. Zbog toga, da bi istakao suparništvo i učinio da se njegova sila ispoljava nasuprot Hristu, čovek bezakonja morao je da ima znak *svoje* sile spasavanja; morao je po prirodi stvari da ima suprotan znak znaku spasenja u Hristu. Tako je moralo da bude.

I Rimski crkva ne skriva da tako radi. Ona uopšte ne krije da je nedelja koju je uspostavila znak sile Crkve da vodi ljude u grehu na put spasenja. To je jasno. To je njen cilj. To je sve što je počela da radi i sve što radi.

Kada je nedelja uspostavljena i nametnuta ljudima silom zemaljske vlasti, praktično je stvoreno papstvo kakvo i danas postoji u svetu. Kad je to urađeno, nedelja je sa direktnim i konačnim ciljem postavljena na mesto Gospodnje Subote. To je urađeno. Evo izveštaja. To kaže jedan od onih koji su to učinili. Na strani 313 knjige „Dve republike“ čitamo sledeće:

„Sve što je bila dužnost da se čini u Subotu, mi smo preneli na dan Gospodnji“ (*Euzebij*).

Onda je donesen zakon da se nametne svetkovanje nedelje. Šta je bio cilj tome? Čitam iz „Dve republike“, str. 315:

„Naš imperator, uvek voljen od Njega, koji *crpi izvor svoje imperijalne vlasti odozgo*, i koji je jak u sili svoje svete titule, nadzirao je imperiju sveta dugi niz godina. Ponavljam, ovaj Čuvar vasiona rukovodi ovim nebesima i zemljom i nebeskim carstvom u skladu sa voljom svoga Oca. *Tako naš imperator, koga voli, time što one kojima vlada na zemlji dovodi jednorodnoj Reči i Spasitelju, osposobljava ih za podanike svog carstva*“ (Euzebije).

Prema tome, cilj je bio da se spasu ljudi tim sredstvima, a nedelja je stavljena kao znak sile koja to čini, umesto Gospodnje Subote koja označava Gospodnju silu da to učini. Čitam dalje na strani 316:

„On je uz to zapovedio da jedan dan treba da se smatra posebnom prilikom za bogoslužjenje“ (Isto).

I nastavlja:

„Ko je drugi zapovedio narodima koji nastanjuju kontinente i ostrva ovog moćnog svetskog carstva da se sedmično okupljaju na Gospodnji dan i da ga slave kao blagdan, ne zato da se ugađa telu, već za utehu i oživljavanje duše pomoću poučavanja božanske istine?“ (Euzebije).

Sve je ovo bilo postavljeno da zauzme Božje mesto, mesto Gospodnje Subote. Prikladno je da to bude tako jer smo ustanovili: ako će postojati druga sila koja će spasavati ljude, onda ona treba da ima znak koji se razlikuje od Božjeg znaka da obeleži svoju silu. To joj pripada.

Tako je nastalo papstvo; tako je postavljena vlast Crkve, i ona je postala kanal spasenja apsolutnom zemaljskom silom i prisiljavanjem ljudi da prihvate ovaj put.

Mi smo ovde čitali učenje ove Crkve – učenje Rimske crkve o načinu na koji se ljudi moraju spasavati, i u njemu se radilo isključivo samo o čoveku. Radilo se isključivo o ljudskoj sili da sebe spasi. To nije Hristovo spasenje. Učenje te Crkve je da se čovek mora sam osposobiti, da bude dovoljno dobar, pa će ga Gospod uzeti i s njim načiniti sporazum. „Ako učiniš tako i tako, onda ću da budem dobar prema tebi.“ Tako je zabeleženo u toj knjizi; nemam večeras vremena da to čitam. Učenje te Crkve je da čovek mora da to učini, premda u njemu nema sile da to ostvari – ali tako glasi argument. Ako to učini, onda dobija sve. To nije Hristovo spasenje. To nije Božje spasenje.

Osim toga: crkve koje se u Sjedinjenim Državama smatraju protestantskim sada sa zauzele isti stav; takođe su uzvisile nedelju, dan koji unose u ovu vlast, kao što je to Katolička crkva činila u Rimskoj imperiji, i sa istim ciljem.

Osim toga, ove crkve koje se smatraju protestantskim znaju da ne postoji takva zapovest. To i kažu. Tvrde da je počelo sa prvom crkvom. Ne marim koliko daleko u prošlost idu, tvrdeći da su to dobili od prve crkve. Bilo da se radi o nekoj crkvenoj instituciji, crkvenoj uredbi koju crkva zapoveda ljudima da je vrše, ista je stvar. To je ista *zla* stvar. Zato što svaka crkva koja bi to pokušala da učini, po prirodi tog pokušaja postaje otpala crkva. Ako želite možete da je sledite do apostolskih dana, ali crkva koja to učini, po prirodi stvari je otpala crkva koja pokušava da spasi sebe i druge bez Božje sile. Zato šta god ta crkva učinila, po prirodi stvari je otpala crkva jer posao crkve u svetu nije da zapoveda ljudima. Posao crkve u svetu je da sluša Boga, a ne da zapoveda ljudima.

Prema tome, svaka crkva koja se usuđuje da zapoveda ljudima, samim tim postupkom je otpala crkva. Crkva koja sluša Boga je Božja crkva. Bog zapoveda; Njegova je sila. Njegova je vlast. On se služio crkvom da kroz nju reflektuje svoju silu i slavu ljudima. Ali crkva nema pravo nikome da zapoveda. Ona sluša *samo* Boga.

Reći ću to na drugi način ili izneti to malo jasnije. Nije na crkvi da nekome zapoveda; niti je na crkvi da *sluša* bilo koga, *osim* Boga.

Pogledajmo to malo bolje. Crkva kao celina – Katolička i otpala protestantska – već je sebe stavila na mesto Isusa Hrista. Svaka crkva koja sama *sebe* uzdiže i *sebe* čini putem spasenja, u tome je otpala crkva i stavlja se na mesto Isusa Hrista, Spasitelja. Zar to ne vidite?

Prema tome, nijedna crkva ne može se uzvisivati kao spasiteljica ljudi. Ona može uzvisivati Isusa Hrista kao Spasitelja ljudi i Isusa Hrista u sebi kao Spasitelja ljudi, ali ne sebe, jer to važi za crkvu isto kao i za pojedince. Ja imam pravednost Isusa Hrista. U meni prebiva Hristova prisutnost. Tako govori hrišćanin kao pojedinac, ali on ne može da kaže: *Ja* sam Spasitelj. Hrišćanin kao pojedinac ne može reći: *ja* sam pravednost, *ja* sam dobar i mogu dobrotu preneti na druge da se spasu. Ne, hrišćanin može reći: Imam Hristovu pravednost. Hristos nastava u meni i šalje me i preko mene ostvaruje svoj blagosloveni cilj da dopre do drugih da ih spasi. Ali *On* je Spasitelj. *On* je pravednost. *On* je sila. *On* je sve u svemu.

Ono što važi za pojedinca važi i za grupu pojedinaca. Kao što Hristos prebiva u pojedincu, tako prebiva i u grupi pojedinaca, u jednom širem smislu, višem od onoga po kome prebiva u pojedincu; Hristova pravednost u grupi pojedinaca je samo ideja o Hristovoj pravednosti u većoj meri, ako se tako uopšte može reći, u skupini pojedinaca koja čini crkvu. Kao što Hristos deluje preko pojedinca, da spasi, tako Hristos *u crkvi* deluje preko cele crkve da spasi. Ali ako se crkva uzoholi i misli da je *ona* iznad svih i počinje *sebi* pripisivati zasluge za svoju slavu i silu da spase, u tom trenutku se ona stavlja na mesto Isusa Hrista kao Spasitelja.

Radi se o istom samouzvišenju u crkvi kao što je i u pojedincu, i upravo je samouzvišenje pojedinca dovelo do samouzvisivanja crkve i do otpada.

I od tada ova crkva predstavlja sebe kao put spasenja, kao spasitelja, kao jedino sredstvo spasenja i svi moraju da se spasavaju na način koji je ona odredila. Ona se time uzvisila iznad Boga i Vojvode nad vojskama, iznad Isusa Hrista i postavila znak svoje spasonosne sile, nasuprot znaku kojeg je Bog postavio. I kao što smo otkrili, ona je to učinila sa direktnom namerom i ciljem da ga stavi umesto Gospodnje Subote.

I u drugoj otpaljoj crkvi – ovoj koja je došla u ovu zemlju – učinila je isto. Direktnim činom vlasti Sjedinjenih Država, odlukom Kongresa, postavila je nedelju, znak moći Rimske crkve da spasava ljude – crkve koje se smatraju protestantskim to su učinile direktnim aktom Kongresa u ovoj zemlji, umesto Gospodnje Subote. Tako su majka i kćeri uklonile Gospodnju Subotu i na njeno mesto postavile znak spasenja Katoličke crkve.

Pogledajmo čemu to vodi. Šta smo ustanovili da je Subota? Ustanovili smo da je Subota u svakom razmatranju znak onoga što je Isus Hristos za vernika. Znak onoga što je Bog u Isusu Hristu ljudima, da ona u sebi ima prisutnost, blagoslov, duha, osveženje, Hristovu prisutnost koja čini svetim i Božju prisutnost koja posvećuje. Ona u sebi ima prisutnost Isusa Hrista i onaj koji je svetkuje verom u Isusa, ima Njegovu prisutnost. I sa svakom Subotom koja dolazi, on nalazi dodatnu Isusovu prisutnost.

Prema tome, kad ju je otpala crkva uklonila i na njeno mesto stavila svoj znak, da li je uklonila samo ovaj dan? [Glas: „Uklonila je Hrista.“] Zar nije na taj način uklonila Isusa Hrista iz umova i života ljudi? Kada su otpale kćeri to isto učinile u našoj zemlji, pred našim očima, zar onda nisu uklonile Hristovu prisutnost i silu i tako Ga uklonile iz spoznaje i života ljudi? [Vernišтво: „Da.“]

Čini mi se da ima jedna tačka vredna našeg razmatranja: zašto u prošlim vekovima nije bilo napretka u hrišćanstvu na način na koji je Hristos oduvek želeo da taj napredak bude vidljiv u hrišćanskom životu? Šta je On stavio u život čoveka kada ga je stvorio – čak i da je ostao veran i da nikad nije sagrašio – da bi mu pomogao u večnom napredovanju u spoznaji Boga, u Njemu – šta je stavio? Ponoviću ovo pitanje. Kada je Bog na početku stvorio čoveka i postavio ga da živi na zemlji, da je zauvek ostao veran i da nikad nije sagrašio, da li je postojalo nešto što je Bog tamo stavio i vezao za njega, a što će mu u iskustvu sopstvenog srca pomoći u stalnom napredovanju u spoznaji Boga? [Glas: „Subota.“]

Zar nismo o tome sinoć iznova čitali? Zar nije sebe stavio, svoje ime, svoju živu prisutnost, svoju posvećujuću silu u Subotnji dan i to dao čoveku, iako ga je već blagoslovio, iako ga je već proslavio, tako da je blagosloveni čovek, kada je došao do tog blagoslovenog dana, primio dodatni blagoslov? Zar nije tako? [Vernišтво: „Da.“] Zar nije onda Bog stavio u ovaj svet nešto što će, ako bude svetkovano, ako bude držano kako je Bog odlučio i naumio – biti nešto što će održati čoveka, povesti ga u rastenju i napredovanju u spoznaji Isusa Hrista, u Njemu? Što je to? [Vernišтво: „Subota.“]

Ona je tu od kada je čovek pao u greh. Prema tome, kad je Rimaska crkva uklonila Subotu iz umova ljudi – pomoću koje bi došli do poznanja Hrista i obraćajuće Hristove sile – da li je postojalo nešto što je moglo da ih povede da napreduju u Hristovom delu posvećenja? To je dakle, tajna, vidite, zašto je svaka crkva koja je krenula u poznavanju Hrista, spasenja verom i pravednosti verom, zastala; a onda se trebala pojaviti sledeća crkva da posegne za pravednošću verom, za spasenjem verom i da zastane. Opet se trebala pojaviti sledeća crkva i učiniti isto i onda zastati. Ali kad smo došli do ovde, opet treba da se propoveda večno jevanđelje, i konačno treba da se pojavi crkva koja ima znak koji ljudima donosi prisutnost Isusa Hrista u Njegovoj živoj prisutnosti, u delu napretka do njegovog dovršenja. To je crkva koja ima Gospodnju Subotu, a crkva koja ima Gospodnju Subotu dovedena je da dovrši delo spasenja u Hristu.

Ko onda može da izmeri, ko osim uma Božjeg može da izmeri bezakonje i zlo učinjeno svetu tim zastrašujućim postupkom koji je učinila otpala crkva? Samo Božji um može da shvati zlo i gubitak koji je ovime učinjen u svetu.

Dakle, posledica toga bilo je uklanjanje Hristove prisutnosti – ukloniti Hrista iz spoznaje, iz doživljaja u srcu ljudi i staviti ljudsku silu, sotonsku silu, staviti *sebe*, na mesto Boga i na mesto Hrista, koji je ispraznio samog Sebe da bi se Bog mogao pojaviti.

Postoji istorijska paralela tako prikladna i savršena da ću je pročitati. Pre svega, čovečanstvo, kao ljudi, bez ikakve crkve, podložno je Hristu. Mogu li ljudi postojati bez Njega? [Vernišтво: „Ne.“] Kad bi bilo ko svojom odlukom mogao postati nezavisan od Boga, da li bi mogao opstati? [Vernišтво: „Ne.“] Šta je Sotona na samom početku počeo da radi? Zar nije nastojao da postane nezavisan, samopostojeći? Da je uspeo u svom naumu, šta bi se dogodilo s njim. [Vernišтво: „Propao bi.“] Vežan, pošto nije mogao da postoji bez Onoga koji ga je stvorio, on je ipak u svojoj divljoj ambicioznosti, snažnoj zaokupljenosti sobom, mislio da može živeti bez Boga koji ga je stvorio.

Zar to nije ista misao u ovom samouzvisivanju koje je sebe stavilo na Božje mesto? No, bez obzira radilo se o čoveku ili ljudima koji se smatraju hrišćanima koji su organizovani u crkvu, oni jednako zavise od Boga i od Boga u Isusu Hristu, i podvrgnuti su Božjem zakonu. Božji zakon je vrhovni zakon. Božji zakon je vlada cele Njegove vasiona i svako na zemlji podvrgnut je tom zakonu.

Pogledajte sada poređenje: Pre oko dvesta šezdeset godina Irska je imala svoju vlast, kao što to sada želi. Imala je svoj parlament, upravljala je svojim unutrašnjim poslovima, poslovima Irske, ali je bila podvrgnuta vrhovnoj vlasti u Engleskoj. Čitaću sada iz pete sveske Macaulayeve „History of England“ (Istorija Engleske), na strani 301 ovog izdanja, poglavlje 23; ako imate druga izdanja, moći ćete to naći u ovoj glavi. Zapazite sada:

„Irski parlament (Gornji i Donji dom) drznuo se ne samo da ponovno izglosa jedan od obaveznih engleskih zakona, nego da ga izglosa sa promenama. Promene su bile male, ali promena čak i jednog slova bila je iste snage kao objava nezavisnosti.“

Da li je objavljeni Božji zakon obavezan za crkvu kao i za svakog drugog čoveka? [Vernišтво: „Da.“] Da li se otpala crkva drznula da promeni zakon? [Vernišтво: „Da.“] Šta bila promena i jednog jedinog slova? [Glas: „Objava nezavisnosti.“] Ona ga je promenila ne samo u jednom slovu, nego u stvarnoj misli, samoj ideji, samoj stvari koja otkriva i donosi Božju prisutnost iznad svakog drugog dela zakona. Ona je Njega izvadila iz zakona. Šta je onda učinila? [Verniš.twimg: „Stavila je sebe na to mesto.“] Ona je proglasila svoju nezavisnost od Boga i to objavila svetu.

Protestantske crkve – oni koji tvrde da su protestanti, ali to više nisu – crkve koje se smatraju protestantskim stavile su Kongres Sjedinjenih Država u isti položaj; navele su Kongres Sjedinjenih Država da promeni četvrtu zapovest, zar ne? [Verniš.twimg: „Da.“] To je smelo citirano i stavljeno u zbirku zakona. Guverner Pattison, iz savezne države Pensilvanije, u govoru pred skupštinom svoje države, pozivajući se na nedeljne zakone koji se već nalaze u zakonodavstvu, rekao je da je ovaj zakon samo deo sistema Božjeg zakona koji je „ponovo ozakonjen“ u zakonodavstvu Pensilvanije. On kaže da je Božji zakon tamo „ponovo ozakonjen“.

No, jesu li ponovno ozakonili Božji zakon? [Vernišтво: „Nisu.“] Da su to učinili, da su preduzeli mere da ga sprovedu silom, tada bi se izjednačili sa Bogom, ali oni su ga ozakonili s promenama, a to ih stavlja iznad Boga. Crkve ove zemlje proglasile su se nezavisnim od Boga činom kojim su uzeli Njegov sopstveni zakon, i namerno ga promenile svojom zakonodavnom procedurom. Dopustite da pročitam još neku rečenicu iz Macaulayeve „History of England“, sa iste stranice:

„Kolonija u Irskoj je na taj način bila izričito nesamostalna; nesamostalna ne samo po opštem zakonu države, već po prirodi stvari. Bilo je apsurdno tražiti nezavisnost za zajednicu koja nije mogla prestati da bude zavisna, a da time ne prestane da postoji.“

Ima li boljeg poređenja na zemlji koje bi prikazalo ovaj princip mesta koje ima vlast i državni zakon, od ovoga koje se ovde dogodilo i bilo zapisano za pouku nama?

A sada još jedna misao. Isus Hristos je sam došao na ovaj svet, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] On sam je stvorio Subotu, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] On sam je bio Gospodar Subote, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] On je poznavao, samo On, pravo značenje Subote, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Ali činio je stvari Subotom, ostvarujući pravu svrhu Subote, koje nisu odgovarale zamislama sveštenika, fariseja i političara onoga vremena, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Time je pokrenuo njihovu mržnju prema sebi. Upravo ono što je činio podsticalo je mržnju prema Njemu – više od svega drugog što nije mario za njihove zamisli o Suboti. Zar nije tako? [Vernišтво: „Da.“] Njihova mržnja uklonila Ga je sa sveta zbog tog razloga više nego zbog bilo čega drugog pod suncem, zato što se nije slagao sa njihovim idejama o Suboti. Oni su to ostvarili.

U četvrtom stoleću pojavila se druga otpala crkva koja se nije slagala s Božjom zamisli o Suboti, pa su nju i Njega uklonili iz svojih misli i iz sveta koliko god je to bilo u njihovoj moći. Oni su Ga uklonili iz sveta, ali se On vratio, pa su Ga uklonili samo onoliko koliko je njihova moć dosegala; to je sve.

Ovde je još jedna otpala crkva, treća po redu, koja sledi primer ostale dve otpale crkve koje su postojale ranije. Ona je Njega u Njegovoj Suboti uklonila sa sveta jer se njene ideje o Suboti nisu slagale s Njegovima, a nije htela da se pokori Njegovim idejama. To je činjenica. Vama je ona poznata.

Da bi ova prvobitna otpala crkva mogla ostvariti svoju nameru da Njega ukloni sa zemlje i tako sačuva svoje ideje o tome šta Subota jeste, ona se udružila za zemaljskom vlašću. Pridružila se Cezaru i okrenula leđa Bogu. Tako je to učinila. U drugoj otpaljoj crkvi, da bi ona mogla ostvariti cilj da Njega u Njegovoj Suboti ukloni sa zemlje, i ona se udružila sa Cezarom da na isti način ostvari svoju nameru. U trećem otpadu, da bi i oni mogli da sprovedu svoje ideje o Suboti nasuprot Hristovoj zamisli o Suboti, i oni moraju ukloniti Njega u Njegovoj Suboti. Da bi to ostvarili, moraju da se ponovno udruže sa zemaljskim silama, ponovno sa Cezarom, kao što su drugi učinili pre njih.

U prvom otpadu, kada su se udružili sa Cezarom da se reše Isusa i podrže svoje sopstvene ideje o tome šta je Subota, nasuprot Njemu, jedna vrlo mala manjina – u stvari tako mala da se nije usuđivala upoznati narod sa svojim namerama iz straha da narod Isusa ne izbavi iz njihovih ruku – ova manjina, premda mala, uglavnom sastavljena i vođena potpuno od strane vođa crkve, ove crkvene vođe su pretnjama prisilile predstavnika Cezarove vlasti, svojim pretnjama, da se pokori njihovim zamislama i izvrši njihovu volju. Vama je to poznato. Tako je zapisano i to je dovelo do potpune propasti tog naroda, zar ne? [Vernišтво: „Da.“]

Da li je onda moguće da manjina, *veoma mala* manjina, vođena manjinom crkvenih upravitelja – vođena od strane jednoga – krene putem koji će upropastiti državu kojoj pripadaju? [Vernišтво: „Da.“]

Kada dođemo do drugog otpada, oni su ponovo učinili istu stvar prenoseći svoj uticaj na svetovnu vlast i time u svoje ruke uzeli moć vlasti da ostvare svoj cilj uklanjajući s puta Hrista u Njegovoj Suboti i održavajući sopstvene ideje o Suboti nasuprot Njegovim.

To je učinila manjina; to su učinile glavne vođe crkve i to samo nekoliko njih. Šta je bio rezultat te intrige za Rimsku imperiju? Njena potpuna propast. Dakle, moguće je da manjina, *veoma mala* manjina, beznačajna u poređenju sa velikom masom – vodi, uprkos svemu, sa nekolicinom

crkvenih prelata – kažem da je moguće da nekolicina njih uspostavi takav sistem stvari i odredi smer i tako usmeri vlast da radi ono što će se pokazati njenom potpuno propašću. To se pokazalo dva puta u istoriji.

A onda je u ovoj zemlji, pred vašim i mojim očima, manjina u ovoj zemlji, vođena nekolicinom – manjina crkvenih vođa – pretnjama navela političare da im predaju u ruke državnu vlast da ostvare svoje zamisli o Suboti suprotno Hristovim idejama o danu odmora. Dva puta je u istoriji pokazano da je takav čin upropastio državu u kojoj se to dogodilo. Da li ovaj dvostruki primer išta znači u ovom trećem slučaju? [Verništvu: „Da.“] Lekcija koja je naučena u oba slučaja osetiće se i u trećem slučaju. *Neizbežno je*. Iz toga može da izađe samo propast i ništa drugo. Oni ne mogu da je izbegnu. Nemoguće je. Oni su pokrenuli niz okolnosti koje ništa u vasioni ne može da zaustavi. *To je nepromenjivo*.

Ovaj Kongres uskoro će završiti sa radom. Najverovatnije je da će cela situacija proći, a da se to pitanje dalje ne spominje. Ako ga sledeći saziv Kongresa iz prve odbije, to neće promeniti situaciju i rezultate. Ta stvar je pokrenuta i ona će ići dalje uprkos svemu što može da se učini. Vi i ja ne treba da se iznenadimo ako (to pitanje) ne bude odbačeno od sledećeg Kongresa, već bude odbačeno jednog dana, i kada taj dan dođe, neka svaki svetkovatelj Subote na zemlji ustane u svoj snazi koju mu Božji Duh može dati, NEKA SE ODVOJI OD SVEGA NA ZEMLJI i to stavi u Božje delo. Jer ubrzo posle toga talas plime će se vratiti i sve povući u propast. Vi i ja ne treba da se iznenadimo da do toga može doći. Kad dođe, to će dobiti na značenju.

Ali oni koji nemaju iskustva u Božjem delu, pogrešno će shvatiti značenje toga; oni će vam reći: Stalno smo vam govorili da u tome preterujete. U tome nije bilo ničega.“ Onda će se opustiti i kad se talas plime vrati, uhvatiće ih propast. Neka se vaš um i srce na daju prevariti ničim takve vrste, čak i ako dva puta dođe. Verujte to. Verujte u ono što je ovde rečeno. Proučavajte to života svojega radi, jer je u tome život. Imajte na umu da ono što je učinjeno znači, samo po sebi, tačno ono što uče dva prethodna predavanja – to znači propast, iako može jednom ili dva puta doći do odbijanja. Talas je tu i posledice će slediti uprkos svemu što vasiona može da učini. Uopšte nije važno šta vam neko govori, recite mu da znate bolje od njega. Nije važno ako Kongres vrati stvari na početak. Recite im da je to najsigurniji razlog da je stvar mnogo bliža nego ikad, i stavite u nju svu svoju dušu. Ako vas ismeju, Bog je obećao da će doći dan kad ćete se vi smežati, a on plakati. Opasno je mešati se u to.

Ovo su, dakle, *neke* od stvari. Mi ćemo vas u dogledno vreme upozoriti na druge stvari.

Pitanje sada je da li je Subota – taj sedmi dan – da li je Subota Gospodnja taj dan ili je taj dan nedelja sa dosta značenja u sebi. To znači više nego što je to iko na zemlji sanjao, ukoliko nije lično povezano sa Božjim savetom. Osim toga, razmotrimo to! Ustanovili smo da je Subota znak Božje sile u Isusu Hristu koja deluje u spasavanju ljudi. Ustanovili smo da Subota sa sobom i u sebi donosi prisutnost Isusa Hrista u živo iskustvo čoveka kao što to ništa drugo ne može, i tamo ga zadržava. To je činjenica. Ako to u svom životu još niste otkrili, verujte i vi *ćete* sami da to iskusite. Svako koji veruje može da to doživi.

Dakle, ustanovili smo da se radilo o pokušaju uklanjanja Gospoda iz čovekove spoznaje. To je jasno prikazano.

Prema tome, o pitanju da li je sedmi dan Gospodnja Subota ili nije, zavisi čovekovo spasenje. I to je rešeno. O tom pitanju zavisi njihovo spasenje ili njihova propast, *sada*. Postoje takvi slučajevi. Otvorimo Bibliju i čitajmo; sa ovom mišlju završićemo ovo predavanje. Dela 25.19.20: „Nego su se sa njim prepirali o pitanjima njihove vere i o nekom Isusu, koji je umro, mada Pavle tvrdi da je živ. Ne snalazeći se u takvoj prepirci, upitah ga da li bi hteo da ide u Jerusalim pa da mu se onde sudi za to.“

Radilo se o pitanju koje je izazvalo veliku raspravu: da li je neki čovek bio mrtav ili živ. Ovde je ceo jevrejski narod bio podstican protiv jednog od svojih sunarodnika i pitanje je bilo da li je on mrtav ili živ. To je bilo sve šta je Fist video u tome. Ali vi i ja znamo da od toga, da li je ta osoba bila mrtva ili živa, zavisi spasenje ili propast celog sveta. Vi znate da je tako. Isto pitanje se i danas postavlja. „Zbog čega sva ova galama oko toga treba li da se drži Subota ili nedelja? Pa to je i onako samo dan. Zašto neka nova sekta – nova verska zajednica – pravi takvu galamu? Zašto

praviti galamu oko toga, da li je nedelja Šabat (Sabbath – dan odmora – *prim. izdavača*) ili neki drugi dan; odmarali se u taj jedan dan ili u neki drugi? Pa uopšte nije važno je li taj dan Subota ili ne.“

O toj odluci ljudi kao pojedinaca ili kao grupa danas zavisi spasenje ili propast ove zemlje. To je jasno. Da li je taj dan Gospodnja Subota ili nije, od toga zavisi spasenje ljudi danas kao što je to bilo onog dana. Ovi ljudi, u svojoj zavisti prema Hristu i odlučnosti da zadrže sopstvenu ideju nasuprot Božje ideje – uklonili su Ga sa zemlje, a onda su počeli da raspravljaju da li je mrtav ili živ – tako će ti isti ljudi ukloniti Subotu iz sveta i onda raspravljati o pitanju da li je to Subota ili nije.

Oni dobro znaju da se radi o Suboti, ali kao i ljudi u prošlosti, tako će i ovi sačuvati svoje ideje o Suboti protiv Božje ideje, i iako im je kazao da je On Gospodar Subote, kao što je to (u prošlosti – *prim. izdavača*) bilo po pitanju da li od toga zavisi spasenje ljudi, tako i danas od tog pitanja zavisi spasenje ljudi, jer možemo slobodno reći da spasenje ljudi zaista zavisi od njihovog svetkovanja Gospodnje Subote i da je zaista uslovljeno time, jer svetkovanje Gospodnje Subote ima prisutnost Isusa Hrista, Njegov život, bez koga se čovek ne može spasiti.

Zato ponavljam, mi možemo slobodno reći da spasenje čoveka zavisi od njegovog svetkovanja Gospodnje Subote kakva je u Isusu Hristu, jer to znači Isus Hristos. Isus Hristos znači Subota, a Subota znači Isus Hristos. Danas, kad su ljudi u tome prosvećeni, kad se poruka večnog jevanđelja propoveda svetu, kad im se objavljuje poruka trećeg anđela sa Hristom u njoj i Hristom koji je sve u svemu, oni takođe odbacuju Gospodnju Subotu, okreću leđa Hristu, a svesni su da na tom putu nema spasenja.

Zar nismo upravo u našem ranijem proučavanju videli da ljudima u ovom svetu ne treba propovedati ništa osim Isusa Hrista? Jedino to; zar nismo videli da treba da Ga propovedamo uprkos svih zemaljskih ograničenja, ne mareći za zaštitu zemaljskih vlasti, za bogatstvo ili bilo kakav uticaj pa i sam život? To je poruka za svet. Hristos je poruka za svet. Hristos je otkriven u Gospodnjoj Suboti koja je „znak između mene i vas, da znate da sam ja Gospod Bog vaš“ (Jezekilj 20,20) i da je moje ime „JA SAM Onaj KOJI JESAM“.

Poruka trećeg anđela – Br. 22.

Starešina A. T. Jones

„Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te. Jer, gle, mrak će pokriti zemlju i tama narode; a tebe će obasjati Gospod i slava Njegova pokazaće se nad tobom“ (Isaija 60,1.2).

Uveče pre sedam dana ovo je bio tekst kojim samo završili predavanje. Sećate se pitanja postavljenog na kraju čitanja ovih biblijskih reči koje smo onda proučavali: Nije li ovo to vreme? Zar nije sada vreme za ispunjenje teksta koji smo pročitali: „Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te“?

U nedelju nakon toga primili smo sledeće reči koje su pročitane na konferenciji:

„Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te. Jer, gle, mrak će pokriti zemlju i tama narode; a tebe će obasjati Gospod i slava Njegova pokazaće se nad tobom.“

To je tačka do koje smo došli posle niza proučavanja i gde se sada nalazimo. Onaj koji usvaja ovo svetlo i slavu, može ih imati. [Verništvo: „Amin.“] Ko ih ne usvaja, ne može da ih ima. Pročitaću vam odsek iz predavanja brata Prescottta koje je održao jedno veče, sa strane 444 Biltena. Upozorenje i uputstvo koje nam je dao vredi ponoviti:

„Tako je lako da prihvatimo pogrešne ideje o ovim stvarima i na taj način varamo sami sebe. Mislio sam da će neki pogrešno shvatiti šta znači kada kažemo da moramo napredovati u sili Duha, i da moramo imati silu kad pođemo.“

Tako sam i ja mislio, i tako je učinjeno. Ali smo nekoliko puta na početku ove konferencije dobili upozorenje da niko ne postavlja nikakvu teoriju i ne određuje kako će se ostvariti ono što je Bog dao. Jer zasigurno neće doći na način na koji mislimo da će doći. To je jedan od načina na koje uopšte neće doći. Neće doći na taj način niti tako može doći.

„Ne shvatam da to znači da treba ovamo da dođemo svesno ispunjeni, tako da kad odemo sa ovog mesta, u sebi samima imamo određeno svesno osećanje sile koja nam je data i da je imamo i ponese sa sobom i da sa njom možemo da rukujemo, merimo je i posmatramo, a kada je potrebno izvadimo je i upotrebimo je.“

Ne bih hteo da vam garantujem da niko u ovom skupu nije dobio ovakvu ideju. Bilo mi je posebno drago jednog jutra na sastanku propovednika – oni koji su bili tamo, setiće se o čemu govorim – kada je jedan od braće ustao i dao svoje svedočanstvo o ispoljavanju Božjeg blagoslova i prisutnosti za vreme sastanaka na ovoj konferenciji. On ih je stavio na papir kao poduži popis. Da je svako od vas zabeležio znakove Božje posebne naklonosti na ovim sastancima, umesto da traži nešto što nikad nećete videti, videli biste mnogo više od ovoga što sada vidite. Želim reći da ne treba da imamo utvrđene ideje o tome kako Gospod mora da deluje na određeni način i onda očekivati nešto što se nikada neće dogoditi.

„Data mi je sva vlast na nebu i na zemlji. Zato idite ... I evo, ja sam s vama“ (Matej 28,18-20). Sila je u Hristu, a ne u nama, i *posedovanje sile je Hristova lična prisutnost* u nama.“

I kad imamo ovu ličnu Hristovu prisutnost u nama i sa nama, onda je sila od Hrista, a ne od nas.

Evo jedne misli: Apostoli nisu uvek bili u stanju da vrše čuda po svojoj volji.

„Gospod je svojim slugama darovao ovu naročitu silu kako je zahtevao napredak Njegovog Dela ili čast Njegovog imena.“ (*Sketches from the Life of Paul*, str. 135).

Mnogi misle da kada su apostoli izašli opremljeni silom da čine čuda i ostalo, i sve što je trebalo da učine kad su došli k nekom bolesniku, bilo je da učine čudo i da ga iscele. Tako uopšte nije bilo. Oni uopšte nisu mogli da čine čuda, osim kada je Hristov Duh u njima naznačio Božju volju u tom slučaju. I tako – bez obzira koliko veliki bili apostoli – oni su zavisili od direktnog vođstva Božjeg Duha u svakom pojedinačnom slučaju i u sve vreme, a to važi i za nas.

„Sila je Hristova lična prisutnost u nama“, i to je posedovanje ove sile, „a to ne mora da znači stalno osećanje ushićenja zbog sile u nama, već stalne vere da je Hristos u nama“; to ne znači samo stalno verovanje u to već stalnu svesnost da je On tu, da Njegova sila deluje u nama, sa nama, preko nas, uvek i u svemu, samo na slavu Bogu, ne na našu molbu niti naše upravljanje u bilo kom smislu.

„I onda kad izidemo, bez obzira kakve bile teškoće, one nas neće uplašiti, zbog svesne vere da je Hristos sa nama i da je On svemoćan. Kada je On puninom svoje sile sa nama, naša vera se stalno hvata za Njega. Ovo nije pitanje *osećanja sile*, već njenog *poznavanja*.“

Mi smo u našem proučavanju takođe otkrili da nas je Hristos otkupio od prokletstva (kletve – *Karadžić*) zakona da bi na nas mogao doći Avramov blagoslov. Šta smo zaključili da je Avramov blagoslov? [Vernišтво: „Pravednost.“] Na koji način? [Vernišтво: „Verom.“] Hristos nas je oslobodio prokletstva zakona da bi pravednost koja je verom mogla da dođe neznabošcima, odnosno nama, *da* možemo primiti obećanje Duha kroz veru. Kako primamo pravednost? [Vernišтво: „Verom.“] Jeste li imali neku vrstu uzbuđenih osećanja pre nego što ste primili pravednost? [Vernišтво: „Ne.“] Jeste li imali neku vrst uzbuđenih osećanja, ushićenja ili velikog nemira pre nego što ste mogli da znate imate li pravednost ili ne? [Vernišтво: „Ne.“] Kako ste primili Božju pravednost koja se dobija verom Isusa Hrista? [Vernišтво: „Verom, verujući Njegovoj reči.“] Shodno tome, znate da je Bog u svojoj reči vama i meni rekao da je ona besplatan dar svakome koji veruje u Isusa, zar ne? Zatim ste prihvatili ovaj besplatni dar i zahvalili Bogu da je Njegova pravednost vaša; eto, tako ste je stekli, i to je vera. Dakle, tako je primljena i tako može uvek da bude primljena samo verom.

To je primljeno verom da bi se verom moglo još nešto primiti. Šta to? [Vernišтво: „Obećanje Duha.“] Kada smo ustanovili da samo Božja pravednost koju daje svom narodu, jedina, sve u svemu, osposobljava narod za primanje obećanja Svetoga Duha i Njegovog izlivanja onda kada je Bogu volja – kada smo ustanovili da je to tako i da se prima verom, da bismo to uopšte primili, moramo to primiti na isti način na koji smo primili Božju pravednost, a to je *verom*. Onda, kada Bog vama i meni kaže – nakon što nam je dao svoju pravednost i kada smo je radosno primili, mi smo je prihvatili u njenoj punini verom kao što je Bog odredio da je primamo i usvojili smo je zahvaljujući Isusu Hristu koji ju je doneo nama – onda kada Bog kaže vama i meni: „Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te“, pa vi i ja učinimo kako Bog kaže i ustanemo *verom* u Njega, *On* će se pobrinuti da svetlimo. [Vernišтво: „Amin.“] Kada On vama i meni kaže da će nas obasjati Božja slava, a to se događa verom Isusa Hrista, onda vi i ja treba da Mu zahvalimo što je *vas i mene obasjala Njegova slava*. Zahvalimo Mu što je to tako i zauzmimo promišljeno, ispravno, otvoreno i iskreno i pošteno svoj stav pred Bogom, pod velom Božjih anđela i Njegove slave koju daje, a onda ako ne vidi da svetlimo, to je Njegova greška. Mi ne moramo da sumnjamo jer će se On za to pobrinuti.

A sada taj poziv, „Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te“, isto je tako određena i jasna Božja poruka vama i meni, a preko vas i mene kao propovednicima narodu od ovog dana nadalje, kao što je pre četiri godine bila poruka o Božjoj pravednosti koja se dobija jedino verom u Isusa Hrista. [Vernišтво: „Amin.“] [Govornik je na zahtev ponovio poslednju rečenicu.] A ljudi koji danas odbace ovu poruku, koja je sada vest za danas, kao što su je odbacili i omalovažili pre četiri godine, čine korak koji će ih zauvek ostaviti pozadi i koji uključuje čitavo njihovo spasenje.

Bog nam je dao poruku i podnosio nas ove četiri godine da bismo mogli primiti ono što je poruka sada. Oni koje ne mogu da je prihvate, nisu spremni da je prime jer su je odbili. I sada, kada Bog daje drugu sa posebnom merom da bi bila prihvaćena, a obe su omalovažene, šta onda može da bude od ovih slepih očiju? Šta može da bude od njih?

Tako smo za vreme ovog propovedničkog sastanka i ovog rada bili nekoliko puta pozvani da izjavimo: ovo je zastrašujuće vreme. Svaki sastanak je zastrašujući. Ali braćo, iako je to tako bilo u prošlosti i na prošlim sastancima, ovaj večerašnji sastanak je najzastrašujući koji smo do sada imali.

Zato se ponovo vraćam tekstu i ponavljam da je poruka koja nam je data poruka za vas i mene, a koju treba da ponese sa ovog sastanka. Ko god ne može da je ponese sa ovog sastanka, bolje je da ne ide. Ko god ne može da pođe sa ovog sastanka sa živom svešću o prisutnosti Isusa Hrista u njenoj sili, sa Njegovom svetlošću i slavom koja obasjava njega i njegov život, bolje je da taj propovednik ne odlazi sa ovog mesta kao propovednik ili nazovi propovednik, jer ide na posao koji ne može da obavi. Ide da sretne ljude koje ne može da sretne. Ide da preuzme odgovornosti koje ne može da preuzme. Ide da se suoči sa svečanim prizorima koje neće razumeti. Ide da učini korake za koje ne zna hoće li sledeći od njih da za njega bude zastrašujući. Takva je naša situacija, braćo i sestre.

Vreme je da se sa njom suočimo i to *radosno*. Vreme je da se suočimo, kažem, sa svim njenim svečanim odgovornostima, sa svim njenim zastrašujućim posledicama. Ali treba da budemo tako pripremljeni verom u Isusa Hrista i odeveni isključivo u Njegovu pravednost, i oslanjanjući se samo na nju – tako time pripremljeni da se sa radošću možemo s njom suočiti, uvereni da je Bog s nama i da želi pokazati svoju silu, i da pođemo sa radošću i veseljem da se suočimo s prizorima sa kojima je to potrebno, da se prihvatimo posla koji treba da obavimo i da prihvatimo svečane odgovornosti i prizore i postupke i zbivanja koja će doći, uvek radosno u Gospodu.

To se nas tiče. Mi ne treba da budemo ni trun obeshrabreni što je to tako. Treba da budemo srećniji nego što smo ikada bili u ovome svetu zato što smo ovde večeras. [Vernišтво: „Amin.“]

Čitaću ponovno ovaj tekst da iz njega dobijemo još jednu misao: „Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te. Jer, gle, mrak će pokriti zemlju i tama narode; a tebe će obasjati Gospod i slava Njegova ...“ *„Svoju slavu videćeš nad sobom? Njegovu slavu videćete u sebi i na sebi? [Vernišтво: „Ne, ne!“] „Slava Njegova pokazaće se nad tobom.“ Neka se pokaže!*

Ne usuđujte se da upravljate tom stvari. To nije vaš posao. Uopšte ne razmatrajte ovaj predmet. Ako se radi o Gospodnjoj slavi, On će voditi računa o tome da se vidi nad tobom. Kada bi trebalo da je vidiš nad sobom, ne bi ni znao da se radi o Božjoj slavi, jer to nije proslavljanje sebe. Kada bi video slavu nad sobom to bi bilo proslavljanje sebe samog. Vidite li to? Mi ne tražimo svoju slavu. Našu slavu Bog neće prikazati svetu. On će svetu prikazati Božju slavu. To je slava koja će se videti.

To kaže ono što znači, i znači ono što je rečeno: *„Slava Njegova pokazaće se nad tobom.“* Zahvalimo Mu da je tako, jer On kaže da je tako. Zahvalimo Mu što tako kaže. A onda Mu zahvalimo što je tako *zato* što On kaže da je tako. I onda Mu dopustimo da to učini. Uopšte nije vaš posao da to kontrolišete; ne mešajte se u to. Onaj ko to bude pokušao, izgubiće sve. Zar ne vidite da se i ovde radi o delovanju srca?

Mi težimo za pravednošću, ali toliko ljudi je želi videti u sebi i nad sobom pre nego što će poverovati da je imaju. Zar ne vidite da je na taj način nikad neće dobiti? Nikada je neće dobiti dok sebe ne sklone sa puta, dok sebi samima ne okrenu leđa i gledaju u Njegovu reč. Kada sami sebi okrenemo leđa i gledamo Onoga čija je to slava i u kome ona jeste – kad gledamo tamo gde se nalazi ova slava, od tog trenutka svako će znati da mu ona pripada dokle god gleda tamo gde se ona nalazi. „Mi pak svi, koji otkrivena lica kao u nekom ogledalu gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u tom istom licu iz slave“ (2. Kor. 3,18 – *Bakotić*) – u šta? [Vernišтво: „U slavu.“] Jesmo li videli Njegovu slavu? [Vernišтво: „Da.“] *Stvarno?* [Vernišтво: „Da.“]

Dopustite mi da pročitam blagosloveni tekst u 2. Korinćanima 4,6: „Bog, koji je rekao: 'Neka svetlost zasvetli iz tame'.“ Zar to nije već jednom učinio? [Vernišтво: „Da.“] Učinio je to ponovo. Mrak je pokrivaio zemlju, gusta tama. Bog je zapovedio da zasja svetlo i ono je zasjalo. On opet kaže: „Jer, gle, mrak će pokriti zemlju i tama narode; a tebe će obasjati Gospod i slava Njegova pokazaće se nad tobom.“ Tebe će obasjati Njegova svetlost i zato kaže: „Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja.“ On je ponovo zapovedio svetlu da zasja iz tame. [Vernišтво: „Amin!“] Zar nije tako? [Vernišтво: „Da.“] On „*zasvetleo* je u našim srcima“ (2. Kor. 4,6). Prema tome, On je to učinio, zar ne? Kažete li i vi tako? [Vernišтво: „Da.“] Ne želim da to kažete samo zato što se nalazi

u ovom tekstu, već zato što u svome srcu znate da je tako. Pokoravanje volje, ta podložnost volje, oslanjanje na Njega – to je vera.

Dakle, On kaže da je tako. Sada možemo nastaviti sa ovim tekstom: „Bog, koji je rekao: 'Neka svetlost zasvetli iz tame', zasvetleo je u našim srcima.“ Da li je to učinio? [Verništvo: „Amin!“] Možete li Mu zahvaliti što je to učinio? [Verništvo: „Da.“] Svako ko može da zahvali Bogu što je zasvetlio u njegovo srce treba da Mu zahvali iz srca; može da zahvali Bogu što tu stoji verom. To može da učini isto tako kao što može da zahvali Gospodu što mu sada pripada Njegova pravednost.

Nastavimo dalje sa čitanjem ovog stiha: „Bog, koji je rekao: 'Neka svetlost zasvetli iz tame', zasvetleo je u našim srcima.“ Hvala Bogu! S kojim ciljem? „Da se prosvetlimo spoznanjem Božije slave na Hristovom licu.“ Da li vam je dao svetlost spoznanja Njegove slave? [Verništvo: „Da.“] *Da li je to tako?* [Verništvo: „Da.“] Zar nije Njegova slava zasvetlela u vama i meni? Zar nije Njegova slava zasvetlela u svakome i nad svakim od nas, i u srcima našim? Zar nije svetlo zasjalo kad je Bog zapovedio da zasvetli?

Nastavićemo sa ovim tekstom: „Bog, koji je rekao: 'Neka svetlost zasvetli iz tame', zasvetleo je u našim srcima da se prosvetlimo spoznanjem Božije slave na Hristovom licu (*u licu Isusa Hrista – Karadžić*).“ Prema tome, kod onog koji otkrivenog lica gleda u lice Isusa Hrista, koji celim srcem može da zahvali Bogu što ga je obasjala Božja slava, Bog će se pobrinuti da se ova slava vidi nad njime. Braćo, tako je i – o kada bi svako srce u ovom domu večeras moglo da podigne svoje lice, otkriveno, prema onom slavnom licu koja sija tako slavno i milostivo na sinove ljudske, koje nas spasava od naših greha i preobražava iz slave u slavu u Njegovo obličje – iz slave u slavu kao od Gospodnjega Duha.

Dakle, taj je Duh *došao* ka onima koji mogu da gledaju u lice Isusa Hrista. I ovaj Sveti Duh, koga Bog daje onima koji gledaju u Hristovo lice, preobraziće nas u Njegovo obličje i videćemo odsjaj Njegove slave, a i ljudi će takođe videti Njegovu slavu. Braćo, tako je, i večeras moramo verom da primimo obećanje Duha.

Jednom je Mojsije bio sa Gospodom na Gori i kada je sišao, njegovo je lice odsjajivalo Božjom slavom. Koliko je *on* znao za to? Ništa uopšte. „Mojsije nije znao da mu je koža na licu svetlela“ (2. Moj. 34,29 – *KJV*). O tome nije imao pojma; narod je to znao. Da li je ovaj narod, koji je video slavu na Mojsijevu licu imao veru? [Verništvo: „Ne.“] Mojsije je imao veru pa je ona mogla da svetli. Mojsijeva vera dobila ju je da bi mogla da svetli, i kad je svetlela sa njegovog lica, iako on toga nije ni bio svestan, čak su i neverujuć ljudi mogli da je vide.

Stefan je stajao pred saborom – pred ljudima čija su srca bila otvrdnula protiv Boga i Njegovog Hrista – ali je njegovo lica zračilo Božjom slavom kao lice kakvog anđela, i svi koji su se nalazili u skupštini gledali su ga i to videli. Da li je Stefan znao za slavu? Ne. To nije bila Stefanova slava. On sa tom pojavom nije imao veze. Bog je bio tamo u toj pojavi zato što je Stefan imao takvu veru u Isusa Hrista da je otkrivenim srcem, s otkrivenim licem verom gledao lice Isusa Hrista i kada je to učinio, Gospodnja slava se pokazala nad njim pa su neznabošci i oni gori od neznabožaca – zli fariseji – na njemu mogli da vide Božju slavu.

U našem proučavanju ustanovili smo da se Delo danas nalazi tačno tamo gde su ga apostoli ostavili. Kada je tog dana došlo obećanje Duha na narod, Bog je pokazao svoju silu, na svoj način, po svojoj volji, na onima koji su Njemu pripadali. On će to tako ponovo učiniti.

Pročitajmo još jednom ovaj stih: „Bog, koji je rekao: 'Neka svetlost zasvetli iz tame', zasvetleo je u našim srcima.“ Nemojmo to zaboraviti! Uostalom, kako *možemo* da to zaboravimo? Tako je, zar ne? „Da mi budemo prosvetljeni poznanjem slave Božje u licu [Isusa] Hrista“ (*Čarnić*). U predavanju od prošlog petka zaključili smo da treba da steknemo Božju pravednost verom Isusa Hrista, gledajući u Isusovo lice, i dok tamo gledamo, primajući tu pravednost sve više i više, tako da se sve više oblikujemo u Njegovu sliku (Njegovo obličje – *prim. izdavača*), Božji zakon tamo stoji u svojoj svojoj slavi svedočeći da je to način na koji treba gledati. Ustanovili smo da su to činili i anđeli na nebu. „Njihovi anđeli na nebesima stalno gledaju lice moga Oca, koji je na nebesima“ (Matej 18,10). Onda, braćo, kada se pridružimo anđelima, gledajući tamo gde oni gledaju, da primimo što oni očekuju da prime, a zakon svedoči da to pripada nama, zašto i nas ne bi pokrilo

ovao blagosloveno pokrivalo? A to je pokrivalo kojim Bog pokriva svoj narod. Prema tome, uslov za to je vera koja podiže lice prema Isusovom licu, i to ne zbog naše dobrote već naše *potrebe*.

[Dozvolom govornika prof. Prescott čita sledeće:]

„Ruka Beskrajnoga pruža se preko nebeskih grudobrana¹ da bi čvrstim stiskom obuhvatila vašu. Moćni Pomoćnik je blizu da pomogne onima koji su najviše u zabludi, najgrešnji i najočajnji. Podignite pogled verom i obasjaće vas svetlost Božje slave.“

Starešina Jones: Nisam znao da postoji ovaj tekst, ali braćo, mi možemo da budemo zahvalni što nas Božji Duh vodi ka tome dok smo ovde. I ne zaboravite na onaj tekst do kojega smo tako dugo želeli doći, a sada se tačno uklapa: „A sad se bez zakona javi pravda (pravednost – *Čarnić*) Božja ... A (naime – *Čarnić*) pravda Božja verom Isusa Hrista u sve i na sve koji veruju; jer nema razlike. Jer svi sagrešišu i izgubili su (tako su lišeni – *Čarnić*) slavu Božju“ (Rimljanima 3,21-23 – *Karadžić*).

Ovo smo već proučavali – da se Božja pravednost bez zakona ispoljava putem zakona. Ima još jedan deo: „O kojoj svedoče Zakon i Proroci“ (Rim. 3,21). Nemojte ni na trenutak zaboraviti niti propustiti da se setite, da gde je Božja pravednost stečena verom Isusa Hrista, *Božji proroci* ustaće i posvedočiće čoveku da je ima. [Vernišтво: „Amin!“] To se odnosi na ovo vreme, jer On sada dolazi k nama. Drago mi je da nas je Božji Duh na svoj način doveo do toga, a Njegov prorok stoji i svedoči da je to istina i da u tome imamo istinu kakva je u Isusu Hristu i kakva sija sa Njegovog svetog lica. [Na zahtev citat ponovno čitaju.]

Prema tome, braćo, podignimo pogled. Kada vidimo znake na suncu, mesecu i zvezdama, i teskobu među ljudima, *podignimo* pogled; podignite glave svoje. Radujte se jer se približuje izbavljenje vaše. *Podignite pogled*; jer izbavljenje dolazi samo gledanjem u lice Onoga koji je to rekao. Mi *treba* da podignemo pogled, jer to donosi pravednost, slavu Isusa Hrista, a upravo nas ova slava čini besmrtnima. Ali ista slava i *uništava*. Moramo podići pogled. On želi da podignemo pogled da bi je primili. I On želi da podignemo pogled pre onog velikog dana, da bismo toga dana mogli da podignemo pogled.

Sada, Gospod želi da podignemo pogled i On nam kaže razlog za to. Podignite pogled i verom pružite ruku i On će je uhvatiti. Onda se prepustite Njemu. Kad Bog uhvati ovu ruku vere, On će vas i mene držati sigurnije nego što bismo Ga mi mogli držati kad bismo *mi* uhvatili *Njegovu* ruku. Kao što vidite, isti je način kao kada mi mnogo puta izvodimo svoju malu decu. *Mi* držimo *njihovu* ruku, i ako se spotaknu, ne padaju. Bilo je slučajeva kada smo hodali, a *deca* su *nas* držala za ruku; kada su se spotakli, pali su. Hvala Gospodu što kaže: „*Ja* ću te *uzeti za ruku*.“ Ako se i spotaknemo, nećemo pasti. [Vernišтво: „Hvala Gospodu!“] O, dobar je Bog.

[Na zahtev pročitan je sledeći tekst: „Jer ja Gospod Bog tvoj držim te za desnicu, i kažem ti: Ne boj se, ja ću ti pomagati“ (Isaija 41,13).] Kad On kaže: „Držaću te za desnicu“, prepustimo se Njemu. Onda nema nelagode.

„Bog, koji je rekao: 'Neka svetlost zasvetli iz tame', zasvetleo je u našim srcima da se prosvetlimo spoznanjem Božije slave na Hristovom licu.“ U vezi s tim čitaću: „Mi pak svi, koji otkrivena lica kao u nekom ogledalu gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u tom istom licu iz slave u slavu, kao od Duha Gospodnjeg.“ Šta je Njegova slava? Moramo biti sigurni u to. Evo poruke koju smo nedavno primili, a na koju skrećem vašu pažnju, u Biltenu, na strani 16:

„Ipak će delo biti skraćeno po pravdi. Poruka o Hristovoj pravednosti treba da odjekne s kraja na kraj zemlje. To je Božja slava kojom će se završiti delo trećeg anđela.“

Prema tome, ta slava je ta Njegova pravednost, ta dobrota, taj karakter. Gde onda vidimo jedinu pravednost? [Vernišтво: „U licu Isusa Hrista.“] Kako deluje na nas kad gledamo u Njega? To nas menja u isto obličje – preobražava nas u tu istu sliku iz pravednosti u pravednost, iz slave u slavu, iz karaktera u karakter, kao od Duha Gospodnjeg.

¹ Battlement (*eng.*) – grudobran, utvrđenje sa puškama, zidine – *prim. izdavača*.

Ustani i svetli se jer je svetlost došla. To je Gospodnja zapovest. Zato sam ranije rekao – to je poruka od danas pa nadalje isto tako sigurno kao što je sigurno da je primljena. To je ona za nas. U stvari, to je isto ono što je bilo pre četiri godine, samo sa većim sjajem, sa većom silom. Sa akumuliranom snagom četverogodišnjeg delovanja Bog je ponovo iznosi pred svoj narod. Ponovo predlaže: „Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te.“ Ko će? Ko će da ustane? [Brojni glasovi: „Ja ću.“] Dobro! Učinite to! Koliko dugo? [Verništvo: „Zauvek.“] Koliko stalno ćete to činiti? Koliko često ćete to činiti? [Verništvo: „Uvek.“]

Kažem vam, braćo i sestre, oni koji će to učiniti ustanoviće da u njihovom životu deluje pokoravajuća sila kakvu nikada ranije nisu poznavali. Ona će dovesti do siromaštva duha i poniženja duše koje će Duhu dati priliku da deluje na svoj sopstveni čudesan način. To je situacija u kojoj se nalazimo. Prema tome, „ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja, i slava Gospodnja obasja te“.

Čitaću iz Biltena sa strane 137:

„Onome koji se zadovoljava sa primanjem iako ne zasluđu, koji oseća da nikad ne može uzvratiti takvu ljubav, koji ostavlja po strani svako razmišljanje i neverstvo i koji dolazi kao malo dete ka Isusovim nogama, sva su blaga večne ljubavi besplatan i trajan dar“ (EGW).

Sva su blaga večne ljubavi besplatan i trajan dar nama koji nemamo ništa čime bismo ga zadobili. Gospod kaže: meni pripadaju. Znam da pripadaju i meni, jer On tako kaže. Zahvaljivaću Mu zato sve vreme.

Moram sada da pročitam još jedan predivan tekst. Isaija 52,1:

„Probudi se, probudi se.“ Mi smo spavali, zar ne? Dobro znate da je to istina. „Probudi se, probudi se, obuci se u silu svoju, Sione.“ U što da se obučemo? U silu. Razmatranjem situacije u kojoj se nalazimo ustanovili smo da nam je potrebna molitva, potrebna nam je snaga veća od sve snage koju može da prikupi ovaj svet. Ustanovili smo da nam je potrebna snaga, zar ne? [Verništvo: „Da.“] Potrebna nam je ovog trenutka za ovu poruku. Obuci se u svoju silu; dobio si je. „Obuci se u silu svoju, Sione; obuci krasne haljine svoje, Jerusalime.“ Šta su te krasne haljine? [Verništvo: „Pravednost.“] Fino platno je pravednost svetih. „I dade joj se da se obuče u svetlo, čisto platno; platno, naime, to je pravednost svetih“ (Otkrivenje 19,8 – KJV). To je pravednost koja dolazi verom u Isusa Hrista. A tu su i reči koje je Gospod uputio nama na ovoj konferenciji. Čitam u Biltenu stranu 408:

„U ovo vreme crkva treba da obuče svoje prekrasne haljine – 'Hristos naša pravednost'.“

Prema tome, ovde imamo: „Obuci krasne haljine svoje, Jerusalime grade sveti.“ Zašto se oblači u svoje divne haljine? Kuda ide? O, on ide kući; on ide na svadbenu večeru – hvala Gospodu! – a ljudi koji su u ona vremena odlazili na svadbene večere, morali su da imaju odeću koju je pripremio gospodar svečanosti; danas Gospod čini to isto. [Verništvo: „Amin!“] Braćo, zahvalimo svi Gospodu; budimo zahvali sve vreme!

Ali to je samo deo. Evo najblagoslovenijeg obećanja, čini mi se, koje je ikad upućeno Crkvi adventista sedmog dana. „Jer neće više ući u tebe neobrezani i nečisti“ (Isaija 52,1). Hvala Gospodu! On nas je od sada pa nadalje oslobodio od neobraćenih ljudi, od ljudi koji su dovedeni u crkvu da pokažu svoju nepravednost i da izazovu podelu u crkvi. Nestala su sva iskušenja kojima je crkva bila izložena; hvala Bogu. Otišli su svi zlobni ogovarači i brbljivci. Crkva sada ima nešto bolje o čemu može razgovarati. Sada mogu da govore o spasavanju ljudi i žena palih u greh. Imaće priliku da govore o dobroti i radosti, o svetosti i slavi koje su u Isusu Hristu, što je stvarnost i mi to znamo.

Ovo je predivno obećanje. A znate li na koji način se ono jedino može ostvariti? Kada pođemo sa ovoga mesta, ne mareći ni za šta drugo osim za Isusa Hrista i to rassetog, odbijajući da znamo išta drugo, odbijajući da propovedamo išta drugo osim toga, zaviseći od Njegove sile, oslanjajući se na Njegovu slavu, znajući da je ona došla i da nam je zapovedio da zasijamo, tada se to može ostvariti. Zar ne vidite da niko neće biti privučen tome osim onih koje privlači srce i kojima je srce

obraćeno? Zar ne vidite da ćete sami znati da su obraćeni pre nego što ih crkva primi? „Jer neće više ući u tebe neobrezani i nečisti.“

Braćo, ima još nešto što nam sada pripada. Kada je Bog blagoslovio crkvu svojom silom i slavom i silom svoga Duha, najopasnije mesto na ovome svetu za licemera je da bude u takvoj crkvi. To su pokušali Ananija i Safira (Dela 5. poglavlje – *prim. izdavača*), a ova lekcija je zapisana za sve ljude, od tog dana nadalje. U Crkvi adventista sedmog dana sada nema mesta za licemere. Ako srce nije iskreno, to je najopasnije mesto na svetu na kojem se neki čovek uopšte može naći.

Za one koji ne idu zajedno s ovim Delom bolje je da izađu što pre. Opasno je ostati ovde ako ne idete zajedno, a mi ne možemo da idemo zajedno ako nemamo Božju slavu i ako Njegova svetlost ne svetli u naše srce i život. Bićemo pozvani pred careve i vlasti, i da govorimo protiv tlačenja i zloće progonitelja koji sipaju otrov protiv onih koji vole Gospoda. „Probudi se, probudi se, obuci se u silu svoju, Sione; obuci krasne haljine svoje, Jerusalime grade sveti; jer neće više ući u tebe neobrezani i nečisti. Otresi prah sa sebe, ustani, sedi, Jerusalime; skini okove s vrata svog, zarobljena kćeri sionska.“

Sada je objavljena sloboda za zarobljene. Hvala Gospodu! „Duh je Gospoda Boga na meni, jer me Gospod pomaza da javljam dobre glasove krotkima, posla me da zavijem ranjene u srcu, da oglasim zarobljenima slobodu i sužnjima da će im se otvoriti tamnica. Da oglasim godinu milosti Gospodnje i dan osvete Boga našeg, da utešim sve žalosne, da učinim žalosnima u Sionu i dam im nakit mesto pepela, ulje radosti umesto žalosti, odelo za pohvalu umesto duha tužnog, da se prozovu hrastovi pravde, sâd Gospodnji za slavu Njegovu“ (Isaija 61,1-3). „Otresi prah sa sebe, ustani, sedi, Jerusalime; skini okove s vrata svog, zarobljena kćeri sionska. Jer ovako veli Gospod: Zabadava se prodadoste, i iskupiste se bez novca“ (Isaija 52,2.3). Dakle ovo je ostvareno.

„Jer ovako veli Gospod Gospod: U Misir siđe moj narod pre da onde žive kao došljaci, ali Misirci im činiše silu ni za šta“ (4. stih). Šta je On onda učinio? [Verništvu: „Izbavio ih je.“] Tačno. Na koje se vreme to odnosi? Na vreme izbavljenja. Prema tome, mi smo došli do tog vremena, zar ne? Došli smo do vremena tlačenja, i kad je to vreme došlo, onda je došlo i vreme Gospodnjeg čudesnog izbavljenja. Neka to tlačenje postane još veće; neka vatra bude jača. To samo pokazuje da se izbavljenje približilo. Hvala Gospodu!

„A sada šta ću tu? veli Gospod. Jer je narod moj zaboravljen nizašta; koji vladaju njim, cvele ga, veli Gospod, i jednako svaki dan huli se na ime moje“ (5. stih). Istina je. To su već radili. „Zato će poznati narod moj ime moje.“ Kako je Njegovo ime? JA SAM ONAJ ŠTO JESTE. Oni neće samo znati o Njemu. Oni će znati i šta On jeste, a On je Svemoguć. A Njegov narod, poznat po Njegovom imenu – Svemoguć – doživće da se Njegova sila ispolji u njima, za njih, njima i kroz njih.

„Zato će poznati narod moj ime moje, zato će poznati u onaj dan da sam ja koji govorim: Evo me“ (6. stih). Sada sam ja taj koji govorim. Dobro. Šta onda? „Kako su krasne na gorama noge onog koji nosi dobre glase, koji oglašuje mir, koji javlja dobro, oglašuje spasenje, govori Sionu: Bog tvoj caruje“ (7. stih).

Neka se carevi i vlasti i upravitelji i države – neka se uzvisuju koliko god žele. Bog je vama i meni dao poruku za narod: „Bog tvoj caruje“ (7. stih). „Stražari će tvoji podignuti glas, podignuće glas, i svi će zapevati“ (8. stih). On je odavno rekao da treba da pevamo na putu za Sion.

„Jer će očima videti gde Gospod vodi natrag Sion“ (nastavak 8. stiha). Braćo, ako gledamo u lice Isusa Hrista, pa kada ta svetlost sija u naše umove i srca, onda nećemo imati problema da gledamo očima, iako se ti nalaziš na drugoj strani zemlje, a ja na ovoj. Onda će postojati zajedništvo ideja i istina će povezati naša srca kroz središte zemlje. Bog je u tome i zato je to tako. Bog može da učini da bude tako. Nema druge sile u vasioni koja može da učini da bude tako.

„Klikujte!“ Zašto ne, voleo bih da znam? Ne moramo da imamo poseban sastanak da bismo klicali; nije potrebno da skačemo i preskačemo klupe i stolice. Radi se o Gospodnjoj radosti, a ne o fanatizmu. Nisu potrebne takve demonstracije da izazovu osećanja.

„Klikujte i pevajte, razvaline jerusalimske, jer Gospod uteši narod svoj, izbavi Jerusalim“ (9. stih). Gospod je utešio svoj narod. Zar to nije učinio? Hvalimo onda Gospoda za Njegovu utehu.

„Zagali Gospod svetu mišicu svoju“ (10. stih). *On* će sada nešto učiniti. Kad neko treba da obavi neki posao pa zasuče rukave, onda znate da misli ozbiljno. Gospod je uzeo ovu poznatu sliku da pokaže ozbiljan posao koji je preduzeo i koji vrši u ovom trenutku. On je zagalio svoju svetu mišicu – zasukao je rukave – sada se prihvata posla koji će izazvati senzaciju kao u Samuilovo vreme kad je rekao Iliju: Učiniću „nešto u Izrailju da će zujati oba uha svakome ko čuje“ (1. Samuilova 3,11). Nastojmo da nam uši zuje od radosti. „Zagali Gospod svetu mišicu svoju pred svim narodima, da vide svi krajevi zemaljski spasenje Boga našeg.“ Neka vide, neka vide!

„Odstupite, odstupite, izađite odatle“ (11. stih). To znači odvojiti se od sveta, zar ne? Da li se odvajate? Jeste li se odvojili? Da li ste se oprostili od Zemlje? [Verništvu: „Da.“] Da li je svet pod vašim nogama? [Verništvu: „Da.“] Ne samo da li je pod vašim nogama, nego da li je izgažen²? Znam, a i vi znate, da kada se odvojimo od svega u ovome svetu, Bog može dati i daje vama i meni svest o nečemu boljem nego što je ceo ovaj svet zajedno.

„Ne dotičite se ničeg nečistog“ (nastavak 11. stiha). Ovo su iste reči koje nalazimo u 2. Korinćanima 6,17.18: „Stoga, izađite između njih i odvojte se, govori Gospod; ništa nečisto ne dotičite i ja ću vas primiti. Ja ću vam biti otac, a vi ćete mi biti sinovi i kćeri, govori Gospod Svedržitelj.“ „Očistite se vi koji nosite sudove Gospodnje. Jer nećete izaći u hitnji.“ (Isaija 52,11.12). Ne dajmo se ničim uplašiti. „Ko veruje neće se plašiti“ (Isaija 28,16). Njemu se ne žuri. Gospodu se nikada ne žuri, ali On može uzeti dovoljno vremena i dobro ga iskoristiti. Ko veruje neće se plašiti. Jedan drugi prevod kaže: „Neće se postideti“, a treći: „Neće se zbuniti“ ili neće olako izgubiti ravnotežu.

Uostalom, ustanovićete da vas poziva u mesta gde će se pojaviti velika oluja glasova i jezika sa dvadeset različitih strana. Nemojte se onda žuriti i nemojte izgubiti ravnotežu. To je vreme kada se ne trebate plašiti niti pobeći. Ne! On nas je stavio u ovaj svet da ostanemo toliko dugo koliko On to želi. „Jer nećete izaći u hitnji, niti ćete ići bežeći; jer će Gospod ići pred vama, i zadnja vojska biće vam Bog Izrailjev.“ Dobro. On je prethodnica i zaštitnica. On je čuvar i spreda i iza. Dobro je biti u takvom društvu.

Braćo, to je poruka za sadašnje vreme. To je poruka koju vi i ja treba da ponese sa ovoga mesta, a onaj koji ne može da je nosi, neka ne ide. O, *ne idite*. Kako smo ovde poučeni Duhom Gospodnjim, neka niko ne ide bez svesti o stalno prisutnoj sili Božjega Duha. Niko *ne treba* da ide bez nje. Jer ona se *stiče* i *zadržava* verom u Njega u čije lice gledamo, da bismo verom primili Isusovu pravednost, da bismo bili pripremljeni za primanje Božjeg Duha i da Ga primimo verom.

² Stamped (eng.) – zdobljen, izgažen, presovan, žigosan – prim. izdavača.

Poruka trećeg anđela – Br. 23.

Starešina A. T. Jones

Voleo bih da imamo šest sedmica za proučavanje poruke trećeg anđela. [Vernišтво: „Amin!“] Mislim šest čitavih sedmica; naravno, imali smo ukupno više od toga. Želeo sam reći da bismo mogli imati šest sedmica u nizu. Onda bismo počeli da dobijamo prilično jasan prikaz poruke za ovo vreme. Ali držeći ono što nam je Gospod dao i odlazeći odavde sa time, sve što preostaje jeste da proučavamo poruku i da je propovedamo i ona će se širiti kada to budemo činili. Svi ćemo je videti na isti način ako budemo zadržali ovo što smo ovde primili i to propovedali.

Vreme samo što nije isteklo, a toliko je toga što bi trebalo da se kaže pre nego što se razidemo, da je jedino što možemo da večeras učinimo, da se dotaknemo nekoliko tačaka koje su nas izvele s mesta gde smo bili, na puteve koje treba da sledimo i koje će od sada biti naš vodič.

Počnimo večeras sa trinaestim poglavljem Otkrivenja i proučimo tekstove koji se odnose na Sjedinjene Države, da bismo videli možemo li znati gde se u tom proročanstvu pojavljuje delovanje ove sile da „vara (zavodi – Čarnić; obmanjuje – Bakotić) one koji žive na zemlji znacima, koji joj biše dani da čini pred zveri“ (Otk. 13,14 – Karadžić). Znam da mnogi gube iz vida ono šta je bilo učinjeno jer traže nešto što se po njihovom mišljenju treba prvo obaviti, i dok traže to što se po njihovom mišljenju treba prvo obaviti, a zanemaruju da koriste ono što je već urađeno, oni će nastaviti svojim putem, sve dalje i dalje od svetlosti, sve manje i manje pripremljeni sa suočavanje sa tim stvarima, bilo da su se one već ostvarile ili će se tek ostvariti.

U trinaestom i četrnaestom stihu nalazimo izjavu proroštva o delovanju ove sile: „I ona činjaše velika čudesa, tako da i vatru s neba spusti na zemlju pred ljudima. Ona je zavodila stanovnike zemlje čudesima koja su joj bila dana da ih čini pred zverju, govoreći stanovnicima zemlje da načine lik zveri, koja je imala ranu od mača i ostala živa“ (Čarnić)

S obzirom na mesto na kojem se ovaj tekst nalazi, mnogi su mi pisali i tvrdili da se sve to moralo dogoditi pre postavljanja lika (ikone – Karadžić), da su ova delovanja i čudesna ispoljavanja delovanje spiritizma koji treba da uveri narod *da podigne* lik zveri. Zato je važno da proučimo ovo proročanstvo i vidimo šta ono *kaže* i, koliko je moguće, da vidimo šta *ne* kaže.

Počnimo sa jedanaestim stihom u trinaestom poglavlju: „Onda videh drugu Zver kako izlazi iz zemlje. Imala je dva roga kao u jagnjeta, a govorila je kao Aždaja.“ Kada je zver govorila kao aždaja? Kad se pojavila? [Vernišтво: „Ne.“] Kada počinje da govori kao aždaja? Pročitajmo petnaesti stih: „Bilo joj je dato i da udahne život liku Zveri, *da lik Zveri i progovori i da učini* da se pogube svi koji mu se ne klanjaju.“ Tek tada govori kao aždaja, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Zar nije lik zveri taj koja govori kao aždaja? [Vernišтво: „Da.“] Da li je podignut lik zveri kada je prorok video da se zver pojavljuje? [Vernišтво: „Ne.“] Da li je onda govorila kao aždaja? [Vernišтво: „Ne.“] Prema tome, ovaj stih ne pripada mestu na koje je stavljen. Da biste to mogli videti malo jasnije, otvorimo „Svedočanstvo“ br. 32, str. 208. Ovo je objavljeno 1885:

„Nedeljni pokret sada napreduje u tami. Vođe prikrivaju stvarni problem i mnogi koji pristupaju ovom pokretu ne vide kuda ih struja vodi. Njene tvrdnje su blage i na prvi pogled hrišćanske.“

Da li se to odnosi na dva roga kao u jagnjeta? [Vernišтво: „Da.“]

„Njene tvrdnje su blage i na prvi pogled hrišćanske, ali *kad bude progovorila*, otkriće duh aždaje.“

„Kada *bude* progovorila.“ To je bilo 1885; tada još nije progovorila. Da li je to tačno? [Vernišтво: „Da.“] Kada je počela da se pojavljuje? [Vernišтво: „1798.“] Kada se (zver) pojavila „imala je dva roga kao u jagnjeta“ i od tada ih ima. Je li tako? [Vernišтво: „Tako je.“] „Njene tvrdnje su blage i na prvi pogled hrišćanske.“ Ali proročanstvo kaže: – „Govoraše kao aždaja.“

Ovom povezanošću smo shvatili da govori *lik* koji čini da se pobiju svi koji se ne poklone liku zveri. To je glas aždaje. Ali, „kada bude progovorila, otkriće duh aždaje“.

Zato ponavljam da se jedanaesti stih još nije ispunio na mestu na kojem se nalazi u proročanstvu, u redosledu kojim su spomenute stvari u tom proročanstvu. Poslednja rečenica jedanaestog stiha još se nije ispunila dok ne dođemo do petnaestog stiha.

Nastavimo sa čitanjem. Dvanaesti stih: „Izvršavala je svu vlast prve Zveri u njeno ime i prisilila zemlju i sve njene stanovnike da se klanjaju prvoj Zveri, onoj čija se smrtna rana zacelila.“ Da li je ova zver koja izlazi iz zemlje već izvršavala svu vlast koju je pred njom činila prva zver? [Vernišтво: „Ne.“] Da li je prisiljavala one koji žive na zemlji da se poklone prvoj zveri? [Vernišтво: „Ne.“] Da li se, onda, ovaj dvanaesti stih, ispunio do vremena označenog u petnaestom stihu? [Vernišтво: „Ne.“] Do trenutka posle koga je načinjen lik? [Vernišтво: „Da.“]

Prema tome, ova dva stiha u proročanstvu se očito nisu ispunila u redosledu kojim su zapisane ove izjave. Je li tako? [Vernišтво: „Da.“]

Trinaesti stih: „Činila je velika znamenja (čudesa – *Čarnić*) – čak je i vatru (oganj – *Karadžić*) spuštala s neba pred očima ljudi.“ Da li se to ispunilo pre nego što je načinjen lik zveri? [Vernišтво: „Nije.“] Svi koji smo čitali „Svesku IV“, znamo da je to jedna od poslednjih stvari koje će se ostvariti pre nego što dođe sam Sotona lično. Vi koji ste čitali „Svesku IV“ znate to, a vi koji je niste čitali, pročitajte je i videćete da je oganj koji silazi s neba poslednja stvar koja se zbiva pre nego što se pojavi Sotona lično, ako ne i poslednji čin. Sveska IV ne kaže određeno da će se to dogoditi pre ili nakon što se Sotona lično pojavi; ali ako prihvatimo najekstremnije moguće gledište, to će biti među onim što će se dogoditi kada sotonska oruđa budu u potpunosti pokazala svoje moći da prevare, ako je moguće, i izabrane. To će čudo biti učinjeno da bi se Božjoj deci pokazalo da greše zato što svetkuju Subotu. To čudo će biti učinjeno kao odlučujući ispit, i to će biti jedna od poslednjih stvari pre nego što bude izdata naredba da se ljudi pobiju; ako i neće biti poslednja stvar, biće jedna od poslednjih. Vodiće se borba između zemaljskih sila i Gospoda, između onih koji se pokoravaju i slušaju zemaljske sile i onih koji slušaju Gospoda.

Dakle, vrše li se sva ova čuda otvoreno i vidljivo, potpuno jasno *protiv Gospoda*? Da li to nameravaju da učine? [Vernišтво: „Ne.“] Da li ih čine oni koji otvoreno i javno izjavljaju da se odriču Isusa Hrista? [Vernišтво: „Ne.“] Ko onda? Oni koji tvrde da su Hristos. „Jer, pojaviće se lažni hristosi i lažni proroci i činiće velika znamenja (znake – *Karadžić*) i čuda“ (Matej 24,24). To će učiniti oni koji tvrde da su predstavnici Isusa Hrista i da je Hristos s njima i da je Bog na ovoj strani. Ali oni koji poznaju Gospoda odbiće to jer će znati da nije tako. To će biti izazov. Jednom se radilo o rešavanju pitanja da li je Gospod Bog ili je to Val, bog sunca. Ispit kojim je narod trebalo da tog dana odluči da li je Ilija Božji čovek i da li je Bog pravi Bog, a ne Sunce – ne Val – to je bio ispit sa ognjem koji je sišao s neba.

Ovaj ispit će ponovo doći, ali ovaj put zato da prevari, i izvršiće ga oni koji sada tvrde da su Valovi, odnosno oni koji su stvarno Valove sluge, a tvrda da je Val bog, a to je, naravno, Sotona. Vas i mene suočiće sa odlukom: „Vi kažete da je Biblija Božja reč. I na tome ostajete?“ „Da.“ „Kažete da je Bog vaš Bog?“ „Da.“ „I da treba da se svetkuje Subota zato što je ona znak onoga šta je Bog čoveku i šta je Hristos čoveku?“ „Da, upravo je to naš stav.“ „U prošlosti je izvršen ispit koji je odlučio po tom pitanju. Kada je oganj sišao sa neba. Tako je odlučeno da je Gospod pravi Bog. Mi vam danas nudimo, na vaš sopstveni predlog, isti izazov. Pozivamo vas da se odlučite; dajemo vam otvorenu, poštenu priliku. Kažemo vam: 'Ako smo Božji ljudi, ako je Bog naš a ne vaš Bog, ako smo Božji ljudi, neka oganj siđe sa neba na zemlju'.“

A šta onda? Silazi oganj. „I učini čudesa velika, i učini da i oganj silazi s neba na zemlju pred ljudima“ (*Karadžić*). Ljudi će to videti i time biće rešeno ovo pitanje – odlučiće da su Božji narod, da su Božji ljudi. A kada pravi Božji narod kaže da to nije ispit, da to ništa ne dokazuje, onda će reći: „Pozovite se na svoje sopstvene dokaze. Kažete da verujete Bibliji; govorite da je ona vaš temelj i slažete se da je tako u prošlosti rešeno ovo pitanje.“ „Tako je.“ „A sada, kada mi to isto učinimo, govorite kako to nije nikakva odluka. Šta vredi da više raspravljamo sa takvim ljudima? Odbijaju najjasniji dokaz za koji sami kažu da se pozivaju na njega. Šta još da se učini sa takvim ljudima nego da se pobiju? S njima ne možete da raspravljate i sudbina sveta, razlog za zla i

epidemije i sve to što dolazi na narod je vaša ludost, jer nećete da se pokorite ni predate; tvrdoglavi ste; samo hoćete da bude kako vi kažete. Da bismo spasili narod čiji je život dragocen, jedino što možemo da učinimo je da vas uklonimo.“ Tako kažemo i vi ćete videti čitajući da do toga ne dolazi pre postavljena lika zveri; to dolazi posle toga.

Braćo, ne samo što je vreme da svako od nas čita Svesku IV, već da je uvek iznova čita kako bi znao kakve su prilike. Vreme je da je čitamo i ne možemo sebi da dozvolimo da je ne čitamo.

Dakle, iz ova ova tri stiha koje smo pročitali, sami vidite da se oni još nisu ispunili redosledom kojim su napisani.

Nastavimo onda da čitamo: „Ona obmanjivaše stanovnike zemlje znacima, koji joj behu dani da čini pred zveri“ (*Bakotić*). Pročitajmo sada jedan drugi odlomak iz devetnaestog poglavlja Otkrivenja, devetnaesti i dvadeseti stih gde se spominje Gospodnji dolazak. „Onda videh Zver i zemaljske careve sa njihovim vojskama kako su se okupili da ratuju protiv Jahača na konju i protiv njegove vojske. I Zver bi uhvaćena, a s njom i *Lažni prorok*, koji je u njeno ime (pred njom – *Čarnić*) činio znamenja (znake – *Karadžić*) kojima je zavodio one što su primili žig Zveri i klanjali se njenom liku.“

Neko mi je pre neki dan spomenuo jedan drugi prevod, koji o tome kaže – ne sećam se da li je to bio revidirani prevod ili neki drugi – a koji glasi: „...lažni prorok koji je pred njom učinio čudne znake, kojima je doveo u zabludu one što *primiše* žig zveri i one što *se klanjaju* njenom liku“ (*Čarnić*).

[*Starešina D. T. Bourdeau*: „Tako piše na francuskom.“]

Starešina Jones: Ista je to misao. To pokazuje da su čuda, ta prevarna čuda vršena da prevare one koji imaju žig zveri. Da li ljudi primaju žig zveri pre nego što je načinjen lik? Jesu li ljudi izloženi ovoj poruci i odgovornosti koju ta poruka donosi odgovorni za primanje žiga zveri i klanjanje zveri pre nego što se pojavi lik i prisili ih da to čine? – Ne, jer smo u našim proučavanjima ovde ustanovili, da dokle god nije načinjen lik (ikona), postoji mogućnost da se izbegne klanjanje zveri. Otvorena je mogućnost da to čovek odbije, ali *kada je načinjen lik* onda nema mogućnosti da čovek odbije klanjanje zveri, jer nema mesta na zemlji gde ne postoji vlast zveri; prema tome, kada to dođe, onda više nema mogućnosti za beg i onda se ljudi nalaze pred odlukom da se poklone bilo zveri ili njezinom liku. Nema drugog načina za beg. Jedini način je da se čovek obratiti Bogu onda. Tada dolazi vreme kada se mora jasno izabrati i to samo između Boga i zemaljskih sila.

Čitajmo u šesnaestom poglavlju Otkrivenja. Kao što vam je poznato, tu se preti nevoljama koja će doći na ljude zato što se klanjaju zveri i njenom liku. Pod šestim zlom čitamo u trinaestom i četrnaestom stihu (*Karadžić*): „I videh gde iziđoše tri nečista duha, kao žabe, iz usta aždahinih, i iz usta zverinih, i iz usta ...“ – Koga? Zar ne piše ovako: „...I videh gde iziđoše tri nečista duha, kao žabe, iz usta aždahinih, i iz usta zverinih, i prevariše narod *da načini* lažnog proroka“? [Vernišтво: „Ne.“] Drugim rečima, ko je lažni prorok? [Vernišтво: „Zver sa dva roga.“] Lažni prorok je lik zveri, jer stih u devetnaestom poglavlju kaže ovako: „Onda videh Zver i zemaljske careve sa njihovim vojskama kako su se okupili da ratuju protiv Jahača na konju i protiv njegove vojske. I Zver bi uhvaćena, a s njom i *Lažni prorok*, koji je u njeno ime činio znamenja (znake – *Karadžić*) kojima je zavodio one što su primili žig Zveri i klanjali se njenom liku.“ U trinaestom poglavlju čitamo: „Izvršavala je svu vlast prve Zveri u njeno ime i prisilila zemlju i sve njene stanovnike da se klanjaju prvoj Zveri, onoj čija se smrtna rana zacelila.“ Ko je onda lažni prorok? – Lik (ikona) zveri.

Dakle, ovo su đavolski duhovi. Sledeći stih (Otk. 16,14) glasi: „To su, naime, demonski duhovi koji čine čudne znake, koji izlaze carevima svega sveta – da ih skupe na boj na veliki dan Boga Svedržitelja“ (*Čarnić*). Odakle su došli ovi đavolski duhovi koji čine čudesa? – Oni dolaze iz određenih mesta *da čine* ova čuda. To je istina, zar ne? Oni dolaze iz tih mesta da skupe ljude na boj za veliki dan Boga Svedržitelja. Ovi đavolski duhovi dolaze u to vreme sa ovom čudotvornom moći, u toj čudotvornoj moći, da na ovaj način vrše čudesa, da nešto urade. Odakle dolaze zver i lažni prorok (ili lik/ikona zveri)? Dakle, zar nije iz ovih svedočanstava i ova dva stiha jasno da prevarna čuda – velika čuda koja se vrše zato da prevare ljude, dolaze *nakon uspostavljanja lika*, a ne *da postave* lik? [Vernišтво: „Da.“]

Da vidimo jesmo li u pravu. „Svedočanstvo“ br. 32, str. 207:

„Da bi sebi osigurali popularnost i sledbenike, zakonodavci će se pokoriti zahtevima da se uvede zakon o nedelji.“

Hoće li? – Pa to su učinili! Da li se to ispunilo? [Verništvo: „Da.“] Ispunilo se. Oni su to učinili, i to su tako odlučno učinili da su javno kazali da su to učinili sa ovim ciljem. Dokaz se, više nego što smo ga imali u bilo koje drugo vreme, nalazi u ovom malom pamfletu, – „The Captivity of the Republic“. To je izveštaj saslušanja pred Odborom koji raspravlja o zatvaranju Svetske izložbe nedeljom, na koji sam se pozvao ovde u mojem drugom predavanju. On je sada u štampi i uskoro će izići iz štampe. Naslov mu je „The Captivity of the Republic“ (Ropstvo republike). Glavna misao je da su crkve zarobile republiku i drže je u zarobljeništvu u koje su je stavili; tu se nalaze citati samih kongresmena, najnoviji, ne samo govori Hiscocka i Hawleya i onih koji su govorili prošlog leta, već najnoviji – članova Odbora koji su čuli naše argumente i odbili da ih čuju zato što nisu bili spremni da ih čuju, ali su ih morali čuti – izjave upravo tih ljudi koji su rekli da ne smeju ići dalje u tom pravcu iz straha da bi se Izložbi i državi u celini mogla naneti šteta koju bi naneo crkveni element. Imate to stalno na nekoliko različitih načina; prema tome, postoji dalji dokaz od onoga koji smo letos imali, ali oni stalno tvrde da su to učinili iz tog razloga i još uvek tvrde da je to isti razlog. Prema tome, ovo se ispunilo ne jednom, ako iko želi dokaze po tom pitanju.

Nastavljamo sa čitanjem iz „Svedočanstva“ br. 32:

„Oni koji se boje Boga ne mogu prihvatiti ustanovu koja krši neki propis Dekaloga.“

Ima li ova ustanova, koju su uspostavili ovi ljudi da za sebe osiguraju popularnost i sledbenike, ikakvu vezu sa nekim od propisa Dekaloga? [Verništvo: „Da.“] Jesu li spomenuli ijedan propis iz Dekaloga kada su to uradili? [Verništvo: „Da.“] „Oni koji se boje Boga ne mogu [to] prihvatiti.“ Čujete li ovo? [Verništvo: „Amin!“]

„Oni koji se boje Boga ne mogu prihvatiti ustanovu koja krši propise Dekaloga.“

I to ustanova koja tako otvoreno krši jedan propis Dekaloga koji sama vlast ne bi mogla proglasiti, a da ne ukloni ovaj propis Dekaloga, potpuno ga menjajući. Ovaj propis nije postavljen *pored* onog drugog. Oni nisu neki nedeljni zakon načinili po svojoj zamisli, već su namerno uzeli Božji propis, izvadili ga sa mesta gde ga je On stavio i u njega uneli ono što je u njega stavila Katolička crkva.

„Na tom bojnopolju vodiće se poslednja velika bitka u sukobu između istine i zablude.“

Bitka je počela i sa ove konferencije mi odlazimo pravo u nju.

„Što se tiče ovog pitanja nismo ostavljeni u nedoumici. Danas, kao i u dane Jestire i Mardoheja, Gospod će odbraniti svoju istinu i svoj narod. Naredbom kojom se ozakonjuje jedna papska ustanova u kršenju Božjeg zakona, naša nacija će se potpuno odreći pravednosti.“

A sada nešto drugo. Pitaću vas da li se to ispunilo?

„Kada protestantizam pruži preko ponora ruku rimskoj sili...“

Dakle, „kada“. Godine 1884. pisalo je: „Tada znamo ...“ Rečeno je: „Kada ...“ U onom malom posebnom svedočanstvu koje je došlo pre godinu dana, rekla je: „On pruža ruku.“ Protestantizam to čini. *Mi sada znamo da je to učinio. Zar ne? Čitajmo iz „Svedočanstva“ br. 33, strana 240:*

„Kada naša nacija odbaci načela svoje vladavine da proglasi zakon o svetkovanju nedelje, protestantizam će ovim činom udružiti ruke s papstvom.“

Ali oni su udružili ruke s papstvom kada su to učinili i zar nije istina da su to učinili u ovoj jednoj stvari? Protestantizam je udružio ruke s papstvom. Prema tome, ovo se ostvarilo, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Dakle, „Svedočanstvo“ se u tome ispunilo. Zar nije tako? [Vernišтво: „Da.“] Zatim dalje, isto ovaj odlomak, na strani 240 „Svedočanstva“ br. 33:

„Kada naša nacija odbaci načela svoje vladavine da proglasi zakon o svetkovanju nedjelje, protestantizam će ovim činom udružiti ruke s papstvom; ovo neće biti ništa drugo nego *vraćanje života* tiraniji koja je dugo željno čekala priliku da ponovno pokrene aktivni despotizam.“

Ustanovili smo u našim drugim proučavanjima i najnovijim Svedočanstvima koja smo dobili, da će se pod uticajem vlasti Sjedinjenih Država sve države vratiti papstvu, i kada to bude učinjeno preko ove zemlje, *oživeće* isti duh tiranije koji se širi po celom svetu. Prema tome, došli smo do tog trenutka, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Da vidimo šta još ostaje? Ima još nešto u vezi sa tim. Na strani 270 „Svedočanstva“ br. 32 čitamo:

„Kada protestantizam *pruži svoju ruku* preko ponora spiritizmu ...“

Do tog trenutka se ispunilo – sve do ovog poslednjeg. Zar ne? [Vernišтво: „Da.“]

„Kada protestantizam *pruži svoju ruku* preko ponora spiritizmu, kada se pod uticajem ovog trostrukog saveza naša zemlja odrekne svih načela svoga ustava kao protestantska i republikanska vlast ...“

Kad su udružili ruke s papstvom, bilo je to zato da se uspostavi papska ustanova, kako nam je to rečeno u svedočanstvu štampanom u Biltenu, da je Božji spomenik uklonjen, a lažna subota stavljena na njegovo mesto. Time je [protestantizam] udružio ruke s papstvom, uspostavio papsku umesto Božje ustanove. Ovo se, dakle, ispunilo. To se ostvarilo udruživanjem ruku sa papstvom. Sledeće je da udruži ruke sa spiritizmom. A onda „pod uticajem ovog trostrukog saveza“ nestaje svako načelo, ne samo protestantske nego i *republikanske* vlasti. Republikanska vlast je vladavina naroda, a ne monarhizma. Šta je Sotonin cilj kada čini sva ta čuda? Prvo ću pročitati ostatak ove rečenice:

„Kada se pod uticajem ovog trostrukog saveza naša zemlja odrekne svih načela svoga ustava kao protestantska i republikanska vlast i preduzme mere za širenje papskih laži i *obmana*, onda *možemo znati* da je *došlo vreme za čudesno delovanje Sotone* i da je kraj blizu.“

Zbog čega i sa kakvim ciljem Sotona čini ove čudesne stvari? Zar to ne čini zato da dokaže da je Hristos? [Vernišтво: „Da.“] „Jer će se pojaviti lažni hristosi, te će činiti velike znake i čuda, da zavedu – ako je moguće – i izabrane.“ (Matej 24,24 – *eng. prevod*). On se stavlja na Hristovo mesto.

Hristos je Car, zar ne? [Vernišтво: „Da.“] Kad Sotona ovim čudima stavlja sebe namesto Hrista, zar to nije zato da bude to isto? [Vernišтво: „Da.“] Kada se to učini, onda će se bez obzira na sve ukloniti svako načelo republikanske vlasti, i oni će uspostaviti monarhiju. Tako je cilj spiritizma da otvori vrata navodnom Hristovom dolasku i uspostavljanju Njegovog carstva na zemlji.

Kao što vidite, s obzirom da je toliko toga već učinjeno, lako je učiniti sledeći korak i priznati „Hrista“ kao cara. To je upravo ono što sada traže Narodni reformatori koji su radili za ono što su uspeli da dobiju, preko onih koji su svesni snage onoga što je učinjeno da bi ovo pretvorili u „hrišćansku zemlju“. To će učiniti na isti način. Na neki način biće priznat princip i oni će udružiti ruke sa spiritizmom. A onda, kada to bude učinjeno, kada je put otvoren, „Hristos“ je priznat kao car, čime se otvara put *Sotoni* da dođe *kao hristos* i ovde uspostavi svoje carstvo i učini sva ona čuda i povuče svet za sobom, a onda će se začuti povik (u sv. IV je to opisano): „Hristos je došao! Hristos je došao!“

Zar nam sve to ne pokazuje da je delovanje Sotone u spiritizmu, u tim znacima i čudesima koji varaju ljude, *posle stvaranja lika/ikone*, onako kako to proroštvo kaže?

„Govoreći stanovnicima zemlje da načine lik (ikonu – *Karadžić*) zveri, koja je imala ranu od mača i ostala živa. I dade joj se da oživi lik zveri i da lik zveri progovori, te da učini da budu pobijeni svi koji se ne poklone liku te zveri. I učini da svi, mali i veliki, bogati i siromašni, slobodni i robovi, načine sebi žig na svojoj desnoj ruci (te im dade žig na desnoj ruci njihovoj – *Karadžić*; udari žig na desnu ruku – *Bakotić*; daju da im na desnu ruku ili na čelo bude utisnut žig – *Savremeni sprski prevod*) ili na svom čelu, da niko ne može ni kupiti ni prodati sem onoga ko ima žig, ime zveri ili broj njenoga imena“ (Otk. 13,14-17 – *Čarnić*).

I opet možete da vidite da se sve do petnaestog stiha, nijedan od njih nije ispunio redosledom kojim su tekstovi poređani. „Zašto je“, kaže neko, „onda to tako? Kako onda da znamo kada to dolazi?“ – I to vam kaže IV. sveska. Tako piše na strani 443:

„Da bismo saznali kako izgleda i kako je načinjen lik, moramo da proučimo karakteristike same zveri – papstva.“

Mi treba da naučimo šta je vezano za ispunjenje ovog proročanstva i da to budemo u stanju da prepoznamo iz našeg poznavanja onoga što lik/ikona predstavlja. Drugim rečima, ne treba da saznamo za ispunjenje ovog proročanstva od samog proročanstva, već da prepoznamo i saznamo za ispunjenje ovog proročanstva iz izveštaja o prirodi, delovanju i ponašanju *zveri*, od koje je lik/ikona samo *slika*. Kao što vidite, da bismo shvatili kada će se ovi odlomci ispuniti, da bismo videli kada se oni ispune, moramo se upoznati sa *zveri*, *i to dobro*, da onda, kada se ove karakteristike pojave, znamo gde pripadaju, zato što znamo gde su prvobitno pripadale, a onda kada znamo gde pripadaju, mi tu stvar možemo izbeći.

Postoji neobična karakteristika ovog proročanstva koju ne nalazimo kod mnogih drugih. Neka proročanstva, kao što je proročanstvo u sedmom poglavlju Danila, gde je reč o propasti Vavilona, Medo-Persije, Grčke, Rima i tako dalje – kod tih proročanstava ljudi su mogli da vide njihovo ispunjenje u samom događaju, i mogli su da budu potpuno sigurni da je tako. Drugim rečima, jesu li ljudi koji su poznavali Pisma mogli da očekuju drugo carstvo koje će naslediti Vavilon i onda očekivati pojavu Medo-Persije i znati da se proročanstvo ispunilo u samome događaju? Da, mogli su da vide ispunjenje i sam događaj. Ali ovde se radi o proročanstvu za kraj sveta i u vrtlogu događaja koji donose kraj sveta biće prekasno da čovek koji čeka vidi njegovo ispunjenje pa onda deluje.

Zato Bog želi da unapred dobro upoznamo ovo proročanstvo da ga gledamo sa prave strane, a ne iza njega kada se ono ostvari. A da bismo to mogli, vidite da nam je Gospod dao sliku koja se u istoriji već ostvarila. On pokazuje redosled događaja koji su se već zbili, koji su se u sporom procesu ispunili pred očima ljudi, tako da se, proučavajući njihovo sporo odvijanje, temeljno upoznamo sa uspostavljenim načelima i njihovim razvojem i rezultatom. On to čini tako da možemo dobro upoznati ove stvari sa svim njihovim posledicama, tako da na njihov prvi *nagoveštaj* možemo daleko unapred znati ishod i na taj način imati dovoljno vremena da prihvatimo upozorenje i da nikad ne budemo zatečeni.

Zbog toga Gospod ne želi da tražimo ispunjenje ovog proročanstva u samom proročanstvu, jer ako budemo na to čekali, najvažnije stvari u ispunjenju ovog proročanstva biće one od kojih zavisi naše spasenje u trenutku kada se ono bude ispunjavalo; i ako smo na pogrešnoj strani, ako kasnimo, bićemo jednostavno ostavljeni. Zato je to On uredio i uređuje kako bi nam pokazao zver u njenoj celosti, u svem njenom delovanju, da bismo proučavajući je bili u stanju da u svakoj fazi i sa svake strane prepoznamo lik/ikonu. Prvi nagoveštaj nečega takvoga dovoljan je, jer znamo šta je ta stvar. Sve je u njoj i zbog toga čim se ta stvar dirne, možemo reći: „To je lik zveri, u toj stvari je lik zveri i ja moram da izbegavam svaku vezu sa njim od sada pa do svršetka sveta.“ Posmatrajući napredovanje te stvari koja je počela, za koju znam kada je počela, da je duh i princip papstva, kada to vidim i na svakom koraku je izbegavam, onda sam na sigurnom, a ako to ne radim, onda sam na opasnom tlu.

Zato nam je Duh proroštva rekao, ako želimo znati šta je lik/ikona, onda moramo da proučavamo original – zver. A oni koji je posmatraju na ovaj način biće u stanju prepoznati zlo u svakoj od njenih faza. Nije važno kako se ili gde pojavljuje, čak i ako se radi o najslabijem sjaju.

Braćo, važno je da razmatramo ove stvari tako da ne budemo savladani, tako da nas ne zatekne iznenada ni u čemu, već da uvek budemo ispred u misli i svetlosti Božjeg Duha.

Zato to ponavljam. Iz prirode stvari i brzog vrtloga ovih poslednjih dana i ovih stvari koje dolaze tako naglo, da bismo bili sigurni, moramo biti ispred zbivanja stvarnih događaja. A da bi nas na to pripremio, Bog je to polako prikazao pred našim očima u istorijskim događajima vezanima za pojavu zveri. To nam je prikazao da bismo imali vremena za proučavanje i u tom proučavanju pokazao kako se to polako javljalo sve do punog razvoja i konačne propasti, tako da možemo, prosvećeni Božjim Duhom, uvek biti ispred onoga što dolazi, tako da kad dođe, bez obzira koliko brzo, biće nam i te kako drago što unapred znamo šta to sve znači.

To je sve što mogu reći u vezi sa ovim posebnim proročanstvom i ovim posebnim odsekom. Ali smatrao sam potrebnim da ukažem na to pre nego što se razidemo, jer su o tome postavljena mnoga pitanja.

Hajde da iznesemo samo skicu onoga što knjiga Otkrivenje želi da kaže. Poruka trećeg anđela upozorava na zver i njen lik (ikonu) i na opasnost od pijenja vina Božjega gneva. A onda sledi dolazak Spasitelja da požanje zemlju i Božji narod kako stoji na gori Sion. Dakle to je nacrt zbivanja do trenutka kada ćemo doživeti konačnu pobedu.

Šesnaesto poglavlje spominje zla: sedamnaesto govori o Vavilonu velikom, o majci. Osamnaesto je poruka upozorenja; vremena osveženja, poznog dažda, rasvetljavanja zemlje Božjom slavom, pozivanje da se iziđe iz Vavilona jer je pao i postao stan đavolima, kao i svakom nečistom duhu, i tamnica svih nečistih i mrskih ptica, da vam ne naude *zla njena*, i Bog se opomenu nepravde njene. A onda Pismo nastavlja i opisuje stvarno izvršenje Božjeg suda nad velikim Vavilonom, njegovu potpunu propast i uništenje.

Devetnaesto poglavlje je, setićete se, pesma velikog mnoštva na nebu, koje peva: „Aliluja! Spasenje, slava i sila pripadaju našem Bogu, jer su njegove presude istinite i pravedne. On je osudio Veliku bludnicu, koja je iskvarila zemlju svojim bludom, i na njoj osvetio krv svojih slugu“ (stihovi 1 i 2). „Tada dvadeset četiri starešine i četiri živa bića padoše ničice i pokloniše se Bogu, koji je sedeo na prestolu, i rekoše: 'Amin! Aliluja!' A sa prestola dođe glas koji reče: 'Hvalite našeg Boga, svi koji ste njegove sluge, koji ga se bojite, mali i veliki!' Onda čuh nešto kao graju velikog mnoštva i kao hućanje mnogih voda i kao tutnjavu jakih gromova kako govori: 'Aliluja! Jer, zavlada (caruje – *Karadžić*) naš Gospod Bog, Svedržitelj! Radujmo se i klićimo, i dajmo mu slavu. Jer, došla je Jagnjetova svadba i njegova Nevesta se spremila. Dato joj je blistavo čisto platno da se u njega obuče.' A to platno su pravedna dela svetih (jer je platno *pravednost* svetih – *KJV*). Anđeo mi reče: 'Piši: 'Blago onima koji su pozvani na Jagnjetovu svadbu!' I još mi reče: 'Ovo su istinite Božije reči'“ (stihovi 4-9). A sledeće što vidi je otvoreno nego i beo konj i Hristov dolazak, uništenje zemaljskih država, zveri i njenog lika (ikone), koji su zajedno baćeni u ognjeno jezero, a ostatak je pobijen.

A onda u dvadesetom poglavlju je Sotona vezan, a pravednici vaskrsavaju. Onda prolazi hiljadu godina i dolazi vaskrsenje zlih i sud nad njima i njihovo uništenje. Dvadeset prvo poglavlje najavljuje novu zemlju sa nebeskim gradom na njoj. A dvadeset drugo poglavlje – „Više neće biti nikakvog prokletstva. U gradu će biti Božiji i Jagnjetov presto i njegove sluge će mu služiti. Gledaće njegovo lice i njegovo ime će im biti na ćelima. Više neće biti noći i neće im biti potrebna svetlost svetiljke ni svetlost sunca jer će ih obasjavati Gospod Bog. I oni će vladati doveka (i carovaće va vek veka – *Karadžić*)“ (stihovi 3-5).

Zar ne vidite, braćo, da od poruke u Otkrivenju 14, od zapisa poruke trećeg anđela, kada je naćinjen lik zveri, ostatak knjige Otkrivenje jasno opisuje događaje da jasnije ne može biti? Od vremena kada je naćinjen lik zveri i kada se širi poruka trećeg anđela kao što se sada objavljuje sa ove konferencije, kad krenemo sa ovom porukom, ostatak knjige Otkrivenje za tebe i mene jasno opisuje događaje sve do kraja ove knjige? Zar to ne vidite? [Verništvo: „Vidimo.“] Jedan događaj za

drugim, a svi su direktno povezani i to se nalazi pred našim očima – ostatak knjige je upravo to i vama je to dobro poznato.

Ima još nešto šta treba da pročitamo. Prepoznaćete reči „Svedočanstva“, sv. 1, str. 186. Reč je o poruci Laodikiji:

„Cilj joj je probuditi Božji narod, otkriti mu njegov otpad i navesti ga na iskreno pokajanje, da bi mogao biti obdaren Isusovom prisutnošću i osposobljen za glasni poklič (glasnu viku) trećeg anđela. Kad je ova poruka delovala na srce, dovela je do duboke poniznosti pred Bogom. *Anđeli su poslani na sve strane da pripreme neverujuća srca za istinu.* Božje delo je počelo da napreduje, i Njegov narod se upoznao sa svojim stanjem.“

Eto gde se nalazimo! On je rekao: „Ustani“, zar ne? [Vernišтво: „Da.] On nas je doveo do poruke koja glasi: „Ustani, svetli se, jer dođe svetlost tvoja“ (Isaija 60,1). Dakle, došlo je vreme da ustanemo. Mi smo ustali jer nam je On to rekao i On to danas kaže. Ustali smo, jer ne smemo da zaboravimo, da kada On nešto kaže i mi poslušamo, onda se ta reč ostvaruje. On kaže: Ustani! Mi kažemo: Treba da ustanemo i onda ustajemo. Njegova reč nas podiže. On kaže: Svetli. Mi kažemo: Treba da svetlimo. I onda je to tako. U ono prošlo vreme, kada je tama bila nad zemljom, On je rekao: Neka bude svetlost; i bi svetlost. Sada kaže: Ustani. Ova reč, kada se na nju oslonimo, nas podiže. On kaže: Svetli. Ta reč, ako joj se pokorimo, učiniće da svetlimo. Njegova reč danas: Svetli, ima u sebi isto toliko svetlosti kao i onda kada je u prošlosti rekao: Neka bude svetlost. Ta reč imala je svetlost u sebi, i kada je poslušamo, On će se pobrinuti da svetlimo.

Ali ono na šta sam hteo posebno da usmerim vašu pažnju bilo je ovo obećanje da su anđeli poslani na sve strane da pripreme neverujuća srca za istinu. Božji anđeli su krenuli, zar ne? Oni su poslani. Šta ćete vi da uradite?

Kada odemo sa ovog sastanka, oslanjajući se na Božju silu, mi idemo s Njegovom silom, u Njegovoj prisutnosti, sa slavom na nama, čekajući da se On sam pokaže na svoj način, u vreme koje On odabere, onako kako to On želi, onda možete da vidite, On, koji unapred šalje svoje anđele, a onda šalje nas, On nas šalje da upoznamo srca koja su anđeli već pripremili.

Onda, braćo, nemamo više šta da radimo na tome da „podstaknemo interesovanje“? Zar to ne vidite? Nije naše da pobuđujemo interesovanje, da radimo velike reklame da izazovemo zanimanje. Zanimanje *postoji*. Bog želi da pođemo tamo gde *postoji* interesovanje. Da idemo za interesovanjem, a ne da ga mi sami pobuđujemo. Dobro ćemo učiniti ako idemo ka zainteresovanima; to je sve što Gospod traži od nas.

A onda, kada nas On pošalje, onda treba da idemo sa ovim obećanjem; ono je pred nama pa obavimo posao koji nam je Bog svuda i na sve strane pripremio. To je položaj u kome se nalazimo. Zar nije tako bilo i u vreme apostola? Jedan razlog zašto sam želeo da ovde imamo još šest sedmica za proučavanje bio je da možemo proučavati Dela apostolska. Onda bismo mogli da vidimo kako Bog radi kada Mu dopustimo da radi kako On želi; ali vi možete i sami da proučavate Dela apostolska. To je sada naš udžbenik. To je način na koji je delovao kada je izlio rani dažd, a Dela su udžbenik da vidimo kako će On delovati sada u vreme poznoga dažda. Evo jednog slučaja iz onog vremena. Dela 16,4 i dalje:

„A kad su prolazili gradove, predavahu im odredbe, ustanovljene od apostola i starešina u Jerusalimu, da ih drže. A crkve su se tako utvrđivale u veri, i broj im je svakog dana bivao sve veći. Prodoše frigijsku i galatijsku zemlju, pošto im je Duh Sveti zabranio da propovedaju reč u Aziji...“ (Čarnić).

Duh Sveti *zabranio* im je da propovedaju reč u Aziji! I to kad ih je Gospod poslao da propovedaju jevanđelje svakom stvorenju! „Kad su došli nadomak Misije, pokušashe da uđu u Vitiniju, ali im Isusov Duh ne dade“ (7. stih).

To su bili ljudi koji su znali šta znači vođstvo Božjeg Duha. A to treba da znamo i vi i ja. [Vernišтво: „Amin!“] A to je ono što Svedočanstva znače, i to je ono što predavanja na ovome sastanku znače. Ako niste spremni da priznate vođstvo Božjeg Duha i prepoznate Njegovo vođstvo, ne krećite sa ovog mesta dok to ne učinite. To je smisao svega ovoga.

Dakle, više nisu mogli da propovedaju jevanđelje u Aziji, nisu mogli da idu u Vitiniju, i sve što su mogli da učine bilo je da idu u smeru koji je bio otvoren; tako su stigli u Troadu; to je bila granica. Nisu mogli da propovedaju u područjima iza sebe; nisu mogli da idu nadesno, a ni nalevo nije bilo mesta; nalazili su se na obali mora. Tu su bili. Šta sada? Onda im je Gospod rekao šta da rade.

„Stoga prođoše pored Misije i stigoše u Troadu. Tokom noći, Pavle je imao viđenje: neki Makedonac je stajao i preklinjao ga, govoreći: 'Pređi u Makedoniju i pomози nam!' Pošto je on imao to viđenje, nastojali smo da što pre odemo u Makedoniju, uvereni da nas je Bog pozvao da im objavimo evanđelje. Isplovili smo iz Troade i otplovili pravo u Samotrak, a sutradan do Neapolja, pa odande do Filipa, rimske kolonije i glavnog grada tog dela Makedonije. U tom gradu ostadosmo nekoliko dana, a u subotu izađosmo van gradske kapije, prema reci, gde smo pretpostavljali da se nalazi bogomolja. Onda sedosmo i počesmo da govorimo okupljenim ženama. A slušala nas je i jedna pobožna žena po imenu Lidija, prodavačica purpura iz grada Tijatire. Gospod joj otvori srce da obrati pažnju na ono što je Pavle govorio“ (stihovi 8-14).

Zašto je Gospod hteo da idu u Makedoniju? – Da prate interesovanje koje su Gospodnji anđeli već izazvali.

I Kornelije je tražio Gospoda. Njemu se javio anđeo i rekao mu da nekog pošalje po Petra koji će mu reći reči kojima će se spasiti. Petar je otišao i naišao na već probuđeno interesovanje. I Filipa je poslao na drugi kraj zemlje da nađe uškopljenika kod koga je naišao na već probuđeno zanimanje u umu i srcu.

Dovoljno o tome. Kao što vidite, zahvaljujući tome, knjiga Dela apostolska od ovog dana nadalje, vaš je i moj udžbenik za Božje Delo, kako će On voditi Delo i na kojem mestu želi da budemo u njemu. I, braćo, držite na umu da je ono što On kaže uvek tako.

Otvorimo Isaiju i čitajmo tekst koji govori o tome šta Gospod želi da činimo i šta je naumio s nama. Sećate se da sam spomenuo Isaiju 60. poglavlje. Čitaćemo poslednja dva stiha. „I tvoj će narod biti sav pravedan, naslediće zemlju navek; mladica koju sam posadio, delo ruku mojih biće na moju slavu. Od malog će postati hiljada i od nekog silan narod; ja Gospod brzo ću učiniti to kad bude vreme.“

A onda u šezdeset prvom poglavlju: „Duh je Gospoda Boga na meni, jer me Gospod pomaza da javljam dobre glasove krotkima, posla me da zavijem ranjene u srcu, da oglasim zarobljenima slobodu i sužnjima da će im se otvoriti tamnica. Da oglasim godinu milosti Gospodnje i dan osvete Boga našeg, da utešim sve žalosne.“

A sada dva poslednja stiha istog poglavlja i onda šezdeset drugo poglavlje: „Veoma ću se radovati u Gospodu, i duša će se moja veseliti u Bogu mom, jer me obuče u haljine spasenja i plaštem pravde ogrte me, kao kad ženik namesti nakit i kao kad se nevesta ukrasi uresom svojim. Jer kao što iz zemlje raste bilje i u vrtu niče šta se poseje, tako će Gospod Bog učiniti da nikne pravda (pravednost – *KJV*) i pohvala pred svim narodima.“ To će On sada da učini.

„Za ljubav Siona neću učutati, za ljubav Jerusalima neću se smiriti.“ Šta kažete? Bojite se da ćete se umoriti? „O, da, već sam dosta dugo na poslu; mislim da je bolje da odem kući i odmorim.“ Bolje je da ostanesh gde jesi i tu se odmori. Ostani tamo i radi dok se odmaraš.

„Za ljubav Siona neću učutati, za ljubav Jerusalima neću se smiriti, dok ne zasine pravednost njegova, kao buktinja upaljena izbavljenje njegovo.“ (Isaija 62,1 – *kombinovani prevod Bakotić-KJV*). Braćo, želim vam reći, ako prihvatite zdravstvenu reformu i živite u skladu s Božjom zamisli, neće biti potrebno da se odmarate. Radićete dok se odmarate, i neće vam biti potreban nikakav odmor. Znam to iz sopstvenog iskustva. Znao sam kao i ja da sam u poslednje tri godine radio sve vreme i nisam imao odmor. Nije mi bio potreban; nisam ga želeo. Učestvovao sam na propovedničkim sastancima i saborima pod šatorima, jednim za drugim, bez odmora i sve to vreme dobijao na težini i snazi. A sa ove Generalne konferencije, za vreme koje sam radio svakog trenutka od ranog jutra do ponoći ponekad, otići ću isto tako svež kao što sam bio kada je ova konferencija počela, i očekujem da tako i ostanem. Ali vi morate naučiti da vodite računa o vašoj ishrani, a ne vašoj snazi. Čovek ne može tako da radi i razvije snagu, ali može da povede računa o svojoj ishrani i tako iz godine u godinu. Prihvatite zdravstvenu reformu takvu kakva jeste i možete da tako radite s

obzirom da je rekao: „Za ljubav Jerusalima neću se smiriti.“ Slobodno govorim o predmetu zdravstvene reforme, jer smatram da sam prilično dobar uzorak.

Da, reći će neko, imaš dobru probavu. Ne. Imam slab želudac i imao sam ga godinama; morao sam sve vreme da budem pažljiv prema njemu da se ne upropasti, ali zato i postoji zdravstvena reforma da čoveku da dovoljno zdravog razuma da se brine o sebi.

Prema tome, držimo se ovoga: „Za ljubav Siona neću ućutati, za ljubav Jerusalima neću se smiriti, dok ne zasine pravednost njegova, kao buktinja upaljena izbavljenje njegovo. Videće tad narodi pravednost tvoju i svi carevi slavu tvoju, i prozvaćeš se novim imenom koje će usta Gospodnja izreći. Svetao ćeš biti venac u ruci Gospodnjoj i carska kruna u ruci Boga svog. Nećeš se više zvati napuštena, nego će te mojom milinom prozvati, i nevestom zemlju tvoju; jer te Gospod zavole i zemlja će tvoja svoga muža imati. Jer kao što se momak ženi devojkom, tako će se sinovi tvoji oženiti tobom; i kako se raduje ženik nevesti, tako će se tebi radovati Bog tvoj. Na bedeme tvoje, Jerusalime, postavih stražare, neće oni ni danju ni noću ćutati. Vi koji Gospoda prizivate, ne dajte sebi (ne dajte Mu¹ – *KJV*) odmora. I ne dajte (mu – *KJV*) da se otpočine“ (stihovi 1-7).

Dakle, kad radimo bez odmora, a ni Njemu ne damo odmora², kažem vam, nešto će se dogoditi.

„Ne dajte [Mu] da se otpočine dok ne utvrdi i učini Jerusalim slavom na zemlji. Desnicom svojom se Gospod zakle i mišicom svojom krepkom: Neću više žita tvoga neprijateljima tvojim dati, niti će tuđin piti vina tvoga, plod truda tvoga; nego koji ga žanju oni će od žita jesti i hvaliće Gospoda, i koji grožđe beru ti će vino piti u tremovima svetilišta moga“ (Isaija 62,7-9 – *kombinovani prevod Bakotić-KJV*).

„Prođite, prođite kroz vrata, pripravite put narodu; poravnite, poravnite put, uklonite kamenje, podignite zastavu narodima. Evo, Gospod oglasi do krajeva zemaljskih; recite kćeri sionskoj [To je naša poruka.]: evo, Spasitelj tvoj ide; evo, plata je Njegova kod Njega i delo Njegovo pred Njim. I oni će se prozvati narod sveti, iskupljenici Gospodnji; a ti ćeš se prozvati: traženi, grad neostavljeni. *Ko je ono što ide iz Edoma, iz Vosora, u crvenim haljinama? Krasno odeven, koračajući u veličini sile svoje? [Ko je to?] Ja sam, koji govorim u pravednosti i moć imam da spasavam*“ (Isaija 62,10-63,1 – *kombinovani prevod Daničić-KJV*).

Ovde se radi o Gospodnjem dolasku. U šezdeset trećem, četvrtom i petom poglavlju Isaija govori o novim nebesima i novoj zemlji, a šezdeset šesto poglavlje objavljuje, da kao što će oni stajati, tako ćemo i mi stajati. „I od mladine do mladine, i od subote do subote dolaziće svako telo da se pokloni preda mnom, veli Gospod“ (Isaija 66,23).

Vidite li da je Isaija od šezdesetog do šezdeset šestog poglavlja paralela Otkrivenju 13 pa sve do kraja ove knjige? Sve ovo Gospod koristi da nam pokaže šta će On sada da učini.

Dakle, braćo, Biblija je puna toga. Biblija je puna toga. Verujmo u nju; verujmo u Njega, u poruku koju nam je dao i u snagu poruke koju je dao svakome od nas, da niko ne ode bez nje sa ove konferencije.

¹ Ne dajte Mu – misli se na Gospoda, što se ne može videti iz naših prevoda – ye that make mention of the LORD, keep not silence, and give HIM no rest, till HE establish, and till HE make Jerusalem a praise in the earth (*King James Version*) – *prim. izdavača*.

² Isto

Poruka trećeg anđela – Br. 24.

Starešina A. T. Jones

Počecemo sa odlomkom koji smo sinoć citirali iz sveske IV. Nalazi se na strani 443 izdanja „Velike borbe“ za kolportažu:

„Da bismo saznali kako izgleda i kako je načinjen lik, moramo da proučimo karakteristike same zveri – papstva.“

Ako je ikad bilo potrebno da se nešto proučava, to trebamo sada da proučavamo jer se još nisu razvile sve karakteristike lika zveri. Lik (ikona) se još nije pojavio pred svetom sa svim svojim karakteristikama i u svim fazama razvoja. Svaki korak koji treba da načini i sve što treba da se učini od sada pa nadalje biće pojava uzastopnih karakteristika lika, koji će u svim svojim delovima sve više da razvija istovetnost, savršenu identičnost sa originalom. Sada je učinjen samo početak, ali kao što smo ustanovili u našim dosadašnjim predavanjima, učinjeni početak je takve prirode da nema sile nigde ni na zemlji ni bilo gde drugde koja može da ga zaustavi. On će nastaviti da razvija sve što je u njemu uprkos svemu što bi se moglo učiniti da se to spreči. Lik će ići dalje, čak i nasuprot želja i mnogo puta suprotno namerama onih koji su ga pokrenuli.

Pogledajmo sada kako je ta stvar rasla s nama, kako je rasla pred našim očima. Pre nekoliko godina, kada smo počeli stvarno, direktno i aktivno delovati u ovoj fazi, osnovali smo organizaciju *American Sentinel* (Američki stražar). Mislím da je to bilo pre osam godina. U to vreme u našoj zemlji postojala je samo jedna organizacija koja je imala za cilj da se pozabavi sa ovom stvari. Ubrzo je ova organizacija okupila druge i za godinu-dve okupila četiri ili pet njih. Onda je ovaj pokret prestao da bude pod upravom i vlašću prvobitne organizacije. Zatim je prvobitna organizacija potpuno nestala iz naših misli, i ovaj njen novi oblik, ova povećana moć koju je dobila, nadmašila je prvobitnu organizaciju od strane onih koji su joj se priključili. To je bio razlog zašto smo im se protivili. Sada smo imali posla sa ovim novim oblikom.

Uvećana moć koju su unele ove priključene organizacije, dovele su sebe i ceo pokret do tačke koja je bila cilj prvobitne organizacije, tako da sada više ne treba da saradjemo sa ovim organizacijama. Nemamo ništa sa njima, baš ništa. Mi se ne protivimo njima ili njihovom radu. Sada imamo posla sa vladom Sjedinjenih Država, a ove stvari su, moram reći, samo usputne, manje važne, jer će vlasti učiniti korake i biće prisiljene da učine korake koji će se direktno sukobiti sa namerama i mnogo puta protiv moći onih koji su učinili ono što je učinjeno. I dok je naš prvi posao bio protiv ove prve organizacije, a naš drugi posao protiv povećane organizacije i onoga što je radila, – sada su sve te organizacije uklonjene s puta i mi se sada moramo baviti sa onim što su one uradile.

Sada smo u tom položaju. Tu smo i bez obzira hoće li Američka Subotna (Sabbath Union – *prim. izdavača*) unija učiniti ovo, ono ili nešto drugo, nas se to ne tiče, jer biće učinjeni koraci i stvari koje Američka Subotna unija nikad nije razumom ili svesno nameravala da učini. Dogodiće se stvari protiv želja i protiv namere, svesne namere, cele te kombinacije. Zato što nikad, čak ni u svojoj najradikalnijoj nameri, nisu nameravali ništa drugo osim da sami vode vlasti kad je se dokopaju. Ali, eto, vlast će voditi katolici nakon što su je dobili. I u tome će ustanoviti da su ostavljeni u neznanju. Oni će se naći u nepovoljnom položaju. A uprkos njima biće učinjene stvari na koje uopšte nisu pomislili kada su bili zaslepljeni sopstvenom revnošću da se domognu vlasti koja im nije pripadala; a sada ne mogu da krive nikoga osim sebe.

Kongres je završio sa radom, a usvojeni zakon vlada mora sprovesti. I ne samo to, po tom pitanju preduzeti su dodatni koraci poslednjih dana zasedanja. Nisam još došao do svih pojedinosti rezultata, ali znam činjenice, a one jesu: Ustanovljeno je da se inauguracijski bal, koji je trebalo da se održi u čast Klivlendske inauguracije, trebao održati u Subotu uveče. Naravno, očekivalo se da će se plesati i posle ponoći. Za to je uzet Mornarički orkestar – Nacionalni orkestar Sjedinjenih Država. Trebalo je da on svira na balu, a i da u nedelju održi koncerte. Propovednici iz

Washingtona poslali su peticiju Kongresu, a senator Quay, naravno, ju je podneo. Evo izveštaja pojedinosti o tome:

Dvadeset osmi februar, 1893. Gospodin Quay je danas Senatu podneo peticiju potpisanu od strane pastora mnogih crkava iz Washingtona i drugih, u vezi s planiranom koncertom Mornaričkog orkestra u zgradi Penzijskog fonda sledeće nedelje kao deo inauguralnih ceremonija.

Ne znam kako je to bilo. Evo ove peticije:

NEDELJNI KONCERT U ZGRADI PENZIJSKOG FONDA

Gosp. Quay: Podnosim peticiju šezdeset sveštenika i pastora iz Washingtona, i molim da se pročita.

Potpredsednik: Ako nema primedbi peticija će se pročitati.

Glavni sekretar: Peticija glasi:

Predsedniku Sjedinjenih Država, Sekretaru ministarstva unutrašnjih poslova i Senatu te Predstavničkom domu okupljenih u Kongresu:

Peticija.

Pošto je Odbor za otvaranje izložbe objavio preko dnevne štampe da će, kao deo programa za otvaranje, mornarički orkestar službeno održati tri koncerta u zgradi Penzijskog fonda u nedelju 5 marta, i

Pošto je Kongres Sjedinjenih Država *iz poštovanja hrišćanskih osećanja ove države*, jasno i očigledno izraženih u verskoj štampi, sa propovedaonice i putem peticije, zakonodavnim činom zatvorio vrata Svetske izložbe o Kolumbu nedeljom;

Zato, verujući da bi dozvola za održavanje takvih koncerata u nedelju od strane grupe muzičara, povezane s jednim od velikih ministarstava vlade, u vladinoj zgradi u kojoj se nalazi jedno drugo veliko ministarstvo, i kao deo ceremonija vezanih za inauguraciju *Predsednika ove velike hrišćanske zemlje*, odobrene od strane njenih izabраниh vlastodržaca, bila *nacionalni greh*; i verujući da bi takvo nezapamćeno sknavljenje, kako je predloženo, rezultiralo u nemerljivoj šteti i bilo korišćeno kao autoritativno i primer potpune sekularizacije nedelje:

Mi ozbiljno tražimo da se izdaju naredbe koje će zabraniti upotrebu bilo koje državne zgrade za takve svrhe tog dana.

U potpisu: W. R. Graham, pastor metodističke protestantske crkve Congress Street; W. Sherman Phillips, pastor metodističke protestantske crkve Mt. Tabor, i mnogi drugi.

Kao što vidite, Senat je na tu peticiju izglasao rezoluciju kojom se složio s njenim zahtevom, tražeći informaciju od sekretara Ministarstva unutrašnjih poslova. Video sam u nedavnim novinama koje su objavile rezultat, izjavu da je sekretar Ministarstva unutrašnjih poslova naredio da Mornarički okrestar ne svira u nedelju i da je predsednik Cleveland izrazio istu želju. Zato je u subotu uveče, kada je otkucana ponoć, orkestar prekinuo svirku, velika, jaka električna svetla su ugašena i svi na parketu su prestali da plešu.

Ono na šta vam želim skrenuti pažnju je da vidite kako je vlast, odnosno Senat Sjedinjenih Država, prihvatanjem ove rezolucije preduzeo dodatni korak u podržavanju nedelje, i tako ostaje.

Još jedna misao: Onaj slučaj koji je bio u sudnici sudije Tuleya u Čikagu, u kojem su parobrodске kompanije nameravale da spreče upravitelje Svetske izložbe da zatvore Jackson Park za parobrodске ekskurzije nedeljom – i nisu u tome uspeli. Tuley je odlučio da vlada Sjedinjenih Država ima isključivu vlast u parku za izložbe i da je ona odredila da se nedelja praznuje; time je onemogućila da savezna država Illinois i grad Čikago imaju ikakvu reč u tome.

Prema tome, kao što vidite, sve što se tiče ovog pitanja, sve što se pojavljuje, sve ispada kao podrška onome što je učinjeno. Dakle, ako ne bude sazvano posebno zasedanje Kongresa – a do sada nije i bez sumnje i neće biti, pošto Predsednik nije pokazao nameru da to učini – onda će ovaj zakon važiti bez ikakve primedbe i uplitanja do završetka Svetske izložbe i ostvareno je ono što se njim htelo postići. Biće tako da vlada Sjedinjenih Država bude obavezna i mora da živi više od

godinu dana pod trenutnim propisom nedeljnog zakona. Tako će biti utvrđen presedan koji će biti deo iskustva ove vlasti, deo njene istorije, a pošto se ljudi koji nisu državnici – a danas je malo takvih, posebno u Kongresu – rukovode više onim što je učinjeno nego onim što treba da se učini, to će zauvek biti snažan argument i veliki bedem u prilog nedelje kao svetog dana vlade Sjedinjenih Država.

Ali kao što smo ranije kazali, ako bi bilo sazvano vanredno zasedanje, pa bi Kongres opozvao ovaj nedeljni zakon, to ne bi ni najmanje delovalo na princip uključen u nedeljno zakonodavstvo, jer svako sledeće zakonodavno telo može da opozove bilo koji zakon koji je proglasilo ranije zakonodavno telo, ali takav postupak ne dovodi u pitanje pravo ranijeg zakonodavnog tela da ga *ozakoni* i jednostavno primeni. Pravo da to učini isto je kao da zakon i nije opozvan. Sledstveno tome, ako bi bilo sazvano posebno zasedanje koje bi opozvalo zakon o zatvaranju nedeljom, vlada bi bila jednako obavezna i vezana za načelo da je to nedeljno zakonodavstvo pravo vlade, kao što je sada.

[Glas: „Pretpostavimo da ga opozovu na osnovu ustava.“]

Starešina Jones: Kada bi ga Kongres opozvao isključivo na osnovu izjave da je neustavan, to bi u stvari vrlo malo značilo, jer bi to bilo jednostavno mišljenje jednog (saziva) Kongresa protiv mišljenja drugoga (saziva), kao što se to često događa između stranaka. Upravo sada to je stav dve najveće stranke po pitanju carine. Demokratska stranka tvrdi da je republikanska carina neustavna. Ako bi ovo nedeljno zakonodavstvo bilo opozvano zbog toga što je neustavno, svaki sledeći saziv Kongresa bi ga opet mogao prihvatiti kao što je to jednom ranije učinio, pa bi cela stvari prešla u stalno prepucavanje i to bi bilo sve.

Ali ništa što bi moglo da se uradi ne može potpuno poništiti takve zakone i pravo vlade da ih sprovodi. Činjenica je da je vlada došla u ruke ove crkvene hijerarhije tako da se iz njih nikad ne može izbaviti. Doći će do sukoba i čim katolici malo krenu napred i pokažu svoju snagu, navodni protestanti će im to zameriti. To možemo očekivati u svakom trenutku. To možemo očekivati da dođe sa svih strana i iz gotovo svakog izvora. Svakako će doći do toga i činjenica je da je već počelo. Kada su posvećivane zgrade na Svetskoj izložbi, katolicima, kardinalu Gibbonsu i papinim predstavnicima ukazane su velike počasti i zbog toga je povećani broj navodnih protestanata, propovednika, diglo veliku „galamu“. Govorili su kako neće više ništa da imaju sa Izložbom. Izjavili su: „Ako će katolici da imaju prednost i da primaju počasti i sve to, – mi jednostavno nećemo da više ništa imamo sa Izložbom.“ Jasno je da katolici za to ne mare. Dobili su počasti, i imaće moć, a ako se to „protestantima“ ne sviđa, sve što treba da učine jeste da ostanu po strani. A time će omogućiti katolicima da učine više od onoga što su prvobitno nameravali. I tako je zaključak svega toga, ako ostanu po strani, katolicima to daje mnogo veća ovlašćenja. Ako *idu*, time priznaju katoličku nadmoć. Tako su zarobljeni i sve što mogu da učine jeste da ih ta sila pokreće po svojoj volji. To je sve što mogu da učine.

Postoji samo jedno što mogu da učine. Mogu da izbegnu celu tu stvar i da se od nje izbave, ako žele, ali jedini način za to je da prihvate poruku trećeg anđela. Drugog izlaza nema. Ovi ljudi, mnogi od njih, ušli su u celu ovu stvar ne videći šta je u njoj. Na to ih je naveo uticaj propovednika koji imaju viši položaj nego oni u verskim zajednicama, i ne sanjajući šta je u tome. Kad vide da su uhvaćeni u savršenom lavirintu i da što se dalje kreću u njemu i na koju god stranu da krenu, oni će se izgubiti. Kad to vide i kad shvate kako su se u potpunosti dali prodati, oni će se izbaviti pribegavajući Bogu. I zato je Gospod podigao svoj narod iznad sveta i učinio da Njegova crkva svetli tako da se ne možemo sakriti, pa kad oni budu tražili spasenje, videće gde je ono, jer je poruka trećeg anđela iznela mogućnost spasenja pred svet i to je grad koji „ne može se sakriti (grad) koji leži na gori“ (Matej 5,14).

Kad nas Bog podiže, kad nas postavlja na goru visoku i čini da Njegovo svetlo sija na sve strane, ljudi će ga videti, i kad ustanove da su strašno izgubljeni tamo gde se nalaze, rado će prihvatiti izbavljenje iz bilo kojeg izvora. Biće im drago kad budu videli da Bog želi da ih izbavi od toga, pa će radije prihvatiti Boga nego papstvo, čak i ako budu morali da dođu k adventistima sedmog dana da ga nađu. Tako će da postupe.

Još nešto: I ovaj crkveni Kongres, ove pomoćne zgrade Svetske izložbe koje su bile posvećene, ili bolje rečeno inaugurirane obredima posvećenja – irski nadbiskup je bio veliki magnat i jedini govornik – bile su otvorene uz odobrenje i blagoslov i naklonost Katoličke crkve. I u tome, na samom početku, kao i u ceremonijama na terenu Izložbe, katolici su sa prednostima koje su im date jednostavno prisilili iste protestantske propovednike da kažu: „Ako će katolici da upravljaju celom stvari, mi nećemo biti tamo.“

Kada bude zasedao Svetski kongres religija i kad bude sve to izneseno, onda možemo očekivati – mi ne znamo šta će se dogoditi, ali možemo očekivati – da će se pojaviti sukobi zbog vladinog priznanja religije. I od ovog dana nadalje, ako do svega toga dođe, možemo očekivati samo dalji razvoj već podignutog lika (ikone). Sve što sada možemo očekivati jednostavno je da će se u svakom koraku i u svemu što bude učinjeno, razviti druge karakteristike koje će na savršeni način ostvariti življenje, stav i putpnost lika zveri.

U svemu ovome što će doći, i kada počnu da se zbivaju i ovu zemlju snalaze nemiri, neredi i sva zla koja ova stvar donosi, biće učinjen pokušaj vlasti da se toga oslobodi. Biće učinjen pokušaj da se vlast izbavi i oslobodi od zla koje se događa zahvaljujući njoj. Izbiće progonstvo. Doći će do sve većeg tlačenja, i biće reakcije na to, i ako reakcija bude dovela do državnog zakona, biće to učinjeno sa namerom da se vlada vrati na izvorne principe Deklaracije i Ustava, kao što sam to rekao pre neko veće: kada dođe do toga, biće to vreme da svako bude spreman za dati trenutak. Biće to vreme da svako poveća svoje snage, produbi svoje posvećenje, uloži sebe i sve, svu svoju snagu i biće u ovo delo; jer kada ova reakcija počne reagovati na sebe, i plima zla ponovo navali, a to će svakako biti, to će prerasti u versko progonstvo, tlačenje, i ostaće tako.

U Evropi se to *može* dogoditi *dva puta*. Pročitaću jedan odlomak o ovome iz nikad objavljenog materijala. Dat je u jednoj viziji 1850. a u drugoj 1852. Brat Cornell ga poseduje i dopustio je da ga prepíšemo. On kaže da je brat O. Hewitt bio prisutan kada su te vizije date i da je sačuvao ove primerke. O tome je bilo rečeno:

„Videla sam u Evropi, upravo kada su stvari krenule tako da se ostvare njihove želje, da će *jednom* ili *dvaput* doći do smirivanja, da bi se srca zlih opustila i otvrdnula, ali sve to se neće smiriti (samo će tako izgledati), jer su misli careva i vladara usmerene na to da svrgnu jedan drugoga, a težnja naroda da steknu nadmoć.“

Kao što vidite, iako dolazi do smirivanja jednom ili dva puta, to nije *stvarno*. Samo tako *izgleda*. Na taj način će srca zlih da se opuste. Da se opuste u čemu? Šta je delovalo na srca zlih? Poruka koja im ukazuje na značenje ovih nemira, kao što je Gospod rekao: „i na zemlji muka kod naroda, koji neće znati šta da radi od silne huke mora i valova; i ljudi će umirati od straha u očekivanju onoga što će da dođe na zemlju“ (Luka 21,25.26 – *Bakotić*). Božji Duh osvedočiće ih da je to tako i oni će se plašiti da je (baš) tako – neće se tome radovati već će se bojati. A onda, kada to popusti, osetiće olakšanje. Onda će reći: „Mi smo i mislili da je to lažna uzbuna.“ A onda kada se to ponovo pojavi, a poruka i dalje glasi: „To je ono što smo vam govorili i sada se svakako morate pripremiti“, oni će uzvratiti: „To ste i ranije govorili, a onda je sve popustilo i vratilo se na staro.“ Upravo to čini da srca otvrdnu kao što je otvrdnulo faraonovo srce; srca zlih će se opustiti i otvrdnuti, a kad se zlo vrati, dolazi kraj i hvata ih.

Vratimo se našoj zemlji. Godine 1888., kada sam otišao u Senat, bio sam saslušan pred odborom Senata. Kada sam se vratio, sestra White me pitala kakva je bila situacija tamo i kakvi su izgledi. Rekao sam joj ono što su mi kazali senatori: pošto je to bilo kratko zasedanje, Kongres će završiti sa radom 4. marta; da je zasedanje otišlo tako daleko da nema mogućnosti za prihvatanje zakona, čak i kada bi bio predložen. Prema njihovom kalendaru, nisu videli mogućnosti da zakon dođe pred Senat, pa i ako bi došao, još uvek ne bi bilo mogućnosti da ga prihvate i da prođe oba doma, kao što bi trebalo. Rekao sam joj kakva je situacija. A ona je odgovorila: „Onda je bliže nego što smo očekivali.“ Prirodna pomisao bila bi, ako zakon *ne* može da prođe, ove stvari koje očekujemo – nevolje, progonstvo i tako dalje – biće odložene; ali ako *bude* prošao, one će biti bliže. Dobro, pošto bi bilo prirodno tako gledati na stvar, a Božji put je ispravan, a naš pogrešan, Njegov

se put svakako razlikuje od naših, mi bismo prirodno pomislili da ovaj znak pokazuje da je stvar dalja, a ne bliža.

Ona je nastavila: kada je ovo prošlo, kada su uspeli da dobiju vlast u svoje ruke i kada počnu sa tlačenjem i sprovođenjem duha koji njima vlada, tlačenje i progonstvo do kojih će doći, izazvaće reakciju poštenih ljudi, koji se gnušaju progona, a onda će doći do zatišja i kratkog vremena smirivanja i prividnog mira. A *onda*, kada se posle reakcije talas plime vrati, sve će se brzo odvijati. Prema tome, vidite da je situacija ovde slična onoj koju je videla u Evropi, kao što je rečeno u ovom svedočanstvu iz 1852. godine.

To je razlog zašto sam jedno veće rekao da niko od nas ne želi da bude uhvaćen ili prevaren ničim što će biti učinjeno posle toga, tvrdeći ili očekujući da će biti opozvano ono što je učinjeno. Šta god da dođe, imajte na umu, kada bude došlo, to je samo kratko vreme smirivanja koje nam Bog daje, a u kome treba da obavimo više posla nego ikada ranije u svetu. I da to samo otvara put nama da ono šta treba da učinimo, obavimo *na lakši način*. I tako, svako ko bude prihvatio takvo gledište i postupio prema njemu – kada se Božje delo završi, jednostavno će se priključiti pobedonosnom skupu na gori Sion.

Ali svakoga ko govori: „O, ne. Idete prebrzo. Preterujete u tome“, kao što će to mnogi reći, upozoravamo da to ne čini. Evo zapisa onoga što će neki reći („Svedočanstvo“, br. 33, strana 243 – ili sveska 5, 715 strana originala):

„Ako stražar, videći mač gde ide, zatrubi u trubu (vidi Jezekilj 33,3.6 – *prim. izdavača*), narod će dalje preneti upozorenje i svi će imati priliku da se pripreme za sukob. Ali suviše često je vođa stajao oklevajući, kao da želi reći: 'Nemojmo se previše žuriti. Možda se radi o grešci. Moramo paziti da ne dižemo lažnu uzbunu.' Upravo svojim oklevanjem i nesigurnošću viče: 'Mir i sigurnost (Mir je i nema se šta bojati – *Karadžić*)' (1. Sol. 5,3 – *Čarnić*).“

Zar ne vidite da svako ko okleva, ko se koleba, svojim ponašanjem govori: „Mir je i nema se šta bojati“? Možda to ne govori glasno, ali to kaže. Zato smo na drugom mestu, u ranijim predavanjima, čitali: „Potrebni su Halevi koji će reći: 'Sada je vreme za delovanje'.“

Nastavljam čitati:

„Svojim oklevanjem i nesigurnošću viče: 'Mir je i nema se šta bojati'. Nemojte se uzbuđivati. Nemojte se uznemiravati. Predloženom ustavnom amandmanu koji se odnosi na verska pitanja pridaje se prevelika važnost. Ovo uzbuđenje će se uskoro stišati.“

Vidite li? Ovo pokazuje da će neki tako govoriti. Dobro onda, zar ne vidite, oni koji tako govore i zauzimaju stav oklevanja, odugovlačenja, sumnjanja i iščuđivanja, kada vide da se pojavljuje nešto što izgleda kao opoziv svega šta je učinjeno, govoriće: 'Pa to smo vam govorili. To smo vam odavno kazali. Ali vi ste išli dalje i uznemirili ljude i uzбудili ih, a sada je sve to vraćeno na staro i kakve koristi od vašeg rada? Oglasili ste lažnu uzbunu. Prevarili ste narod'.

Nema toga! Jer kada dođe to zatišje, upravo je tada trenutak da oni, koji žive u Božjem strahu i u Božjem savetu, vide svoju najveću priliku. [Glas: „Zar to nije odgovor na naše molitve da se vetrovi još zadrže?"] Da, tako je. I kada to zatišje dođe, umesto da govorimo: „Mir je i nema se šta bojati“, svako ko se nalazi u Božjem savetu uzviknuće: Pripremite se sada, brzo! Pripremite se jer će se plima uskoro vratiti, a onda, svako koga uhvati, biće zauvek uhvaćen. Vidite, u tome je opasnost.

Čitajmo malo dalje iz „Velike borbe“, strana 443:

„Kad se prva Crkva pokvarila napuštanjem jednostavnosti jevanđelja i prihvatanjem neznabožačkih obreda i običaja, izgubila je Duha i Božju silu. Da bi mogla nadzirati savest ljudi, tražila je potporu svetovne vlasti.“

Bilo je to papstvo, ne zaboravite.

„Rezultat je bilo papstvo, Crkva koja je nadzirala državnu vlast i koristila je za postizanje svojih ciljeva, a posebno za kažnjavanje 'jeresi'. Da bi Sjedinjene Države mogle da načine lik zveri, verska sila mora tako da nadzire građansku vlast da se Crkva može služiti autoritetom države za postizanje svojih sopstvenih ciljeva.“

Da li je neko video da je u Sjedinjenim Državama učinjeno nešto slično? [Verništvo: „Da.“] Iskreno rečeno, da li verujete da u ovom domu osim vas ima još neko ko je tako nešto video u Sjedinjenim Državama? [Verništvo: „Da.“] Ima li ovde neko ko to *nije* video? [Verništvo: „Nema.“] Bez obzira šta govorio o tome, bez obzira šta misli o tome ili kako na to sam gleda, ima li u ovom domu ili u Sjedinjenim Državama neko ko to *nije* video? Nije u pitanju šta o tome veruje. O tome uopšte nema dileme, ali ima li ovde nekoga ko nije video da je to učinjeno? [Verništvo: „Nema.“] Nema nikoga ko to nije video; svi znaju da je to učinjeno, bilo da priznaju da se radi o liku zveri ili ne. To nije bitno, ali ovo je učinjeno. Videli su da je učinjeno. Ako bi bilo ko rekao da to nije lik zveri, možemo da odgovorimo u svakom slučaju to je nešto slično liku. Možda se u tome možemo složiti.

A onda ovde dolazi još jedna stvar. Neki su želeli da imaju neku izjavu Vrhovnog suda Sjedinjenih Država šta je Sud mislio pod tom odlukom ili šta je sa njome nameravao. Ali, braćo, to ne bi bilo ni od kakve koristi. Kada bi Vrhovni sud Sjedinjenih Država napisao izjavu da mu uopšte nije bila namera da ovu zemlju učini hrišćanskom državom, da nije nameravao da u njoj uspostavi nacionalnu religiju, to ne bi vredelo ni jednog pucketanja prstima.

Pitanje nije šta je Sud *nameravao*, već šta je Sud *učinio*. Samo se to uzima u obzir. A ono što je Sud učinio će se videti i plodovi će biti poźnjeveni i donosiće posledice uprkos svega onoga što je Sud nameravao. To nema veze s tim. Ne verujem da je iko u Sudu nameravao ono što je u onome što je Sud rekao, jer Sud ne zna šta je u onome što je rekao, i zbog toga nije ni mogao imati nameru koja je u tome. Sud ne zna šta je u tome. Oni ni ne sanjaju šta je u tome.

Da li je Kongres znao šta je u tom nedeljnom zakonu o zatvaranju Svetske izložbe nedeljmom? Da li je znao šta je u njemu? [Verništvo: „Ne.“] Pretpostavimo da Kongres ustane i proglašuje rezoluciju za američki narod, a koja glasi: „Ovim zakonom nismo nameravali da vladu Sjedinjenih Država i moć vlasti stavimo u ruke crkava.“ I to bi mogli iskreno da kažu; zar ne pretpostavljate da bi mogli?

Pitanje: Jesu li biskupi u Konstantinovo vreme znali šta se krije u tome?

Odgovor: Ne, nisu videli šta se nalazi u tom zakonu. Nisu znali šta je u njemu – to je bitno da znamo.

Dakle, kada bi Kongres sada jasno rekao da nije nameravao predati vlast u ruke crkava i zato vlast *nije* u rukama crkava, da li bi se to ostvarilo? Ne. Zakon *je* tu, bez obzira šta su nameravali.

Stvar je u tome da oni nisu znali šta je u njemu, a oni sami *sada* znaju da je u njemu ono što nisu znali da je tamo. Jedan senator iz savezne države Washington rekao je bratu Deckeru: da su znali unapred ovo što sada znaju, ne bi za to glasali. Upravo to. I članovi Doma rekli su to isto. U tome i jeste zlo. Sotonu nije briga i papstvo nije briga da li su znali ili ne šta je u tom zakonu i da li im je to bila namera ili nije. Učinjeno je, i pojavice se plodovi nedeljnog zakona i zlo koje je u njemu doći će, uprkos nameri Suda, uprkos nameri Kongresa, uprkos onome što je Sud znao i uprkos onome što je Kongres znao.

Uostalom, to nije mesto gde treba da tražimo tumačenje ovoga što je učinjeno. Mi treba da tumačenje ovoga što je učinjeno tražimo u Božjoj reči. U istoriji papstva treba da tražimo tumačenje ovoga šta je učinjeno. I samo oni koji će tamo tražiti, biće u stanju da vide šta je u ovome što je učinjeno. Onaj ko ne poznaje istoriju papstva, ko je nije proučavao i video poreklo tih stvari i njihovo prodiranje i izgradnju i logiku svakog koraka koji je učinjen na njegovim putevima do konačnog kraja – ko sve to nije sledio, neće biti spreman da vidi sve to i ono što će iz toga proizaći.

Zato nam je Gospod ukazao na tu stvar kao izvor našeg znanja. Pročitaću ponovno: „Da bismo saznali kako izgleda i kako je načinjen lik ...“ Kako sam sinoć rekao, Bog nam je dao stvari po kojima daleko unapred znamo šta će biti, da bismo, kada se one pojave, bili u stanju da odmah prepoznamo da se radi o papstvu.

Prema tome, šta je bila namera Suda u tome uopšte nema nikakve veze sa ovim pitanjem. I kada bi se mogao dobiti dokument od Vrhovnog suda Sjedinjenih Država s potpisima svih sudija, koji bi objasnio da to uopšte nije bila njihova namera, ja bih jednostavno rekao: To nema nikakve veze s ovim pitanjem. Ostaje ono što su rekli. A rekli su: „Ovo je hrišćanska zemlja“ i to „dokazali“. I sve će to proizaći iz ovoga uprkos svemu šta su nameravali ili znali o tome. To sa tim nema nikakve veze.

Tu su ona svedočanstva koja smo ovde pročitali. Sva ih imamo u malim Posebnim svedočanstvima. Tamo je rečeno da ne treba da dobijamo informacije od onih spolja; ne treba da se savetujemo sa svetom. Naše zapovesti dolaze odozgo; naše savete treba da primamo odande. U „Review and Herald“ od 21. februara, na prvoj strani se nalazi tvrdnja da će oni koji se nalaze u Božjem savetu imati mudrost da prepoznaju Sotonine pokrete da bi ih izbegli. Braćo, Gospod nas je naoružao u svemu protiv svega što bi Sotona mogao da učini. Kao što vidite, On je otvorio tri jasna izvora za našu savršenu spoznaju ovih stvari – Bibliju, Svedočanstva i istoriju papstva. To su tri izvora znanja o tome; tu je istorija, tu je Pismo i tu je Duh proroštva da objasni prvo i drugo. Prema tome, zar nas nije ostavio potpuno naoružane?

Koristimo dakle ove dokumente i sredstva koja nam je dao da budemo potpuno naoružani protiv ovih prevara. To se od nas očekuje. To će zahtevati da proučavamo, ali šta uopšte vredi propovednik ako nije za proučavanje? To bih i ja hteo da znam. On nema šta drugo da radi nego da proučava, niti šta drugo nego da radi. Proučavati i raditi, raditi i proučavati *sve vreme*. Naravno, biće potrebno marljivije raditi nego što su mnogi radili, proučavati sve ove stvari i u to svom svojom snagom potpuno uneti svoj um. Ali ne treba da se bojite upale mozga; ne bojte se toga. Voleo bih – ne ograničavam to samo na propovednike, jer svi moraju kad-tad da budu propovednici – voleo bih da se svaki adventista sedmog dana prihvati posla i proučava dok mu to tkivo mozga može izdržati. To bi bilo dobro za njega. Proučavati dok mu mozak ne počne pucati od napora. Šta Gospod kaže? „Voli Gospoda, svoga Boga, svim svojim srcem, svom svojom dušom“ (Matej 22,37), i sa koliko svoga uma? [Vernišтво: „Svim svojim umom.“] Krenite onda! Pođite! Bacimo se na posao! „Svim svojim umom“, to je ono što On želi. *Svim svojim umom. Svim umom. Predajmo ga Njemu!*

Čitaću malo dalje ovu izjavu o onima koji kažu da će se sve to smiriti: „Svedočanstva“, br. 33, str. 243.244:

„Ali suviše često je vođa stajao oklevajući, kao da želi reći: 'Nemojmo se previše žuriti. Možda se radi o grešci. Moramo paziti da ne dižemo lažnu uzbunu.' Upravo svojim oklevanjem i nesigurnošću viče: 'Mir i sigurnost (Mir je i nema se šta bojati – *Karadžić*) (1. Sol. 5,3 – *Čarnić*). Nemojte se uzbuđivati. Nemojte se uznemiravati. *Predloženom ustavnom amandmanu koji se odnosi na verska pitanja pridaje se prevelika važnost. Ovo uzbuđenje će se uskoro stišati.*' Na taj način oni praktično poriču Bogom poslanu poruku i opomene koje imaju za cilj da vernike probude i podstaknu na njihov zanemareni zadatak. Pošto trube stražara ne daju određeni zvuk, narod se ne priprema za borbu. Čuvajte se, stražari, da zbog vašeg oklevanja, kašnjenja i odlaganja, ne budu prepuštene propasti duše koje su poverene vašoj brizi, jer će se njihova krv tražiti iz vaših ruku.“

I još nešto. Neka od braće propovednika i dosta našeg naroda govorili su: „Ne verujem da je ovaj posao oko verske slobode, ovaj posao oko crkve i države nešto posebno. To sve vrlo liči na politiku. Ne verujem da je to stvar koju treba obrađivati u crkvi i Subotom i tako dalje.“ To zavisi od stanja vašeg srca. Potpuno zavisi od toga šta je ta stvar za vas. Ako je ona za vas samo politička stvar, onda je za vas sve politika. Ako je ona kod vas i za vas pitanje verske slobode, onda je u pitanju jevanđelje. Ako je ona za vas samo teorija, spoljašnja formalnost, onda je ona za vas samo politika. Onda samo vidite politiku. Ali ako je ona u vama i za vas stvarno pitanje slobode duše, prave slobode koju Hristos daje obraćenoj duši, onda se radi o verskoj slobodi, o Hristovom jevanđelju, a ne o politici. U tome je razlika između politike i Hristovog jevanđelja.

Voleo bih da mi kažete ko je najveći, najoštromniji i najlukaviji političar na zemlji. [Vernišтво: „Rimski papa.“] Naravno, papa. On je uvek bio najveći političar. Kao što znate, svaki papa je bio političar. Ali on zagovara jevanđelje. Gde postoji veći *zagovornik religije* od pape? Ali

principi papstva i jevanđelja na način na koji ih zagovara papstvo vidljivi su samo spolja. Oni nisu nikad bili ništa drugo do politika. Ali pustite da principi jevanđelja koje ovi ljudi prikazuju samo spolja i koje drže samo kao teoriju, kao „Vjeruju“, neka ovi principi jevanđelja dopru do srca i u njega unesu Isusa Hrista, onda ste dobili versku slobodu. Ali onda ne bi bilo nijednog pape.

I zato braća, koja su zaključila da je rad na verskoj slobodi vrlo sličan politici, treba da saznaju šta je verska sloboda i prihvate versku slobodu za sebe i u svoje srce, pa će znati da nije reč o politici. Znaće da se radi o religiji. Takvi nisu saznali šta je religija. Nisu. Onaj ko nađe versku slobodu kakva je u Isusu Hristu i koja mu donosi jevanđelje i odvaja sve što je religijsko od države, razdvaja Crkvu i Državu – onaj ko to čini zna da se ne radi o politici, jer zna pravi put i on će krenuti njime i nastaviće njime da ide bez obzira na sumnjičenja koje zemlja može da iznese ili spomene; a u tome nema nikakve politike. Radi se o principu.

Dakle, u takvoj smo situaciji. To su neke od stvari koje treba da uzmemo u obzir. A tajna svega, početak i svršetak svega, *sve u svemu*, jednostavno je Isus Hristos u čoveku, nada u slavu (Kol. 1,27). To sve objašnjava. To daje smisao svemu. Sve dopunjuje. Hristos, Hristos i to razapet (1. Kor. 2,2). To je sve što čovek želi. To je sve što je čoveku potrebno. To je sve što možemo da imamo, „Jer, u njemu telesno prebiva sva punina božanstva, a vi imate puninu u njemu“ (Kol. 2,9).

Dakle, kada se rastanemo, pođimo da nosimo poruku koju nam je Bog dao, u sili koju nam je On dao da nosimo večno jevanđelje svim narodima, plemenima, jezicima i narodnostima (Otk. 14,6) i – ne zaboravite – govorimo *snažnim glasom*: „Bojte se Boga i dajte mu slavu jer je došao čas njegovog Suda! Slavite Onoga koji je načinio nebo, zemlju, more i izvore voda!“ (7. stih), sa drugim anđelom koji sledi i koji govori: „Pao je! Pao je veliki Vavilon, koji je *sve narode* opio žestokim vinom svoga bluda!“ (8. stih). Da li je pao? Sve narode? [Verništvo: „Da.“] Neka onda *još glasnije* odjekne: „Ko se pokloni Zveri i njenom liku i primi žig na svoje čelo ili ruku, taj će piti žestoko vino Božije, koje je nerazvodnjeno usuto u čašu njegovog gneva (9. i 10. stih) ... Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu (12. stih – *Karadžić*) ... Blago mrtvima koji odsad umru u Gospodu (13. stih).“

Dakle, onda kada neko od vaših prijatelja umre, zašto tugujete? Bog je obećao da će ga blagosloviti. Nemojte zbog neverstva da *sebi* uskratite blagoslov. „Blago mrtvima koji odsad umru u Gospodu.“ A onda dolazi potvrda: „’Da’, kaže Duh, ’neka se odmore od svog mukotrpnog rada jer njihova dela idu za njima.’ Onda pogledah, a ono – beo oblak, i na njemu je sedeo neko ’kao Sin čovečiji’. Na glavi je imao zlatan venac, a u ruci oštar srp. Tada iz Hrama izađe jedan drugi anđeo pa iz sveg glasa doviknu onom koji je sedeo na oblaku: ’Zamahni svojim srpom i žanji jer je došlo vreme da se žanje! Zrela je zemaljska žetva!’ I onaj koji je sedeo na oblaku hitnu svoj srp na zemlju i zemlja bi požnjevena“ (stihovi 13-16).

„I videh nešto kao more od stakla pomešano s vatrom i pobednike nad Zveri, nad njenim likom i nad brojem njenog imena kako stoje na moru od stakla i drže Božije kitare (harfe – *Karadžić*)“ (Otk. 16,2). To je cilj ka kojem idemo; direktan put do njega. Tamo idemo.

Zar ne vidite da je sve što činimo, svaki predmet koji obrađujemo, svaka reč koju izgovaramo, povezana sa Gospodnjim dolaskom. On *dolazi*. On dolazi. Radujete li se tome? Da, Gospod dolazi, On sam. A mi ćemo Ga videti kao što jeste. Ne kao što je bio, već kao što jeste. Dolazi s licem koje sija kao sunce, sa odećom belom kao svetlost, sa glasom kao glasom velikog mnoštva, i donosi mir i večnu radost onima koji Ga čekaju. Da, braćo, On dolazi, sav slavan. On dolazi. Videćemo Ga. Videćemo Njega. Da, onakvog kao što kaže blažena pesma:

On dolazi, ne kao u Vitlejemu rođena beba,
 On dolazi, ne da opet leži u slami,
 On dolazi, ne da bude bez doma, Car Neba,
 On dolazi, ne da podnese prezir u tami,
 On dolazi, ne opet u Getsimanski vrt da plače napušten od svih ljudi,
 On dolazi, ne da na krstu podnese smrt,
 da buntovnicima oproštaj nudi.
 On, ne! Bleštava slava obavlja Njega.

Tačno tako. Obavijen ognjem beskrajne slave. Koliko je svetih anđela s Njime? [Vernišтво: „Svi.“] Hoćemo li Ga prepoznati u takvom društvu, gde svako sija jače od sunca? O, braćo, On koji nas je pratio celim putem; On koji je bio uz nas kada smo patili; On koji je bio s nama u tugama; On koji nas je izbavio iz nevolje; On koji je koraćao s nama celim putem; On koji nas je izbavio od naših greha; On koji nas je upoznao s Njime – može li išta da Ga tog dana zamraći i sakrije od nas? [Vernišтво: „Ne.“] Ne. S obzirom na blagoslovenu prisutnost koja nas je vezala za Njega kada je bio daleko, može li nas išta zadržati da ne pridemo Njemu kada dođe tako blizu? Ne! Ni deset hiljada po deset hiljada i hiljade hiljada anđela *nisu tu da nas zadrže da Mu pridemo*. Oni Ga neće okružiti kao telesna garda koja odbija ljude. Ne, nikako! *Oni dolaze da nas povedu k Njemu*. [Vernišтво: „Amin!“] To je jedini razlog zašto su ovde, da nas povedu k Njemu. A On će nas uzeti k sebi, jer tako kaže. On tako kaže. I mi ćemo Ga sami videti i naše će Ga oko gledati, a ne drugog (Knjiga o Jovu 19,27). Ne, ne drugog. Poslednje Pavlove reći bile su: „O, Gospode, kada ću te zagrliti? Kada ću te moći gledati bez pokrivenog vela?“ – *Sketches from the Life of Paul*, str. 331. Zar to ne možemo i mi reći? [Vernišтво: „Amin!“]

Braćo, neće još dugo trebati. [Glasovi: „Neće, neće!“] Neće još dugo trebati. Zašto, mislite. Štaviše, videćemo tamo i sve ostalo. Jeste li kada primetili zaokret koji nalazimo u Pavlovim rećima kada nas teši zbog gubitka naših umrlih prijatelja, kako će svi oni ponovno ustati? Prva Solunjanima 4. Čitajmo to. „Ne želimo, braćo, da ostanete u neznanju u pogledu onih koji su umrli pa da tugujete kao ostali, koji nemaju nadu (13. stih) ... Jer, sam Gospod će, na zapovest, na glas arhandela i na zvuk Božije trube, sići sa neba, i prvo će ustati mrtvi u Hristu; Potom ćemo mi, živi, preostali, zajedno s njima biti poneti na oblacima da se sretnemo s Gospodom u vazduhu. I tako ćemo uvek biti“ *jedni sa drugima?* [Vernišтво: „Ne, sa Gospodom!“] Poćeo im je objašnjavati da će uskoro sresti svoje umrle prijatelje, ali kad došao do tog trenutka, on ih uopšte ne vidi. Zašto? Zato što je *Gospod* tog dana za njega *sve u svemu*. Nema sumnje, radovaćemo se što su svi naši prijatelji tu, ali, braćo, radovaćemo se toliko *što je naš Prijatelj tamo*, da nećemo imati vremena njih gledati. Tako On kaže. „Jer, sam Gospod će, na zapovest, na glas arhandela i na zvuk Božije trube, sići sa neba, i prvo će ustati mrtvi u Hristu; Potom ćemo mi, živi, preostali, zajedno s njima biti poneti na oblacima da se sretnemo s Gospodom u vazduhu. I tako ćemo uvek biti S GOSPODOM“ (16. i 17. stih).

Braćo, onda više neće biti vela koje pokriva. Bićemo kao On; jer ćemo Ga videti kao što jeste. Radujmo se onda! Radujmo se stalno! Kažite ljudima da Gospod dolazi. Kažite im: Pripremite se jer On dolazi. Kažite im ove stvari. Recite: Njegov dolazak je blizu. Pripremite se jer On dolazi. Pripremite se da Mu izađete u susret, jer On dolazi. Pripremite se da kao On; jer deo slave koju nam je dao učiniće da toga dana budemo kao On.

Gde je pesmarica? Pevajmo pesmu – 1175 – „U jutro vaskrsenja“. Mislim da je sada možemo zajedno otpevati.

U jutro vaskrsenja videćemo Spasa,
Dok kliću sinovi Božji u carstvu iza glasa.

Priпев:

„Ustaćemo, ustaćemo u Gospodnjoj slavi
kad silna truba odjekne nebom plavim;
da, mrtvi u Hristu vaskrsnuće, preobraziće se živi,
u jutro vaskrsenja ustaćete i vi.
Premda vizija kao da kasni, mi osećamo već
slavu dolaska, jer nas teši i hrabri Božja Reć.
Verom znamo da borbi kraj je i evo dana
kad ćemo se pozdraviti na obali Hanana.
Prićaćemo slatku priću kad prijatelje sretnemo u slavi
i pozdravljati nebeskoga Cara kad god se javi.“